Sunpool

Arsinoe, regina fugară din insula Fennbirn, stă cu faţa împietrită la birou, înconjurată de ghemotoace de pergament cocoloşit. Nu a dormit decât câteva ore, iar lumina care se revarsă pe ferestrele tăiate în piatră îi răneşte ochii, îi evidenţiază adânciturile întunecate de sub ei şi nuanţa uşor cenuşie a feţei. Nu că ar fi acolo cineva care s-o vadă. Singurul ei tovarăş este o pumă arămie cu vârful cozii negru, care e legată de zid cu un lanţ. Şi bufnetul ocazional care vine din spatele uşii închise de la camera interioară, atunci când tinctura pe care i-a administrat-o lui Jules ca s-o adoarmă începe să-şi piardă efectul.

Arsinoe întoarce capul şi se uită către uşă. Jules Milone, Regina Legiunii din Sunpool, zace întinsă în spatele acelei uşi. Mâinile şi picioarele ei sunt legate. Vasele de sânge din ochii ei, sparte din cauza dezlănţuirii blestemului legiunii, au început să se vindece. Dar Arsinoe nu va uita niciodată cum arăta prietena ei când Emilia a adus-o acasă de la luptă. Jules, cu dinţii încleştaţi şi cu ochii roşii de sânge, va rămâne permanent acolo, bântuind pe sub pleoapele ei închise atunci când doarme.

— Dar se va face bine, şopteşte ea, o promisiune pentru pumă.

Singurul răspuns al lui Camden e un mârâit înfundat şi gros.

— Se va face bine, spune din nou Arsinoe şi îşi freacă faţa cu ambele mâini, încercând să-şi adune ultimele puteri. Nu aşa de repede pe cât ai vrea tu, ştiu asta. Dar se va face bine.

Până atunci, mai e şi chestiunea cu scrisoarea. Motivul pentru care a şi adus micul birou de scris în intimitatea oferită de turn. Pune pana pe hârtie şi priveşte cum se adună cerneala. Cum ar putea să le spună că fiica lor a fost luată prizonieră de Katharine, Moarta Vie, şi apoi a fost ucisă? Cum ar putea să spună aşa ceva oricui, ce să mai vorbim de Cait şi Ellis Milone, care îi sunt ca nişte bunici?

Se aud paşi pe scară şi Arsinoe scoate un geamăt. E gata să ia călimara să arunce cu ea, dar vede că e Billy, care e destul de inteligent să bage mai întâi pe uşă o tavă, şi abia după o secundă capul.

— Am nişte biscuiţi cu ovăz şi miere. Câteva ouă fierte. Şi ceai.

— Ceai tare?

— Aşa de tare, că zici că e whisky.

Intră în cameră şi împinge tava pe marginea biroului, împrăştiind mica grămadă de pergament cocoloşit. Apoi îşi trece mâna prin părul ei şi îi sărută pielea fină de la tâmplă.

— Arăţi groaznic. Poate ar fi trebuit să aduc whisky adevărat.

— Cum să scriu scrisoarea asta? întreabă ea. Cum să le spun lui Cait şi lui Ellis că Madrigal e moartă? Cum să le spun că Jules şi-a pierdut minţile?

— Lasă deoparte detaliile despre starea lui Jules. Billy toarnă ceaiul şi picură miere peste biscuiţii de ovăz. Asta o poţi face mai bine când vorbeşti cu ei faţă în faţă. Dar trebuie să le scrii, şi repede. Vor dori să fie aici la incinerarea fiicei lor.

Când răsărise soarele, Arsinoe se dusese la fereastră să se uite pe plajă. Ţărmul stâncos din Sunpool, plat, cu pietriş cenuşiu, nu seamănă cu nisipul din Sealhead Cove, dar vor trebui să se mulţumească cu atât.

— Emilia mai bombăne în legătură cu locaţia?

Războinica spusese că ar trebui să organizeze incinerarea în piaţă. Arsinoe insistase ca ceremonia să se facă pe apă. Un naturalist trebuie să fie incinerat în natură.

— Nu. E încăpăţânată, dar are încredere în tine că te pricepi mai bine la asta. La ce ar fi dorit Jules, dacă ar fi putut să ne spună.

Arsinoe pufneşte.

— Chiar e încăpăţânată! Dar ce o deranjează mai mult pe ea e că a fost sugestia mea. Un ordin de la o regină.

— Numai că n-a fost aşa, spune Billy, cu foarte multă grijă.

El, la fel ca Emilia, nu vrea s-o vadă pe Arsinoe intrând iar în acel rol.

— Nu. N-a fost aşa. Arsinoe îşi pune palma pe mâna lui, apoi oftează şi îşi ia cana. Dar până când Jules se va face bine, cine mai e în afară de mine şi de Mira? Apropo de Mira, ar trebui să mă duc la ea. Vom avea nevoie de harul ei pe plajă, să calmeze vânturile şi să intensifice focul. Se ridică prea repede şi răstoarnă tava, vărsând ceaiul peste pergamentul nefolosit. La naiba cu toate!

— Văd că înjuri ca un continental, spune Billy, ajutând-o să şteargă pergamentul.

Ea zâmbeşte.

— Aveţi înjurături mult mai bune. Nu trebuia să ne întoarcem. Trebuia să fi rămas acolo.

— Nu. Daphne şi visele alea au avut dreptate. E nevoie de tine şi de Mira aici. Ce s-ar fi întâmplat cu Jules fără tine şi poţiunile tale toxice? Ce ar fi făcut ceaţa, dacă n-ar fi fost vântul şi furtuna Mirei? E nevoie de voi. Numai că nu pentru totdeauna.

— Nu pentru totdeauna, spune ea şi îi ia mâna, atingerea ei fiind ca o promisiune.

Se întorc la sunetul unor paşi pe scară şi se îndepărtează când Emilia dă buzna în cameră, cu faţa îmbujorată şi cu şuviţele lungi de păr negru atârnându-i pe umeri.

— Jules încă se odihneşte, spune Arsinoe. Iar eu aproape am terminat scrisorile astea.

— Lasă scrisorile! Emilia străbate camera cu paşi mari şi trânteşte pe birou o bucată de pergament netezită. Ai o problemă mult mai mare.

Arsinoe ridică hârtia şi citeşte.

E un scris elegant, caligrafic, făcut de o mână necunoscută.

Am vorbit cu regina, şi noi credem, de asemenea, că e sinceră. Am plecat către Indrid Down. Decizia e a ta, dar vom fi aici dacă ai nevoie de noi.

B&E

— Asta a fost descoperită în camera Mirabellei azi-dimineaţă.

— B şi E? întreabă Billy, citind peste umărul lui Arsinoe.

Arsinoe înghite în sec.

— Bree şi Elizabeth.

Ridică privirea din scrisoare.

Expresia Emiliei e triumfătoare, dar şi furioasă, din fiecare trăsătură a feţei se vede certitudinea confirmării. Războinica strâmbă din buze şi scuipă cuvintele, în timp ce biletul cade dintre degetele lui Arsinoe.

— Mirabella a fugit.

Indrid Down

Mirabella se trezeşte când femeia-vizitiu bate cu pumnul în acoperişul trăsurii. Nu ştie cât de mult a dormit. Judecând după

lumină, crede că e aproape ora prânzului, deşi e greu să spună, cu norii aceia joşi şi cenuşii.

— Ne apropiem de capitală, strigă vizitiul, iar Mirabella se şterge la ochi.

Se apropie de geam şi îl coboară. În faţă, cele două turnuri negre ale castelului Volroy se ridică spre cer.

Mai văzuse Volroy până atunci. Când era mică, îl văzuse de o sută de ori în tapiserii şi picturi, în cărţi şi în propria ei imaginaţie, când se gândea că acolo va domni ea într-o bună zi. Îl văzuse cu ochii ei când venise în Indrid Down pentru Duelul Reginelor. Dar de data asta e altfel. Acum, regina Katharine domneşte acolo şi, cu toate că Mirabella vine pentru că i s-a făcut o ofertă de pace, s-ar putea să nu fie adevărată. S-ar putea să vină şi să găsească acolo un butuc pregătit pentru capul ei. S-ar putea să fie nevoită să lupte ca să scape de acolo, din capitală, pentru a doua oară.

În gluga ei, micuţa ciocănitoare cu pene albe şi negre ciripeşte. Se bucură, simţind că e aproape de Elizabeth, iar Mirabella îi mângâie moţul de pe cap. Katharine i-a spus că va fi în siguranţă. Bree şi Elizabeth cred că e sinceră.

Acolo, la Sunpool, trebuie să se fi aflat de acum că a plecat, şi e dureros să se gândească la Arsinoe şi la Billy, când îşi vor da seama ce a făcut. La început nu le va veni să creadă. Îi vor lua apărarea. Poate chiar vor trimite o echipă de căutare, sau de salvare, gândindu-se că a fost luată împotriva voinţei ei.

Pe urmă… Ei, bine, are destul timp să se gândească ce o să-i spună lui Arsinoe când va trebui să dea ochii cu ea. Deocamdată, mintea ei e la Katharine. Câte o soră o dată.

Când trăsura se oprise ultima oară ca să se odihnească armăsarii, vizitiul o întrebase pe Mirabella unde vrea să meargă. Ar fi fost destul de simplu să se ducă la templul din Indrid Down, de unde ar fi putut s-o cheme pe Luca. Sau acasă la Bree, unde putea fi convinsă că e în siguranţă. În loc de asta, ea ceruse să fie dusă la poarta palatului Volroy.

— La poarta cea mare, deci, spusese vizitiul şi, pentru prima oară, se uitase cu atenţie la faţa ei.

După asta, n-a mai vorbit prea mult cu ea, şi a început să i se adreseze cu „doamnă” în loc de „domnişoară” atunci când îi vorbea. Nu îndrăznea să-i spună „regină”, când erau aşa de aproape de castel.

În fundul trăsurii, Mirabella ascultă copitele cailor tropăind pe stradă şi se uită cum Volroy se face tot mai mare. Apropierea de castel i-a alungat orice gând la somn, şi frământă neliniştită faldurile pelerinei şi poalele rochiei ei albastre. Dantela de pe poale s-a desfăcut şi s-a înnegrit de praf după ce s-a târât pe jos, şi se gândeşte dacă n-ar fi mai bine s-o rupă de tot. În loc de asta, îşi strânge în poală mâinile tremurătoare. Trebuie să fie calmă. Katharine e sora ei mai mică şi n-o s-o vadă tremurând.

Doi gardieni opresc trăsura în faţa porţii principale, după care se apropie să-l chestioneze pe vizitiu şi să se uite în trăsură. Toţi ceilalţi călători fuseseră lăsaţi în alte locuri. Rămăseseră doar Mirabella şi încărcătura trăsurii, cuferele şi lăzile stivuite pe acoperiş şi în spate.

— Ce treabă ai la Volroy?

— Eu n-am nicio treabă. Am adus o pasageră. Şi cred că o să vedeţi că ea are o groază de treabă.

La cuvintele vizitiului, ambii gardieni se apleacă să se uite pe geam. Mirabella se uită în ochii lor. Le ia mai mult decât se aşteptase ea să-şi dea seama cine e, dar în cele din urmă deschid poarta şi cheamă alţi gardieni care să însoţească trăsura.

— Sosirea noastră trebuie că a fost ţinută secretă, Pepper, îi şopteşte ea păsăruicii, care se uită la ea cu capul înclinat într-o parte. Dar e evident că aşa a fost. Katharine nu voia să se facă de râs dacă i-aş fi refuzat oferta.

Trăsura se opreşte şi Mirabella păşeşte în umbra fortăreţei. În clipa în care coboară, Pepper ţâşneşte din gluga ei şi zboară s-o caute pe Elizabeth. Mirabella încearcă să nu se simtă abandonată. Dar când gardienii o privesc cu circumspecţie, îşi doreşte ca pasărea să fi rămas.

— O să fiţi bine, doamnă? o întreabă femeia vizitiu, şi Mirabella se întoarce spre ea cu un zâmbet recunoscător.

— O să fiu bine. Mulţumesc. A fost o plăcere.

Femeia face un gest curtenitor şi îndeamnă caii să plece, plesnind din limbă. Mirabella se întoarce spre gardienii reginei şi e întâmpinată de suliţele lor ascuţite.

— Nu îndreptaţi astea spre mine! spune ea, apoi trimite un fulger sec din cer şi lăncile cad. Duceţi-mă înăuntru! La regină.

Conacul Greavesdrake

Katharine stă lângă pat, înconjurată de şoapte. Vechiul ei pat, din vechea ei cameră, numai că de data asta nu ea stă întinsă acolo, ci Pietyr, iar tămăduitoarele chemate de ea, trei din capitală şi una din Prynn, vorbesc în şoaptă lângă uşa deschisă.

Sunt cele mai bune tămăduitoare pe care le-a putut găsi. Toate toxice. Dar niciuna n-a reuşit să-l ajute pe Pietyr. Niciuna nu e măcar în stare să spună ce are.

Desigur, dacă ar fi ştiut ce s-a întâmplat în realitate, poate ar fi reuşit. Dar Katharine nu le va spune asta niciodată.

— Te rog, trezeşte-te! murmură ea pentru a mia oară, după cum i se pare.

Îi atinge obrazul, apoi pieptul. Ambele sunt calde, iar puternica lui inimă continuă să bată. Sângerarea lentă din ochi şi din nas se oprise, în sfârşit, faţa şi gâtul lui fuseseră spălate, perna şi cearşafurile de sub el fuseseră schimbate. Doar un firicel minuscul de sânge i se mai scurge din ureche.

— Lăsaţi-l să se trezească! mârâie ea, dar reginele moarte nu răspund.

Le simte cum se uită la el prin ochii ei. Poate chiar simte şi un pic de remuşcare.

Nu. Regret, poate, dar nu remuşcare. I-au făcut lui Pietyr ce trebuiau să-i facă, pentru a-l împiedica să le trimită iar în Domeniul Breccia. Cu vraja lui de magie joasă, spusă mormăit şi greşit, le provocase atâta durere, că nu le-a dat de ales. Şi în fiecare zi şi noapte de atunci îi amintiseră lui Katharine de asta, ridicându-şi putreziciunea ca să-i strice pielea, bolborosind în sângele şi în mintea ei cu voci duioase, liniştitoare. Acum ele sunt o parte din ea, şi nu se vor lăsa duse de acolo.

Ne-ar fi făcut rău. Ți-ar fi slăbit puterile. Trebuia să ne protejăm. Să te protejăm.

— Tăceţi! şopteşte Katharine. Tăceţi!

— Scuzele noastre, regină Katharine! spune una dintre tămăduitoare şi înclină capul.

— O să ne consultăm pe hol, ca să nu vă mai tulburăm, spune alta, cea din Prynn, şi le face semn celorlalte femei.

— Nu. Katharine se ridică. Iertaţi-mă! Accidentul acesta… boala lui… nu pot să gândesc.

Şi se pare că Greavesdrake e întotdeauna plin de şoapte. În capătul fiecărui coridor. În spatele fiecărei uşi închise.

— Vorbiţi-mi pe şleau şi spuneţi-mi ce gândiţi! Ce se întâmplă cu el? Îşi va reveni?

Ele îşi îndreaptă spatele, agitate, înghesuindu-se una într-alta şi foşnindu-şi hainele ca un stol de păsări.

— Ştiu că nu e nicio veste bună, spune ea, citindu-le expresia. Dar aş vrea să aud părerea voastră.

Tămăduitoarea din Prynn se întoarce lângă pat. Ea avusese cea mai agresivă metodă de examinare a lui Pietyr, îi apăsase gingiile şi îl trăsese de degetele de la mâini şi de la picioare. Lui Katharine îi fusese greu să stea acolo şi să-l vadă împuns aşa, zăcând inert în timp ce o străină îi întoarce capul într-o parte şi în alta ca să se uite în urechile lui. Când s-au uitat sub pansamentele cu care îi era înfăşurată mâna, Katharine şi-a ţinut respiraţia. Fusese ceva oribil să taie runa aceea, căsăpindu-i carnea ca să nu poată fi descoperită. Îi făcuse atâtea tăieturi în palmă, încât acum arăta ca şi cum ar fi fost sfâşiată. Dar dragul de Pietyr nu fusese treaz atunci. Nu simţise nimic.

— Rana din palmă continuă să se vindece. Cu toate că şi acum mi-e imposibil să spun ce a provocat-o. Şi nu pare să fie cauza afecţiunii lui. Nu există linii negre care să pornească din crestături, nu emană miros urât…

— Da, da, spune Katharine. Mi-ai mai zis asta.

— Noi credem că e o traumă în craniu. Un vas de sânge care, din nenorocire, s-a spart sau s-a înfundat. Asta nu ar lăsa să se vadă vreun semn la exterior şi nu ar presupune vreun impact exterior. Ai spus că l-ai găsit zăcând pe jos. E posibil ca atunci când vasul s-a spart, el să fi căzut, pur şi simplu. Probabil că ceea ce a simţit, o mică durere sau altceva, a fost de scurtă durată.

Katharine se uită la chipul lui adormit. Şi acum e frumos când doarme. Dar nu e el. Ceea ce îl face pe Pietyr să fie Pietyr este sclipirea din ochii lui, zâmbetul inteligent şi sarcastic. Şi vocea. Trecuseră prea multe zile de când nu îi mai auzise vocea. Aproape câteva săptămâni.

— Când se va trezi?

— Nu ştiu, regină Katharine. Faptul că încă respiră e un semn bun. Dar nu răspunde la stimuli.

— Aşa de mult sânge…

Când Katharine îşi revenise în simţire după vraja lui nereuşită şi îl găsise pe Pietyr zăcând pe podea lângă ea, faţa lui era o mască roşie.

— E imposibil să spunem cât de grav e afectat, spune tămăduitoarea. Nu putem decât să aşteptăm. Va avea nevoie de supraveghere permanentă… de îngrijire şi hrană…

— Lăsaţi-ne singuri! le cere Katharine şi le ascultă lipăitul paşilor pe hol.

Ia mâna lui Pietyr şi i-o sărută delicat. Trebuia să le fi izgonit pe reginele moarte atunci când i-a dat el ocazia. Dacă n-ar fi fost aşa de laşă. Ele ştiu că nu poate să le dea afară acum, când regatul ei este atacat din toate părţile: de ceaţă, de Regina Legiunii, de întoarcerea surorilor. Înainte, credea că reginele moarte o fac mai puternică. Acum, prea târziu, ştie adevărul: puterea e a lor şi numai a lor. Şi vor avea grijă ca ea să fie slabă mereu, să o ţină ca pe o marionetă.

— Nu am ştiut, şopteşte ea lângă obrazul lui Pietyr. Nu am ştiut că vor face asta.

Când Katharine iese, o oră mai târziu, obosită şi tulburată, din camera în care zace Pietyr, se loveşte de Edmund, bătrânul valet al Nataliei, care vine cu o tavă cu ceai.

— M-am gândit că ar fi bine-venit, spune el cu blândeţe.

— Este, răspunde Katharine. Dar m-am săturat să stau în camera aceea. Poate în birou sau în solar.

Se întrerupe şi duce mâna la ochi.

— Poate chiar aici, pe podea. Încă e casa ta, dacă doreşti. O petrecere cu ceai pe covor.

— Cum n-am făcut niciodată, spune Katharine.

Dar îi zâmbeşte şi se dau amândoi la o parte când o menajeră intră în camera lui Pietyr.

— Unde sunt tămăduitoarele?

— S-au strâns în bibliotecă, răspunde Edmund. Şi vor să mănânce.

— Probabil că vor trebui să mănânce.

Katharine şi valetul pornesc unul lângă altul pe hol.

— Bietul Edmund! Ţi-am întors casa cu susul în jos.

— Nici vorbă, regina mea! E plăcut să avem din nou nişte suflete la Greavesdrake. Chiar dacă sunt sufletele unor noi

angajaţi şi ale unor străini. De când a fost ucisă Natalia, conacul nu mi s-a părut ca o casă, mai degrabă ca un altar.

Câtă dreptate are! În timp ce urcă scările, zgomotele făcute de oameni în cele mai îndepărtate colţuri, vânzoleala servitorilor şi râsetele care se aud câteodată dau impresia că Greavesdrake e din nou viu. La fel de rece şi de întunecat, desigur. Dar viu, fără să mai fie bântuit.

Îl va simţi veşnic bântuit dacă Pietyr moare acolo, sus.

În salonul de la etaj o găsesc pe Genevieve, care citeşte o carte pe deasupra unui bol cu supă pe jumătate gol.

— Cum e? întreabă ea şi pune cartea jos.

— Neschimbat.

Katharine se aşază vizavi de ea, iar Edmund pregăteşte ceaiul.

— Neschimbat, repetă Genevieve şi oftează.

Katharine o priveşte cu atenţie. Katharine fusese cea care îl „găsise” pe Pietyr, inconştient şi plin de sânge, la fel cum se întâmplase cu Nicholas în noaptea în care trupul ei otrăvit îl ucisese. Doi iubiţi, unul mort, altul incapabil să se trezească. Cu toate că avusese grijă să distrugă toate dovezile care indicau folosirea magiei joase, Genevieve trebuie să fi bănuit ceva.

— Se va trezi, spune Genevieve şi încearcă s-o încurajeze pe Katharine cu un zâmbet. E prea băgăcios ca să nu se trezească.

Katharine dă din cap. Se pregăteşte să muşte dintr-o minunată prăjitură crocantă adusă de Edmund, când aud că se deschide uşa de la intrare şi că servitorii vorbesc cu voce ridicată.

După puţin timp, o femeie-mesager cu respiraţia tăiată apare în uşă.

— Ei?

— E la Volroy, spune ea, cu ochii mari.

— Cine? întreabă Genevieve. Aşteptăm pe cineva?

Katharine o priveşte fix pe fată. Ştie că se referă la Mirabella, din felul în care mesagerul evită să îi rostească numele şi din mirarea înfricoşată din ochii ei. Sora ei cea puternică venise. Cea mai puternică dintre triplete. Cea mai puternică regină după multe generaţii venise la chemarea ei.

Picioarele îi zvâcnesc pe sub masă. E aşa de nerăbdătoare s-o vadă pe Mirabella, să se uite în ochii ei când îi face oferta de pace. Dar trebuie să aibă grijă să-şi controleze reacţiile.

— Cine? întreabă din nou Genevieve, pierzându-şi răbdarea.

Mesagerul deschide gura, dar nu spune nimic, încercând să se decidă ce cuvinte să folosească fără să încalce protocolul.

— Sora reginei, spune ea în cele din urmă.

— Mirabella, completează Katharine şi Genevieve îşi înăbuşă un strigăt de uimire.

— Ea…? Ar veni ea aici?

— A fost invitată.

— De către cine?

— De Luca, spune Katharine. Şi presupun că şi de mine. Unde e acum? o întreabă ea pe fată.

— Te aşteaptă la Volroy. Gardienii o ţin în sala tronului.

— A văzut-o cineva? A vorbit cineva cu ea? Cineva din Consiliul Negru?

— Nu, regina mea.

Katharine se ridică.

— Atunci ia calul, du-te înaintea mea la palat şi ai grijă să nu vorbească nimeni cu ea! Nimeni nu trebuie să o vadă înaintea mea. Nici Antonin, nici Bree Westwood. Nici măcar Marea Preoteasă Luca. S-a înţeles?

— Da, regina mea.

— Bun. Grăbeşte-te! Ia un cal odihnit!

Katharine şi Genevieve merg cu aceeaşi trăsură la Volroy. Fălcile lui Genevieve nu s-au descleştat de la primirea veştii, şi îşi ţine braţele încrucişate strâns la piept.

— Eu trebuie să fiu ochii şi urechile tale. Dar cum? Când tu nu îmi spui nimic.

— Eu şi Luca n-am spus nimănui despre asta, răspunde Katharine. Sincer, Genevieve, nu credeam că o să vină.

Se întoarce spre silueta tot mai îndepărtată a conacului şi spre fereastra vechiului ei dormitor, sperând din toată inima ca draperiile să se dea la o parte şi să-l vadă pe Pietyr la geam. Ar fi fost încântat să fie la Volroy pentru această întâlnire, iar ea nu ştie cum se va descurca fără el.

— De ce e aici? întreabă Genevieve. Ce bine îţi poate face?

— E o altă regină. Poate să mă ajute să câştig războiul, răspunde Katharine. Dacă pot avea încredere în ea.

— Niciuna dintre voi nu e regină, spune Genevieve, cu o voce plină de dezgust. Dacă aţi fi fost, ar fi rămas doar una dintre voi.

Volroy

— Am primit vestea că regina vine încoace.

— Mulţumesc, spune Mirabella.

O puseseră în sala tronului s-o aştepte pe Katharine. Gardianul dă din cap şi pleacă, închizând uşile grele. Probabil că stăteau la trei uşi distanţă de ea, de teamă că ar putea smulge uşa cu o pală de vânt şi că ar putea aprinde tot castelul.

Pufneşte uşor. Ar putea, probabil, să scape din Volroy în câteva minute, dacă ar vrea. Harul ei, acum, că revenise pe insulă, era mai puternic şi mai rapid decât înainte de a pleca. Deşi tot n-ar putea smulge uşa. Pentru asta i-ar trebui un alt fel de har. Un har ca al lui Jules.

Îşi scoate pelerina şi o aşază pe spătarul unui scaun din faţa mesei lungi şi negre de lângă tron – probabil masa la care stau membrii Consiliului Negru în zilele în care are regina audienţe. Îşi trece degetele peste spătarul scaunului. Al cui o fi? Al lui Bree? Sau poate al lui Luca? Probabil că nu. Scaunul acesta, aflat chiar în dreapta tronului, trebuie să fie rezervat pentru un membru al familiei Arron. Pentru femeia cea mai vârstnică. Sau pentru băiatul acela al lui Katharine, cu părul blond, Pietyr Renard.

Ochii Mirabellei cercetează încăperea. Culoarele de piatră şi podeaua de lemn sunt acoperite cu covoare ţesute cu desene negre şi aurii. Plafoanele cu grinzi arcuite au sculpturi complicate, reprezentând haruri şi multe dintre marile regine; lemnul e foarte întunecat la culoare, iar plafonul pictat în nuanţe uimitoare de negru şi de argintiu. Luca îi povestea despre toate lucrurile astea când era mică. Stătea pe genunchii lui Luca şi visa cu ochii deschişi la vremea în care va domni în acest castel încărcat de istorie. Se uită în sus şi încearcă să găsească sculptura cu fulgerul şi norii de furtună ce o simbolizează pe favorita ei, regina Shannon. Şi, evident, nu durează mult să găsească medalionul de lemn şi ipsos dedicat reginei Illiann, fiind singura parte din tavan de culoare albastră.

Mirabella se apropie de tron şi urcă lângă el, trecându-şi uşor vârful degetelor pe braţele lui aurite. Chiar şi acum, simte că e al ei acest obiect către care a fost îndrumată şi care i-a fost arătat de când s-a născut. Dar nu e al ei portretul agăţat în

spatele lui. Nu e niciun tablou cu focuri sau furtuni cumplite, cu o regină elementală înfăţişată cu rochia fluturându-i în spate. Tabloul agăţat acolo, întunecat, rigid, şi plin de oase însângerate, e al lui Katharine.

— Vrei să stai pe el?

Mirabella tresare fără să vrea. Şi când se întoarce, iat-o acolo: micuţa Katharine, malefică şi mortală, care intrase în încăpere fără zgomot, fără măcar un scârţâit de uşă sau un foşnet de rochie.

— Să te prefaci pentru o clipă că ai câştigat?

— Nu, spune Mirabella. Sigur că nu.

— Atunci, pleacă de lângă locul meu! spune Katharine şi zâmbeşte. Vino şi salută-mă cuviincios.

Cuviincios, îşi spune Mirabella. Se aşteaptă să îngenuncheze şi să-i sărute inelul? Nu ar putea să facă asta. Nu ştie dacă ar fi în stare măcar să aibă destul curaj s-o atingă pe Katharine, de teamă că i-ar putea înfige rapid în gât un pumnal otrăvit.

Katharine se apropie încet. Ochii ei negri strălucesc. Spre deosebire de gardieni, ea nu pare deloc speriată.

Mirabella coboară treptele şi se îndepărtează de tron, forţându-şi picioarele să înainteze pe covor. Surorile se opresc în mijlocul camerei, la doar o lungime de braţ una de cealaltă.

— Nu-mi cere să-ţi fac plecăciuni, spune Mirabella. Sunt aici ca aliat, nu ca supus.

— Nu-ţi voi cere să faci plecăciuni, cum nu-ţi voi cere nici să mă îmbrăţişezi. Katharine face o strâmbătură şi adaugă: Deocamdată.

Mirabella se relaxează puţin. Nu mai fuseseră aşa de aproape de la banchetul de dinaintea Duelului Reginelor, când Katharine o târâse pe ringul de dans ca pe o marionetă, cu puţin timp înainte ca Mirabella să fie otrăvită de tatăl lui Billy. Dar îşi aminteşte bine răceala mâinii lui Katharine şi forţa din degetele ei.

— Sunt surprinsă că ai venit, spune Katharine, încrucişându-şi braţele la piept. Nu cred că ai fost prea încântată că i-am tăiat gâtul naturalistei ăleia.

— Trebuia să fie un schimb. Regina Legiunii în schimbul mamei sale. Nu trebuia să moară nimeni.

— Şi nici n-ar fi murit, dacă nu era ceaţa. Sau dacă n-ar fi încercat să fugă.

Mirabella înghite în sec. I se uscase gura de tot.

— Nu am trecut de partea ta, spune ea. Şi nu m-am întors împotriva lui Arsinoe. M-am întors împotriva lui Jules Milone, când am văzut ce a făcut blestemul din ea. Mirabella mijeşte ochii. Sau presupun că ce ai făcut tu din ea, când ai retezat legătura de sânge cu gâtul mamei ei.

Katharine îşi lasă capul într-o parte, indiferentă.

— Nu am făcut decât să dezvălui ce monstru zăcea în ea. Şi ce monstru e. Va fi o bătaie de cap, chiar şi pentru tine.

Va fi mai mult de atât, îşi spune Mirabella. Harul războiului, pe care Jules îl folosise împotriva ei în vale, o aruncase la pământ. Şi nici măcar nu o ţintise pe ea.

Katharine se plimbă încet în jurul Mirabellei, şi Mirabella îşi îndreaptă spatele cât este evaluată aşa. Regina se uită la petele de pe materialul albastru al rochiei, la dantela ruptă şi murdară. Oricum, e o rochie nepotrivită – prea strâmtă în talie şi la piept, croită pentru silueta subţire şi zveltă a surorii lui Billy, Jane. Doamna Chatworth adusese un croitor ca să i-o modifice, dar materialul avea limitele lui.

Când Katharine e în spatele ei, Mirabella are grijă să nu o scape din ochi.

— Asta-i tot? întreabă Katharine. Atât ţi-a fost de ajuns ca să-i părăseşti pe rebeli?

— Nu a fost tot, răspunde Mirabella şi se uită în jos. Sunt o regină. O regină adevărată, de sânge. Iar neamul reginelor nu trebuie să fie dat la o parte atât de uşor. Nici măcar dacă viitorul neamului stă în cineva aşa de groaznic ca tine.

Katharine se răsuceşte. Mâinile ei sunt atât de încleştate, încât tremură.

— Interesantă alegere, să vii la Volroy îmbrăcată ca o sărăntoacă, spune ea în cele din urmă, cu voce calmă. E ceva intenţionat simbolic, sau pur şi simplu n-ai găsit altceva?

— Pe continent, rochia asta era una dintre cele mai elegante.

Katharine ridică din sprâncene.

— Nu contează. O să te îmbrăcăm cum trebuie, în haine negre, şi în curând o să arăţi iar ca de obicei.

— Ai vrea tu să faci asta? N-ar trebui să port mantia cenuşie a penitentei? Să arăt ruşinea şi respectul meu faţă de coroană?

— Oamenii n-au nevoie să li se amintească cine poartă coroana, răspunde Katharine. Şi dacă eşti aici, o să-i las să te

vadă. Tu, marea regină elementală, ai venit să lupţi de partea mea. Dacă eşti aici, o să te faci utilă. Dar numai când o să vreau eu. Gărzi!

Uşa de la sala tronului se deschide şi în câteva clipe Mirabella se trezeşte înconjurată din nou de vârfurile lăncilor.

— Duceţi-o pe sora mea în apartamentul regelui-consort. Se întoarce spre Mirabella. Scumpul meu Nicholas nu a avut ocazia să se bucure de el înainte să moară după ce a căzut de pe cal, iar eu nu voi irosi un mobilier aşa de elegant. Şi, evident, nu există încăperi desemnate special pentru găzduirea surorii Reginei încoronate. Katharine se răsuceşte pe călcâie şi buclele negre îi saltă pe umeri. Le voi trimite pe Bree Westwood şi pe preoteasa Elizabeth să te vadă. Sunt sigură că te va linişti prezenţa lor. Pe urmă o să-ţi trimit ceva de mâncare. Dar nu mânca prea mult! Diseară vei lua cina cu mine. Se opreşte la uşă şi îi zâmbeşte larg Mirabellei, apoi adaugă: Avem mult de lucru.

Katharine se duce din sala tronului în camera Consiliului Negru şi se închide acolo. În clipa în care e ascunsă vederii, începe să tremure, apoi îşi strânge braţele la piept şi se plimbă prin cameră.

A fost din nou faţă în faţă cu Mirabella şi s-a descurcat bine. Coroana neagră, tatuată pe fruntea ei, acţionase ca un scut, îi dăduse curaj ei şi pertinenţă cuvintelor sale. Fusese greu să nu ţipe. Să nu o lovească anticipat. Totul la Mirabella o făcuse să intre în defensivă: felul în care stătea în sala tronului, frumoasă şi regală, chiar şi în rochia aceea oribilă şi jerpelită; legăturile ei afective pe care încă le mai are cu mulţi membri din Consiliul ei Negru.

Poate că făcuse o greşeală aducând-o aici. Poate că o să cadă direct în capcana întinsă de Luca.

Chiar şi reginele moarte, care şuieraseră şi amuşinaseră în preajma ei, trăseseră de ea, fermecate de forţa harului elemental care iradia din Mirabella în valuri.

— O să mă părăsiţi pentru ea.

Niciodată, şoptesc ele. Suntem ale tale. Noi suntem tu.

Dar Katharine simte cum îi forţează pielea. Simte cum se ridică şi sunt gata să îi iasă pe gură. Reginele moarte simţiseră

cum e să fie în afara ei, cum e să se mute într-o altă persoană, atunci când se repeziseră să intre în Pietyr. Şi le plăcuse.

Suntem cu tine, mereu.

— Mereu, spune Katharine, şi un plan începe să prindă contur în mintea ei.

Ar putea să se elibereze de ele, să se elibereze de ele definitiv, dacă e atentă şi dacă e mai inteligentă ca ele.

Sunpool

Cei din Wolf Spring au ajuns la timp pentru incinerarea lui Madrigal. Cait şi Ellis Milone, cu spatele drept şi rigid ca un pumnal. Luke, cu obrajii uzi, cu o vestă şi o haină de un roşu aprins, pe care cu siguranţă şi le făcuse singur. Şi o bună parte din oraş a venit cu ei. Madrigal a fost incinerată în mijlocul stropilor săraţi şi al vântului, pe un rug de lemn înalt până la piept, construit de muncitorii rebeli. Preotesele din Sunpool o înfăşuraseră într-o pânză roşie şi o acoperiseră cu petale stacojii. Rebelii au lăsat ca ofrande ghirlande de flori şi cochilii colorate. Ouă de pasăre, care să crape şi să sfârâie de la căldură.

Împreună, cei din Wolf Spring şi rebelii au privit cum arde rugul, transformând în cenuşă corpul care nu mai era cu adevărat Madrigal Milone, ci doar frumosul înveliş care o conţinuse.

Madrigal, se gândeşte acum Arsinoe, în mijlocul şoaptelor răsunătoare din marea sală a oraşului. Madrigal a fost suma acţiunilor ei. A fost un hohot de râs în liniştea unei camere. Cât a trăit, nu i-au plăcut niciodată lucrurile simple, şi când a murit a fost la fel.

— Am crezut că şi tu ai murit.

Auzind vocea de la urechea ei, Arsinoe se întoarce şi îl ia pe Luke în braţe.

— Îmi pare aşa de rău! spune ea iar şi iar, şi se desprinde din îmbrăţişare doar când cocoşul lui negru cu verde, Hank, începe să dea din aripi şi să-i găurească cu ciocul singura ei pereche de pantaloni buni.

Se aşază alături în cel mai apropiat loc deschis.

— Unde e băiatul tău? o întreabă el.

Arsinoe arată spre Billy, care e în mijlocul oamenilor, unde pune carne şi sos pe farfurii. Cât a durat incinerarea, a lăsat-o să se rezeme de el, fără să vadă ceilalţi. Când flăcările au atins pânza roşie, a strâns-o mai aproape.

— Îţi aduce mâncare, aşa-i? întreabă Luke. Te cunoaşte bine. Apoi lasă ochii în jos. Funeraliile au fost frumos organizate, zice.

Arsinoe încuviinţează din cap.

— Ai spune că a fost o persoană importantă.

Luke îşi drege glasul, iar ea îşi dă seama că Ellis şi Cait sunt acolo.

— Am vrut să aşteptăm, îi spune ea lui Cait. Dar nu ştiam dacă veţi putea veni.

— Scrisoarea ta a ajuns la noi, răspunde Cait. Asta contează. Şi sora ei? Nu a anunţat-o nimeni pe Caragh?

— Am trimis o scrisoare la Black Cottage, dar… Arsinoe clatină din cap. Poate călătoreşte mai greu… cu copilul…

Închide gura şi se uită la Ellis. Cait va fi bine. E făcută să îndure. Dar Ellis – blândul şi intelectualul Ellis – o iubise la nebunie pe Madrigal, de când se născuse.

În mulţime, Arsinoe vede multe feţe cunoscute. Câţiva membri ai familiei Pace şi familia Nichols. Shad Millner şi pescăruşul lui. Până şi Madge, cea care vindea cele mai bune scoici împănate în piaţa din Wolf Spring. Şi Matthew. Evident, Matthew.

— Matthew, spune ea când îl vede, iar el se apropie şi o ridică în braţe, aproape la fel cum făcea când era mică.

— Salut, puştoaico! rosteşte el şi o aşază cu picioarele pe pământ.

Îi şterge o lacrimă de pe obraz cu degetul mare şi îi aranjează nodul de la eşarfa ei stacojie.

Billy se întoarce la masă cu mâncarea şi îi salută pe toţi, în special pe Matthew, pe care îl consideră un membru al familiei datorită legăturii lui cu Joseph. Ochii lui întârzie pe cioara de pe umărul lui Cait.

— E Aria? întreabă el, referindu-se la familiarul lui Madrigal.

— Nu, răspunde Cait. Ea e Eva. Aria a zburat, din cauza fumului. Unde e Jules? În scrisoare ziceai că nu e rănită, dar nu se simte bine. Ce-ai vrut să spui?

Arsinoe se ridică.

— O să vă duc s-o vedeţi. Dar numai pe voi doi, adaugă ea, când Luke şi Matthew se ridică să vină cu ei.

Pentru Luke ar fi foarte greu s-o vadă în starea aceea, iar Matthew… Matthew seamănă prea mult cu Joseph. Ea nu vrea să se gândească în ce mod ar reacţiona Jules dacă ar deschide ochii şi ar vedea faţa lui Joseph. Pe când Arsinoe şi Billy ies din sală cu Cait şi cu Ellis, ea se încordează, dându-şi deodată seama de ceva.

— El nu ştie. Îl strânge pe Billy de braţ. Matthew şi familia Sandrin nu ştiu de Joseph. Nu ştiu că e mort!

— Mort? exclamă Ellis şi Billy îi şuşuie pe amândoi.

— O să le spun eu, zice el. A fost şi fratele meu, într-un fel. Şi pot să le povestesc ce s-a întâmplat la fel de bine ca tine.

— Spune-le unde e îngropat! se precipită Arsinoe. Spune-le de piatra de mormânt, de inscripţie…

— O să le spun tot. Du-te! Du-i s-o vadă pe Jules!

Arsinoe dă din cap şi îi conduce pe cei doi, aproape năucită. Când încep să urce scările spre turn, încearcă să-i pregătească pentru ce vor vedea, povestindu-le ce s-a întâmplat, cu toată delicateţea de care e în stare: cum a fost descătuşat blestemul legiunii când Madrigal a murit şi ce reacţie violentă a declanşat în Jules.

— S-ar putea să nu fie trează, îi previne ea. Poţiunea pe care i-am pregătit-o ca s-o liniştească o face uneori să doarmă ziua.

— Poţiunea pe care i-ai pregătit-o, repetă Cait. Deci zvonurile sunt adevărate. Regina noastră naturalistă a fost dintotdeauna toxică.

Arsinoe se opreşte cu mâna pe uşă.

— Aţi crescut o naturalistă, şi naturalistă voi fi întotdeauna. Deşi acum mă simt mai bine când mă gândesc că niciodată n-am putut face vreo plantă să crească.

Spre uimirea ei, Cait chicoteşte.

— Adevărat. Dar noi nu te-am învăţat niciodată despre toxine, Arsinoe, fiindcă nu ştiam nimic. E sigur ceea ce faci tu?

Arsinoe înghite în sec. Sigur? Nimic nu pare sigur la ingredientele pe care trebuie să le folosească. Dacă nu e foarte atentă cu măsurile, Jules ar putea, pur şi simplu, să nu mai respire. Dar de când începuse să prepare poţiuni, descoperise că există o parte instinctuală a harului de toxic. Mâinile ei erau

întotdeauna sigure. Amestecă poţiunile ca în transă. Dar asta ar fi greu de explicat unui naturalist.

— E un tămăduitor aici care completează lipsurile harului meu.

Deschide uşa camerei exterioare şi intră cu toţii. Când îi vede pe Cait şi pe Ellis, Camden se ridică pe cele trei labe tefere şi mârâie uşurel.

— În sfârşit, te bucuri şi tu că ne vezi, spune Ellis şi se duce la pumă ca să-i mângâie blana moale şi aurie. N-ar trebui să stea cu Jules?

— Nu e întotdeauna sigur. Camden devine violentă când Jules nu se simte bine. Iar Jules... a lovit-o când blestemul a fost descătuşat.

Cait şi Ellis se încruntă; pentru un naturalist sunt puţine lucruri mai grave ca maltratarea unui familiar. Aşa că Arsinoe îşi drege glasul şi îşi ia un ton mai vesel.

— Dar când e liniştită, Camden e destul de bine. Ca odinioară. Dacă Jules se odihneşte, poate intra şi ea cu voi.

Trage zăvorul de la uşă. Înăuntru, Jules e întinsă pe grămada de paie peste care Arsinoe şi Emilia puseseră pături şi perne. Are mâinile şi picioarele legate cu lanţuri. Ellis o dezleagă pe Camden, iar puma aleargă repede în cameră. Îi dă roată lui Jules de două ori, apoi se aşază lângă ea, rezemându-şi capul de umărul ei.

Fără o vorbă, Cait îngenunchează pe paie şi o ia în poală pe nepoata ei. Ellis îi pune mâna pe umăr. E mai greu să-i privească decât îşi imaginase, şi Arsinoe simte cum i se strânge gâtlejul.

— Îmi pare rău, Cait, bunico!

Cait îi ia mâna lui Jules, aşa de tare strânsă în zalele lanţului, încât trebuie să tragă puţin de el.

— Nu spune asta! N-a fost vina ta. Nimic din toate asta nu s-a întâmplat din vina ta.

— Dacă nu e a mea, atunci a cui e?

— A nimănui, spune Ellis.

— Se spune că a încercat s-o salveze, şopteşte Arsinoe, cu vocea gâtuită. A încercat s-o salveze pe Madrigal.

— Sigur că a încercat, spune Cait. Aşa a fost ea mereu. Să te salveze pe tine, să te apere, să încerce să te ţină departe de probleme. Şi înainte de tine a fost Joseph. Jules a noastră s-a

născut gardian, la fel cum s-a născut naturalistă şi războinică. La fel cum s-a născut blestemată.

Când Cait şi Ellis pleacă de la Jules şi se duc să se odihnească, Arsinoe rămâne. Stă în turnul castelului cu Camden, scărpinând-o încet între urechi şi privind în jos, spre oraş. E multă activitate acolo. Intră atât de multe mărfuri şi provizii, că porţile se închid rareori. Se toarnă atâtea arme şi se potcovesc atâţia cai, că focul de la fierărie arde permanent. Oraşul Sunpool, care cu doar puţin timp în urmă era o simplă ruină, revenise la viaţă odată cu războiul.

Când aude paşi pe scări, se aşteaptă să fie Billy, dar în locul lui bate la uşă şi intră un bărbat îmbrăcat în tunica galbenă cu cenuşiu a oracolilor.

— N-ar trebui să fii aici, spune ea, aruncând o privire spre uşa zăvorâtă de la camera lui Jules.

— Iartă-mă că am venit, dar trebuie să ştiu unde să-i găzduiesc pe naturalişti. Pe nou-veniţii din Wolf Spring.

Arsinoe îşi freacă fruntea. Turnul, cu Jules în el, devenise ascunzătoarea ei, iar intruziunea lui era chiar o intruziune.

— Nu e nevoie să-i găzduieşti undeva. Nu vor sta mult la noi. Şi sunt naturalişti. Sunt perfect mulţumiţi să stea în corturi la malul mării.

— Sigur nu vor fi unii care vor vrea să rămână? întreabă el.

— N-aş crede asta.

— Ce vrea de la tine, de fapt?

Arsinoe nu se oboseşte să-şi ascundă geamătul de nemulţumire când Emilia intră în cameră, fără s-o prevină şi fără să se anunţe. Paşii războinicei se aud doar atunci când vrea ea să fie auziţi. Îl apucă brutal pe bărbat de umăr şi îl împinge de lângă uşa lui Jules.

— Tu n-ai ce căuta aici. Şi n-ai ce să-i ceri ei.

— M-am gândit doar că… în absenţa Reginei Legiunii…

— În absenţa Reginei Legiunii, eu mă ocup de tot, mârâie Emilia.

— Sfântă zeiţă! spune Arsinoe, când bietul om se face mic şi încearcă să se tragă într-o parte. M-a întrebat pe mine doar pentru că sunt naturalistă şi sunt din Wolf Spring.

— Naturalistă, toxică… bombăne Emilia. Alegi să fii ce te avantajează mai mult la un anumit moment.

Arsinoe oftează.

— O să se descurce singuri. Ştiu ei ce au de făcut, spune ea, şi bărbatul dă din cap.

— Nu! intervine Emilia. Du-i în aripa goală a conacului Lermont, şi cine nu încape acolo, să meargă în camerele servitorilor, de alături. Vrem să se odihnească şi să se simtă confortabil, dacă urmează să lupte.

— Nu vor lupta, şopteşte Arsinoe.

— Unii vor lupta. Mai mulţi decât crezi.

Emilia face un gest cu bărbia şi bărbatul se înclină şi pleacă să îndeplinească porunca. Arsinoe aşteaptă să plece şi ea, dar, spre marea ei neplăcere, Emilia rămâne.

— Mai e ceva?

Emilia se uită, peste ea, la uşa întredeschisă a camerei unde zace Jules. În afară de Mathilde, nu a spus nimănui de plecarea Mirabellei, iar Arsinoe ştie de ce. Emilia nu vrea ca rebelii să se tulbure. Nu înainte ca Regina Legiunii să se facă bine.

E ceva pentru care ar trebui să fie recunoscătoare, poate, şi apoi, imediat, se detestă pentru un astfel de gând. Se uită la Emilia cu o expresie mai blândă şi încearcă să-şi amintească de orele pe care războinica le-a petrecut alături de Jules.

— Emilia, eu…

Ochii Emiliei se întorc spre ea scăpărători, gata de ceartă, şi dinţii lui Arsinoe se încleştează la loc imediat. Dar înainte ca vreuna dintre ele să apuce să trântească o insultă, un ogar brun intră în fugă pe uşă, urmat de mătuşa lui Jules, Caragh, care are un copil prins de mijloc.

— Am bănuit eu că voi două n-o să vă înţelegeţi, spune Caragh, şi ogarul brun o adulmecă fericit pe Arsinoe, apoi se duce să pufnească în jurul lui Camden.

— Caragh, spune Emilia şi o îmbrăţişează. Îşi flutură degetele în faţa copilului. Şi micul Fenn. Bine aţi venit!

— Caragh! şopteşte Arsinoe. Îşi reprimă enervarea că Emilia a salutat-o prima şi o îmbrăţişează cu căldură, atentă să nu-l strivească pe frăţiorul lui Jules. Ce faci aici?

— Am ratat incinerarea surorii mele.

Vocea i se gâtuie.

— Dar nu mă ţine nimeni departe de Jules. Şi trebuia să-l aduc pe micul Fennbirn Milone aici, ca să-l cunoască pe tatăl său.

— Da, spune Arsinoe. Matthew e aici.

— L-am văzut. Şi am văzut-o şi pe mama. Şi am convins-o să-ţi dea asta.

Caragh bagă mâna în haină şi scoate de acolo un borcan care are în el o bucată de sfoară îmbibată în sânge. Are culoarea ruginii, şi lângă ea e o bucată de hârtie galbenă, împăturită.

Arsinoe recunoaşte sfoara şi sângele. E o vrajă de magie joasă.

— Asta-i tot ce ne-a lăsat Madrigal în legătură cu blestemul. Niciodată nu i-a plăcut să scrie. Caragh bate cu palma în borcan. Doar o pagină şi jumătate, dar e totul acolo. Tot ce ştia ea. Împinge borcanul în mâinile lui Arsinoe. Şi acum eu ţi-l dau ţie.

— Cait nu avea de gând să mi-l dea?

— Poate că era supărată. Poate că te învinuia pe tine. Dar dacă a fost, acum i-a trecut. Caragh saltă copilul pe şold şi adaugă: Şi n-a avut dreptate.

— Ce-ar putea să facă asta? întreabă Emilia, uitându-se în borcan.

— Poate nimic, răspunde Caragh în locul lui Arsinoe. Poate e prea târziu. Sau poate încă mai poţi găsi ceva util înăuntru.

Volroy

Mirabella se plimbă prin apartamentul regelui-consort cu o fascinaţie morbidă. Nicholas Martel murise înainte de a apuca să petreacă o noapte în el, dar camerele acelea tot par fi cavoul lui. Îşi trece palmele peste brocartul strălucitor al fotoliilor şi întinde mâna să atingă dantela fină care acoperă o masă micuţă. Covoarele sunt pufoase şi noi. Tot mobilierul acesta, ales de Katharine pentru soţul ei mort…

E un gând întristător, mai trist din cauza tăcerii, deşi, uitându-se în jur la pereţi, nu vede nimic care să pară personal sau prea sentimental, nu e niciun portret şi niciun obiect care să amintească de Nicholas Martel. Nu e chiar de mirare, crede ea. Un început aşa de tragic ar fi fost şters rapid în orice regat. Cu cât mai repede era uitat, cu atât mai bine. Totuşi, se întreabă ce simte Katharine. Toată lumea ştie că avea o relaţie cu Pietyr Renard, şi asta cu mult înainte de a-l întâlni pe Nicholas Martel. Dar pentru o regină, să-şi piardă aşa de timpuriu partenerul ales… Trebuie să o fi îndurerat, indiferent dacă îl iubise sau nu.

Sau poate nu durere, se gândeşte Mirabella, amintindu-şi de imaginea lui Katharine şi Nicholas împreună, cât de sumbri şi reci păreau. Poate doar dezamăgire.

Uşa se deschide şi Mirabella îşi îndreaptă umerii. Katharine nu i-a trimis hainele promise, şi e încă îmbrăcată cu rochia ei pătată şi albastră de continentală, cu dantela care atârnă, ruptă.

Femeia care intră este una dintre cele mai fermecătoare pe care le văzuse vreodată Mirabella. Părul ei blond-deschis are şuviţe aurii, iar violetul ochilor îi însufleţeşte faţa, altfel statuară. Până şi superba Bree, care vine în spatele ei, e mai puţin impresionantă, prin comparaţie.

— Bree!

Mirabella trece pe lângă femeie să-şi îmbrăţişeze prietena, care, efectiv, vibrează de emoţie.

— Eşti aici! exclamă Bree. Chiar eşti aici!

— Sunt. Îi atinge obrazul lui Bree, ca şi cum ar fi vrut, la rândul ei, să vadă dacă e reală. Iartă-ne! îi spune ea femeii din spate. Nu ne vedem… prea des.

— Desigur, Mirabella, răspunde ea. Nu e nicio grabă.

Tonul ei dispreţuitor le face pe cele două prietene să se despartă.

— Cred că vrei să spui Regină Mirabella, remarcă Bree.

— Sunt foarte sigură că nu. Eu sunt Genevieve Arron, capul familiei de toxici Arron, spune ea şi îşi lasă capul într-o parte cu un gest vădit batjocoritor.

— Genevieve Arron. Aproape că nu te-am recunoscut, ieşită din umbra Nataliei. Dă-mi voie să-mi exprim compasiunea pentru moartea ei. Pierderea unei surori nu e niciodată uşoară.

— Aşa s-ar zice. Genevieve pocneşte din degete, şi Bree face o faţă acră. Ocupă-te repede de ea! spune, uitându-se cu dispreţ la hainele Mirabellei. Şi ai grijă să fie prezentabilă!

Când se întoarce să plece, o ciocănitoare moţată, cu pene negre şi albe, trece în zbor pe lângă obrazul ei, făcând-o să dea cu palma în aer.

— Păsări dezgustătoare peste tot, şuieră ea şi, după ce pleacă, Elizabeth se strecoară în cameră cu roba ei albă, care îi accentuează şi mai mult rozul obrajilor.

Imediat ce sunt singure, ea, Mirabella şi Bree se iau în braţe.

— Îmi pare rău că Pepper a intrat aşa în cameră, spune Elizabeth. N-am putut să-l opresc!

— Nu trebuie să te scuzi, replică Bree. A fost perfect. I-a stricat lui Genevieve retragerea demnă. Se întoarce spre Mirabella cu ochii mari. Ai văzut cum a pocnit din degete la mine? De parcă eram servitoarea ei!

Mirabella se dă un pas înapoi, să se uite mai bine la prietenele ei. Bree, cu ochii ei atenţi şi cu hainele ei colorate. Şi Elizabeth, cu un zâmbet până la urechi, cu părul ei negru împletit într-o coadă care-i iese din glugă şi cârligul argintiu care străluceşte în mâneca stângă. Pepper se aşază pe umărul Mirabellei şi o loveşte cu ciocul în ureche, încercând îndrăzneţ să găsească o cale de a se strecura în părul ei. Îl mângâie pe cap şi pe micile lui aripi.

— Deci, spune ea şi oftează. Ce se spune?

Bree se apleacă spre ea.

— Nu eşti prizonieră. Nu tocmai. Eşti liberă să umbli prin castel şi în toată fortăreaţa. Dar nu ai voie să pleci fără permisiunea expresă a reginei. Gardienii – care sunt aici să te „protejeze” – au fost dotaţi de curând cu otravă.

— Otravă mortală sau doar pentru sedare?

Bree şi Elizabeth schimbă o privire. Nici ele nu ştiu sigur.

— Katharine mi-a spus că o să te trimită pe tine şi pe Elizabeth ca să mă liniştesc. Dar apoi te-a trimis împreună cu Genevieve Arron. Încă o demonstraţie de putere? Un indiciu că sunt controlată?

Bree strânge din buze.

— Bine ai venit în viaţa de la Volroy!

Se aude o bătaie în uşă şi intră câteva servitoare care aduc cufere peste cufere de haine şi bijuterii. Elizabeth le ajută să pună o parte pe masă şi le face semn să le aşeze pe celelalte jos.

— Mulţumesc, spune ea. Ne ocupăm noi de regină... Ne ocupăm noi de Mirabella.

Servitoarele fac o reverenţă şi pleacă, iar Elizabeth începe să răscolească prin cufere.

— Nu e cine ştie ce, spune Bree. Nicio rochie de-a ta; nu am avut timp să trimitem după ele la Rolanth. Dar magazinele de aici sunt foarte bune, şi aveam la mine o parte din bijuteriile tale.

Caută în cufere până găseşte o casetă neagră din lemn de nuc şi i-o întinde Mirabellei.

E un colier: trei pietre mari, de culoarea focului, atârnate de un lănţişor scurt de argint. Chiar şi în cutie, fără lumină, pietrele par să ardă.

Mirabella îşi trece degetele peste ele.

— Astea… le-aş fi purtat în noaptea Revelării. Dacă lucrurile n-ar fi mers aşa de rău.

— Şi o să le porţi acum. Ca să-ţi aducă noroc.

Elizabeth scoate o rochie neagră de catifea dintr-un cufăr şi i-o întinde. E relativ simplă, fără prea multe broderii.

— Ce zici de asta? Ceva confortabil după o călătorie aşa de lungă?

— E perfectă. Dar nu mă interesează rochiile. Vreau să aud despre voi. Cum v-aţi descurcat? Elizabeth, cum de ţi-au dat voie să-l păstrezi pe Pepper, chiar cu brăţările de preoteasă? Se uită la Bree. Cum ai ajuns să faci parte din Consiliul Negru?

— Un răspuns pentru două întrebări, spune Elizabeth. Marea Preoteasă a încercat să se împace cu Bree fiindcă te-a trădat, aşa că i-a oferit un loc în consiliu.

— Şi ca să mă port frumos, spune Bree, i-am cerut să-i permită lui Elizabeth să-l cheme din nou pe Pepper.

Mirabella îi zâmbeşte păsării care stă agăţată cu ghearele de pelerina lui Elizabeth.

— Şi cum e noul consiliu, Bree? întreabă. Şi amestecul ăsta de elementali, preotese şi toxici?

— Ne-am certat ca bezmeticii. Şi o să începem din nou să ne certăm, după ce se rezolvă treaba cu rebeliunea.

Mirabella ar vrea să le întrebe mai multe. Dar e limpede că Bree şi Elizabeth ar prefera să n-o facă. Vor ca în seara asta să fie doar ele, să pretindă că sunt din nou la Rolanth, sporovăind în casa Westwood. Cu o seară înainte de a începe totul. Aşa că Mirabella zâmbeşte şi o împinge uşor în umăr pe Bree.

— Şi? întreabă ea. Cu cine mai umbli acum? Vreun soldat arătos din gardă? Sau poate alt ucenic de negustor din oraş?

— Cu cine nu a umblat ea? întreabă Elizabeth, şi Bree aruncă în ea cu mănuşa. Din clipa în care a ajuns la Indrid Down, băieţii s-au dat peste cap să îi iasă în cale. Numai luna trecută doi de la bucătărie au fost gata să ajungă la duel.

— La duel? Mirabella râde. Şi cine a câştigat? Pe care l-ai ales? Pe brutar? Sau pe brânzar?

— Pe niciunul! zice Bree şi aruncă cealaltă mănuşă spre Mirabella. Deşi, poate, mai târziu îi voi alege pe amândoi. Ridică din sprâncene când Mirabella şi Elizabeth încep să râdă, dar apoi oftează. În realitate, n-a fost timp de aşa ceva. Când am venit, am crezut că aş putea să-l seduc pe Pietyr Arron…

— Pietyr Arron? Adică Pietyr Renard?

— Da, dar nimeni nu îi mai spune aşa. S-a lepădat de numele mamei lui aşa cum îşi leapădă şarpele pielea. Ar putea foarte bine să fie fiul Nataliei Arron, după respectul care i se arată aici.

— Zici că ai crezut că o să-l poţi seduce. Deci, n-ai reuşit?

— N-am avut cum. Se ţine aşa de strâns de regina Katharine, cum se ţine şi de locul din Consiliul Negru. Poate din acelaşi motiv.

— Nu e adevărat, o contrazice Elizabeth. O iubeşte pe regină. Poate nu mai iubeşte pe nimeni altcineva, dar pe regină o iubeşte.

— Bun, spune încet Mirabella. Chiar dacă e rea, mă bucur că e iubită.

Mintea ei zboară la Arsinoe şi la Billy, la bunul şi blândul Billy, care sigur o iubeşte pe Arsinoe mai mult decât a iubit vreodată cineva o regină din Fennbirn.

— În orice caz, spune Bree, de el ar fi trebuit să te fereşti. Niciodată nu ar fi avut încredere în tine. Dar acum nu mai contează.

— De ce?

Bree şi Elizabeth se uită la ea uimite.

— N-ai auzit? o întreabă Bree.

— Abia am venit. N-am auzit nimic.

— Pietyr Arron a fost doborât. A fost găsit într-o baltă de sânge acum aproape două săptămâni.

— A murit?

— Nu a murit. Dar nici nu-şi va reveni.

O baltă de sânge. Mirabella clipeşte din ochi.

— A fost înjunghiat?

— Nu era nicio urmă pe corpul lui, spune Bree încet. Ăsta e un mister. Nimeni nu ştie ce i s-a întâmplat, un toxic cu un har aşa de puternic. Pare imposibil să fi fost doborât de altceva, în afară de o săgeată sau un pumnal.

— Regina Katharine a pus cele mai bune tămăduitoare din capitală, şi una din Prynn, să-l îngrijească. Să încerce să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Dar niciuna nu ştie.

— Biata regină! spune Elizabeth. Zăcea plin de sânge în fostele ei camere de la conacul Greavesdrake, şi ea a fost cea care l-a găsit!

Mirabella se uită pe fereastră, spre casa cea mare dintre coline.

— Şi ea a fost cea care l-a găsit, repetă.

Katharine o cheamă pe Mirabella la masă mai târziu decât se aştepta. În timp ce Bree şi Elizabeth o conduc pe scări spre apartamentele reginei, până şi gardienii, aflaţi la cinci paşi în faţa lor, trebuie că aud ghiorăiala din stomacul ei.

— Ce bine că nu e Arsinoe aici, murmură Mirabella. Ar fi mâncat jumătate din mobilă până acum.

Bree se uită la ea, curioasă.

— Ce vrei să faci cu Arsinoe? O să ceri îndurare pentru ea?

O să-i negociezi iertarea?

Mirabella face semn cu capul spre gardieni, şi Bree tace. Sunt prea multe urechi în Volroy şi prea multe coridoare care poartă sunetul în colţuri pe care ea nu le ştie.

Ajung la uşa grea din lemn, iar Bree şi Elizabeth o îmbrăţişează repede.

— Ne vedem curând, spune Bree.

— Nu te teme! o îndeamnă Elizabeth. E blândă.

Cele două pleacă, şi Mirabella îşi îndreaptă umerii.

— Poate cu tine, mormăie ea şi întinde mâna să bată.

Uşa se deschide. E surprinsă să vadă că nu un servitor îi răspunde, ci Katharine.

— Soră, spune ea. Intră!

Mirabella păşeşte în spaţiul acela cald şi slab luminat, având grijă să nu intensifice focul când trece pe lângă el. Se aşază vizavi de Katharine. Masa e rotundă şi mică. Intimă.

— Îmi plac bijuteriile tale, spune Katharine. Şi rochia. Arăţi mult mai bine. Poate prea bine. Poate ar trebui să te oblig să porţi haine continentale, ca oamenii mei să nu se îndrăgostească de tine pe loc.

Katharine stă drăgălaşă, dar reţinută, într-o rochie de muselină neagră cu mâneci lungi şi cu mâinile ascunse în mănuşi negre.

— Sper că nu te-am făcut să aştepţi. Am pus să pregătească un meniu special. Îi zâmbeşte cu buzele de un roşu închis. Şi voiam să fii destul de flămândă ca să nu îl refuzi.

Aşază şervetul pe genunchi şi face un gest spre farfuriile acoperite.

— Mă tem că va trebui să ne servim singure. I-am trimis pe servitori de aici, ca să te am doar pentru mine.

Mirabella descoperă farfuria. Mâncarea de sub capac – o găină mică, umplută cu pesmet şi ierburi, rădăcinoase coapte lucind de unt şi o felie de tartă cu ceapă – pare absolut obişnuită şi miroase dumnezeieşte. Dar niciodată în viaţa ei nu i-a fost aşa frică de o pasăre. Nici măcar când o gătea Billy, îşi spune ea, şi râde încetişor.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, răspunde Mirabella. Doar că tu m-ai invitat la o alianţă, şi eu vin la ameninţări şi insulte. Stau la masă cu o mâncare în faţă de care, în mod clar, ar trebui să mă tem prea tare ca s-o mănânc. Asta se datorează felului în care ai fost crescută? Ia tacâmurile de argint şi taie o felie de tartă cu ceapă. Natalia Arron ar fi mândră de tine?

— Asta e ce-ar face ea, spune Katharine.

— Poate că ea n-ar fi făcut asta într-o manieră aşa de dură. Mirabella gustă puţină carne. Natalia a fost o femeie cu o putere specială. Iar cei care sunt cu adevărat puternici nu au nevoie să demonstreze asta la fiecare cinci minute. E delicios, regină Katharine. Mulţumesc.

Katharine se reazemă de spătar şi Mirabella se forţează să mănânce în continuare, îşi forţează harul să stea ascuns în ea, ca regina să nu vadă vreun semn de nelinişte, vreo licărire a lumânărilor, vreo pală de vânt. Se îndoieşte că mâncarea e otrăvită, nici măcar foarte puţin, atât doar cât să îi facă rău. Dar nu a uitat că sora ei mai mică e mortală, şi că asta s-ar putea schimba la următoarea masă, sau chiar la masa asta, cu o simplă mişcare a mâinii şi cu ceva strecurat în băutură.

Katharine se uită în jos, la farfuria ei, şi îşi răsuceşte inelele puse peste mănuşi, înainte de a lua furculiţa.

— Poate că ar trebui să iei purtarea mea ca pe un compliment, spune ea. Ştiu că ai fost crescută pentru jocul acesta. Jocul de-a domnia. De-a politicile şi de-a favorurile. Eu am fost crescută doar pentru a câştiga. Şi apoi, pentru a fi manevrată ca o păpuşă trasă de sfori.

— Nu ai întâlnit-o pe Marea Preoteasă Luca? Mirabella zâmbeşte ironic. Familia Arron nu e singura pricepută în arta păpuşăriei. Toate reginele pot fi transformate în marionete. Dacă nu sunt atente.

Preţ de o clipă, ochii lui Katharine se îmblânzesc. Apoi ea râde.

— Sunt de compătimit? Ce greu trebuie să-ţi fi fost, atât de plină de har şi aşa favorită! Deci, vrei să ne comparăm cicatricele? Preoteasa cea crudă te biciuia zilnic ca să-ţi scoată la iveală harul?

— Nu e o competiţie. Iar harul tău pare destul de puternic.

— Da. Dar pentru harurile mele a fost nevoie de timp. De sacrificii. Al tău, pur şi simplu… a fost.

Mirabella stă liniştită, sperând că ea va spune mai mult. Dar Katharine se întoarce la mâncare, oftând.

— De ce ai venit aici, Mirabella?

— Pentru că m-ai rugat tu.

Katharine se strâmbă dispreţuitoare.

— M-ai rugat, continuă Mirabella, şi m-ai făcut să cred că voi fi bine-venită. Sau nu a fost aşa? Dacă ai fost forţată să faci această alianţă, sau dacă te-ai răzgândit, nu trebuie decât să spui, şi voi pleca.

— Crezi că ţi-ar fi aşa de simplu să pleci?

Mirabella mijeşte ochii. Lasă harul să acţioneze, şi flăcările din şemineu se fac mai mari.

— Cred că nu mă vei mai duce niciodată vie în temniţele acelea.

Katharine se uită la foc, dar este mai puţin speriată decât se aşteptase Mirabella. Felul în care alunecă privirea ei peste limbile de foc roşii-portocalii pare cumva ciudat. Cumva nerăbdător, şi parcă ar fi încercat să se stăpânească.

— Îmi cer scuze, spune Katharine în cele din urmă. Nu ştiu de ce… Nu am intenţionat ca întâlnirea noastră să fie aşa. Când te-am invitat să vii la Indrid Down, am fost sinceră. Voiam să te

primesc cu braţele deschise. Poate că divergenţele noastre sunt inevitabile. Poate că stau în firea noastră. Cum spun legendele.

— Nu a fost aşa cu mine şi cu Arsinoe. Nu a fost aşa cu niciuna dintre noi, la un moment dat.

— Şi totuşi acum o trădezi.

— Nu o trădez, spune Mirabella. Cere-mi să-i fac rău surorii noastre şi voi refuza. Îşi alege cuvintele cu grijă şi îşi controlează strict tonul. Aici nu e vorba despre Arsinoe. Nici măcar despre tine, de fapt.

— Atunci, despre ce e vorba? Ce te-a făcut să schimbi taberele, să treci de la rebeli la coroană? A fost devotamentul acela bine înrădăcinat faţă de tradiţie? Faţă de cutumele insulei? Katharine se apleacă în faţă, ca Mirabella să poată vedea mai bine banda aceea neagră tatuată pe fruntea ei pentru totdeauna. Sau a fost altceva? Poate ceva ce ai văzut la Innisfuil în ziua aceea, când am ucis-o pe mama lui Juillenne Milone şi am descătuşat blestemul legiunii.

— Da, răspunde Mirabella cu sinceritate.

Îşi aminteşte bine ultimele cuvinte pe care i le spusese Madrigal. E plină de ele. Plină de moarte. Şi nu crede că se referea la fiica ei. Tulburarea pe care i-o provocaseră aceste cuvinte o împinsese să vină aici la fel de mult ca rugămintea lui Luca.

— E vorba despre Madrigal Milone. De aceea sunt aici.

— Nu.

Katharine se ridică de pe scaun cu o mişcare rapidă şi alunecoasă, ca un şarpe care atacă. O prinde pe Mirabella de încheietura mâinii şi o trage în picioare cu o forţă surprinzătoare.

— Unde mă duci? întreabă Mirabella, când Katharine trece cu ea dintr-o cameră în alta, până ajunge într-o încăpere unde deschide larg obloanele şi o împinge în faţa geamului, astfel încât părul îi flutură din cauza vântului aspru care bate dinspre Portul Bardon.

— Uită-te! spune Katharine, ţinând-o în continuare strâns, iar Mirabella se uită la întinderea de apă care luceşte în lumina lunii.

Nu departe de vârfurile falezelor din nord, şi în niciun caz suficient de departe, e ceaţa, densă şi impenetrabilă ca un zid. La vederea ei, Mirabella simte că i se strânge stomacul.

— Ceaţa, şopteşte ea.

— Da, spune Katharine. Pleacă şi vine când vrea ea. Dar în ziua aceea am văzut cum ai făcut-o să se retragă. Şi ştiu că ai putut să treci prin ea, când ai fugit după Duelul Reginelor. Rebeliunea Reginei Legiunii e o problemă. Dar e o problemă pe care o pot rezolva. Katharine o împinge din nou în faţă pe Mirabella. Dar asta. De-asta eşti aici. Îi dă drumul, iar Mirabella se prinde cu mâinile tremurătoare de pervaz. Consiliul meu Negru se adună jos. Pregăteşte-te! Vei merge în faţa lui.

— Merg în faţa lui pentru ce?

— Pentru a-ţi pleda cauza. Pentru a-i convinge că meriţi să fii ţinută în viaţă.

Câteva minute mai târziu, Mirabella se află în camera de consiliu. A fost plasată în picioare, în capătul mesei lungi, cu mâinile legate în faţă, ca un prizonier adus din temniţă ca să-şi audă sentinţa. Până şi feţele celor pe care i-ar fi numit aliaţi – Luca, Bree şi, într-o oarecare măsură, Rho Murtra – sunt impenetrabile, ca de piatră.

În capul mesei, Katharine îşi încrucişează braţele la piept.

— Nu trebuie să întreb unde se trage linia. Face un gest spre Marea Preoteasă, spre Rho Murtra şi Bree. Voi trei îi veţi permite Mirabellei să stea. Voi, ceilalţi – flutură mâna, arătând către restul membrilor – veţi fi împotriva ei. Singura întrebare este cine dintre cei care sunt împotriva ei este dispus să vadă dacă ne poate fi de ajutor.

— De ajutor, se strâmbă Lucian Arron. În primul rând, ce înţelegere a fost asta care a adus-o în faţa noastră? Nouă nu ni s-a spus nimic şi, deşi se pare că ele ştiu despre ce e vorba – arată spre Luca, Rho şi Bree –, nu putem scoate nimic de la ele.

— Ah, ce importanţă are? intervine Bree. Când oamenii vor auzi că Mirabella este de partea coroanei, poziţia reginei nu va face decât să se întărească. Se uită la Katharine. Când vei face anunţul? Oamenii din Indrid Down trebuie să vă vadă alături.

— Nu trebuie s-o vadă, şuieră Antonin Arron. Trebuia să fi fost terminată cu o săgeată otrăvită în clipa în care a pus piciorul în oraş.

Lămpile din cameră încep să pâlpâie, dar nu de la Mirabella, iar ea o avertizează din priviri pe Bree. Focul ei era mereu nestăpânit.

— Nu, spune Katharine. Am invitat-o pe sora mea aici sub flamura păcii. Şi îmi voi ţine cuvântul, atâta timp cât şi ea respectă înţelegerea.

— Ce înţelegere? întreabă din nou Lucian Arron.

El şi ceilalţi membri ai familiei sunt tot mai frustraţi. Mirabellei i s-ar fi părut amuzante feţele lor şocate, dacă nu ar fi decis acum soarta ei.

— Tu nu ai fost la luptă, Lucian. Nu ai văzut-o la Innisfuil cum a respins ceaţa. E singura armă pe care o avem împotriva ceţii şi, până vom găsi alta mai bună, dă-mi un motiv pentru care n-ar trebui s-o ţinem aproape. Un motiv bun, adaugă Katharine când Antonin deschide gura.

— În afară de… priceperea ei cu ceaţa, spune Luca încet, prezenţa ei aici ne asigură alianţa cu Rolanth în războiul civil care se extinde tot mai mult. Indrid Down şi Prynn nu pot rezista singure împotriva tuturor.

Se uită la Mirabella şi dă din cap, iar Mirabella se mută de pe un picior pe altul. Îi va fi greu să fie din nou aproape de Luca. Îi va fi greu să fie liniştită, când ea nu vrea decât să uite că Luca trecuse de partea familiei Arron şi ordonase execuţia ei.

Antonin şi Lucian Arron se uită unul la altul. Arată deplorabil. Bătrâni. Epuizaţi.

— E împotriva tradiţiei, spune Antonin.

— Nu-i un motiv destul de bun, răspunde Katharine.

— Şi ar trebui s-o credem pe cuvânt, pur şi simplu? întreabă Genevieve. Să credem că ne putem baza pe ea?

Privirea lui Katharine se îndreaptă spre Mirabella când Genevieve continuă.

— Şi tu, regina mea, ai văzut-o cum luptă cu ceaţa. Dar nu toţi am văzut-o. Cine poate spune că va reuşi din nou?

Asta, cel puţin, i-a atras atenţia lui Katharine.

— Ce propui, Genevieve?

— Verifică-i harul. Trimite-o în ceaţă şi vezi dacă poate s-o alunge!

— Şi dacă nu poate?

Genevieve îşi lasă capul într-o parte.

— Atunci va fi luată de ceaţă, iar discuţia noastră se va încheia. Şi nu vom fi într-o situaţie mai gravă ca acum.

— Nu poţi vorbi serios! spune Bree, când Katharine pare să se gândească la asta. S-o foloseşti ca apărare împotriva ceţii e una, dar s-o trimiţi în ceaţă…

— Ar trebui să-i trimitem cu ea şi pe alţi elementali.

Vocea joasă a lui Rho răsună în cameră şi toată lumea întoarce capul spre ea, surprinsă. Mai ales Luca.

— Cine poate spune că un har elemental e mai bun ca altul? De ce să nu verificăm mai multe? Poate că nici nu avem nevoie de ea.

Katharine bate cu degetele în masă.

— Mi se pare că suntem foarte nepoliticoşi. Să o trimitem pe sora mea acolo, ca pe un miel la tăiere. Cu siguranţă ar trebui să-i cerem acordul pentru un astfel de test.

— Sunt de acord, spune Mirabella.

— Bun. Katharine bate de două ori în lemnul mesei şi se ridică. Renata, convoacă-i pe cei mai puternici cinci elementali din Rolanth, cu harul vântului şi al furtunii. Şi când vor veni aici, soră – zâmbeşte –, o să te duci să înfrunţi ceaţa.

Întrunirea odată încheiată, gardienii o conduc pe Mirabella în apartamentul regelui-consort, asigurând-o că vor sta postaţi în faţa lui, pentru „protecţia” ei.

Mirabella închide ochii şi faţa pe care o vede e faţa lui Katharine. Dar nu regina rece, cu obraji palizi, care a stat vizavi de ea toată seara. În locul ei o vede pe frumoasa fetiţă care rareori se încrunta şi căreia îi plăcea la nebunie să i se perie părul.

Când deschide ochii, vede ceaţa care stă şi acum nemişcată peste mare. Aceeaşi ceaţă pe care o văzuse la Innisfuil cum se întinde pe ţărm şi îi acoperă pe soldaţii din garda reginei, sfâşiindu-i ca pe nişte cârpe.

— Arsinoe, şopteşte ea, dorindu-şi mai mult ca orice să fie din nou la Sunpool, unde nu era regină, ci soră şi prietenă. Tu trebuia să fii aici, cu inteligenţa ta. Eu nu ştiu dacă pot să fac asta.

După încheierea Consiliului Negru, Katharine zăboveşte pe coridoarele din faţa camerelor ei. Nu va putea dormi în noaptea asta. Cu Mirabella în capitală, sângele ei fierbe, şi reginele moarte se răsucesc în el ca un banc de peşti putrezi. Este aşa de distrasă de senzaţia aceea şi de propriile ei gânduri, încât nu-

şi dă seama că nu e singură decât când Genevieve îi rosteşte numele.

— Katharine.

Katharine se uită la ea, enervată.

— Genevieve. Ce cauţi aici?

— E târziu. M-am gândit că ar fi mai bine să rămân aici peste noapte, decât să iau trăsura până la Greavesdrake. Se apropie de Katharine, lângă perete. Vrei să te plimbi cu mine puţin? Nu eşti singura neliniştită.

— Nu sunt neliniştită. Katharine ridică o sprânceană şi începe să meargă. Sunt agitată. Sunt nehotărâtă.

— Două senzaţii foarte neliniştitoare. Genevieve aruncă o pelerină pe umerii lui Katharine. Vino! Hai să luăm puţin aer!

Ies din castel în noapte, singure, cu excepţia umbrei permanente a gărzii reginei. La o privire aruncată de Genevieve, garda se împrăştie şi soldaţii se aşază la intrări, oferindu-le astfel intimitate.

— Ştiu că ai fi vrut să fie aici Natalia, spune Genevieve. Că ai fi vrut să fie aici măcar Pietyr, în locul meu.

— Nu face pe victima! De ce-aş vrea să fii tu aici? Dintre toţi membrii familiei Arron… pe tine te plac cel mai puţin.

Spre uimirea lui Katharine, Genevieve nu se supără. Ci zâmbeşte.

— De ce m-ai plăcea? întreabă ea. Când am fost crudă. Când mi-a fost ruşine cu tine şi te-am detestat, pentru că erai regina slabă cu care ne-am ales. Din clipa în care ai pus piciorul în conacul Greavesdrake, am ştiut că n-o să fii decât o ruşine. Dar m-am înşelat. Eşti o regină bună, Kat. De fiecare dată când mie mi se părea că te faci mică, tu, de fapt, ascultai. Învăţai. M-am înşelat în privinţa ta, şi îmi pare rău.

Katharine se opreşte. O cercetează bănuitoare pe Genevieve în întuneric, în curtea luminată doar de nişte felinare mici şi de torţele gardienilor.

— Mai că mă aştept să arunci pe mine un sac cu şerpi furioşi.

Genevieve îi arată palmele. Goale.

— Atunci, ce vrei?

— Doar să-ţi spun ceva. Ştiu că nu mă asculţi niciodată. Că nu ai niciun motiv să-mi preţuieşti sfatul. Dar aş vrea să te previn să n-o laşi pe Mirabella să lupte cu ceaţa. Deja e o legendă

pentru oameni, iar un astfel de act e regal. O vor iubi şi mai mult.

Katharine se încruntă.

— Crezi că nu m-am gândit la asta? E prea frumoasă, prea puternică.

Îşi încleştează pumnii. La simpla menţionare a numelui Mirabellei, reginele moarte îşi înalţă capetele să adulmece precum câinii de vânătoare. Până şi ele... până şi ele ar alege-o pe ea, dacă li s-ar da ocazia.

— Dar ce altceva pot să fac?

— Nu ştiu. Trebuie să rezolvăm problema ceţii; portul trebuie să fie redeschis. Ştiu doar că Mirabella îţi va fura insula, chiar dacă nu îţi va fura coroana.

Genevieve înclină capul şi îi urează noapte bună. Gardienii reginei se dau la o parte, lăsând-o să intre în castel.

Din nou singură, Katharine se plimbă prin curte. Avertismentul lui Genevieve n-a reuşit să-i potolească deloc neliniştea, şi picioarele o poartă prin întuneric, departe de castel. Nu îşi dă seama unde se află decât când simte mirosul de aer sărat ridicându-se din port.

Acum, reginele se vânzolesc în sângele ei din alt motiv. Se tem de ceaţă şi deci se tem de apă – cu fiecare pas care o apropie de ea, trag şi mai mult de pielea ei. Ia o torţă de la unul din gardieni şi le face semn să stea pe loc. Nu trebuie să le spună de două ori.

— Încetaţi! le cere ea reginelor, în timp ce paşii îi răsună pe debarcaderul de lemn. De ce trebuie să vă temeţi? Şi de ce ea nu se teme deloc? Ce are Mirabella aşa măreţ în ea şi voi nu aveţi? Sau eu?

Ajunge în capătul debarcaderului şi întinde în faţă torţa. Flacăra luminează doar la câţiva paşi în toate direcţiile, dar luna, deasupra apei, e aproape plină şi dezvăluie bine ceaţa care se întinde spre Katharine.

Ceaţa se răsuceşte în jurul debarcaderului, atât de densă, că ar putea folosi pumnalul ca s-o taie bucăţi. Pe ţărm, gardienii reginei se agită ca nişte armăsari nervoşi.

— Nu îmi sunteţi de niciun folos dacă sunteţi speriate, le spune ea reginelor, iar ele, pentru prima oară fantome supuse, ies la suprafaţă.

Se ridică să stea acolo cu ea, şi ea le simte adunându-se în straturi peste pielea ei, ca o armură. Fâşii şi tentacule de ceaţă înconjoară debarcaderul din toate părţile. Sunt înfiorător de aproape – mult mai rău decât a fost în poiana de la Innisfuil. E ca şi cum ar putea vedea înăuntrul ceţii siluete fantomatice. Şi uneori, când se îngroaşă, poate să jure că simte un corp solid.

— Vedeţi? E ca atunci când am fost în vale. Nu ne atinge. Suntem regine de sânge. Chiar şi voi. Din sângele vechi.

Întinde mâna înmănuşată, aşteptându-se ca ceaţa să se retragă. Dar mâna îi dispare în ea. La început, simte doar puţină uimire. O durere surdă, ca de răceală. Şi un sentiment neaşteptat de tristeţe. Apoi începe să ţipe.

În ceaţă, mâna ei e sfâşiată. Aude cum i se frânge degetul arătător – trosnetul puternic făcut de degetul mare când iese din articulaţie. La auzul ţipătului, gardienii reginei se reped spre debarcader.

— Staţi pe loc!

Îşi dezgoleşte dinţii, scrâşneşte din ei. Le strigă reginelor moarte – „Ajutaţi-mă, opriţi-o!” –, dar ele nu fac altceva decât să ţipe. Le simte tot mai puţin, ca şi cum s-ar scurge din trupul ei cu fiecare picătură mare de sânge care stropeşte lemnul debarcaderului şi cade în apă. În cele din urmă, se apucă cu cealaltă mână de cot şi se eliberează, apoi o ia la fugă spre ţărm cât o ţin picioarele, unde gardianul o aşteaptă doar să se apropie, după care aleargă împreună cu ea. Abia când ajung în vârful dealului îndrăzneşte să se uite înapoi şi vede ceaţa adunată încă în jurul debarcaderului, continuând să se învolbureze şi să o caute, iar în întuneric aude plesnete ca de peşti care se hrănesc în apă.

— Regină Katharine!

Soldaţii o privesc cu gura căscată. Torţele lor arată clar mâna ei rănită, degetele rupte şi deformate, carnea roşie amestecată cu materialul negru al mănuşii. Sângele i se scurge până la cot. Arată ca şi cum ar fi fost muşcată.

Katharine gâfâie şi îşi strânge la pieptul care se ridică şi coboară mâna rănită, susţinând-o cu cealaltă.

— Nu vorbiţi nimic! le ordonă ea. Şi găsiţi-mi un tămăduitor! Unul discret.

Arsinoe se trezeşte brusc, lovind cu pumnii.

— Ce… ce e? întreabă Billy confuz, trezindu-se şi el deodată.

Arsinoe expiră şi îşi freacă obrajii apăsat.

— Nimic. Doar un vis urât.

— Un coşmar cu Daphne?

— Da, dar a fost doar un coşmar. Nu a fost unul din visele alea pe care le trimite ea. Contrar opiniei tale şi a Mirei, eu pot să fac diferenţa.

Mijeşte ochii spre fereastră; lumina care pătrunde prin ea sugerează că e deja dimineaţa târziu. Şi ei sunt pe podea. Nu au decât nişte perne şi mica pătură pe care Arsinoe a împins-o cu picioarele la perete.

— Ce cauţi aici? întreabă ea. De ce nu eşti în camera ta?

— Fiindcă nici tu nu eşti în camera ta. Te-am găsit aici, deja adormită, cu capul pe podeaua din lemn. Aşa că am adus pernele astea şi o pătură.

Se ridică în fund şi se întinde, clipind din ochi.

— Scuze! spune ea şi îi strânge braţul.

— Nu-i nimic. Ai găsit ceva?

Arsinoe se târăşte spre locul ei de lucru: cuţite, sticle şi jumătate din inventarul spiţeriei stau risipite pe măsuţa rotundă, ca şi pe podea. Borcanul cu legătura lui Madrigal e desfăcut, scrisoarea e afară, iar înăuntru mai sunt încă cinci sforicele îmbibate în sânge.

— O s-o încerc pe asta, răspunde ea şi ia de pe masă o sticluţă cu lichid colorat. E poţiunea obişnuită, dar am pus în ea una dintre sforicelele lui Madrigal.

— Ei, asta-i chiar dezgustător, spune Billy. S-a dus micul dejun!

Arsinoe îşi freacă faţa. S-a săturat până peste cap de camera asta, şi e atâta dezordine! Nu e o toxică atentă, picături din poţiunile ei se scurg pe picioarele mesei şi fac băltoace pe podea.

— Uită-te la asta! Se ridică în picioare, apucă sticlele răsturnate şi le aşază furioasă, apoi ia o cârpă şi şterge urmele, deşi unele s-au uscat şi acum au devenit pete lipicioase. Nu mă învăţ niciodată!

Aruncă prosopul şi ridică pumnul. Are nevoie de toată stăpânirea ca să nu arunce de pe masă toate sticlele şi cuţitele.

Billy stă în spatele ei şi îi pune mâinile pe umeri.

— Hei, e-n regulă.

— Ba nu e. Şi nu atinge nimic! Îl plesneşte cu palma, să-l îndepărteze. Nici n-ar trebui să te apropii de astea. Vrei să sfârşeşti precum cei doi peţitori ai mei?

— Atunci a fost un accident.

— Nu contează. Tot morţi sunt.

— Ascultă! Billy întinde mâna şi o trage de lângă masă. Ştiu şi eu că nu trebuie să ling petele. Iar dacă ai fost neglijentă, asta e pentru că ai lucrat prea mult. Cât ai dormit? Cât sânge ai pierdut, tot tăindu-te?

Ea îşi flexează degetele. Storsese picături de sânge din vârful fiecăruia. Iar braţele ei sunt pline de coji, precum un câmp de luptă. Crezuse că zilele acelea în care făcea magie joasă s-au dus. Dar acum e mai implicată în magie joasă ca niciodată, mai mult decât Madrigal, poate mai mult decât oricare practicant pe care îl văzuse ea.

— Nici măcar nu sunt fiica ei, şi totuşi semăn aşa de mult cu ea.

— Cu Madrigal, spune Billy. Şi o să sfârşeşti ca ea? Face semn spre borcanele, cuţitele şi cârpele pătate de sânge. Întotdeauna e un preţ, nu spuneai tu aşa? Magia joasă are întotdeauna un preţ. Dar nu ştii niciodată care e, până nu-l plăteşti.

Arsinoe arată cu mâna spre faţa ei obosită.

— Cred că preţul sunt cearcănele astea negre de sub ochii mei.

— Nu cred că ştii care e preţul. Aşa cum nici Madrigal n-a ştiut că preţul plătit de ea va fi un pumnal înfipt în gât.

Ochii lui Billy au o expresie foarte serioasă, nu arată deloc ca de obicei. Moartea lui Madrigal putea fi doar o chestiune de neşansă. Ucisă de mâna lui Katharine. Sau putea să se fi datorat magiei joase. Pur şi simplu nu ai cum să ştii.

— Îmi ceri să mă opresc?

— Dar nu pot să-ţi cer asta, nu? Nu, când o faci pentru Jules.

— N-o fac pentru că vreau, spune ea, dar până şi ea aude minciuna.

Magia joasă e periculoasă, e adevărat, dar e puternică, şi graţie sângelui ei de regină, a ei e mai puternică decât a

multora. Cum ar putea să se oprească acum, în mijlocul unui război, când ea e încărcată cu una dintre cele mai puternice arme ale lor, care aleargă chiar pe sub pielea ei?

— Dar va fi un preţ, spune Billy. N-ai cum să scapi de asta. Nu e nicio… scăpare în contract.

— Poate pentru regine e altfel.

— Poate, spune Billy încet. Poate ele plătesc prin oamenii pe care îi iubesc.

Arsinoe înghite în sec. Oamenii pe care îi iubeşte. Joseph, mort. Jules, cu minţile rătăcite.

Billy o prinde de braţe.

— N-am vrut să spun asta. Nu trebuia s-o spun. M-am gândit la asta doar pentru că aproape sper să fie adevărat.

— Cum poţi spera să fie adevărat?

— Pentru că sunt egoist. Şi pentru mine ar fi mai bine dacă ni s-ar întâmpla mie sau lui Jules. Dar nu ţie. Billy râde, fără prea multă voioşie. Poate că ar trebui să începi să ţii mult la Emilia.

— Nu e amuzant, spune Arsinoe. Şi, pe urmă, nici nu cred că ar merge. Îl ia de mână şi dă cu piciorul păturii ponosite care zace grămadă pe jos. Hai să găsim ceva de mâncare! Şi să luăm puţin aer curat.

— Să mergem în sala mare! propune Billy. Trebuie să aibă tocană acolo. Întotdeauna au. Şi probabil o să-i găsim acolo pe Luke şi pe Matthew, şi pe Caragh, dacă cel mic doarme. L-au găsit pe Braddock; ţi-a spus Luke? Cineva le-a spus că l-a văzut pe plajă, şi acolo era, aduna scoici la reflux.

— Nu l-au luat în casă, nu? întreabă Arsinoe alarmată.

— Nu. Caragh i-a prins nişte peşte şi l-au lăsat în pace. I-au avertizat pe oamenii de acolo să stea departe de el. Ei cred că dacă tu eşti aşa de preocupată cu rebeliunea, s-ar putea să fie aproape sălbăticit.

Bietul Braddock! Acum ar fi trebuit să fie undeva într-un bârlog cald. Dar în loc de asta, mirosul sângelui ei îl ţine blocat la Sunpool.

Ies din mica încăpere de lucru şi traversează curtea, unde Arsinoe o zăreşte pe Emilia, cu pelerina ei roşie. Stă în mijlocul unui grup de oameni, iar ei sunt agitaţi, stau cu mâinile încrucişate la piept şi cu picioarele depărtate. Biata Emilia! Succesul rebeliunii depinde de forţa şi de legenda lui Jules. În oraş, lucrul continuă: muncitorii fortifică zidurile, folosindu-se de

târnăcoape, scripeţi şi cai pentru a recupera piatra desprinsă din el. Rezerve de hrană sunt aduse în hambare, pentru că tot mai mulţi oameni sosesc în Sunpool şi trebuie hrăniţi. Se fac aşa de multe şi mai sunt aşa de multe de făcut, dar, oricât de sfidătoare ar fi Emilia, sau de hotărâtă, nu pentru ea vin oamenii, şi nu pe ea o vor urma.

Arsinoe şi Billy cotesc pe o alee liniştită, lipsiţi de dorinţa de a se alătura discuţiilor.

— Crezi că rebelii întreabă de Jules? Sau de Mirabella? spune Arsinoe.

— Probabil de amândouă. Sunt din ce în ce mai nemulţumiţi de poveştile Emiliei. Începe să-i scape din mână. Să scape totul din mână. Nu mă aştept să păstreze prea mult tăcerea în legătură cu Mirabella.

— Eram convinsă că Mirabella ne va da de veste până acum. Să ne spună ce face. Ce plan are.

— Poate că nu are cum.

— Sau poate nu are niciun plan, spune Emilia, ivindu-se de după colţ. Şi v-a abandonat pe amândoi, ca să se alieze cu regina.

Billy tresare şi face un pas înapoi.

— Fir-ar, cum ai ajuns aici? Sunt două de-alde tine?

— Sfântă zeiţă, nu lăsa să fie două de-alde ea! spune Arsinoe, iar Emilia ridică o sprânceană.

— Am văzut cum v-aţi furişat când aţi văzut oamenii şi v-am urmărit. Ar trebui să aveţi grijă când vorbiţi pe coridoarele astea. Se aude sunetul dintr-un capăt în altul.

— Ce se întâmpla acolo? întreabă Arsinoe. Păreau încordaţi.

— Vor răspunsuri. O vor pe regina lor. Emilia oftează. Unii soldaţi încep să-şi piardă încrederea. Dacă le spunem că vom înfrunta nu o regină, ci două, fără să avem de partea noastră nici măcar una…

— Hei! spune Arsinoe. Eu sunt regină!

— Sigur că eşti. Iartă-mă! E aşa de uşor să uit. Încă nu te-ai întors la hainele negre, iar părul tău e mereu murdar. Emilia întinde mâna şi trage puţin de el. E negru? E cenuşiu? Scoate din el un pai galben. E blond?

Arsinoe îi zboară paiul din mână.

— Soldaţi, zici. Poate te referi la ţărani şi la muncitori.

Emilia oftează.

— Cum e Jules?

— Neschimbată.

— Neschimbată? Dar stai închisă de zile întregi cu otrăvurile tale şi cu blestemul de magie joasă al mamei ei. Ce durează aşa mult?

— E o vrajă de legare, nu un blestem, spune Arsinoe şi, de data asta, o împinge deoparte. Şi nu e ca şi cum trebuie să urmezi o reţetă.

— Adună-i pe cei din familia Milone în turn şi aşteptaţi-mă acolo! Vreau să aflu tot ce ştiţi despre legarea asta.

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

— „Adună-i pe cei din familia Milone în turn şi aşteptaţi-mă acolo”, bombăne Arsinoe, între două înghiţituri de tocană, în sala mare. Parcă ar fi comandantul tuturor rebelilor, sau ceva.

— Păi, într-un fel, e, spune Billy, luând din mers o bucată de pâine de pe o masă ca să pună unt pe ea.

Cu toate bombănelile lui Arsinoe, fac aşa cum li s-a spus, îi iau pe Cait, Ellis şi Caragh pentru a se întâlni cu Emilia în camera din faţa odăii lui Jules, în turnul castelului.

Mathilde îi întâmpină la uşă şi îi pofteşte înăuntru.

— N-o să mai poţi folosi mult timp camera asta, spune Arsinoe. În curând, o să ai nevoie de un spaţiu de dimensiunea sălii de şedinţe a Consiliului Negru.

— În curând o să avem un Consiliu Negru, spune Emilia şi zâmbeşte.

Îi face semn lui Cait să se aşeze, dar Ellis e cel care stă. Cait întotdeauna alege să rămână în picioare, aşa de mult îi place, că Arsinoe se gândeşte că atunci când va muri, vor trebui să construiască un rug special, care să le permită s-o incinereze în picioare.

— V-am chemat aici fiindcă vreau să ştiu ce a descoperit Arsinoe în legătură cu blestemul legiunii. Au trecut mai multe zile de când a primit vraja de magie joasă şi scrisoarea, şi speram să aud că s-au făcut ceva progrese.

O clipă, Cait se uită la Emilia ca şi cum ar fi şi ea iritată de convocarea asta, iar Arsinoe speră că o să-i spună Emiliei câteva. Până şi Emilia, aşa războinică şi lăudăroasă de dă pe dinafară, se va face mică auzind cuvintele severe rostite de Cait Milone.

— Recunosc, spune Cait, că şi eu sunt curioasă. Se uită la Arsinoe, iar ea înghite în sec. Ce ai descoperit cât ai stat închisă în camera aia a ta?

Arsinoe deschide şi închide gura de mai multe ori înainte să-şi găsească cuvintele.

— Nu aşa de multe pe cât mi-ar fi plăcut.

Toţi ochii din cameră se lasă în jos, dezamăgiţi, iar ea bagă mâna în buzunar după sticluţa cu poţiunea amestecată cu sânge.

— Decât, poate, asta.

Emilia trage zăvorul de la uşa lui Jules, iar familia Milone şi Billy rămân afară, lungindu-şi gâturile, în timp ce Arsinoe îi administrează poţiunea. Îi ridică lui Jules capul şi şterge cu mâneca picăturile de poţiune care i se scurg pe la colţul gurii. Jules închide ochii şi ei aşteaptă. Dar în afară de un oftat întretăiat, nu e nicio schimbare.

— Nimic, şopteşte Caragh.

Arsinoe îşi încleştează pumnii. Ştie că sunt dezamăgiţi doar pentru că o iubesc aşa de mult pe Jules, dar nu poate să nu se întrebe ce miracol au aşteptat să facă ea, cu ceva sânge de la Madrigal şi o bucată de hârtie.

— Ai citit scrisoarea, Cait? întreabă ea.

— Da.

— Atunci ştii ce e acolo. Sau, mai bine zis, ce nu e. Madrigal a scris acolo doar detalii despre vraja de legare şi instrucţiuni pentru îndepărtarea vrăjii, în cazul în care va muri. Nu e ceva prea util acum, având în vedere că vraja a fost desfăcută când ea a fost ucisă.

— Dar trebuie să fie ceva, spune Emilia.

— Dacă eşti aşa de sigură, de ce nu te uiţi tu?

— Staţi! spune Billy. Nu sunt expert, dar… ai vraja de legare folosită de Madrigal. N-ai putea să mai faci o dată vraja aceea? Să legi din nou blestemul?

— Nu, răspunde Arsinoe. Când Madrigal a făcut prima oară vraja, Jules era copil. Niciunul dintre harurile ei nu apucase să prindă rădăcini. Ca să încerc acum să-i leg harul războiului, ar fi ca şi cum aş încerca să îndes un stejar înapoi în ghindă. Dar…

— Dar ce?

Ea tace şi se uită la Jules. Inima îi bubuie în urechi şi îi trimite sângele în vârful degetelor amorţite, făcându-le să zvâcnească.

— Poate aş putea să-l ţin în frâu.

— Să-l ţii în frâu?

— Să-l îmblânzesc, aşa cum legi jos o pânză desprinsă de pe catarg. Poate aş reuşi să-l leg printr-o altă persoană.

Mintea lui Arsinoe zboară. N-ar fi o legare, ci o împărţire. Cel care ar face asta ar ajuta-o pe Jules să ducă povara.

— Să-l legi de cineva, ca persoana aceea să fie păstrătoarea blestemului? întreabă Cait. Cum a fost Madrigal?

— Nu. Nu chiar. Blestemul ar fi... împărţit. Şi, înainte să mă întrebaţi, nu am idee ce ar însemna asta pentru cealaltă persoană. E posibil ca, în timp, şi ea să se piardă din cauza blestemului.

Emilia loveşte cu pumnul în masă.

— Când poţi s-o faci?

— Nici măcar nu ştiu dacă ar trebui s-o fac. Ar fi o chestie colosală. Nu ca vrăjirea unui fals-familiar urs, nici măcar ca accesarea unor haruri vechi. E mai complicat decât tot ce am încercat eu vreodată.

Emilia se întoarce spre Mathilde.

— Ai vreo senzaţie anume în legătură cu asta?

— Încă nu, spune oracolul. Nu am văzut nimic despre destinul lui Jules. Fumul s-a înnegrit. Voi continua să ascult. Voi continua să caut viziuni în fum.

E singurul aspect al harului pe care îl posedă, aflase Arsinoe. Viziuni şi imagini trecătoare. Oracolii spun că este latura mai puternică a harului viziunii, dar Arsinoe nu ştie de ce. Ar fi mult mai util să arunci nişte oase şi să afli un răspuns atunci când ai nevoie.

— E posibil să-i facă rău lui Jules? întreabă Ellis încet.

— E posibil să facă rău tuturor, răspunde Arsinoe. E posibil ca toată povestea să ia o întorsătură urâtă.

— Arsinoe.

La auzul şoaptei răguşite rostite de Jules, se întorc cu toţii. Jules zace tot pe patul ei de paie, dar ochii ei sunt fixaţi asupra lor şi gâtul ei se încordează să vorbească. Arsinoe şi Emilia mai că se aruncă lângă ea. E aşa de bine că o aud din nou!

— Jules, Jules, spune Arsinoe. Ţi-ai revenit.

Emilia îi dă părul de pe frunte.

— Ştiam că o să-ţi revii.

Tac amândouă când buzele lui Jules se chinuie să îngaime câteva cuvinte.

— Trebuie s-o faci. Trebuie să-l legi. Eu nu pot…

Strânge din ochi şi se crispează când simte un alt val de durere.

— Bine, spune Arsinoe. Bine, o s-o fac.

Arsinoe aşază obiectele pe micul birou care devenise acum o masă de spiţer. Snopi de ierburi pentru ars. Lumânări cu care să le ardă. Două eşarfe albe, subţiri şi delicate, un cuţit şi bandaje. Mereu bandaje.

Când Madrigal făcuse prima oară vraja de legare, se tăiase şi sângerase atât de tare, încât fusese gata să moară, şi la fel făcuse cu Jules. Cu nevinovata, micuţa nou-născută Jules. Arsinoe nu fusese acolo, şi ea de-abia se născuse la vremea aceea, dar tot îşi poate imagina ţipetele tot mai slabe şi mai obosite ale copilului. Strânge tare din ochi. Cel puţin acum Jules nu mai e copil.

În celălalt capăt al camerei, uşa lui Jules se deschide şi iese Emilia. Pare stoarsă, ca de fiecare dată când pleacă de la Jules.

— Nu vreau să vă deranjez, spune războinica, aplecându-se să o strângă pe Camden în braţe şi să-i ofere o bucată de carne uscată. Merge bine?

— Legarea iniţială s-a făcut în Wolf Spring, nu departe de casa familiei Milone, sub un copac răsucit, şi, dacă aş avea de ales, acolo aş încerca s-o fac.

Arsinoe se uită la Emilia cu părere de rău. Wolf Spring e prea departe şi prea atent supravegheat. Valea Innisfuil şi Domeniul Breccia ies şi ele din discuţie, cam din aceleaşi motive.

— Dar altfel… totul se desfăşoară conform planului.

— Şi care e planul? întreabă Emilia. De cine o să-l legi? Cine va purta blestemul împreună cu Jules?

Arsinoe se încruntă. Răspunsul a fost evident din clipa în care a conceput planul.

— Eu, bineînţeles.

— Tu. Emilia strâmbă din buze. O regină şi singura noastră practicantă de magie joasă. Minunat! Dacă legarea asta merge prost şi veţi fi amândouă afectate de blestem, nici nu-mi pot închipui pe cineva mai rău scăpat de sub control. Ai putea fi şi mai periculoasă decât Jules. Se apropie de masă şi îşi trece

palma pe deasupra ei, ca şi cum ar vrea să arunce toate obiectele pe podea. Şi evident că trebuia să fii tu! Ca Jules să fie din nou legată de destinul tău. Destinul ei de destinul unei regine.

— Dar ce-ai zice dacă fac asta fiindcă e periculos şi prefer să risc viaţa mea, nu pe a altcuiva? Arsinoe îşi întoarce privirea de la ea şi continuă să lucreze. Şi pe urmă, nu poate fi oricine. Trebuie să existe o apropiere.

— De unde ştii? Ce ştii tu de fapt despre magia joasă? Eşti specialistă?

— Nu, răspunde Arsinoe. A existat o specialistă; acum e moartă. Dar am învăţat de la ea. Când Madrigal a legat blestemul lui Jules, a făcut-o din dragoste şi disperare. Multă dragoste şi disperare. Probabil de-asta a funcţionat. Magia joasă e ca o rugăciune, Emilia. O rugăciune imploratoare, nesăbuită şi costisitoare.

Se uită la cuţitul de pe masă şi simte cicatricele fiecărei tăieturi, fiecare linie rozalie care îi brăzdează braţele.

— Şi ţie ce o să-ţi facă? întreabă Emilia. Când o să te legi de o războinică şi naturalistă care poartă blestemul legiunii, când tu eşti deja o toxică?

Arsinoe se uită la ea cu pleoapele îngustate când înţelege unde vrea să ajungă.

— Tu crezi că ar trebui să-l leg de tine.

Emilia îşi îndreaptă spatele.

— Aşa cred. De ce nu?

— Dintr-o sută de motive.

— Ar putea fi mai simplu cu mine, fiindcă deja am harul războiului. Poate nici n-am să observ o povară în plus. Şi atunci tu ai putea să-ţi păstrezi puterile; n-ar mai trebui să sângerezi atât în timpul vrăjii.

Arsinoe se întoarce şi alege o bucată de răşină pe care s-o ardă, pentru claritate.

— Asta urmăreşti? Să ai tu un har mai puternic? Eventual un blestem al legiunii doar al tău, ca să nu mai ai nevoie de Jules ca regină. Dar probabil nu asta e…

Arsinoe îşi înăbuşă un ţipăt când Emilia o împinge cu spatele în perete, atât de tare, că îi taie respiraţia, mai tare decât ar fi putut s-o facă singură, de la o distanţă aşa de mică. Acesta era harul războiului. Arsinoe o împinge şi ea şi Emilia îi dă drumul.

— Să nu-mi mai spui vreodată aşa ceva! se răsteşte Emilia.

— Bine. Au!

Emilia îi întinde mâna s-o ajute să se desprindă de perete.

— Iartă-mă! Eşti bine?

— Da.

— Nu eşti singura care o iubeşte, să ştii.

— O ştiu pe Jules de când m-am născut. Tu o cunoşti de mai puţin de un an. Cum ai ajuns s-o iubeşti aşa de repede?

Emilia lasă ochii în jos. E prima oară când Arsinoe o vede roşind, şi roşind aşa de tare.

— Fiindcă eu o iubesc altfel. Într-un fel în care n-ai nevoie de prea mult timp.

Arsinoe priveşte, clipind uimită, obrajii roşii ai războinicei.

— A!

— Ţie cât ţi-a trebuit să-ţi dai seama ce simţi pentru Billy? Nu ţi-a trebuit toată viaţa.

— Billy, zice Arsinoe. A!

— Spui întruna „A!”.

— Ştiu. Scuze! Se uită cum obrajii Emiliei încep treptat să revină la culoarea normală. Jules… ştie? Simte şi ea la fel?

— Nu, şi nu ştiu, spune Emilia şi afişează cel mai sigur de sine zâmbet. Dar va şti, dacă putem s-o facem să-şi revină destul cât să se gândească la asta. Se apropie de Arsinoe şi o ia de braţ. Lasă-mă să port eu legătura! N-o s-o părăsesc. Îţi promit.

Indrid Down

Mirabella stă la fereastră în apartamentul regelui-consort şi priveşte oraşul, bătând cu degetele în pervaz.

Indrid Down e urât iarna. Întunecat, cenuşiu şi plin de fum. Şi miroase. Aproape că e un miros rânced, de parcă nu bate destul vânt dinspre Portul Bardon să cureţe aerul. Nu seamănă deloc cu Rolanth, unde vântul miroase a brad, iar pojghiţa de gheaţă care se formează pe balustrade sau pe pietrele albe este pură şi limpede precum cristalul.

E aproape de apus. În seara aceasta urmează să înfrunte ceaţa, pe întuneric, cu Katharine şi Consiliul Negru urmărind-o

din vârful dealului, de la o distanţă sigură. Jos, în Portul Bardon, nu va fi niciun om. Aşa că nimeni, în afară de Regina încoronată şi de consiliul ei, nu va şti dacă Mirabella a reuşit sau nu.

În dimineaţa aceea, văzuse pe aceeaşi fereastră un şir de trăsuri care îi aduceau pe elementalii convocaţi de Katharine din Rolanth. Bravii ei „voluntari” cu harul vântului şi al vremii. Katharine îi va urca şi pe ei în aceeaşi barcă cu Mirabella. Competitori, aşa le spune ea, când în realitate sunt mai degrabă sacrificaţi.

— Vino! spune Bree, din spatele ei. Mai e puţin. Ar trebui să-ţi punem rochia.

— De ce trebuie să mă mai îmbrăcaţi? Doar ca să-mi daţi un brânci în întuneric, nevăzută de nimeni şi de nimic? Mirabella se întoarce şi o lasă pe Bree să facă ce vrea. Dar ridică mâna când aceasta aduce corsetul. Pentru asta o să am nevoie să respir, zice ea.

Bree dă din cap.

— Oricum e o drăcie toxică, spune ea şi îl aruncă înapoi în cufăr. Deşi face chestii drăguţe pentru sâni.

Mirabella zâmbeşte, în ciuda dispoziţiei ei sumbre. Cel puţin va fi şi Bree acolo. O faţă prietenoasă pe mal.

Ridică braţele când Bree îi trage peste cap rochia neagră, simplă. E uşoară şi fără ornamente, fără broderii elegante şi dantelă, iar pelerina pe care şi-o pune peste ea e la fel de simplă. Nimic scump, în eventualitatea în care va fi trasă la fundul apei îmbrăcată cu ea.

În faţa uşii, gardienii anunţă sosirea reginei, iar Bree se dă la o parte. Katharine intră în cameră, urmată de doi servitori cu tăvi pentru servirea ceaiului.

— Bun. Eşti aproape gata. Katharine stă în faţa ei cu mâinile înmănuşate în şolduri. Face un gest spre ceai. Ceva să-ţi calmeze nervii?

— Nu, mulţumesc.

— Ceva în stomac te ajută câteodată. Am adus tarte. Sunt făcute cu fructe uscate şi din compot, cu care ar trebui să ne obişnuim cu toţii, dacă nu vei putea îndepărta ceaţa până la vară.

— Eşti foarte amabilă.

— Am vrut să-ţi aduc ceva bun, în cazul în care e ultimul lucru pe care îl mănânci. Katharine îi zâmbeşte dulce, şi în spatele ei

flacăra lămpilor devine atât de intensă, încât înnegreşte sticla. Ei, haide!

Katharine o ameninţă cu degetul. Mirabella mijeşte ochii. E ceva ciudat în felul în care îşi foloseşte mâinile. Numai una se mişcă. De parcă cealaltă are ceva.

— Păstrează-ţi harul pentru ceaţă! spune Katharine.

— Îl păstrez, îi zâmbeşte Mirabella, la fel de dulce. Focul acela a fost de la Bree.

Bree tuşeşte uşor şi pleacă.

— Nu mă aşteptam să fiu bârfită, îi şopteşte ea în treacăt, şi Mirabella râde.

— Aş fi preferat s-o văd pe Elizabeth aici, cu tine, spune Katharine după plecarea lui Bree. Îmi place foarte mult mica ei ciocănitoare. Adusesem o bucăţică de prăjitură cu nucă.

— Eşti tare drăguţă!

— Nu te preface aşa surprinsă! Chiar sunt drăguţă. Când pot.

Tonul lui Katharine o face pe Mirabella să se simtă umilită. Deşi era cea mai mică dintre triplete, coroana fusese aşezată pe fruntea lui Katharine şi îi dăduse greutate, în timp ce Mirabella şi Arsinoe fuseseră transformate în fantome.

— Dacă are vreo importanţă, spune Katharine, să ştii că am ezitat să accept propunerea lui Rho de a-i aduce pe ceilalţi elementali.

— Nu are nicio importanţă, spune Mirabella, dacă vor muri.

— Nu vorbi de parcă totul ar fi simplu. Când eşti Regină încoronată, nu e aşa uşor să spui că asta e bine, asta nu e bine. Tu ce ai face dacă ai avea de înfruntat ce am eu de înfruntat? Am stat de vorbă cu preotesele după Ascensiune, Mirabella. Ai făcut şi tu sacrificii.

Mirabellei i se strânge stomacul când îşi aminteşte de preoteasa pe care o îngropase sub pietre când pregătea ceremonia Revelării.

— Elementalii pe care i-ai convocat... o fac cel puţin de bunăvoie?

— Desigur. Li s-au promis daruri generoase doar ca să încerce. Katharine întinde mâna spre o tartă, tot aceeaşi mână. Să-ţi spun sincer, nici măcar nu le e teamă. Nu când ştiu că vei fi şi tu acolo.

— Şi pentru asta mă urăşti. Pentru că ei mă consideră atât de puternică. Dar cine ştie cât de puternică sunt în realitate? Ai fost

acolo, la Innisfuil; ai văzut cum ceaţa i-a sfâşiat pe soldaţii tăi şi pe toţi oamenii aceia pe care nu i-am putut salva.

Katharine încuviinţează din cap.

— Presiune, spune ea gânditoare. E adevărat, întotdeauna există o presiune. Dar aş vrea măcar o dată să mi se arate încredere, şi nu convingerea că nu voi reuşi. Poate ne facem griji degeaba. Poate că dacă eşti acolo, ceaţa nici măcar nu va apărea.

— Nu crezi cu adevărat asta.

— Nu, răspunde Katharine. Ceaţa se ridică la fiecare corabie care încearcă să iasă din port. Dar nici nu sper să dai greş, îşi freacă cu mâna înmănuşată banda neagră tatuată pe frunte, poate inconştient, în timp ce mâna cealaltă îi atârnă pe lângă corp. Ei vor să te ucid, să ştii, continuă ea. Consiliul Negru. Dacă elementalii au succes şi nu mai avem nevoie de tine să luptăm cu ceaţa. Cum nu ştie nimeni că eşti aici, ar fi ceva simplu de ascuns. Spun că eşti o altă regină, şi aceasta e soluţia firească. Dar nu-ţi face griji! Încă o dată Marea Preotească te-a salvat. „Nu o puteţi ucide”, a spus ea. „Fiindcă şi dacă veţi găsi elementali destul de puternici pentru a înfrunta ceaţa, harul lor se intensifică în prezenţa unei regine elementale”.

— Ai imitat-o bine pe Luca.

Katharine chicoteşte.

— Buna Luca! Mereu lângă tine. Găseşte chiar şi modalitatea prin care să-ţi atribuie ţie tot harul elementalilor. Dar a mers. Nici măcar Lucian n-a mai spus nimic. Aşa că presupun că te pot ţine în viaţă, cel puţin până când se vor încheia cele două războaie.

— Luca nu e mereu lângă mine. Era pregătită să se ocupe de execuţia mea. În cele din urmă am dezamăgit-o, şi ea te-a ales pe tine.

Mirabella înghite în sec. Detestă răguşeala care îi apare în voce când vorbeşte de trădarea lui Luca. E şi acum prea îngăduitoare.

— Dacă te face să te simţi mai bine, în realitate nu pe mine m-a ales, spune Katharine. A ales-o pe cea pe care o alege întotdeauna.

— A ales zeiţa, spune Mirabella. Insula. Aşa cum facem toţi.

— Cum facem toţi.

Katharine aruncă o privire spre fereastră, unde se văd acum doar umbre, singurele puncte de lumină din oraş venind de la focuri şi felinare.

— Eşti gata? întreabă ea, fără să se uite la Mirabella. E timpul.

În Portul Bardon e o linişte stranie când Mirabella şi elementalii sunt urcaţi în barcă. Cu toate că e firesc să fie linişte, când pescarii şi muncitorii de la docuri sunt plecaţi acasă şi păsările de mare s-au retras în cuiburile lor, liniştea atârnă ca un linţoliu. Niciun suflet nu e pe-afară în seara aceasta, nicio faţă nu se arată la vreo fereastră. Pe ţărm sunt doar soldaţii din garda reginei, Consiliul Negru şi regina Katharine.

Sub picioarele Mirabellei, barca se clatină încet, înainte şi înapoi. În mod normal, valurile o relaxează, dar valurile acestea îi fac rău la stomac.

Elementalii care au răspuns convocării stau aliniaţi de o parte şi de alta a ei. Înainte să fie îmbarcaţi, Katharine le-a pus tuturor la gât un medalion: un cerc de argint, ca o monedă, imprimat cu pecetea reginei. Un semn de favoare de la Moarta Vie, atârnat de un şnur negru.

— E greu, spune băiatul de lângă ea, cântărindu-l în mână. Ştiu că a vrut să fie un fel de binecuvântare, dar acum se simte ca…

— O ancoră, spune o femeie din stânga ei, şi toţi încep să râdă.

Sunt speriaţi. Că au vrut sau nu să vină, asta nu schimbă cu nimic situaţia. Mirabella se uită pe rând la fiecare, în lumina torţelor. Pe toţi îi mai văzuse – feţele lor strălucind la lumina lumânărilor aprinse din templu, sau primind binecuvântarea cu ocazia vreunei sărbători –, dar nu îi cunoaşte bine. Băiatul din dreapta ei chiar face parte din familia Westwood, unul dintre verişorii care veneau în vizită cu surorile lui. Trebuia să se aştepte că o să vadă aici un membru al familiei Westwood. Harul lor este unul dintre cele mai puternice din oraş. Îşi aminteşte numele băiatului: Eamon Westwood. Avea un har al vântului extrem de puternic. Dar nu îl văzuse niciodată aducând vreo furtună.

La un semn făcut cu capul de Katharine, barca e trimisă în larg. Trebuie s-o pună singuri în mişcare, folosindu-se de harul lor pentru a controla curenţii de apă, pentru că niciunul dintre

soldaţii din garda reginei n-a putut fi convins să vâslească. Pe când se îndepărtează tot mai mult de mal, neliniştea începe să-i trădeze: pale de vânt vuiesc pe neaşteptate, nechemate şi necontrolate. Când veniseră, a fost aşa de trist să-i vadă plini de speranţă, îmbrăcaţi cu hainele lor cele mai bune, de parcă s-ar fi aşteptat la o ceremonie măreaţă.

— Regina mi-a zis că aţi venit de bunăvoie, spune Mirabella.

— Aşa e, răspunde Eamon. Am fost acolo când s-a ridicat ceaţa în Rolanth. Când a devorat Festivalul Verii. Ar fi trebuit să facem mai mult atunci, dar...

Lasă ochii în jos şi clatină din cap.

Văzuseră ce poate să facă ceaţa. Ştiu la ce să se aştepte. Asta ar trebui să o facă să se simtă mai bine, dar nu se întâmplă aşa.

„Nu urî ceaţa!” îi şoptise Luca înainte de a pleca. „Încă e protectoarea noastră. Încă avem nevoie de ea. Trebuie doar s-o ţinem în frâu. Află ce o poate domoli”.

Domoleşte-o! îşi spune Mirabella. Dreseaz-o, ca pe un câine!

Întotdeauna se gândise că ceaţa e întruparea zeiţei. O parte din ea, aşa cum e sângele care îi curge ei prin vene.

Putem încerca să aflăm care e dorinţa zeiţei, îşi spune ea în gând, ca şi cum ar fi vorbit cu Luca. Putem să facem presupuneri şi să încercăm s-o mulţumim. Sau putem să luptăm.

Din experienţa Mirabellei, lupta era întotdeauna mai eficientă.

Acum sunt aproape, destul de aproape ca s-o vadă în depărtare: o barieră de ceaţă întinsă în toate direcţiile, până la cer, mult mai departe de zona luminată de torţe. Barca încetineşte sub ei când o parte din haruri slăbesc sau şovăie. Dar e prea târziu să se întoarcă.

— În Moorgate Park am văzut-o cum a apucat o fată de gât şi i-a scos măruntaiele afară, spune Eamon.

Mirabella dă din cap.

— La Innisfuil am văzut şi eu asta.

— Nu te gândi acum la asta! strigă femeia din stânga Mirabellei. Cheamă-ţi vântul. Împinge-o!

Mirabella inspiră adânc şi simte cum harul ei se ridică odată cu al celorlalţi. Curajul lor o umple de mândrie. La fel şi forţa lor. Vântul pe care îl cheamă ei se simte, probabil, şi pe ţărm. Probabil că sfâşie corturile din piaţă. Valurile care se ridică vor face fărâme bărcile ancorate la mal, strivindu-le de debarcader.

Dar n-au fost destul de rapizi. Într-o clipită, ceaţa a înconjurat barca. Braţele ei groase se întind peste barcă aşa de încet şi delicat, că nici măcar Mirabella nu încearcă să scape de ele. Ceea ce, desigur, asta şi doreşte ceaţa.

— Chemaţi-vă furtunile! strigă Mirabella.

Dar nu ştie dacă au auzit-o. Ceaţa a acoperit barca. Nu mai vede partea din spate, iar lumina torţelor a fost înghiţită, aerul căpătând o nuanţă portocalie oribilă. Cu o groază mută, se uită cum ceaţa îl învăluie pe primul elemental ca un giulgiu. Când se retrage, locul în care stătuse fata cu doar o clipă în urmă e gol.

— Unde s-a dus? ţipă Eamon.

— Nu ştiu!

O caută, întorcându-se în toate părţile, iar vântul chemat de ei îi biciuie ca o tornadă.

— O, zeiţă! geme femeia din stânga Mirabellei. Sânge!

În locul în care fusese fata, puntea e plină de sânge de un roşu aprins, ca şi cum cineva ar fi vărsat acolo găleata unui măcelar.

— Furtuni! strigă Mirabella, când ei intră în panică. Rămâneţi împreună!

Se ridică şi furtuna ei, dar e întreruptă; Mirabellei îi distrag atenţia zgomotele şi vederea rămăşiţelor fetei. Femeia din stânga ei se apropie de balta de sânge, iar ceaţa se revarsă asupra ei. În prima secundă e acolo, iar în secunda următoare e totul alb, se aude un ţipăt groaznic, întrerupt brusc de nişte pocnituri ca de încheieturi trosnite. Şi mai groaznic e zgomotul care urmează, ca o sfâşiere.

— Nu pot… bolboroseşte Eamon. Cade în genunchi şi se agaţă de rochia Mirabellei. Nu pot!

— Poţi! Concentrează-te!

Cheamă din nou furtuna, cu ochii la cerul pe care se adună nori grei lângă lună. Fulgerele tunătoare le redau vederea, luminând umbrele ciudate care se mişcă prin ceaţă.

— Vânt! şopteşte ea.

Iar vântul se supune. Elementalii rămaşi luptă şi acum lângă ea; le simte puterea, care o întăreşte pe a ei. Vânturile lor sfâşie bolnăviciosul alb-cenuşiu care îi înconjoară. Dar nu e de ajuns. Vântul trece prin ceaţă ca o sită, iar ceaţa continuă să avanseze.

A devenit mai puternică de când a înfruntat-o ultima oară? Îi cântărise puterile şi învăţase noi vicleşuguri?

— A! Ajută-mă!

Se uită în jos şi îl vede pe Eamon pe jumătate înghiţit de ceaţă. Îl apucă de braţ şi îl trage spre ea, în timp ce el ţipă.

Nu îi poate salva. O să se uite la ei cum sunt sfâşiaţi, întorşi pe dos, unul după altul.

— În apă! Îl trage pe Eamon spre marginea bărcii şi îl aruncă peste bord. Săriţi în apă! Înotaţi spre mal!

Sus, furtuna se repede asupra ceţii. Mirabella strânge din dinţi şi o trimite spre centrul vârtejului cenuşiu. Trimite un fulger care s-o lovească în interior. Vânturi puternice care să ridice valurile şi să împingă ceaţa înapoi în larg. Sângele ei cântă cu furia vremii, cu furie de data asta, nu cu sentimentul bucuriei sau al libertăţii; nu aleargă pe falezele din Shannon's Blackway şi nu cântă pentru că a salvat un navigator. Furia ei e mai neagră ca norii care lovesc ceaţa, mai puternică decât vântul care urlă în urechile ei. Şi în faţa furiei sale, ceaţa se dă înapoi. Se destramă. Întoarce coada şi fuge.

Mirabella păstrează furtuna mult timp după ce ar fi putut s-o elibereze. O ţine până când ultimele fâşioare de ceaţă albă se retrag în întuneric.

Katharine şi Consiliul Negru privesc bătălia de la adăpostul ţărmului, adunaţi în faţa torţelor, iar hainele şi pelerinele negre îi fac să semene cu un stol de ciori. După ce elementalii au fost lansaţi la apă, a durat atât de mult ca barca să ajungă la destinaţie, încât vărul Lucian şi Paola Vend s-au plictisit şi au început să se plângă de starea proastă a docurilor. Dar din clipa în care ceaţa s-a ridicat, Katharine n-a mai auzit nimic, în afară de respiraţia lor înăbuşită şi rapidă.

Îi vede cu coada ochiului, uitându-se prin ochean. Katharine nu-şi bate capul cu ocheanul. Ceaţa e uriaşă. O vede cum înghite barca destul de uşor. Iar furtuna surorii ei e imposibil să n-o vezi dezlănţuindu-se peste ape.

O şi simt: vântul le flutură veşmintele, iar ploaia, de o răceală pătrunzătoare, le lipeşte hainele de trup.

— Se aruncă în apă, spune Antonin. N-au reuşit.

— Câţi au rămas? întreabă Rho. Trebuia să fi pregătit nişte bărci să-i recupereze pe supravieţuitori.

Se întoarce şi le dă ordine pe un ton lătrător soldaţilor reginei, fără să aştepte încuviinţarea acesteia. Dar nu e nimic. Oricum ea ar fi fost de acord.

— E sânge, spune Bree, înăbuşindu-şi un strigăt de groază. Aşa de mult sânge pe punte.

— Hai, sora mea! şopteşte Katharine. Salvează-i!

Ca şi cum ar fi auzit-o, furtuna Mirabellei coboară răsucindu-se spre ceaţă, alăturându-se luptei precum o trupă proaspătă de cavalerie. Striveşte în apă albul acela şi rupe din el fâşii, până dispare. Katharine simte cum reginele moarte se întind spre Mirabella, fermecate. Nu le poate învinui. De-atâtea ori îşi dorise să se fi născut elementală. O furtună ca aceea ar fi fost un animal de companie foarte util. Priveşte fulgerul care brăzdează cerul bubuind, ca nişte vene luminoase. Vede când Mirabella îi spune să atace şi vede ce îi cere să facă.

Atunci când furtuna slăbeşte, torţele se aprind din nou pe barcă, semnalând că s-a încheiat şi că elementalii sunt vii.

— Trimite bărcile, Rho, aşa cum ai spus! Se întoarce spre soldaţii uluiţi şi plesneşte din palme. Acum! Repede! Faceţi totul ca să-i ajutaţi!

Soldaţii pleacă, şi Rho se duce cu ei. Katharine se întoarce cu faţa la ceilalţi membri ai Consiliului Negru. Bree e aşa de uşurată, de ai zice că e gata să plângă, iar buzele lui Luca s-au întins într-un zâmbet mic de satisfacţie. Ceilalţi stau cu capul în jos, tremurând uzi în frigul iernii.

— Nu vreau să-mi spuneţi că am avut dreptate să o aduc aici, spune Katharine. Dar sunteţi mulţumiţi? Lungeşte gâtul spre bărbaţii din spate. Lucian? Antonin? Sunteţi mulţumiţi?

— Da, regină Katharine, mormăie ei şi dau din cap, spăsiţi.

Se întoarce din nou spre apă. Acum vor fi în siguranţă. Portul şi oamenii ei nu mai au de ce să se teamă. Dacă va fi nevoie s-o trimită pe Mirabella să escorteze toate flotilele de nave, dacă va fi nevoie să o lege la proră ca pe o figură de galion vie – atunci aşa va face. Îi va oferi surorii ei cele mai fine bijuterii şi rochii. Lumea spune că e mică şi răzbunătoare, dar se înşală. E dispusă să îngroape trecutul, atâta timp cât insula va fi în siguranţă.

— Dar e numai o soluţie temporară, adaugă Antonin. Numai un răgaz. Şi poate nici asta. Nu e decât una ca ea; nu poate să apere toată insula.

— Un răgaz e de preferat, decât nimicul propus de tine, spune Katharine, scrâşnind din dinţi.

Barca se întoarce, escortată de Rho şi de soldaţii din garda reginei. Mirabella coboară pe debarcader. Trei elementali au supravieţuit lângă ea. Doi par nevătămaţi, dar al treilea, un tânăr nu cu mult mai mare ca reginele, are braţul însângerat şi sfâşiat până la umăr. Văzându-l, Katharine îşi simte inima grea. Poate că ar fi trebuit să refuze propunerea lui Rho de a testa şi alţi elementali. Totuşi e un preţ mic pentru a avea o certitudine. Acum niciunui elemental nu i se va mai cere asta.

Mirabella se apropie de Katharine cu capul sus. E udă toată şi pelerina îi atârnă într-o parte. Rochia simplă cu care o îmbrăcaseră se întinsese şi se rupsese, iar părul ei negru e lipit de spate. Dar e tot frumoasă.

— Eşti mulţumită? o întreabă Mirabella.

— Sigur că sunt mulţumită. Ai reuşit. Eşti exact aşa cum ai promis. Aproape că îmi vine să te îmbrăţişez.

— Am pierdut doi oameni. Iar Eamon are nevoie de un tămăduitor.

— Îl va avea pe cel mai priceput. Hai să ne întoarcem la Volroy, să sărbătorim!

— Şi să nu lăsăm consiliul tău să se învineţească de frig, spune Mirabella, aruncând o privire îngrijorată spre Luca. Dar tu nu tremuri.

— Cum să tremur când am fost atât de înfierbântată de ce am văzut?

Katharine se foloseşte de braţul bun să-şi ţină pelerina mai aproape de corp. În ultimele luni fusese cam neglijentă, lăsând să se vadă harurile împrumutate de la moarte. Reginele elementale moarte avuseseră grijă ca ea să nu simtă în seara asta frigul.

Îi face semn Mirabellei să se îndrepte spre trăsura care le aşteaptă şi simte cum reginele moarte se întind după ea ca un val. Se înalţă cu atâta forţă, încât le simte în gât, la fel ca în ziua când au ieşit din ea şi au intrat în Pietyr, iar gândul că ar putea pune stăpânire pe Mirabella o umple de spaimă. Mirabella este un vas mult prea puternic. În ea, cruzimea lor s-ar dezlănţui fără să poată fi oprită. Probabil se gândise că sora ei ar putea, în timp, s-o ajute să ducă povara reginelor moarte. Să o ajute să le controleze sau să găsească forţa de a le trimite pentru

totdeauna în Domeniul Breccia. Dar acum înţelege că e imposibil. Trebuie să găsească o altă cale.

Reginele moarte îşi întind gâturile spre Mirabella, şi ea le forţează să intre înapoi.

— Nu, spune ea, strângând din dinţi. Nu o puteţi avea.

Sunpool

În dimineaţa în care urmează să facă vraja de legare, Arsinoe iese din oraş şi se duce să-şi caute ursul. În interiorul citadelei sunt prea multe feţe şi prea multe întrebări la care nu are răspuns. Aşa că imediat ce poate să se strecoare afară, umple un săculeţ cu mere uscate şi şterpeleşte câţiva peşti mai mari din bucătărie, înainte de a porni spre pădure.

Graţie magiei joase care îi leagă, Braddock ştie că vine, şi nu trece mult până când tufişurile încep să foşnească şi el ţâşneşte din ele, ridicându-se în faţa ei pe labele din spate.

— Vino aici, băiete! spune bucuroasă Arsinoe.

Îi întinde o bucată de măr uscat şi buzele lui mari o iau din degetele ei, delicat ca un copilaş. O împunge cu capul în piept şi ea îl îmbrăţişează, înfundându-şi nasul în blana lui, până când îl simte amuşinând pe lângă sac, după mere şi peşte.

— Stai, stai! Hai să găsim o stâncă frumoasă ca să facem picnic.

Merg împreună spre plajă şi spre stâncile negre şi netede care mărginesc partea din nord. Acolo se lasă pe vine în iarba înaltă de dună, care e aşa de deasă, că îi ascund aproape complet, deşi mai mult de atât nu poate fi ascuns fundul unui mare urs brun.

Arsinoe îl scarpină în cap pe Braddock în vreme ce acesta mănâncă şi îi fură o bucăţică de măr uscat. Dar chiar şi cu el alături, nu s-a simţit niciodată mai singură. Nimeni din interiorul zidurilor oraşului nu vrea să ştie de magia joasă. Niciunul dintre cei care ştiu de ea nu vrea să o vadă practicată. Nici măcar Billy, care ar opri-o dacă ar putea. Iar Mirabella nu mai e.

Arsinoe speră că e bine şi că ştie ce face. Speră că se va întoarce curând.

— Întotdeauna ea a fost cea mai raţională dintre noi trei, îi spune ea ursului. În fine... mai puţin atunci când e foarte furioasă.

Braddock, acum sătul de peşte, adulmecă aerul şi e bucuros s-o lase să se rezeme de el. Se uită amândoi peste plajă, la marea rece din nord. Nicio urmă de ceaţă. Nu a existat nici măcar un atac al ceţii în largul coastei din Sunpool, deşi se raportau mereu atacuri neîncetate în capitală. Emilia subliniază de multe ori lucrul acesta, ca o dovadă în plus că tabăra lor e cea îndreptăţită.

— Vraja asta de azi, îi spune ea ursului. Nu va fi prea diferită de cea prin care am fost noi doi legaţi. Şi nu te-a durut, nu?

El îi întoarce obrazul, solicitând o scărpinare bună. Dar ea minte, evident. Vraja aceasta de legare va fi mult mai dură. Mult mai sângeroasă. Iar legătura pe care o va crea între Jules şi Emilia va fi…

— De nedesfăcut, spune ea încet.

— Cum ne simţim azi? întreabă Arsinoe, strângând mai tare păturile în jurul gâtului lui Jules.

Poţiunea pe care o infuzase cu sângele lui Madrigal îşi pierduse efectul, aşa că acum îşi fereşte degetele de dinţii lui Jules şi nu se uită în ochii ei. Nu poate suporta să vadă firişoarele de sânge roşu aprins care îi brăzdează albul ochilor sau galbenul oribil al vaselor de sânge sparte care încep să se vindece. Dar chiar dacă nu se uită, simte că ochii lui Jules sunt îndreptaţi asupra ei. Îi urmăresc mişcările, fără o picătură de bunătate în ei. Are senzaţia că e vânată, şi când Camden mârâie, Arsinoe tresare şi se îndepărtează.

— Abia aştept să se termine toate astea şi să fiţi din nou voi înşivă, spune ea.

Camden mai mârâie o dată, apoi se aşază pe picioarele lui Jules.

Mica încăpere din vârful turnului pare mai înăbuşitoare azi decât de obicei, plină de noile mirosuri care au pătruns în aerul stătut. Răşină şi ceară fierbinte amestecate cu ierburi şi uleiuri şi damful persistent de boală şi de pumă. Şi e prea multă linişte. Niciun sunet nu se aude, în afară de respiraţia ei şi de hârşâitul pantofilor ei pe podea. Nu e nimeni în cameră cu ea de când a

plecat Billy, care i-a ţinut companie şi a ajutat-o să adune ingredientele pentru vrajă.

— O scoatem afară? întreabă Emilia, şi Arsinoe se întoarce.

Războinica se apleacă spre birou şi ia de acolo o bucată de răşină. O miroase şi se strâmbă.

— Nu. E mai simplu să mergem noi acolo. Şi aş vrea să nu te mai furişezi aşa. Nu poţi să bocăneşti cu tocurile pe piatră? Sau să-ţi dregi glasul atunci când vii?

— Scuze!

Arsinoe oftează. Emilia nu îşi cere sincer scuze. E încântată că pe Arsinoe o tulbură comportamentul ei de războinică. Arsinoe vine lângă ea la birou şi mai verifică o dată ingredientele. Lasă uşa deschisă la camera lui Jules şi se crispează când aceasta scoate un geamăt.

— De când n-a mai primit vreo poţiune? întreabă Emilia.

— De o zi. Nu vreau să-i mai dau, ca nu cumva să influenţeze vraja de legare.

Emilia o studiază pe Jules prin uşa deschisă.

— E în regulă. Lanţurile vor rezista. Deşi poate ar trebui să o legăm şi pe Camden.

— N-ai decât să încerci. Îşi ia cuţitul şi îi verifică tăişul pe degetul arătător. Mă gândeam…

— Da?

— Poate ar trebui să susţinem amândouă legătura. Adică tu şi cu mine.

Emilia se încruntă.

— Aşa se face? Întinzi blestemul legiunii cum întinzi untul pe pâine? Atunci, de ce să n-o aducem şi pe Caragh, să-i dăm şi ei un pic? De ce nu şi lui Billy şi – face semn spre uşă cu capul – pumei?

— Spun doar…

— Spui că n-ai încredere să mă laşi doar pe mine cu ea.

— Nu am încredere să te las doar pe tine cu ea, încuviinţează Arsinoe, cu ochii scăpărând. Dar nu la asta mă refer. Am vrut să spun că ţi-ar putea uşura povara.

Emilia se uită în jos, la birou, puţin vinovată.

— Iartă-mă! Nu trebuia să mă răstesc aşa. Dar eu cred… că o să fiu bine.

— Poate ai dreptate. Poate că, având harul războiului, n-o să simţi deloc blestemul.

— Dar noi nu legăm doar harul războiului, spune Emilia. Legăm blestemul legiunii. Va mai avea harul războiului?

— O facem pe Jules să se simtă mai bine prin orice mijloace avem. Nu ştiu cu adevărat ce se va întâmpla. Poate nimic. Poate ne va face să ne pierdem minţile cu toţii.

— Pe Madrigal n-a făcut-o să-şi piardă minţile, spune Emilia. Şi nu e aceeaşi vrajă? Nu o schimbi prea mult.

— Schimb intenţia. Şi intenţia e cea care contează.

Emilia inspiră adânc şi se uită în tavan, ca şi cum ar încerca să-şi păstreze calmul. Nu înţelege complicaţiile magiei joase, forţa şi caracterul ei sinistru. Pare aproape la fel de îndoită cum a fost Billy când a auzit prima oară de asta, iar Arsinoe se simte brusc stăpânită de dorinţa de a-i face o demonstraţie înainte să înceapă, de a-i cresta pielea pentru a o lăsa să simtă impactul magiei.

— Ar cam fi timpul, zice Emilia. Vrei să-mi spui ce trebuie să facem?

Arsinoe se uită în flacăra licăritoare a lumânării. Zilele sunt atât de scurte iarna, iar lumina care intră în turn deja a început să scadă şi să devină aurie.

— Madrigal a lăsat sângele să-i curgă pe o sfoară şi a legat-o strâns cu ea pe Jules, de mai multe ori. Apoi a lăsat sângele lui Jules să se îmbibe într-o bucată de pânză şi a legat pânza de sfoară. Pânza înnodată a îngropat-o sub copacul chircit. Restul de sfoară l-a păstrat, e sfoara pe care mi-a adus-o Cait.

— Par să fie mult sânge şi o mulţime de tăieturi. Mă duc să leg puma.

Emilia se duce lângă perete şi desface colacul de funie care e prins de el.

— Camden trebuie să fie aproape. S-ar putea ca Jules să aibă nevoie de ea.

— Da, am înţeles, s-ar putea să aibă nevoie de ea ca să ne sfâşie gâturile.

— Nu pot să-ţi explic, Emilia. Dar familiarul ei trebuie să fie aproape.

— Foarte bine. Emilia se apropie cu paşi mari de ea, îi smulge cuţitul din mână, apoi se duce şi taie funia din perete. Atunci o s-o ţin eu, cât îi faci tu tăieturile lui Jules. Şi, pentru binele tău, sper să nu scape.

În cameră, pe picioarele lui Jules, Camden a început să se încordeze, simţindu-le intenţia. Scuipă când Emilia îi pune de gât laţul de sfoară şi îşi înfige ghearele în podea când o trage de lângă Jules.

— Nu durează mult, spune Emilia printre dinţi.

Dar Camden continuă să mârâie şi să scuipe ca şi până atunci.

Când Camden e ţinută bine, Arsinoe îşi aduce în cameră lucrurile şi le întinde pe jos. Un mic cuţit ascuţit, a cărui lamă luceşte portocaliu în lumină. Două fâşii de material subţire, alb. Ierburile. Uleiul cu care le va unge pe Jules şi pe Emilia, şi care va fi amestecat cu sângele de regină a lui Arsinoe. Va fi o conexiune cu ele, pentru că ea nu va fi o parte din legătura lor.

— Nici n-am tăiat şi deja îmi tremură mâinile, şopteşte ea.

— Nu numai ţie, spune Emilia, ţinând strâns funia cu care e legată puma. N-am mai văzut niciodată cum se face magia joasă. Mă întreb care e preţul. Se spune că întotdeauna există un preţ.

— Da. Şi de obicei e mai mare decât ai vrea să plăteşti.

— Mama lui Jules făcea des magie din asta. Crezi că a plătit cu viaţa?

— Poate.

— Nu mi se pare un preţ corect, spune Emilia, în condiţiile în care plata lui a desfăcut magia joasă pe care o cumpărase. Pe de altă parte… şaptesprezece ani în care fiica ei a fost bine… cred că ea ar zice că a fost o afacere bună.

— N-ai cunoscut-o prea bine pe Madrigal, nu? întreabă Arsinoe, şi Emilia râde.

— Poate nici n-a fost acesta preţul, spune Emilia. Poate preţul plătit de noi va fi unul de care nici n-o să ştim. Un bărbat dintr-un mic sat care cade de pe versantul muntelui. Vreo fată din capitală călcată de o trăsură.

— Asta ar fi mai bine?

— E mai puţin dureros, din moment ce n-o să ştim niciodată.

Ochii Emiliei capătă o expresie dură.

— Şi nu are importanţă. Altă cale nu există. Ce preţ pe lumea asta ar fi prea mare? Ce cost te-ar împiedica s-o salvezi?

Arsinoe priveşte în jos la Jules. La ochii aceia injectaţi care se uită la ea cu nimic altceva decât ură.

— Cicatricele astea pe care le ai, spune Emilia, pe care le ascunzi sub o mască. Sunt partea ta cea mai bună. Acum hai să mai căpătăm câteva!

Arsinoe ia cuţitul. Odată cu prima tăietură făcută pe dosul palmei, aerul din cameră se schimbă. Devine încărcat şi mai proaspăt, ca şi cum turnul însuşi respiră. Sângele ei de regină picură în bolul cu ulei, şi i se zbârleşte părul de pe ceafă când îşi înmoaie degetul în el şi se apleacă să ungă fruntea lui Jules. Jules – ale cărei buze se întinseseră, dezvăluind marginea dinţilor – se relaxează. Ochii ei îşi pierd căutătura animalică. Nici măcar nu clipeşte când un pic de sânge i se prelinge pe podul nasului, adunându-se în colţul pleoapei.

În timp ce Emilia ţine mai bine funia lui Camden, Arsinoe se opreşte.

— Stai! Ad-o aici!

Unge puma între urechi, colorându-i blana în roşu şi făcând-o ţepoasă. Camden se aşază.

— Ce… la ce foloseşte asta? întreabă Emilia, apoi aruncă funia şi vine să îngenuncheze în faţa lui Arsinoe, când aceasta îi face semn să se apropie.

O unge cu sânge de regină, şi Emilia se cutremură.

— E pregătirea pentru vrajă.

— Nu am crezut cu adevărat, murmură Emilia cu o voce ciudată, îndepărtată. Chiar şi când speram să funcţioneze, nu credeam cu adevărat.

Arsinoe nu răspunde. Magia joasă a pus acum stăpânire şi pe ea. Simte că inima ei bate în ritmul insulei şi tot trupul îi vibrează. Durerea din mână începe să scadă când, cu fiecare zvâcnire a pulsului, curge mai mult sânge.

Aprinde un snop de ierburi cu flacăra lumânării, apoi stinge snopul ca să inspire fumul aromat, iar mirosul acela o împinge şi mai mult în magie. Gândurile i se ridică din cap şi încep să plutească. Trebuie să strângă din ochi de mai multe ori ca să îşi aducă mintea înapoi în trup şi să se concentreze.

Concentrarea e totul.

Ia una din fâşiile de material şi ridică braţul lui Jules. Face rapid tăieturile, lucrând în jurul lanţului: trei tăieturi superficiale, şi sângele începe să curgă. Înfăşoară de mai multe ori pânza în jurul tăieturilor, iar albul ei devine roşu.

— Emilia, dă-mi braţul!

Războinica nu ezită. Durerea nu îi e străină, iar când Arsinoe îi face aceleaşi tăieturi ca lui Jules, Emilia pare să se bucure, deşi se strâmbă. Se uită cum sângele trece prin pânza cu care o înfăşoară Arsinoe şi priveşte fix bălţile de sânge de pe jos.

— Îl risipeşti.

Arsinoe se uită în jos. Are dreptate. Mica băltoacă făcută de sângele Emiliei s-a unit şi s-a amestecat cu cea făcută de sângele lui Jules. Caută orbeşte cu mâna o bucată de pânză, o sfoară sau o panglică, dar nu găseşte decât o bucată de pâine. O pune în sângele amestecat şi o lasă să se îmbibe, după care o bagă în gură şi o mănâncă.

Sângele îi atinge limba şi ea se trage înapoi, fiindcă gustul şi vâscozitatea lui sunt atât de oribile, încât îi vine să vomite. Abia dacă e conştientă de mişcările ei când uneşte mâna lui Jules cu a Emiliei, îşi face alte tăieturi în palme şi la degetele mari, apoi înnoadă cele două fâşii de pânză una de alta. Strânge pumnul şi îl întoarce, lăsând să-i cadă sângele de regină în cealaltă mână. Apoi strânge în mâini nodurile pânzelor.

Jules şi Emilia tresar când sângele reginei se întâlneşte cu al lor, iar flacăra lumânării creşte şi devine atât de fierbinte, că din lumânare nu mai rămâne decât un capăt.

— Cât mai trebuie? geme Emilia, în timp ce sângele lor se împrăştie pe podea.

E mai mult sânge decât ar fi normal să curgă din nişte tăieturi atât de superficiale.

— Cât poţi să mai suporţi să pierzi, răspunde Arsinoe.

În cameră se stârneşte o pală de vânt, iar ea şi Emilia lasă capul jos când părul începe să le intre în ochi.

— Nu-i da drumul! strigă Arsinoe, în timp ce vântul suflă cu putere. Ţine bine!

Cu dinţii încleştaţi, îşi acoperă faţa cu braţul în care ţine cuţitul şi deschide puţin un ochi. Camden s-a prăbuşit. Laba i-a alunecat în balta de sânge, şi Arsinoe încearcă s-o împingă cu piciorul. Dar aşa, ghemuită şi luptându-se cu vântul, e gata să cadă.

Degetele lui Jules şi ale Emiliei încep să-şi piardă vlaga în mâna ei. Jules îşi dă ochii peste cap. Capul Emiliei atârnă în piept.

Arsinoe stoarce mai mult sânge din mâna ei şi udă capetele pânzelor. Apoi le înnoadă din nou. Încă trei noduri, adăugând de

fiecare dată mai mult sânge de regină, până când îşi simte capul ameţit şi aude zgomotul îndepărtat al vântului.

Asta e. Asta e tot. Strecoară lama cuţitului sub pânză şi o taie de la mâna lui Jules. Apoi de la mâna Emiliei. Braţele lor cad, iar Emilia alunecă pe o parte, încercând să-şi apese rana cu degetele slăbite.

Arsinoe se uită în jos. Mâinile ei, acoperite de sânge şi lipicioase, deja se usucă. Se foloseşte de cuţit pentru a tăia fâşiile lungi de material care atârnă, separându-le de noduri, apoi le rulează şi le pune cu grijă în borcan, lângă ultima sfoară îmbibată în sângele lui Madrigal.

Nodurile cu care au fost unite Jules şi Emilia sunt îmbibate complet. E atâta sânge de-al lor şi de-al ei în ele, încât are impresia că ţine în mână o inimă abia smulsă din piept. Pune ghemurile pline de sânge într-un mic sac de pânză.

Pe podea, Jules şi Emilia zac nemişcate, încă sângerând. Se duce repede la birou şi ia bandaje cu care să le acopere rănile. Acum, că vraja s-a încheiat, rănile nu sunt prea grave. Nu sunt adânci şi nu vor lăsa decât nişte cicatrice subţiri. În câţiva ani, ar putea deveni complet invizibile.

— Arsinoe.

La început n-o aude pe Jules vorbind. E prea absorbită de ceea ce face.

— A mers! ţipă Emilia. Arsinoe! E aici! Trage de lanţuri. Dă-i astea jos!

— Aşteaptă!

Arsinoe îşi ţine respiraţia, uitându-se la Jules. Şi atunci Camden împunge cu botul obrazul lui Jules şi începe să toarcă.

— În regulă, spune Arsinoe şi scoate din buzunar cheia cu care să desfacă lanţurile.

Billy şi Mathilde îi privesc din castel pe dezertorii care ies pe poarta oraşului. În cele din urmă, Regina Legiunii a stat prea mult timp ascunsă vederii, iar rebelii au început să plece. Fără îndoială, au auzit şi zvonul care circulă: că regina Mirabella i-a părăsit şi s-a dus să lupte de partea reginei Katharine.

— Nu e vina ta, să ştii, îi spune Billy lui Mathilde. Amândoi am încercat să-i convingem să rămână. Am încercat în toate felurile să-i conving pe şobolanii ăştia dezertori.

Ba chiar crezuse că reuşise să-i facă pe câţiva să se răzgândească, dar a doua zi dimineaţă descoperise că în timpul nopţii plecaseră pe ascuns.

— Sunt pur şi simplu obosiţi. Nu e uşor să pleci din casa ta şi să stai în nişte locuinţe ciudate, improvizate.

— Şi tu trebuie să fii obosit, spune Mathilde. Şi tu eşti departe de casă, într-un loc ciudat. Probabil o iubeşti mult de tot pe regina ta exilată.

— Da. Mult de tot.

Jos, pleacă o căruţă încărcată cu cinci rebeli tineri, care stau înghesuiţi în spatele căruţaşului, ţinându-şi strâns săculeţul cu lucruri.

— Vai, uită-te acolo! spune Billy şi arată cu mâna. Au luat unul dintre cei mai buni catâri!

Mathilde zâmbeşte.

— Probabil era catârul lor.

Dar ochii ei urmăresc cu tristeţe căruţa.

— Lasă să plece câţiva. Cei cu inima curată vor rămâne, iar asta îi va face pe cei de la curte să ne subestimeze când iscoadele lor le vor spune cât de repede se năruie unitatea noastră.

— Iscoadele?

Ea dă din cap, iar Billy se uită în jur, de parcă ar fi putut să vadă vreuna chiar acolo, în camera goală în care se aflau.

— Câte sunt? De cât timp ştii?

— Până acum am identificat trei. Cu siguranţă sunt mai multe. Nu e ceva neaşteptat.

— Şi ce faceţi cu ele? întreabă Billy, curios.

— E mai bine să le cunoşti pe iscoade, decât să le ucizi, ca pe urmă să fii nevoit să le cauţi pe celelalte trimise în locul lor. Mathilde face semn cu capul spre poartă. Mai pleacă un catâr.

— Încă un catâr? Billy se apleacă pe fereastră. Foarte bine, plecaţi! aproape că strigă el. Plecaţi cu toţii! Oricum n-aveam nevoie de voi!

Se întoarce cu spatele la ei şi stă cu braţele încrucişate la piept până când aude strigăte, şi cei doi catâri cu căruţe vin înapoi hodorogind pe poartă.

— Cum, s-au întors?

— Nu, spune Mathilde şi se înghesuie amândoi la geam. Ea s-a întors.

Arată cu mâna spre oamenii care se adună rapid în piaţa oraşului. La oamenii care aleargă pe străzi spre ei. Şi în fruntea lor, Camden sare prin aer şi îi plesneşte uşor cu laba cea bună. Mârâie, scuipă şi dă din coadă. În spatele pumei e Jules, flancată de Arsinoe şi de Emilia.

Emilia le ia pe amândouă de mijloc şi ridică vocea, adresându-se mulţimii.

— Cele două regine ale noastre s-au întors, declară ea, victorioasă. Regina Jules! Regina Legiunii! Regina Arsinoe!

Nu trece mult şi mulţimea izbucneşte în urale.

— Cele două regine ale noastre, spune Billy, uitându-se jos. Cum ar fi, împotriva celor două regine ale lor. Clatină din cap. Emilia e atât de inteligentă!

— Este, încuviinţează Mathilde. Şi este hotărâtă să câştige lupta asta, într-un fel sau altul.

Cele patru regine

Volroy

Sus, în cel mai înalt turn din Volroy, Mirabella ia puţin aer cu Bree şi Elizabeth.

— Nici măcar lui Pepper nu-i place să fie aşa de sus, remarcă Elizabeth.

În gluga ei, ciocănitoarea ciripeşte, aprobând-o, iar Elizabeth se îndepărtează de crenelurile decupate în piatră.

— Zboară peste munţi ca să ducă mesaje, spune Bree, şi îi e teamă să stea într-un turn înalt?

— Zboară peste munţi, adevărat, dar niciodată prea departe de sol.

Mirabella zâmbeşte cât vorbesc prietenele ei. Se reazemă de zid şi lasă vântul să-i fluture rochia neagră şi părul. Este de departe locul ei favorit din toată capitala. Sau cel puţin din locurile văzute de ea. Nu i s-a permis să stea decât în Volroy şi în grădinile lui cele mai izolate, întotdeauna flancată de soldaţii din garda reginei. Însă aici, sus, în turn, soldaţii aşteaptă pe scara interioară. Poate că nici lor nu le place la înălţime.

— Vino aici! Îi întinde mâna stângă lui Elizabeth. N-o să te las să zbori.

— Dar pe mine mă laşi? întreabă Bree, învârtindu-se bucuroasă, pentru că, datorită harului ei de elementală, şi ea e încântată de vântul rece şi de nori. Ai putea chema o furtună să mă ducă până la mare şi înapoi! Şi pe urmă să mă aşeze frumos în curte.

— Chiar aş putea? râde Mirabella.

— Ce bine e că te-ai întors, Mira! spune Elizabeth, strângându-i mâna. Şi sunt convinsă că regina îţi va acorda mai multă libertate după ce va anunţa în faţa oraşului alianţa voastră. Se ghemuieşte lângă ea şi Mirabella o înfăşoară în pelerina ei neagră. Lumea o să fie aşa de fericită; chiar şi în templu sunt şoapte aprobatoare.

— Asta-i surprinzător, spune Mirabella. Două regine împreună… două regine în viaţă, după Ascensiune… Nu e permis aşa ceva.

— Atunci poate îţi dai şi tu seama cum stau lucrurile în templu, îi spune Bree lui Elizabeth. Nu tradiţia, ci cuvântul Marii Preotese le determină comportamentul.

— Nu le judeca aşa de aspru, Bree, spune Mirabella, în timp ce Elizabeth se încruntă. Au văzut lucruri pe care nici o altă generaţie nu le-a văzut. Ceaţa care se ridică. O fată cu blestemul legiunii, puternică precum o regină. Două regine trădătoare care dispar în ceaţă, doar ca să reapară vii şi nevătămate. Preotesele nu ştiu ce să facă. Aşa că o ascultă pe Luca, pentru că ea e vocea zeiţei în faţa oamenilor.

În şuierul vântului nu poate auzi răspunsul murmurat de Bree. Dar vede strâmbătura ei amară, iar asta o umple de tristeţe. Când erau mici, Bree era foarte pioasă. Nebunatică, desigur, întotdeauna nebunatică, dar se ruga în templu în fiecare seară cu ochii închişi. Spre deosebire de Elizabeth, care îşi dăduse seama de cusururile şi neajunsurile preoteselor, credinţa lui Bree era fragilă. Era mult prea intransigentă. Iar acum îşi pierduse credinţa, pentru că nu putea accepta slăbiciunile omeneşti din templu.

Bree o acoperă pe Elizabeth cu mantia din partea cealaltă.

— Când regina Katharine va anunţa alianţa voastră, va dori să te arate poporului. Când o va face, trebuie să ai grijă să nu o eclipsezi, Mira; chiar şi acum, când e regină, nu se simte iubită.

— Nu se simte iubită?

— Mi-a spus ceva la un moment dat. Că ea n-a avut niciodată prieteni, ca tine şi ca Arsinoe. Nu i-a avut decât pe cei din familia Arron.

— Şi ei sunt oameni foarte reci, fii sigură de asta! adaugă Elizabeth.

Mirabella se uită la ele, tăcută.

— Încet, încet, v-a cucerit. Chiar dacă a ucis un băiat sub ochii voştri. Chiar dacă i-a tăiat gâtul lui Madrigal Milone.

Bree strânge din buze cu un aer vinovat, dar nu obiectează. Ce altceva pot face? Regina încoronată este Regina încoronată. Şi, indiferent pe cine ar fi vrut să vadă pe tron, insula ajunge până la urmă s-o iubească pe regina pe care o are.

— Noi n-am fi ales-o niciodată pe ea, spune Bree. Nu i-am fi permis niciodată să-ţi facă rău. Poate că, aducându-te aici, a început să-şi arate latura ei mai bună.

Mirabella încuviinţează din cap. Într-un fel, nu are cum să nu se simtă trădată, cu toate că ea le lăsase pe prietenele ei şi plecase în altă parte. Nu era normal să se simtă rănită fiindcă ele au făcut ce au putut. Încă sunt Bree a ei şi Elizabeth a ei. Întotdeauna va fi aşa.

— Pe urmă, spune Elizabeth, acum eşti aici. Ai întors spatele rebelilor şi ai făcut pace cu coroana. Deci cum am putea să nu o îndrăgim pe regină?

Mirabella se uită spre nord-vest. De la înălţimea aceasta, are impresia că poate vedea toată insula, până la Sunpool, până la Arsinoe. Sau, cel puţin, ar fi putut vedea, dacă vârful turtit al muntelui Horn nu s-ar ridica între ei.

— Nu sunt de partea coroanei, cum nu sunt de partea rebelilor, o corectează Mirabella. M-am luptat o dată să fiu liberă, şi nu vreau să mai fiu târâtă înapoi. Nici de o regină a legiunii, nici de sora mea mai mică.

— Atunci de ce ai venit? întreabă Elizabeth, cu multă grijă.

Mirabella oftează. Viaţa lor se schimbase aşa de mult de când plecaseră din Rolanth. Nu i se pare normal să le ceară să-şi împartă devotamentul. Când le adusese în turn, intenţionase să le spună totul. Dar acum îşi dă seama că nu poate. Indiferent ce ascunde Katharine, e ceva ce va trebui să descopere singură, fără confidenţi.

— Am venit pentru insulă, spune ea, şi măcar asta nu e o minciună. Şi am venit pentru voi. Ar trebui să coborâm.

Katharine s-ar putea să se fi întors de la conacul Greavesdrake, şi nu vreau să mă caute.

Elizabeth rânjeşte şi se înfioară, iar ciocul ciocănitoarei din gluga ei se deschide şi se închide.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori. Hai să mergem pe la bucătării să căutăm ceva cald de mâncare!

Cele două prietene pleacă, dar Mirabella mai zăboveşte puţin. Se apropie de marginea turnului, se prinde cu mâinile de piatra rece şi apoi mai cheamă o pală de vânt ca să-i acopere cuvintele.

— Nu am vrut să te părăsesc, Arsinoe. Dar a trebuit s-o fac. A trebuit să vin aici, ca să aflu ce se întâmplă cu sora noastră, pentru că ea e întunericul spre care vine ceaţa.

*

În drum spre bucătării se întâlnesc cu Katharine.

— Regină Katharine, o salută Elizabeth cu o reverenţă. Ai fost la Greavesdrake? Ce face Pietyr?

— Pietyr al meu e neschimbat, răspunde Katharine, strângând din buze. Dar îţi mulţumesc pentru întrebare. Sunt mulţi aici, la Volroy, cărora le-ar plăcea să-l vadă zăcând definitiv, nu mă îndoiesc de asta. Unii chiar din familia lui.

— Pentru că nu sunt de acord cu numirea lui în consiliu? întreabă Mirabella.

— Şi pentru că e aşa de apropiat de mine. Katharine îşi lasă capul într-o parte. Desigur, tu n-ai fi făcut niciodată ceva atât de controversat.

— Eu n-am niciun băiat pe care să-l numesc în consiliu, spune Mirabella şi ridică din umeri. Se încordează, aşteptându-se ca ea să spună ceva crud despre Joseph, dar Katharine n-o face. Şi pe urmă, ar fi fost Consiliul meu Negru, aşa cum e acum al tău. Dezaprobarea lor… Vor trece peste asta.

Katharine ridică din sprâncene.

— Sper să ai dreptate.

— Pe noi ne scuzaţi! spune Bree şi pleacă împreună cu Elizabeth.

— Ce plecare bruscă! spune Katharine. Nu mă aşteptam să te părăsească de bunăvoie. Mai ales în compania mea.

— Vor să ne împrietenim. Mirabella se uită după ele cum pleacă, cu feţele întoarse una spre cealaltă. Ai zice că m-au

lăsat singură cu un peţitor, nu cu sora mea mai mică. Nu m-ar surprinde să le aud chicotind.

Katharine se uită după ele, gânditoare.

— Oricum aveam de gând să le spun să plece. Te duc într-un tur al capitalei. Sigur că va trebui să luăm o trăsură acoperită, şi va trebui să porţi un văl care să-ţi ascundă faţa. Un văl alb. Sper că nu te deranjează.

— Sunt doar culori, Katharine.

— Nu şi aici.

Afară, Katharine poruncise o trăsură neagră, trasă de doi armăsari negri, înalţi, cu capetele împodobite de un panaş de pene negre.

— Am crezut că vrei să mergem deghizate, spune Mirabella.

— Tu vreau să fii deghizată.

Katharine îi întinde un văl şi urcă împreună în trăsură. Vizitiul smuceşte frâul şi caii pornesc, tropăind pe pietrele de pe alee. În curând ies din curtea castelului şi înaintează pe străzile oraşului, spre centru. Mirabella se lipeşte de fereastră şi se uită la clădirile pe lângă care trec. Lasă în urmă templul din Indrid Down, atât de întunecat şi de apropiat de Volroy, încât pare o a doua umbră a acestuia, iar Mirabella întoarce capul să se uite în sus, la garguiele înaripate care scuipă apă.

— Există scări care să te ducă mai aproape?

— De garguie?

— Da. Mirabella zâmbeşte. Willa ne arăta desene cu ele, nu-ţi aminteşti? Nişte schiţe frumoase, făcute în cărbune şi tuş. Aveam câte un nume pentru fiecare. Dragonul Lunii era cel mai mare, cu aripile desfăcute. Uite-l acolo! Mirabella arată în spate, în timp ce trăsura merge înainte. Şi era preferatul meu. Arsinoe îi prefera pe cei cu limba scoasă.

— Şi eu?

— Ţie îţi plăcea unul gras, cu nasul ca de porc. Îl botezaseşi Herbert. E în grup cu trei dintre preferaţii lui Arsinoe, pe latura sudică. Dacă ocolim templul, pot să ţi-l arăt.

Katharine se uită fix la ea.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea. Tu de ce-ţi aminteşti şi eu nu?

— Nu ştiu. Poate pentru că din clipa în care am început să vorbesc, Willa m-a tratat ca pe sora cea mai mare. Voia să învăţ

şi să fiu serioasă. Să mă maturizez. Pe tine şi pe Arsinoe v-a lăsat să fiţi copii. Mie nu-mi permitea decât să fiu o mică regină.

Katharine îşi aşază mâinile în poală. Una dintre ele e ţeapănă, aproape imobilă. Mirabella arată cu capul spre ea.

— Eşti rănită la braţ. Ce-ai păţit?

Katharine nu răspunde.

— Ai încercat să înfrunţi ceaţa.

— De unde ştii? întreabă Katharine.

— Am observat că are o preferinţă pentru tine, răspunde Mirabella. Şi pe urmă, când i-am văzut lui Eamon braţul rănit... mi-am dat seama.

Cu băgare de seamă şi cu un zâmbet amar, Katharine îşi scoate mănuşa. Mâna pe care o descoperă e o coajă întunecată şi urâtă, cusută cu fir negru. Sunt atât de multe tăieturi, încât e de mirare că un tămăduitor a reuşit să adune pielea la loc. La două dintre degete are atele. Altor două le lipsesc unghiile, dar rănile acelea par mai vechi.

— Se vindecă bine, spune Katharine. Întotdeauna mă vindec bine.

— Ce s-a întâmplat cu unghiile tale?

— Asta? Asta e din noaptea Revelării, la festivalul din Beltane. Când m-am rătăcit şi am bântuit prin pădurea întunecată. Ridică degetele în faţa ochilor. Credeam că o să crească la loc. Dar, în fine! Nu le simt.

Festivalul din Beltane fusese chiar înaintea întoarcerii ei miraculoase. Şi la scurt timp după aceea, lumea a început să-i spună Moarta Vie.

Mirabella se uită uimită la degetele cu unghii lipsă, după ce Katharine lasă din nou mâna în poală. Katharine se uită pe fereastră şi dă din cap.

— În capătul acelei străzi e cea mai bună cofetărie din oraş. Sunt specializaţi în dulciuri otrăvite, dar au şi din celelalte. O să-ţi trimit o cutie în apartamentul regelui-consort. Sunt convinsă că ţi-au lipsit fineţurile în tabăra sărăcăcioasă a rebelilor.

— N-am stat mult cu rebelii.

— Ah! face Katharine. M-am gândit eu. Şi unde ai stat înainte de asta?

Sunt aşezate faţă în faţă, destul de aproape cât să li se atingă poalele rochiilor. Katharine e mult mai înfricoşătoare în spaţiile

mici. Ar putea să-i sfâşie obrazul Mirabellei cu o lamă otrăvită, înainte să apuce ea s-o vadă.

— Am fost pe continent, la familia lui Billy Chatworth.

Ochii lui Katharine se întunecă.

— Tatăl lui a ucis-o pe Natalia, să ştii. A sugrumat-o. Chiar în castelul Volroy. Probabil s-a întâmplat în timp ce tu şi Arsinoe fugeaţi. Gardienii erau distraşi, şi ea n-a avut pe cine să cheme în ajutor.

Cu toate că îi pare rău pentru asta, Mirabella tace, prudentă. Chipul frumos, unghiular, al lui Katharine s-a înăsprit.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Billy? întreabă ea în cele din urmă.

Katharine îşi descleştează dinţii.

— Rho Murtra l-a înjunghiat. I-a înfipt sabia ei zimţată între coaste şi a ieşit cu ea în partea cealaltă, tăind drept prin oase, trecând prin plămâni şi inimă. N-a mai trăit decât câteva minute după Natalia. Katharine priveşte în jos cu tristeţe. Chiar dacă Marea Preoteasă Luca n-ar fi ales-o pe Rho pentru un loc în Consiliul Negru, i l-aş fi oferit eu, doar pentru asta.

Mirabella se încruntă. Bietul Billy, aşteptase aşa de mult un tată care era mort din clipa în care plecaseră.

— Eşti palidă, spune Katharine. Îi simpatizezi aşa de mult pe continentali?

— Nu sunt tristă din cauza tatălui lui Billy. Îmi pare rău pentru Billy.

Katharine se strâmbă.

— Într-o zi, o să-i fac şi eu ceva asemănător, lui şi familiei lui. Genevieve şi cu mine vom traversa marea şi îi vom otrăvi până le va curge sânge din ochi.

— Nu trebuie să faci asta. Billy nu e ca tatăl lui. Iar mama şi sora lui… nu merită să fie otrăvite.

— Dacă sunt aşa de minunaţi, de ce v-aţi întors? Ce v-a adus înapoi pe insulă, pe tine şi pe Arsinoe, după ce abia aţi evadat?

— Dacă încerci să afli informaţii despre rebeliune, poţi să te opreşti chiar acum. Dar presupun că nu strică să-ţi spun: Arsinoe. A avut nişte vise. Nişte vise ciudate, cu Regina Albastră. Păreau să ne spună că trebuie să ne întoarcem. Că e nevoie de noi.

— Şi iată-vă aici.

Katharine se reazemă de banchetă, şi Mirabella respiră mai liniştit. Şi-ar dori ca sora ei să-şi pună la loc mănuşa. Vederea mâinii ei în poală, ca o bucată de carne măcelărită, începe să-i facă greaţă.

— Regina Illiann, spune Katharine.

— O ştii.

— Desigur. Ar însemna să fiu o regină de-a dreptul nesăbuită dacă ceaţa s-ar ridica şi eu n-aş încerca să aflu povestea creatoarei ei. I-am poruncit lui Genevieve să cerceteze povestea reginei Illiann şi a ceţii, imediat ce a început să se ridice pe neaşteptate. Visele lui Arsinoe… ce îi spuneau? Ce ştie ea?

— Pentru asta ne-am întors, să aflăm, răspunde Mirabella. Dar dacă ea a descoperit ceva, mie nu mi-a spus. Şi poate e mai bine aşa. Pentru că dacă mi-ar fi spus, trebuia să-ţi spun şi ţie.

Katharine chicoteşte.

— Într-adevăr. Arată pe fereastră căsuţa frumoasă de cărămidă roşie în care stau Bree şi Elizabeth. E ciudat, nu? Ceaţa se ridică şi Arsinoe are vise cu creatoarea ei. Vise care vă trimit acasă. Mirabella Alungătoarea De Ceaţă, singura de pe insulă suficient de puternică s-o înfrunte.

— Mirabella Alungătoarea De Ceaţă?

— Aşa îţi spun eu. Alungătoarea De Ceaţă şi Moarta Vie. Suntem deja legende. Dar e ciudat. Am senzaţia că ceva mai puternic ca noi ne determină mişcările.

— Poate că ne aduce alături. Ca să luptăm.

— Sau să murim. Dar nu sunt singură în povestea asta, nu? O simţi şi tu?

— Da, recunoaşte Mirabella. Din clipa în care am pus din nou piciorul pe insulă, am simţit mâna zeiţei luându-mă în palmă ca într-o plasă. Încă nu ştiu de ce. Dar intenţionez să aflu.

Katharine inspiră adânc.

— O să-ţi dau mai multă libertate să te mişti prin capitală. Atâta timp cât rămâi ascunsă de ochii oamenilor şi mergi deghizată până când vom anunţa alianţa.

— Mulţumesc, Katharine.

Îşi înclină capul cu respect şi îşi ascunde zâmbetul. Dacă are libertate de mişcare, înseamnă că are libertatea de a încerca să dezlege enigma lui Madrigal.

— Nu îmi mulţumi încă. Atunci când le vom întâlni pe Arsinoe şi pe Juillenne Milone în luptă, va trebui să le ucid. Şi pe Billy, la

care ţii tu aşa de mult. Poate că n-a ucis-o el pe Natalia, dar a comis şi el crimele lui. Acum e un rebel. Şi o sprijină pe regina nepotrivită. Katharine îşi pune la loc mănuşa şi se apleacă să se uite pe fereastră. Am ajuns, spune.

— Unde? întreabă Mirabella, în timp ce trăsura se opreşte lin.

Uşa se deschide şi ea coboară după Katharine. Oraşul e acum în spatele lor, iar în faţă e Portul Bardon, care se întinde cât vezi cu ochii.

— Suntem pe faleza din nord, remarcă ea.

— Foarte bine. Acum, hai!

Katharine dă să o apuce de mână pe Mirabella. Ea tresare, şi expresia lui Katharine se schimbă. Pentru o clipă doar, ochii ei mari sunt ochii fetiţei pe care o ştiuse cândva Mirabella.

— Am crezut că ţi-ar plăcea. Ştiu că aveţi şi în Rolanth locuri ca acestea.

Mirabella se gândeşte la stâncile întunecate de bazalt din Shannon's Blackway. Locul acesta seamănă puţin, stâncile au forme similare. Nu sunt albe, precum cele din Sunpool, ci palide şi maronii ca nisipul.

— Da. Eu şi Bree ne luam la întrecere pe ele.

— Atunci, care e problema?

Îi întinde din nou mâna, iar Mirabella se îmbărbătează şi i-o ia.

Katharine o conduce mai aproape de marginea falezei, aşa de aproape, încât se pot apleca să se uite la plajă şi la valurile care se sparg de stânci.

— După câte mi-a spus Genevieve, ceaţa a fost creată exact pe stâncile acestea. Aici a făcut vraja Regina Albastră şi a trimis-o spre noi, şi de atunci încoace ne-a protejat modul de trai.

Ne-a protejat de lumea din jur. Katharine pufneşte şi adaugă: Mă rog, până de curând.

Mirabella se uită atent la faleza pe care stau. Oare Regina Illiann a stat şi ea odată pe aceste stânci? Regina Illiann, Regina Albastră, pe care Mirabella are impresia că o cunoaşte, datorită viselor pe care i le povestise Arsinoe cu Daphne, sora pierdută a lui Illiann.

— Priveşte! spune Katharine şi arată spre apă, unde ceaţa se ridicase şi acum se învârtejeşte furios, apropiindu-se de ele de parcă ar vrea să se repeadă asupra falezei.

— Ce înseamnă asta? întreabă Mirabella, fără să îşi dea seama dacă o întreabă pe Katharine, pe Arsinoe sau chiar pe Illiann, cea din trecut.

— Cred că înseamnă că nu îi place să stăm aici. Cred că înseamnă că îi e teamă.

Se uită amândouă cum ceaţa începe să se retragă.

— Am fost aşa de invidioasă pe tine. Invidioasă pe tot ce ai. Poate sunt şi mai invidioasă acum, fiindcă tu îţi aminteşti cum eram noi înainte.

— A început şi Arsinoe să-şi amintească. Poate că îţi vei aminti şi tu acum, că suntem împreună.

Katharine se uită în jos, poate cu tristeţe.

— Eu nu sunt ca tine, recunoaşte ea. Eu pot să fiu crudă. După cum pot să fiu şi blândă. Şi sunt o regină mai bună decât ai fi fost tu, tocmai din acest motiv. E timpul să ne întoarcem. Ca să te poţi bucura de libertatea ta! Iar eu voi putea anunţa alianţa noastră. Şi voi începe pregătirile pentru paradă.

Sunpool

A doua dimineaţă după ce Jules şi-a revenit, Arsinoe se trezeşte din nou în înghesuiala din camera improvizată ca sală de consiliu al rebelilor.

— Asta chiar nu mai poate aştepta? întreabă Arsinoe, uitându-se la Billy şi la membrii familiei Milone pentru a găsi susţinere. De-abia a avut o clipă să respire.

— Ştiu că nu e cel mai bun moment, spune Emilia. Dar problema dezertării Mirabellei trebuie discutată.

Arsinoe clatină din cap. Dar nimeni n-o contrazice pe Emilia. Nici Mathilde, nici măcar Cait sau Caragh. Iar Jules, deşi e calmă, pare slăbită şi abătută, în ciuda nopţii lungi de somn.

— Trebuie să se afle că Mirabella s-a dus la Katharine, spune Emilia.

Arsinoe îşi încleştează fălcile.

— Nu ştim sigur că e aşa. Poate că a fost luată de cineva. Biletul poate să fi fost falsificat.

— Nu a fost luată de nimeni. Eu ştiu tot ce se întâmplă în oraşul acesta. Până şi cotloanele prin care merg şobolanii după mâncare.

— Ei, asta-i probabil cam exagerat, spune Billy încet, dar Emilia se poartă de parcă el nici n-ar fi acolo.

Arsinoe deschide gura să protesteze, dar între ele se aşază Mathilde.

Oracolul are ceva liniştitor. Arsinoe văzuse cum făcuse să se aştearnă tăcerea într-o încăpere doar trecând printre oameni. Acum se foloseşte de asta pentru a o face să tacă pe Emilia şi o fixează cu privirea pe Arsinoe.

— Au dispărut toate lucrurile ei. Iar Mirabella nu poată fi luată aşa uşor cu forţa. Ştii vreun motiv pentru care ar pleca?

— Nu, spune Arsinoe.

Îşi încrucişează braţele la piept. Mirabella n-a sprijinit-o niciodată pe Regina Legiunii. Dar nici ea n-o sprijinise, de fapt. Şi în mod sigur acesta nu era un motiv să se ducă la Katharine.

— Dar… Se uită la Billy. Oare ne-a auzit când vorbeam despre grotă?

— Nu, spune el. Nu ştiu.

— I-ai spus tu?

— Nu! Billy face ochii mari. Normal că nu!

— Ce-i cu grota? întreabă Emilia, şi până şi cei din familia Milone vin mai aproape.

Doar Jules rămâne la locul ei, precaută, în timp ce Billy întinde mâinile să le ţină la distanţă pe Mathilde şi pe Emilia, care se uită la el ca nişte lupi care au văzut o căprioară şchioapă.

— De ce – îşi scade Billy tonul până la şoaptă – de ce Dumnezeu i-aş fi spus?

— Ce să-i spui? întreabă Emilia. Ce s-a întâmplat în grotă?

Arsinoe se întoarce spre ele. Se uită la Cait, la Caragh şi la Ellis şi se gândeşte câteva clipe ce să spună. Jules are încredere în Mathilde şi Emilia. Dar Jules îşi pune uneori încrederea în cine nu trebuie.

— E o poveste lungă.

Privirea lui Arsinoe devine mai îndepărtată, gândindu-se la amintirea pe care degetele lui Daphne, de mult moarte, o băgaseră cu forţa în capul ei. Daphne şi regina Illiann, stând pe stâncile din Portul Bardon şi privind corăbiile inamice care înfruntă chiar şi furtunile elementale aduse de Regina Albastră.

Cearta lor şi căderea lui Illiann spre moarte. Arsinoe strânge pleoapele. Poate a fost un accident. O alunecare. Şi poate Daphne nu a fost cu adevărat o ucigaşă.

Sau poate că voinţa insulei va câştiga întotdeauna. Până la urmă, o soră care îşi ucide sora nu e o noutate în Fennbirn.

— Mi s-a arătat că ar fi o cale de a opri ceaţa.

— Ce cale? întreabă Cait, iar ea şi Mathilde se apropie. Cum?

— Ceaţa a fost creată prin uciderea unei regine elementale puternice. A Reginei Albastre, Illiann. Şi din acest motiv ar putea fi distrusă prin uciderea alteia.

Se uită la Jules, care, ca de obicei, îşi dă seama imediat ce vrea să spună.

Mult timp, Emilia şi Mathilde nu rostesc nimic. Apoi Emilia îşi aruncă braţele în laturi.

— Şi tu ai lăsat-o să scape! Am avut cheia eliminării ceţii – aici, sub nasul nostru – şi tu ai lăsat-o să fugă.

— Cum adică „am lăsat-o să fugă”? strigă Arsinoe. Şi dacă ar fi fost aici, nu te lăsam să te atingi de ea!

— Terminaţi! exclamă Billy şi Mathilde, şi se uită unul la celălalt cu acea înţelegere pe care doar oamenii rezonabili pot s-o aibă.

— În orice caz, spune Billy, nu contează. Mirabella nu e aici. E în afara pericolului şi nu poate fi atinsă.

— Eu n-aş spune neapărat că dacă e la curtea Moartei Vii înseamnă că e în afara pericolului, observă Caragh.

— Şi o să punem noi mâna pe ea, spune Emilia. Iar atunci…

— N-o să faci nimic, mârâie Arsinoe. Şi nici măcar nu ştim dacă ar avea efect. De ce să cred pe cuvânt o criminală moartă de sute de ani? Mirabella e sora mea!

— E o singură viaţă. Câte alte vieţi va mai lua ceaţa, dacă nu va fi oprită? Rebeliunea noastră urmăreşte să aducă pacea pe insulă. Şi siguranţa. Nu putem ignora, pur şi simplu…

— Ba da, putem, spune Jules, încet.

Se uită la Arsinoe cu o expresie gravă.

— Jules! protestează Emilia.

— Nu. Nici nu se discută!

— Dar…

Jules îşi apasă degetele pe frunte, iar Cait încheie discuţia.

— Aţi auzit-o pe nepoata mea, spune ea. Ea e Regina Legiunii, şi ea va decide. Acum s-o lăsăm să se odihnească.

Ies toţi, unul după altul, chiar şi Billy. Ochii Emiliei scapără indignaţi spre Arsinoe când pleacă, dar nici măcar ea nu îndrăzneşte s-o contrazică pe Cait. După ce pleacă toţi, Arsinoe mai întârzie cu mâna pe uşă.

— Ai nevoie de ceva? Apă? Vin? O bucată de carne pentru Cam?

— Doar de tine, spune Jules. Rămâi.

Se apropie de vatră şi îşi încălzeşte mâinile. Arsinoe intră din nou în cameră.

— Cum te simţi? Dormi bine? Aş putea să-ţi fac o poţiune de somn.

— Mă simt bine, Arsinoe. Sunt bine. M-ai salvat încă o dată.

— Acum suntem chit? întreabă Arsinoe, înfundându-şi degetele în ceafa pumei. Sau trebuie să te mai salvez o dată?

Jules zâmbeşte obosit. Părul castaniu îi atârnă în şuviţe dezordonate până la bărbie şi îi cade în ochi când îşi atinge bandajele de la încheietură.

— Am impresia că am dormit o sută de ani.

— Nu e uşor să reintri imediat în normal. Emilia forţează prea mult.

— Nu e vina Emiliei, spune Jules. Pur şi simplu nu am încredere în mine. Îmi amintesc ce am făcut.

— Nu erai tu.

— Dar cine era? Se uită în jos la bandaje şi la piciorul vătămat, acum slăbit şi dureros din cauza otrăvurilor înghiţite, otrăvuri care o ajutaseră pe Arsinoe să-şi descopere adevăratul har. Am trupul vătămat, spune ea. Şi mintea vătămată.

— Asta vezi tu când te uiţi la tine? întreabă Arsinoe. Fiindcă eu nu văd asta.

— Nu contează ce văd eu. Nimeni n-ar trebui să mă urmeze. Ce am făcut eu… Eu nu sunt un conducător. Dar Mirabella e.

Arsinoe se uită la ea surprinsă.

— Ştiu că am avut motivele mele să nu o plac, spune Jules. Dar ea era aleasa. Foarte puternică. Destul de puternică încât să ne termine pe toţi, dar nu o ucigaşă. Nici tu nu eşti o ucigaşă, Arsinoe. Îmi pare rău că am încercat atâta timp să fac din tine una.

— E în regulă, şopteşte Arsinoe, neştiind ce altceva ar putea să spună. Şi tu ştii… că Mirabella nu vrea să fie Regină încoronată.

— Dar tu o cunoşti, nu? întreabă Jules. Dacă va fi nevoie, o va face oricum.

Templul din Indrid Down

Preoteasa iniţiată o conduce pe Mirabella, deghizată cu o pelerină şi cu un văl, prin interiorul auster al templului din Indrid Down, pe lângă şirurile de bănci din lemn de nuc conservate cu migală, pe lângă Piatra zeiţei, care clipeşte spre ea din spatele barierei de funii. O conduce în spatele altarului, pe sub arcadă, sus, sus, pe scările care duc spre camera pe care şi-o alesese Luca. Sau, mai bine zis, pe care şi-o reluase. Vechiul ei apartament, de dinainte de a ajunge s-o cunoască pe Mirabella, de dinainte de a renunţa la capitală şi la aparenţa de neutralitate, pentru a se duce să locuiască împreună cu ea la Rolanth.

Mirabella inspiră şi miroase piatra rece. Sunt atâtea trepte, că au început s-o ardă picioarele. Probabil că sunt aşa de sus, că dacă s-ar apleca pe fereastră ar putea mângâia creştetul garguielor preferate de Arsinoe.

— Sper că o să ne iertaţi pentru distanţă, spune preoteasa din faţa ei, care avea o torţă cu care lumina drumul. Mulţi au fost surprinşi când Marea Preoteasă şi-a ales tot vechile sale camere. Noi ne gândiserăm să-i pregătim un loc mai confortabil la parter.

La parter. Luca n-ar fi acceptat niciodată asta. Mai întâi le-ar fi pus să o care în spate în sus şi în jos pe scări.

Ajung la uşa lui Luca, iar iniţiata face o mică plecăciune şi pleacă, puţin cam neatentă la torţă când trece cu ea pe lângă faţa Mirabellei. Poate că fata avusese harul focului înainte de a veni la templu şi încă nu învăţase că trebuie să aibă mai multă grijă.

Mirabella bate o dată şi intră în camera lui Luca. Ce vede înăuntru îi e aşa de familiar, încât preţ de o clipă e transportată în celălalt capăt al insulei, în acele după-amiezi din Rolanth când alerga pe scări spre apartamentul lui Luca, la ceai.

— Uită-te la tine! exclamă Luca, aplecată peste birou şi turnând o ceaşcă fierbinte de ceai. Mergi peste tot, fără escortă.

— Garda reginei aşteaptă jos, lângă trăsură, spune Mirabella.

Îşi dă pe spate gluga şi îşi ridică vălul, apoi se apropie de una dintre canapelele lui Luca, pline, ca de obicei, de o mulţime de perne moi. Îşi desface pelerina şi o pune pe braţul canapelei. Apoi arată cu capul spre ceai.

— Miere şi lămâie?

— Miere şi lămâie conservată, răspunde Luca. Fructele proaspete vor deveni o amintire îndepărtată dacă nu se va rezolva prea curând problema ceţii. Niciunul dintre importatorii de pe continent n-a reuşit să treacă de ea. Sau niciunul n-a îndrăznit să mai vină aici după ce au auzit ce se întâmplă.

— Naturaliştii vor avea grijă de insulă când va veni primăvara.

— Nici măcar ei nu pot face să crească lămâi şi portocali. Pur şi simplu nu avem clima pentru asta.

Pune tava cu ceai pe măsuţa dintre canapele şi îi întinde Mirabellei o ceaşcă.

— Cum ai spus asta! „Naturaliştii vor avea grijă de insulă”. De insulă. Nu „de noi”. Ca şi cum tu nu faci parte din ea. Ce minuni să fie acolo, pe continent, ca să te acapareze după aşa puţin timp?

— Şi totuşi sunt aici. Îmi servesc insula. Îmi fac datoria, aşa cum mi-ai spus.

Mirabella pune ceaşca jos fără să bea. Niciuna din ele nu se aşază, iar Luca reuşeşte să pară că se simte foarte confortabil în picioare, sorbindu-şi ceaiul cu sprâncenele ridicate, cu spatele drept şi cu umerii relaxaţi, de parcă oasele ei bătrâne n-au simţit niciodată durerea.

— Pari mai tânără aici decât păreai în Rolanth, Mare Preoteasă. Probabil îţi prieşte aerul din Portul Bardon.

Luca zâmbeşte.

— De ce ai vrut să mă vezi? întreabă Mirabella.

— Pentru că, în sfârşit, am avut posibilitatea! Acum, că ai reuşit să intri în graţiile reginei, nu mai trebuie să te evit. Sunt convinsă că ai înţeles că, dacă n-am venit să te văd, am avut motive întemeiate.

— Sunt convinsă că nu faci niciodată ceva fără un motiv întemeiat.

Luca ia o farfurie cu dulciuri şi îi oferă: bezele cu cremă de vanilie şi cu un strop strălucitor de dulceaţă. Preferatele Mirabellei. Ia o prăjitură de pe farfurie.

— Cum ţi se pare capitala acum, cu libertatea nou descoperită? Cum te simţi acum cu sora ta cea mică?

Mirabella se încruntă, uitându-se la bezea. Îi e foarte foame. Şi, cu toate că ar prefera să refuze tot ce îi oferă Luca, Arsinoe n-ar fi de acord să risipească mâncarea.

— Îmi spune Mirabella Alungătoarea De Ceaţă, rosteşte ea, şi Luca râde. A comandat nişte armuri speciale pentru amândouă. O platoşă de argint pe care sunt gravaţi nori şi fulgere, pentru mine, şi cranii şi şerpi pentru ea. Vrea să defilez alături de ea prin oraş. Se uită la Luca. Dispoziţia ei e mereu atât de schimbătoare?

— Regina Katharine e iute la mânie, răspunde Luca. Dar îţi va ierta orice în clipa în care îi arăţi cel mai mic semn de bunăvoinţă. Voi două aveţi multe trăsături în comun, cu toate că se manifestă diferit. Amândouă sunteţi miloase. Şi amândouă sunteţi mortale.

— Mortale, repetă Mirabella şi o priveşte în ochi. Cum poate Katharine să înghită atâta otravă?

— Harul ei toxic e foarte puternic.

— Nu are niciun har toxic, spune Mirabella. Arsinoe este toxica.

— Poate că au fost două.

— Nu şi după Willa. Mirabella mijeşte ochii. Şi totuşi am văzut-o pe Katharine înghiţind otravă după otravă de parcă în fiecare seară ar fi Gave Noir. Cum? Ce magie joasă aţi făcut tu şi Natalia Arron ca s-o transformaţi într-o regină aşa de... talentată?

Luca se strâmbă.

— Nu a fost magie joasă. Nicio înşelătorie. Eu n-am urzit în taină cu familia Arron. Până în ultima clipă am urzit în taină pentru tine. De aceea te cunosc aşa de bine. Luca vorbeşte mai încet. Ştiu că nu cuvintele mele te-au făcut să vii la regină. Ce cauţi aici, de fapt? Ce urmăreşti?

— Doar ce mi-ai spus tu să fac. Protejez insula şi încerc să rezolv misterul care este sora mea.

— Şi ce vei face după ce îl rezolvi? Indiferent ce taine ascunde, nu contează. E încoronată.

— Cât devotament! spune Mirabella cu amărăciune.

— Înveţi să o iubeşti pe regina pe care o ai. Ştii asta. Dacă ai fi câştigat tu tronul, i-ai fi văzut pe cei din familia Arron stând la rând să-ţi devină aliaţi. Nu e nicio diferenţă.

Numai că ei i se pare că e. Se aşteptase ca familia Arron să-şi schimbe repede culoarea. Sunt schimbători şi le lipseşte convingerea. Dar a fost un şoc să vină în capitală şi să descopere că regina Katharine le câştigase inima celor mai bune prietene ale ei.

— Poate sunt eu absurdă, spune ea şi, spre uimirea ei, Luca se apropie şi o ia în braţe, bătând-o uşurel pe umăr.

— Nu eşti absurdă, Mira. E ceva firesc. Ca supuşi, trebuie să ne iubim regina. Dar noi întotdeauna te-am iubit pe tine. Şi suntem cu toate fericite că te-ai întors la noi.

Mirabella ia mâna bătrânei. Mâna aceea bine cunoscută, încreţită, cu unghiile tăiate scurt, practic, şi cu nodurile puţin umflate din cauza vârstei. Lasă capul în jos şi o sărută, simţind mirosul de ulei de migdale cu care Luca îşi unge pielea.

— Chiar te bucuri? întreabă ea. Chiar mă mai iubeşti şi acum?

— Mira. Luca se încruntă. Ce se întâmplă?

— N-ar trebui să-ţi spun, zice Mirabella, cu ochii la mâinile lui Luca. Fiindcă nu ştiu dacă pot avea încredere în tine. Dar o să te întreb, oricum, fiindcă aici sunt pierdută şi n-am niciun confident. Şi fiindcă, odată, m-ai iubit… Ridică privirea spre Marea Preotească şi vede că ochii ei albastru-deschis joacă în lacrimi. Înainte ca Madrigal Milone să moară, continuă ea, mi-a spus ceva despre Katharine. „E plină de moarte”. Aşa a spus Madrigal Milone, chiar înainte ca viaţa să i se scurgă în zăpada din Valea Innisfuil. Ce a vrut să spună?

Mirabella aşteaptă, iar Luca îşi trage mâna din palma ei.

— Nu am idee. Era pe moarte. Poate că aiura. Poate n-ai auzit tu bine.

Mirabella o cercetează cu atenţie pe Marea Preotească. Are o expresie chinuită, dar nu tulburată.

— Am auzit bine. Tu ştii ceva. Şi vrei să-mi spui.

— Cum adică, vreau să-ţi spun?

Luca o împinge uşor şi se întoarce, apoi se apropie de birou ca să deschidă sertare şi să mute nişte hârtii, fără rost.

— M-ai minţit de multe ori, Luca, şi eu nu am putut să-mi dau seama. Deci, dacă acum îmi dau seama, înseamnă că în inima ta vrei să ştiu.

O urmează pe Marea Preotească lângă birou şi o prinde de braţe.

— „E plină de moarte”, şopteşte Luca.

— Da. Ce a vrut să spună?

— Îmi vine în minte o idee…

Mirabella aşteaptă, în timp ce Luca se gândeşte, cu o privire îndepărtată.

— Spune-mi!

Dar Luca se smuceşte din mâinile ei.

— Încă nu e clară. Şi n-am să spun ceva împotriva reginei.

— Nici măcar dacă regina aceea reprezintă un pericol?

— Un pericol pentru cine?

Mirabella oftează puternic pe nas. Îşi ia pelerina să plece şi se îndreaptă spre uşă. Nu va găsi răspunsuri aici. Cel mult poate spera că Luca n-o să dea fuga la Katharine cu sfatul ca Mirabella să fie executată prin otrăvire în piaţa publică. Dar când întinde mâna spre clanţă, Luca începe să vorbească.

— Nu voi spune ceva împotriva reginei, zice ea din nou. Nu e locul meu. Dar dacă ar fi să vorbească cineva – se uită la Mirabella cu subînţeles –, acel cineva e Pietyr Renard.

*

Pietyr Renard. Şi cum ar putea să ajungă la Pietyr Renard? După cum spuneau toţi, zace inconştient la Greavesdrake. Iar Katharine se va asigura să-l ţină pe scumpul ei sub pază strictă, în plus, dacă ar alerga direct la el din clipa în care are puţină libertate, Katharine i-ar ghici intenţiile.

Mirabella îşi strânge buzele, frustrată, în timp ce se chinuie să-şi pună vălul. La Sunpool, rebelii se adună şi acum, iar Emilia îi va trimite la atac în primăvară. Până atunci ea trebuie să afle totul despre Katharine, dacă e să găsească o modalitate de a aduce pacea pe insulă.

— Şi atunci Arsinoe şi cu mine vom pleca, spune ea cu glas tare.

Spune asta tare, deoarece cu fiecare zi ce trece, o crede tot mai puţin. Oricât de periculos e să stea în Indrid Down, în capitală se simte mult mai acasă decât s-a simţit vreodată pe continent. Continentul înseamnă reguli şi restricţii ciudate, tradiţii impuse pentru păstrarea ordinii. Dar asta – pentru asta a fost ea crescută: intrigi şi mişcări politice.

Cu vălul încă strâns în mână, păşeşte pe coridor direct lângă preoteasa iniţiată, care îşi înăbuşă o exclamaţie de uimire când vede pe cine a escortat.

— Ah! Mirabella face ochii mari. Se preface că încearcă să se ascundă. Nu credeam să mă aştepţi aici!

Iniţiata, ruşinată, încearcă să se uite oriunde, numai la faţa Mirabellei, nu.

— E în regulă, îi şopteşte Mirabella după ce s-a acoperit. Regina încoronată ştie că sunt aici, cu toate că prezenţa mea trebuie să rămână un secret.

— N-o să suflu un cuvânt!

— Bine. Îţi mulţumesc.

Îi strânge mâinile fetei, iar iniţiata se pleacă repede, adânc. Mirabella o ridică. Respectul pe care i-l arată ea le va da de gol.

— Dar, dacă tot sunt aici, n-ai putea să mă strecori în biblioteca templului? Mă tem că de când stau ascunsă acolo, la Volroy, m-am plictisit de moarte. Mi-ar plăcea să explorez colecţia templului, măcar câteva ore. Aş avea nevoie de un loc mai retras.

— Ştiu eu un loc retras.

O conduce pe Mirabella mai adânc în templu, către biblioteca de la cel mai jos nivel. E mai mică decât se aştepta Mirabella şi prost luminată, doar de câteva ferestre. Se uită printre pleoapele strânse, iar iniţiata se grăbeşte să aprindă lămpile. Mirabella observă cum se aprind. Deci, era adevărat; fata a fost elementală înainte de a veni la templu, iar asta o face pe Mirabella să se simtă mai relaxată, cu toate că ştie că n-ar trebui.

— Nu vei fi deranjată, îi promite iniţiata. Puţini vin în bibliotecă la ora asta, iar eu voi face tot posibilul să păstrez zona asta liberă. Să vin să te iau… la apus? Dacă nu mă strigi tu până atunci? Mă cheamă Dennie.

— Dennie?

— De fapt, Deianeira. Dar cine vrea să spună tot numele ăsta?

Mirabella râde.

— E un nume regal. La fel de lung ca Mirabella. Atunci, Dennie. Şi dacă vrei, mie poţi să-mi spui Mira.

Dennie face ochii mari şi clatină viguros din cap în timp ce se întoarce să plece.

— Nu, n-aş putea să fac asta!

Singură printre cărţi, Mirabella îşi scoate vălul. Încăperea are un aer atât de singuratic, încât îi vine să creadă că nimeni n-a mai fost acolo în ultima lună. Dar este foarte curată şi nu miroase a praf sau a mucegai. Cărţile par bine păstrate şi, fără îndoială, meticulos aranjate. Şi cu toate că e o colecţie modestă, nu ştie de unde să înceapă.

Se plimbă printre rafturi şi îşi trece degetele peste cotoarele cărţilor legate în piele. Aşa de multă istorie a insulei se găseşte aici. Îngrijită, arhivată şi ascunsă! Efectiv, îngropată. Şi nu sunt doar cărţi, ci şi registre, jurnale, opere de artă şi tapiserii, vestigii din timpuri şi domnii trecute. Venise la bibliotecă cu gândul să cerceteze doar puţin, dar chiar ar putea să stea bucuroasă aici până la apus.

După câteva minute de plimbare fără ţintă, începe să aleagă câteva volume, le scoate de pe raft şi le duce cu braţul la mica ei măsuţă. Apoi se aşază şi începe să citească.

În paginile fragile, rareori frunzărite, e uşor să găsească relatări privitoare la fostele regine. Sunt multe volume dedicate doar Ascensiunii, iar acolo citeşte poveştile cunoscute cu regina Shannon şi regina Elo, puternicele elementale ale căror picturi murale împodobesc pereţii templului din Rolanth şi ale căror vieţi le ştie aproape la fel de bine ca viaţa ei. Alături de poveştile acestea sunt poveştile Ascensiunii reginei Elsabet cea nebună şi a reginei Bernadine, măreaţa naturalistă din Wolf Spring. Ascensiunea lui Bernadine e ilustrată printr-o pictură mică, unde se vede un sânge roşu, şters, şi un lup negru, fioros. Sunt poveşti grandioase, idealizate. Descrieri ale triumfului. Referirile la reginele ucise – şi care au luptat cu aceeaşi încrâncenare pentru coroană – sunt puţine şi rareori apreciative. În povestea despre Ascensiunea reginei Theodora – o naturalistă al cărei familiar era un cal –, despre sora ei învinsă nu se spune decât în ce stare era după ce calul a călcat-o în picioare în drum.

Mirabella mai dă câteva pagini, mişcându-şi repede ochii. Atât de multe regine au fost până atunci. Fiecare dintre ele a avut de înfruntat provocări, atât înainte, cât şi după încoronare. Dar numai una se întorsese şi îşi făcuse simţită prezenţa de curând. Regina Illiann. Regina Albastră. Creatoarea ceţii. Ar trebui să existe multe volume despre ea. Totuşi, după mai bine de o oră

de căutare, Mirabella nu a găsit nimic. Găseşte poveştile reginei Andira cea cu Albă, naturalista ale cărei Mânăsurori au fost oracoli şi de aceea au fost înecate. Găseşte referiri la regina Caedan, prima Regină Albastră, născută cu peste o mie de ani în urmă, dar nimic despre Illiann.

Închide cartea pe care o răsfoise şi se ridică, uitându-se la rafturi şi la numeroasele cufere. Nu există goluri pe rafturi, niciun spaţiu liber care să trezească suspiciuni. Dar ce cărţi or fi fost, fuseseră luate.

— Hei! Iniţiata, Dennie, bagă capul pe uşă, după care intră şi face o reverenţă. Mmm… Mirrr… doamnă?

Mirabella îşi dă ochii peste cap şi începe să râdă. Va trebui să se mulţumească cu „doamnă”.

— Da?

— Ai nevoie de ceva? Un ceai? Ceva de mâncare?

— Nu. Eu… Mirabella se opreşte, cu ochii încă aţintiţi asupra cărţilor. Citesc istoriile reginelor trecute, şi văd că nu pot să… Adică, nu pare să fie nimic aici despre ultima Regină Albastră. Regina Illiann. Oare templul nu are nimic despre ea?

— Ba da, spune Dennie. Dar toate cărţile despre ea au fost duse de curând la Greavesdrake, la solicitarea lui Genevieve Arron.

— Normal că da. Mirabella oftează. Regina Katharine mi-a spus că a pus-o pe Genevieve să studieze povestea ei.

Lasă capul pe spate şi se uită fix în tavan, de parcă ar putea vedea prin el până sus, la Luca. Poate dacă ar fi luat-o de umeri şi ar fi scuturat-o puţin, ar fi căzut din ea toate răspunsurile.

— Sfântă zeiţă! Acum gândesc ca Arsinoe.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Familia Arron – are multe solicitări pentru templu? Preoteselor le e uşor să activeze aici, aşa de aproape de coroană şi de consiliu?

— Uneori e dificil, recunoaşte Dennie. Deşi poate cea mai mare dificultate e ca templul să fie pur şi simplu apreciat. Uneori, am impresia că cei din Consiliul Negru au uitat din ce motiv capitala a fost întemeiată aici de la bun început.

— Şi care e motivul?

— Pentru că e locul în care s-a construit primul templu, desigur.

— Aici – Mirabella face un gest, arătând în jurul lor –, aici a fost primul templu?

— Nu. Acesta e un monument dedicat castelului Volroy. Construit înaintea lui, dar făcut să semene cu el. Primul templu s-a pierdut în negura timpului. Ca atâtea alte lucruri. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi. Este mult mai bine de când s-a întors Marea Preotească.

— Marea Preotească… ştie de primul templu?

— Da, dar probabil nu mai multe decât mine.

Dacă ar mai exista şi acum, ce răspunsuri ar găsi acolo! Mirabella ia o carte şi îşi trece palma peste coperta ei.

— Am citit despre celelalte regine. Dar nu am putut găsi nicio referire la vreo regină de dinaintea lui Bethel cea Pioasă. Există volume mai vechi, ţinute în altă parte?

Dennie se încruntă, gânditoare.

— Poate în celelalte temple. Poate au fost luate la Volroy. Sau chiar la conacul Greavesdrake. Sau poate că şi reginele acelea de demult s-au pierdut în negura timpului.

— De când a fost insula, au fost şi reginele insulei, spune Mirabella, absentă, şi iniţiata dă din cap.

Toată lumea de pe Fennbirn ştie asta. Şi o ştiu şi pe prima regină, cu toate că nu are nume. Prima regină, cunoscută doar din mituri şi legende. Purtătoarea primelor triplete. Unii spun că a fost însăşi zeiţa, că ea i-a binecuvântat pe primii oameni cu haruri şi că a domnit o sută de ani. Mirabella o văzuse în multe tablouri: o femeie brunetă, cu ochii adumbriţi, înfăţişată întotdeauna cu braţele întinse deasupra insulei şi cu trei stele în spate.

Dar acelea sunt doar nişte reprezentări artistice. Nimic de atunci nu s-a păstrat. Niciun document. Nicio relicvă. Nici măcar un nume.

— Zeiţa însăşi, meditează încet Mirabella. Şi atunci, noi ce am fi?

— Doamnă?

— Nimic. Mă gândeam la reginele acelea care au venit înaintea noastră. La cele vechi, pierdute pentru noi. Ce lucruri înţelepte am putea afla de la ele? Ce secrete ne-ar putea dezvălui? Era mai uşor în vremurile lor?

Îşi freacă încet cu palmele faţa şi ochii obosiţi.

— Păcat că nu ştie nimeni unde sunt ruinele primului templu. Şi păcat că s-a pierdut un astfel de loc sacru.

— Păcat, încuviinţează Mirabella. Poate într-o bună zi îl va descoperi vreo regină.

Conacul Greavesdrake

De câte ori poate să plece de la castel, Katharine se duce la Greavesdrake să aibă singură grijă de Pietyr. În ultima vreme nu a fost uşor. Cu Mirabella în oraş, toţi membrii Consiliului Negru sunt agitaţi precum pisicile pe furtună. Membrii consiliului o vor pe Regina lor încoronată alături. Vor să se asigure că ea veghează şi că e pregătită să acţioneze, ca şi ei, în cazul în care Mirabella se va dovedi a nu fi demnă de încredere.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi şopteşte ea lui Pietyr, în timp ce el zace liniştit în vechiul ei dormitor.

Nu a mai sângerat, iar Edmund i-a spus că uneori îi tresare piciorul în mod reflex sau se văd mişcări în spatele pleoapelor. Ea ştie că Pietyr se va trezi curând. Simte asta. Şi atunci va fi din nou cu ea, unde îi e locul.

— Şi când te vei trezi, vom fi chit. Cu adevărat. Tu m-ai aruncat în Domeniul Breccia, iar eu…

Când se uită la el, reginele moarte se ridică, fascinate de felul cum zace. De parcă nici lor nu le-ar veni să creadă că ele au făcut asta.

— Nu, şopteşte Katharine. Staţi departe de el! Când suntem în camera asta, voi nu veţi fi aici.

Reginele moarte o ignoră. Mai mult, preiau controlul asupra mâinii ei şi îi ating lui Pietyr obrazul, de parcă ar putea să-i simtă căldura, îi trag pleoapele ca să se uite în ochii lui. E ceva neruşinat. Monstruos.

— Plecaţi de-aici! porunceşte ea.

Ele se înghesuie în trupul ei, şi i se face pielea de găină simţindu-le mângâierile, scuzele pe care le îngână. Atât de multe scuze. Atât de multe îmbrăţişări reci, în speranţa că ea le va ierta. Dar în spatele liniştirilor e întotdeauna ameninţarea: Fără noi, dulce regină, eşti o copilă slabă. Fără noi, îţi vei pierde coroana, şi apoi capul.

— Dacă nu vă retrageţi în cel mai adânc şi mai întunecat colţ din mine, strigă ea, aşa să mă ajute zeiţa, vă voi scoate afară cu pumnalul şi vă voi pune cu mâna mea înapoi în pietre!

La cuvintele ei, reginele moarte se strâng aşa de repede în sângele ei, încât are impresia că primeşte un pumn în burtă. Respiră adânc, întretăiat. Trebuie să fie mai atentă. Dacă îşi păstrează calmul, le poate controla mai bine. Dar în cameră cu Pietyr, nu vrea decât să le ştie plecate.

Katharine îşi trece palma peste fruntea lui. E uscată, nu e nici asudată, nici fierbinte. Îi dă părul blond-alburiu din ochi. E obosită. Surorile moarte, Mirabella şi Consiliul Negru au epuizat-o, şi îşi permite o clipă să stea lângă el în pat. Să se lipească de umărul lui cald şi să-i asculte respiraţia.

— Te rog, trezeşte-te! îi şopteşte ea.

Îşi lipeşte gura de buzele lui, ca să-l facă să tresară o clipă, îşi imaginează că buzele lui se deschid sub gura ei. Dar e numai o prefăcătorie. Îl sărută iar şi iar, mai apăsat, pe gură, pe obraji şi pe claviculă.

— Regină Katharine!

Sare în sus şi o vede pe Genevieve stând în uşă.

— Genevieve. Katharine se dă jos din pat şi îşi netezeşte rochia. Ce vrei?

— Să văd ce face nepotul meu, spune ea. Şi să văd ce faci tu.

— N-ai fost niciodată preocupată de starea lui până acum.

Katharine se întoarce spre tava cu mâncare. E o mâncare uşoară, aproape lichidă. Edmund îi adăugase şi lapte cald, ca să poată intra mai uşor. În starea lui de inconştienţă, Pietyr trebuie să fie hrănit printr-un tub lung şi flexibil.

Genevieve se apropie de el, se apleacă şi îl sărută pe creştet. Coada ei lungă şi blondă îi alunecă de pe umeri şi cade pe obrazul lui. Ciuguleşte o scamă de pe pantalonii ei brun-închis, apoi se uită la castronul cu mâncarea care începea să se răcească.

— Să te ajut?

— Nu, îi dau eu, spune Katharine şi ia tubul în mână.

— Uite cum tremuri. Dă-mi voie s-o fac eu! Sunt foarte pricepută, crede-mă.

Katharine îi dă tubul fără tragere de inimă, iar Genevieve îl unge cu ulei. Îi dă capul pe spate lui Pietyr, iar Katharine îşi ţine respiraţia când Genevieve îi introduce uşor tubul pe gât. El nu îl

respinge mult timp, şi îl înghite din reflex.

— Pâlnia.

Katharine i-o întinde şi ea o fixează în capătul tubului.

— Cum te descurci cu Mirabella, Katharine? întreabă Genevieve, luând cu lingura din piureul de legume. Tu spui că e aici la invitaţia ta, dar eu te cunosc. Sunt surprinsă că n-ai ucis-o până acum.

— Poate că nu mă cunoşti aşa bine cum crezi tu. Nu sunt atât de însetată de sânge ca să pun răzbunarea mea deasupra intereselor insulei.

— Şi dacă setea ta de sânge e în centrul intereselor insulei?

— Ce spui acolo?

Genevieve ştie ceva. Ochii ei liliachii se îngustează de satisfacţie.

— Gata, zice ea după ce ultima porţie de piure se duce pe tub.

Întinde mâna după pocalul cu apă şi îl miroase. Apa era infuzată cu cucută.

— Preferata lui Pietyr.

— Un adaos frumos. E important să-i menţii harul de toxic până când se va trezi.

Genevieve toarnă apa încet, împingând în stomacul lui Pietyr ultimul rest de mâncare. Pe urmă scoate tubul cu grijă şi îl şterge la gură.

— Am primit un raport interesant de la iscoadele mele din Sunpool. Se pare că rebelii au găsit o soluţie pentru atacurile ceţii.

— Ce soluţie?

— Moartea unei regine elementale.

Katharine se strâmbă.

— Ce tot spui acolo?

— Nici mie nu mi-ar fi venit să cred, dacă n-aş fi descoperit şi eu asta când am făcut cercetări asupra Reginei Albastre. Genevieve bagă mâna în buzunar şi scoate un pergament care pare foarte vechi. I-l întinde lui Katharine. Dar moartea unei regine elementale, adăugată la informaţiile astea, pare să fie completarea puzzle-ului.

Katharine desface pergamentul. Arată ca o foaie dintr-un soi de jurnal.

— E din jurnalul lui Henry Redville, spune ea. Regele-consort al reginei Illiann.

— Ştiu, spune Genevieve, gânditoare. E un noroc că l-au păstrat. Cine păstrează ideile unui rege-consort?

Katharine continuă să citească. Ceea ce urmează în paginile acelea e o relatare dezlânată făcută de un om copleşit de vinovăţie, sau poate chiar băut. E un fel de mărturisire. Adresată reginei Illiann, care parcă nu mai era acolo de mulţi ani.

— De ce ar opri moartea unei regine elementale ceaţa? întreabă Katharine.

— Fiindcă, potrivit lui Henry Redville, moartea unei regine elementale a fost cea care a creat-o iniţial. Genevieve arată spre pergament. Citeşte mai departe!

Ochii lui Katharine citesc febril rândurile mâzgălite de mâna regelui-consort. E o compoziţie confuză, aşa de plină de scuze, încât lui Katharine îi vine să-i dea o palmă, cu toate că e mort de mult timp.

— „Te rog, iart-o pe Daphne, care a continuat să te iubească precum o soră", citeşte ea cu voce tare. „Te rog, iartă-mă pe mine, că nu am fost destul de puternic pentru a respinge atacul de la Selkan. Moartea ta din noaptea aceea, pe faleză, ne chinuie pe amândoi, şi de multe ori nu am putut să ne savurăm fericirea, pentru că ea a venit împreună cu pierderea ta. Uneori mă întreb dacă asta ţi-ai fi dorit tu cu adevărat, dar ei insistă că linia reginelor trebuie continuată, iar Daphne era oricum regină…" Katharine se opreşte. Despre ce vorbeşte? Moartea ei? Regina Albastră a domnit în pace după crearea ceţii încă patruzeci de ani!

— Oare? Nu şi după el. Nu, regina Illiann a fost ucisă, de cine, el nu spune, şi după ce trupul ei a creat ceaţa, această… Daphne… a fost pusă pe tron să domnească în locul ei.

— Dar surorile Reginei Albastre au fost încredinţate morţii la câteva zile după naştere. Daphne asta chiar putea fi regină?

— Suficient cât să păcălească populaţia încă patruzeci de ani. Suficient cât să poarte tripletele sacre. Genevieve se uită la hârtiile îngălbenite. Nu pot să spun sigur, căci nu există niciun document care să ateste naşterea unei triplete pe nume Daphne, dar eu cred că ea e de fapt cealaltă elementală născută: Roxane. Doar aşa le-ar fi reuşit păcăleala.

— Regina Illiann înlocuită de o altă regină.

O Regină încoronată, înlocuită atât de uşor.

Genevieve se ridică în picioare, îşi ia hârtiile înapoi, le împătureşte şi le bagă în buzunar.

— Am făcut ce mi-ai cerut. Am devenit ochii şi urechile tale. Aşa că acum ştim de ce Mirabella i-a părăsit, de fapt, pe rebeli. Pentru că ei plănuiau s-o ucidă ca să nimicească ceaţa.

Katharine se uită la ea.

— Şi acum vrei să mă pui să fac eu asta. După ce mi-am dat cuvântul că va fi în siguranţă.

— Siguranţa ei sau siguranţa insulei, spune Genevieve, cântărindu-le pe palme.

— Deja a adus siguranţa insulei. S-a luptat cu ceaţa şi a învins.

— S-a luptat cu ceaţa, da, dar nu a învins. Nu definitiv. Ceaţa se va întoarce. Trebuie s-o ucidem acum şi să punem capăt măcar uneia dintre ameninţări.

— Nu. Katharine clatină din cap. Nu încă.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Simt doar că am nevoie de ea.

Pentru ce? Nici ea nu poate să spună. S-o ajute să scape de reginele moarte? Dar cum? Nu le poate permite reginelor moarte să pună piciorul în sora ei puternică.

— Katharine, nu eşti rezonabilă.

— Eu nu pot purta triplete, ai uitat? se răsteşte Katharine. Şi de cum spune asta, are impresia că a ştiut-o tot timpul. Am nevoie de o altă regină. De o regină demnă de încredere. Una care să mă iubească îndeajuns ca să poarte în secret tripletele, pentru mine!

Genevieve rămâne cu gura căscată. Apoi o închide şi dă din cap. Ba chiar pare impresionată.

— Dacă poţi obţine de la ea o astfel de loialitate, vei fi într-adevăr o regină Arron. Prea bine. Vom aştepta şi vom vedea.

Se întoarce să plece.

— Unde te duci?

— Înapoi la Volroy. Să fiu ochii şi urechile tale. Se opreşte la uşă şi se mai uită o dată la Pietyr. Ai pierdut-o pe Natalia, iar Pietyr e adormit. Ţi-au rămas puţini oameni în care să ai încredere, şi ţi-au rămas puţini care să te sfătuiască. Dar eu te voi preveni acum, ca mai târziu să nu regret că nu mi-am făcut datoria. Nu te repezi să te încrezi în Mirabella! Indiferent în ce

fel ar putea să te ajute şi indiferent ce ţi-ar spune. Genevieve iese pe hol şi adaugă: O regină nu trebuie să aibă niciodată încredere în altă regină.

Sunpool

În taverna din capătul pieţei, Arsinoe şi Billy stau la o masă de la fereastră şi se uită la Jules. A trecut aproape o săptămână de când se simte bine, şi încă e mereu lume în jurul ei, oriunde se duce. Cait, Ellis şi Caragh sunt umbra ei. Iar Camden nu se îndepărtează cu mai mult de doi paşi de când au părăsit turnul castelului.

— E plăcut să le vezi fără funii şi lanţuri, spune Arsinoe.

Râde când unul dintre rebeli se apropie prea mult şi Camden îl plesneşte cu laba cea bună.

— Întotdeauna e ceva de făcut pentru Regina Legiunii, meditează Billy. Trebuie să fie văzută undeva, trebuie să vorbească cu cineva. Şi pe tine începe să te irite asta, nu-i aşa? Nu ai putut să-ţi petreci destul timp cu ea.

Arsinoe nu se oboseşte să nege. Nu în faţa lui Billy, care pare că îi poate citi gândurile.

— Zilele când o aveam pe Jules doar pentru mine s-au dus. Toate vremurile acelea mai simple s-au dus.

Billy se încruntă o clipă, dar ascunde asta, umplându-şi gura cu peşte fript.

— Măcar se simte bine.

— Sau pare că se simte bine.

— Ai îndoieli în legătură cu vraja? Billy se uită atent la Jules, prin geam. Nu pare deloc să-şi schimbe dispoziţia.

Nu, nu pare. Pare la fel cum a fost după ce s-a trezit din vrajă. Puţin descurajată. Puţin ruşinată. Şi, sub toate astea, puţin furioasă.

— Cu atât mai dubios, spune Arsinoe. Jules a fost întotdeauna puţin schimbătoare.

Proprietarul tavernei vine cu alte halbe de bere şi se strâmbă când vede cojile rănilor de pe mâna şi braţul lui Arsinoe. Expresia feţei lui spune că ar arunca-o pe Arsinoe afară dacă n-ar fi regina exilată.

— Nu-l băga în seamă! spune Billy când Arsinoe îşi trage mânecile mai jos. Ei nu ştiu că tăieturile astea le-au adus-o înapoi pe Regina Legiunii. Dacă ar şti, s-ar ruga de tine să-i laşi să le sărute.

— Atunci cred că ar trebui să mă bucur că nu ştiu, răspunde ea, iar Billy îi trage mâna şi i-o sărută el.

În piaţă, oamenii încep să se agite şi să murmure ca nişte oi speriate. Înainte ca Arsinoe să-şi dea seama care e sursa neliniştii lor, lui Billy îi ies ochii din cap.

— L-a adus pe Braddock!

Arsinoe sare de pe scaun şi iese în fugă din tavernă. Marele urs brun stă în două picioare şi buzele lui mari s-au întins într-un mormăit gros, chiar în spatele porţii. Iar în faţa porţii e Emilia, care leagănă în aer o fâşie de carne, încercând să-l ademenească.

— Emilia, idioato! Arsinoe se apropie de ei cât poate de repede, coatele ei ascuţite făcându-și loc cu uşurinţă printre oameni. Ce faci?

Întinde mâna spre Braddock şi ursul revine în patru labe. Ochii lui mari şi negri sunt speriaţi până când vin Jules cu Caragh şi se folosesc de harul lor de naturaliste pentru a-l calma.

— Voiam să ţi-l aduc ţie, explică Emilia. Căci ce e o regină a urşilor fără urs?

— O regină a urşilor care îl lasă pe ursul ei în natură, unde e locul lui!

— Dar trebuie să fie văzut din când în când, spune Emilia. Şi am vrut să-mi testez fărâma de har naturalist pe care o am acum.

Jules clatină din cap, dar nu e chiar mustrătoare. Spre oroarea lui Arsinoe, Jules pare doar amuzată.

— De ce te-ai crede dintr-odată naturalistă?

— Vraja. Arsinoe spunea că s-ar putea... Se opreşte şi ridică din umeri. Şi aşa trebuie să fie. Fiindcă ursul e aici, iar eu sunt încă în viaţă.

— Puteai să alegi o modalitate mai bună de a-ţi testa harul, spune Arsinoe, îmbrăţişând protector capul mare al ursului. Îl duc înapoi în pădure.

În interiorul zidurilor sunt prea mulţi oameni. Şi chiar în afara lor devenise periculos, cu soldaţii care se antrenau cu zecile pe

dune şi pe dealuri. Atâtea zgomote de săbii lovite şi săgeţi rătăcite, aruncate de rebeli care nu mai ţinuseră niciodată un arc în mână.

— Vin cu tine, spune Billy.

— Şi eu, adaugă Caragh.

Ies împreună pe poartă, pe lângă oamenii care îi privesc cu gura căscată. Poate că Emilia avea dreptate, şi dacă oamenii vor vedea ursul o vor privi cu mai multă afecţiune. Arsinoe strânge din buze. Ce nevoie are ea de afecţiunea rebelilor?

Când ajung la copaci, Billy scoate din buzunar o fâşie mică de carne uscată şi i-o oferă lui Braddock, în chip de ultimă trataţie.

— Cu toate că o să-mi fie dor de el, spune Arsinoe, trebuie să te rog să-l duci înapoi la Black Cottage. Se întoarce spre Caragh. Când crezi că te vei întoarce?

Spre surprinderea ei, Caragh ridică bărbia.

— Nu intenţionez să mă întorc. Şi nu mă duc la Wolf Spring.

— Ce vrei să spui?

— Voi rămâne aici, cu rebelii. La fel şi Luke. Şi părinţii mei. Şi mulţi dintre cei cu care am venit. Expiră prelung. Dar nu şi Matthew. Pe Matthew îl trimit acasă, cu copilul. Dacă Sunpool va cădea, vor fi mai în siguranţă acolo. Şi, cu toate că ea nu spune, cred că e mai bine pentru Jules ca el să nu fie aici. Seamănă prea mult cu Joseph.

— Ar trebui să te duci şi tu cu ei, spune Arsinoe. Să-i ajuţi să se ascundă. Matthew poate că ar fi în siguranţă cu Katharine, dar fratele Reginei Legiunii?

— Crezi că ar fi în stare să ucidă un copil? întreabă Billy, îngrozit.

— Cred că ar fi în stare să ucidă pe oricine, dacă aşa obţine vreun avantaj. E război. Nici măcar nu pot s-o condamn.

— Vor pleca după-amiază, spune Caragh. Se întorc cu barca la Wolf Spring, împreună cu ceilalţi Sandrini. Vino cu noi pe plajă să îţi iei rămas-bun.

În după-amiaza aceea, când soarele începe să coboare, Arsinoe înaintează pe nisipul rece şi tare pentru a se duce lângă ceilalţi oameni adunaţi pe ţărm. În afară de familia Milone, au venit Billy şi Luke, dar şi Mathilde, care se simte legată de copil, la fel cum fusese la Black Cottage, în noaptea în care se născuse.

Bietul Fenn! Înfofolit în pături şi trecut de la unul la altul, ca o halbă de bere în jurul unui foc de tabără. Când ajunge la Arsinoe, ea îl ţine în faţa ei şi îl priveşte în ochi.

— Frăţiorul lui Jules, spune.

E aşa de ciudat să spună asta – un frate într-o familie plină de surori. Aşa de mic, şi mama lui e deja moartă.

— Ţine-l mai aproape! o îndeamnă Matthew şi râde. Dă-i un pupic!

Arsinoe se strâmbă, cu afecţiune.

— Cred că a fost deja acoperit de prea mulţi pupici.

Dar înainte să-l dea înapoi, îi şopteşte să aibă grijă. Lângă ea, ochii duri ai lui Caragh sunt umezi, deşi îşi ascunde bine lacrimile. Ogarul ei brun stă lângă Matthew cu un aer jalnic, lipit de coapsa lui.

— Joseph a fost unchiul lui, spune Billy, împungându-l uşor pe copil în burtă. Iar eu i-am fost lui Joseph un frate vitreg. Deci asta înseamnă că pot să spun că e nepotul meu vitreg?

— Nu e cazul să mai adaugi „vitreg”, răspunde Matthew. Şi întotdeauna vei fi bine-venit în casa Sandrin.

— Dă-mi-l şi mie, spune Mathilde şi întinde mâinile.

Copilul se întinde spre ea şi gângureşte.

— Am fost aproape când lumina ta a venit pe lume, şi întotdeauna o voi simţi când va fi aproape.

— Ciudată naţie, oracolii ăştia! comentează Luke.

— A zis omul cu cocoşul pe umăr, observă Billy. Şi, apropo de păsări, Luke, ce face Harriet a mea?

— E hrănită bine şi îl distrează pe Hank, răspunde el, şi cocoşul cotcodăceşte ruşinat.

Billy îl împunge cu degetul pe copil, în braţele lui Mathilde.

— Credeţi că o să fie şi el un naturalist? Aşa se întâmplă? Chiar dacă unul dintre părinţi e lipsit de har?

— Eu farmec peştii, obiectează Matthew şi întinde mâinile după fiul său.

— Tu îi farmeci pe toţi în aceeaşi măsură, îl linişteşte Billy. Dar, serios, aşa se întâmplă?

Cait îl studiază pe copil cu o expresie gravă.

— Toţi cei născuţi în familia Milone au harul naturalist. Aşa se întâmplă. Iar harul lui va fi cu siguranţă puternic.

— Desfăcător de blesteme, spune Mathilde pe neaşteptate. Apoi clipeşte. Iertaţi-mă! Nu ştiu de ce am zis asta.

Cait şi Ellis schimbă o privire.

— Nu-i nimic, spune Ellis. Noi ştim de ce.

— De ce? întreabă Billy.

— Pentru că în toate generaţiile de când se ştiu, femeile din familia Milone s-au născut câte două. Două fete: una va avea la rândul ei două fete, şi cealaltă nu va avea niciuna. Numai Madrigal a mea schimbă regula.

Billy îi întinde copilului un deget, să-l apuce de el, dar se pare că agitaţia aceea fusese prea mult pentru el. Fenn dormea profund.

— Un mic naturalist. Mă întreb dacă într-o bună zi va aduce şi el o pumă acasă. Casa trebuie să vi se pară goală fără o pumă.

— Nu, spune Cait şi, în sfârşit, zâmbeşte. Va avea un familiar bun, dar nu unul cum e Camden. Mai degrabă un câine sau o pasăre. Ne-am bucura şi de un şoim, probabil.

— Va avea o vulpe, declară Mathilde, destul de tare ca bebeluşul să deschidă ochii. O vulpe roşie. Cu pieptul alb, strălucitor, şi coada neagră.

Înghite în sec şi clatină puţin din cap, apoi îşi şterge ochii.

— Ei, spune Matthew zâmbind. Gata cu surprizele!

— O vulpe, şopteşte Caragh, întristată. Mama lui ar fi fost aşa de bucuroasă!

Matthew o lasă să se mai uite o dată la copil, apoi:

— Ar trebui să plecăm.

— Ai mare grijă de omuleţul ăsta! spune Billy. Şi de găina mea.

Matthew îl saltă pe Fenn în braţe şi îi ridică mâna micuţă, ca să-i salute. Apoi, după un moment de ezitare, ia în palmă obrazul lui Caragh şi o sărută apăsat. Pe urmă se întoarce şi se urcă pe corabie cu copilul.

Arsinoe îi spune la revedere şi îi salută din cap pe ceilalţi membri ai familiei Sandrin. Jonah, fratele cel mic, îi zâmbeşte. Dar privirea ostilă pe care i-o aruncă mama lui Joseph o ia prin surprindere. Nu îşi dăduse seama că mama lui Joseph o va urî şi o va învinui pe ea pentru tot ce s-a întâmplat.

În timp ce corabia se face tot mai mică în port, Caragh o urmează de-a lungul ţărmului, iar Arsinoe se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Luke.

— Nimic.

Luke o priveşte cu ochii mijiţi, iar cocoşul de pe umărul lui se uită la ea cu ciocul puţin deschis.

— Nu poţi să mă minţi, regină Arsinoe.

Arsinoe îi zâmbeşte, înciudată. Chiar nu ştie ce o deranjează. Ceva legat de felul în care arăta Matthew lângă Caragh, adineauri. Ceva legat de felul în care s-a uitat la ea.

— Presupun că nu mi se pare corect. Madrigal e moartă; ştiu asta, dar…

Billy îşi strecoară mâna la ceafa ei şi o strânge uşor.

— Băieţii Sandrin şi fetele Milone, spune Luke, şi Arsinoe se întreabă dacă, într-adevăr, n-are cum să-l mintă. Soarta lor e pecetluită din clipa în care se văd prima oară.

— Privind din altă perspectivă, remarcă Billy, inima băieţilor Sandrin e sinceră. Poate fi distrasă, cu siguranţă, cu un amestec potrivit de tragedie şi magie joasă. Dar întotdeauna se întorc la prima dragoste.

Dacă Matthew şi Caragh pot trece peste bariera aceea de suferinţă, asta va fi adevărat. Dar ce loc va mai avea Madrigal în amintirea lui Matthew? Ce loc avea Mirabella în amintirea lui Joseph? Era date la o parte, şi asta, cumva, i se părea un final nemeritat pentru amândouă.

Încet, micul lor grup se desparte ca să se întoarcă în oraş. Arsinoe se pregăteşte să plece după Billy, când Jules o strigă.

— Mai rămâi cu mine pe ţărm, vrei? o întreabă ea.

— Sigur. Arsinoe se întoarce, apoi fac câţiva paşi una lângă alta şi, cu toate că Arsinoe tânjea după clipele acestea petrecute împreună, acum îşi dă seama că nu ştie ce să spună. Mă bucur că pot să mă uit, în sfârşit, în ochii tăi, izbucneşte ea. Fără vasele alea de sânge explodate.

— Da. Jules râde. Mă durea rău. Ridică mâna şi îşi studiază degetele. Crezi că îmi vor mai creşte vreodată unghiile? Uită-te la asta! Întinde degetul mijlociu în faţa lui Arsinoe. Smulsă din carne!

— Bleah! face Arsinoe şi se fereşte. O să-ţi pregătesc o alifie.

Jules inspiră adânc.

— Mă bucur că m-am trezit să-l văd din nou pe frăţiorul meu. Cu toate că n-a fost uşor să-l văd aşa de curând. Nu-mi vine să cred cum a plâns Caragh.

— I-ai văzut pe Luke şi pe Ellis? Vor avea nevoie de batiste noi.

Merg împreună şi, cu cât se prelungeşte tăcerea, cu atât mai mult creşte neliniştea lui Arsinoe.

— Acum, când Caragh a trecut de partea rebelilor, înseamnă că Black Cottage se declară împotriva coroanei? întreabă Arsinoe.

Jules clatină din cap.

— Nu. Caragh spune că, orice s-ar întâmpla, Willa nu va fi împotriva coroanei. Nu va fi împotriva lui Katharine a ei.

— Katharine a ei. Dar eu? Pe mine m-a văzut cel mai des. Şi sunt una dintre cele două care n-au probleme cu capul. Arsinoe tresare când vede că lui Jules îi cade faţa. Nu m-am referit la asta. Nu am spus probleme cu capul…

— E în ordine.

— În fine… cum te simţi? Ceva neobişnuit?

— Cum adică?

— Nu ştiu. Eşti furioasă? Dezorientată? Paranoică?

— Toate trei. Jules ia de jos o pietricică şi o aruncă în valuri. Dar nu cred că asta poate fi considerat ceva neobişnuit, având în vedere situaţia de acum.

— Cred că nu.

Jules inspiră adânc.

— Trebuie să scap rapid de ele. Emilia şi ceilalţi… au nevoie de mine ca să lupte.

— Deci vrei să mergi înainte. Vrei să fii Regina Legiunii.

Jules se uită în jos şi pe faţa ei trece o umbră.

— Vreau să o alung de pe tron pe Moarta Vie. I-a pus pumnalul la gât mamei mele, Arsinoe. Şi îşi ucide propriii supuşi. Pe urmă…

Ridică privirea, şi Camden trece în fugă pe lângă ele, îndreptându-se spre nisipul ud şi valurile reci.

— Şi cum îţi simţi acum harurile? Le-ai mai verificat după legare?

— Le am şi acum, spune Jules şi strânge pumnul. Sunt încă puternice. Dar ţie nu îţi place asta, nu? Preferai ca harul războiului să rămână legat. Ai vrea să rămân o naturalistă.

Arsinoe ridică din umeri.

— Şi tu ai prefera ca eu să fiu naturalistă. Şi nu te încântă prea mult că lucrez cu toxine. Nimănui nu-i plac schimbările, Jules. Oftează. Şi după toate astea, poate că tu eşti cu adevărat apărătoarea insulei.

— Apărătoarea insulei. Sau blestemul ei. Am auzit ambele variante.

O spune pe jumătate în glumă, dar Arsinoe nu râde.

— Tu ce crezi că eşti?

— Eu cred că trebuia să fiu înecată de la naştere. Sau abandonată în pădure. Cred că familia mea a ucis un oracol fiindcă n-au fost în stare să facă ce trebuia.

Arsinoe înghite în sec. Bietul oracol ucis stăruie asupra lor ca un nor. Nu-i vine să creadă că Ellis şi Cait au făcut asta. Cait, care a învăţat-o să construiască un gard. Ellis, care le cânta. Nu-i vine să creadă că şi Caragh a fost prin preajmă când s-a întâmplat.

— Şi eu aş fi făcut la fel, spune Arsinoe. Aş face-o şi acum, dacă cineva ar încerca să-ţi facă rău.

— Chiar dacă aş merita?

Jules priveşte în zare, trimiţându-şi harul de naturalist pe apă. O siluetă întunecată îşi face apariţia în valuri, vizibilă chiar prin albastrul umbrit al apei.

— Ce-i aia? întreabă Arsinoe, exact când aripioara dorsală a rechinului iese din apă.

Rechinul se repede pe plajă, bătând din coadă, până când rămâne întins pe nisip, căscând botul. Este superb, are nişte ochi negri şi strălucitori şi o burtă albă ca laptele, şi e îngrozitor să-l vezi cum moare, cu gura căscată şi cu un aer care exprimă ceva între confuzie şi regret. Când Camden sare pe spatele lui şi începe să sfâşie cu colţii şi cu ghearele pielea lucioasă, cenuşie, lui Arsinoe îi vine să plesnească din palme ca s-o gonească. Dar Camden nu e pisică. Cu urechile lăsate pe spate şi cu colţii roşii de sângele rechinului, probabil că ar fi mârâit şi şi-ar fi înfipt mai adânc ghearele în el.

Jules scoate un cuţit şi se apropie de marginea ţărmului. Cu o mişcare rapidă, înfige cuţitul în capul rechinului, iar acesta rămâne nemişcat.

— E carne bună, spune ea şi îşi pune delicat mâna pe capul creaturii. Oasele se fierb pentru supă. Până şi aripioarele se pot mânca. Avem nevoie de tot ce putem găsi.

E adevărat. Iar Arsinoe o mai văzuse pe Jules folosindu-şi harul pentru a vâna. În parte, pentru asta e şi făcut harul naturaliştilor. Dar, cumva, de data aceasta i se pare război.

— Sunt tot naturalistă, Arsinoe. Şi sunt tot gardianul tău. Într-un fel, voi face întotdeauna asta pentru tine. S-o ucid pe Katharine. Să mă asigur că eşti bine. Dar ai dreptate. Nu mai sunt la fel. Şi când se vor termina toate astea, nimeni nu va mai fi la fel ca înainte.

Când Arsinoe şi Jules se întorc împreună în oraş, sunt abordate imediat de un mesager care le spune să se întâlnească cu Emilia în grajdul din vest al castelului.

— Tare îi place să dea ordine, nu? bombăne Arsinoe în timp ce se grăbesc să facă ce li s-a spus.

Găsesc grajdul gol, după cum era previzibil, nu erau acolo decât caii. În timp ce ea şi Jules înaintează pe coridor, caii simt harul lui Jules şi îşi întind capetele s-o salute. Ar fi fost o scenă comică, dacă n-ar fi înaintat cu atâta precauţie şi pe coridor n-ar fi fost liniştea aceea stranie. În apropiere de capăt, Jules întinde mâna să-l mângâie pe bot pe calul ei, armăsarul înalt şi negru pe care i-l furase lui Katharine. Trebuie că se simte uşurată, îşi spune Arsinoe, să ştie că nu l-a ucis din greşeală în timpul bătăliei de la Innisfuil.

— Emilia! strigă Jules. Eşti aici?

— Sunt aici.

Emilia iese din ultima boxă.

— Păi, puteai să spui ceva şi mai devreme, mormăie Arsinoe. Ce se întâmplă?

— Avem un musafir.

Arsinoe se mută nervoasă de pe un picior pe altul când din boxă îşi face apariţia o siluetă înfăşurată într-o pelerină. Oricine ar fi persoana, e înaltă şi greoaie din cauza armurii. Când Emilia îi face semn cu capul, îşi dă gluga jos şi Arsinoe îşi înăbuşă o exclamaţie de uimire.

— Margaret Beaulin! Ce caută ea aici? Ce cauţi…

Jules întinde braţul în faţa pieptului lui Arsinoe.

— Vine să declare loialitatea războinicilor din Bastian City faţă de cauza noastră.

Emilia îi întinde lui Jules o hârtie făcută sul. Jules o desface, iar Arsinoe citeşte peste umărul ei. E un tratat. Un tratat scris de mână, în care se proclamă o alianţă între rebelii din Sunpool şi Bastian City. Sunt acolo semnături de la toate casele mari de războinici.

— Clanul Vatros, spune Jules. Emilia, tatăl tău a semnat.

— Nu mă surprinde.

— Dar nu eram deja aliaţi cu războinicii? întreabă Arsinoe, nedumerită. Ce importanţă mai are asta?

— Îi aveaţi pe războinicii loiali lui Vatros, spune Margaret. Nu îi aveaţi pe toţi. Dar acum îi aveţi.

— Acum îi avem. Jules mijeşte ochii. Şi ar trebui să avem încredere în hârtia asta? Să avem încredere în tine?

— Depinde de voi. De aceea am venit personal, în loc să trimit un mesager. Ştiam că Emilia nu mă va crede decât dacă va putea să mă privească în ochi.

— Şi tu o crezi? întreabă Jules.

Emilia se uită pieziş la Margaret, şi lui Arsinoe începe să i se ridice părul de pe ceafă. Niciodată n-o văzuse pe Emilia nesigură sau vulnerabilă. Acum părea că e şi una, şi alta.

— Margaret Beaulin i-a linguşit pe toxici multă vreme, spune Emilia. Dar poate că acum nu mai e aşa. Dacă putem avea încredere în hârtia asta, ne-ar fi de folos. O persoană cu harul războiului face cât douăzeci de soldaţi rebeli obişnuiţi.

— Soldaţi rebeli obişnuiţi, repetă Arsinoe. Dar luptătorii elementali, cu fulgerele şi cu focurile lor? Dar naturaliştii, cu câinii lor fioroşi şi cu caii lor?

— Cu Bastian City alături, putem asedia Indrid Down, continuă Emilia. Forţele noastre le pot tăia accesul spre port dinspre nord…

— Iar forţele mele le pot tăia accesul spre râu, dinspre sud şi est. Margaret dă din cap. Şi dacă Moarta Vie va reuşi cumva să ne respingă, toate forţele se pot retrage la Bastian, construind o rezistenţă în spatele zidurilor oraşului, care sunt mai puternice şi decât zidurile de la Volroy.

— Dar numai dacă putem avea încredere în tine, replică Jules.

— Ţi-ar fi mai uşor să mă crezi dacă aş cere în schimb un loc în noul tău Consiliu Negru? spune Margaret şi ridică din sprâncene. M-am gândit la asta.

— Dacă nu vrei să ceri nimic, atunci de ce o faci? întreabă Jules.

— Pentru Emilia, răspunde Margaret. Fiindcă am greşit faţă de ea şi îi sunt datoare. Şi pentru că am greşit şi faţă de mama ei, adaugă ea încet. Pe care am iubit-o.

Arsinoe se uită de la Emilia la Margaret, amândouă îndurerate doar de simpla prezenţă a celeilalte. Indiferent ce se întâmplase între ele, nu fusese ceva frumos.

— Bastian City e un oraş mândru, dar nu poţi nega declinul lui, spune Jules şi face sul hârtia. Cât de fortificat e în prezent?

— Foarte bine fortificat.

— Atunci, trimiteţi-ne arme! Lănci, săgeţi de arbalete, săbii şi scuturi. Orice rezerve aveţi. Trimiteţi-ne astea, şi o să vă considerăm aliaţi!

Volroy

În camera Consiliului Negru, Katharine stă în capul mesei lungi de lemn întunecat. E neliniştită şi tulburată, iar răbdarea ei e întinsă la maximum după o altă şedinţă cu certuri. Marea Preoteasă a avut tupeul să propună ca Mirabella să participe la şedinţele consiliului, dar a fost redusă imediat la tăcere. Şi chiar dacă opoziţia n-ar fi fost aşa de zgomotoasă, Katharine ar fi respins-o ea singură.

Reginele moarte, cu disperarea lor de a se apropia de Mirabella, o siliseră pe Katharine să stea departe de sora ei. De fiecare dată când o vedeau, se repezeau la suprafaţa corpului ei cu atâta forţă, încât o lua ameţeala. Şi în curând vor găsi o modalitate să ia ce-şi doresc.

Dacă nu va găsi Katharine ceva care să le distragă atenţia.

— S-a mai auzit ceva de Jules Milone? întreabă ea.

— Regina Legiunii n-a mai fost văzută de la bătălia din Innisfuil, spune Genevieve. Deşi forţele ei încă se mai adună în Sunpool. Şi se pare că am pierdut Wolf Spring.

— Ca să pierzi ceva, remarcă vărul Lucian, trebuie mai întâi să-l ai.

— Fie că l-am avut sau nu, spune Genevieve, pe un ton calm, am sperat că va rămâne neutru. Toată insula ştie că naturaliştii nu susţin vreo tabără. Faptul că s-au implicat în conflict poate să pară să le dea unora idei.

Katharine se uită la Rho Murtra, comandantul gărzii reginei.

— S-au dus toţi din Wolf Spring? Sau doar cei apropiaţi familiei Milone?

— Iscoadele noastre spun că era un grup mare, răspunde Rho. Dar în niciun caz tot oraşul. Genevieve exagerează, ca de obicei.

— Şi despre Arsinoe ce se ştie?

— Din câte am aflat ultima oară, nu i-a venit să creadă că Mirabella a dezertat. A poruncit să fie trimise patrule de căutare pe dealuri şi pe faleză, de parcă Mirabella putea să cadă, pur şi simplu, de pe fereastră.

În jurul mesei, membrii Consiliului Negru chicotesc.

— Încetaţi! se răsteşte ea. Înainte să vă audă sora mea şi să vă dea foc tuturor.

Se uită la Bree, care îi face cu ochiul.

— Refuzul lui Arsinoe de a crede este o bună dovadă că Mirabella e demnă de încredere.

Marea Preoteasă Luca pune mâna pe masă, cu o expresie senină.

— Nu-mi place.

Toată lumea din Consiliul Negru se întoarce spre Rho. E ultima persoană de la care se aşteptau să o contrazică pe Marea Preoteasă.

— Cum adică, nu-ţi place? întreabă Luca. Ce nu-ţi place?

— Mi se pare prea simplu. Ca şi în ziua aceea, la Innisfuil, când părea prea simplu.

Rho se întoarce spre Katharine; în camera consiliului îşi dăduse jos gluga albă şi părul ei roşu ca sângele îi atârnă pe umeri.

— Prea simplu, spune Genevieve. Ai uitat câţi soldaţi din gardă am pierdut? Câţi…

— Regina Legiunii nu e moartă, răspunde Rho. Iar Arsinoe are acum un sfătuitor puternic în Cait Milone.

— Deci ce facem? întreabă Lucian.

— Nimic, spune Antonin. Aşteptăm să vedem dacă cedează. Oricum nu putem să-i atacăm până la primăvară.

Marea Preoteasă Luca se apleacă în faţă.

— Parada pentru Mirabella va mai linişti situaţia. Prezentarea ei le va arăta rebelilor că sunt două regine de care trebuie să se teamă, iar succesul ei în lupta cu ceaţa îţi va spori popularitatea.

— E o greşeală, spune Lucian Arron şi clatină din cap.

— Vărule Lucian! Lucian, se corectează Katharine, pentru că nu mai sunt acum doi cu numele de Lucian în consiliu şi nu are rost să îi acorde privilegiul acestui apelativ familial. Avem iscoade şi soldaţi în umbra ei din clipa în care a sosit. Nu a făcut nicio încercare de a lua legătura cu rebelii sau de a fugi. Şi chiar dacă ar fugi, ce importanţă ar avea? Nu ştie nimic mai mult decât ştia. Iar nouă nu ne-ar fi mai rău. Katharine se întoarce spre Bree. Bree Westwood, care e părerea ta? Ce observaţii ai făcut referitoare la vechea ta prietenă, de când a venit?

Bree strânge din buze. Până acum, orice a discutat consiliul referitor la Mirabella, ea a rămas tăcută. De obicei cu ochii fixaţi în poală, cu grijă să pară neutră.

— Încă o mai iubeşte pe Arsinoe, spune Bree. Întotdeauna o va iubi. Dar a fost crescută ca regină. E loială oamenilor şi coroanei. Bree se uită la Katharine şi ridică din sprâncene. Şi e mai mult decât speriată de tine, adaugă.

— Linguşeli, mormăie Lucian.

— E adevărul, se răsteşte Bree.

— Destul! Katharine ridică mâna. Dacă nu vreţi s-o prezint oamenilor pe Mirabella, atunci ce aţi vrea să fac cu ea? S-o găzduiesc şi s-o hrănesc în taină, pentru nimic? Şi dacă ceaţa va ataca oraşul? Ar fi mai bine s-o ţinem ascunsă până atunci, ca să vină s-o înfrunte precum un salvator neaşteptat?

Colţurile gurii ei coboară.

— Cu siguranţă, asta nu i-ar face pe oameni să-şi aducă aminte cât de… populară a fost.

— Ar mai fi ceva, rosteşte Renata Hargrove, apoi îşi drege vocea şi îşi pune mâinile pe masă, timidă.

— Renata, spune Katharine. Ce-ar mai fi?

— În timp ce Genevieve şi-a trimis iscoadele la rebeli, eu mi le-am trimis în altă parte. Inclusiv în Bastian City.

Genevieve îşi încrucişează braţele la piept şi se reazemă de spătar, privind printre pleoape.

— Ai ţinut legătura cu Margaret Beaulin, spune.

— Până de curând, am crezut-o loială, în ciuda faptului că a fost dată afară din consiliu.

— Dar nu mai e aşa?

— Ea insistă că e tot cu noi, continuă Renata. Dar nu asta spun iscoadele mele. Ele spun că s-a dus la Sunpool cu un tratat semnat, în care se afirmă sprijinul oraşului pentru rebeli.

— Un tratat semnat? Cine l-a semnat?

— Căpeteniile tuturor familiilor importante de războinici.

Katharine e copleşită.

— Cum s-a putut întâmpla asta? Cum a putut coroana să piardă şi Wolf Spring, şi Bastian City? Cel puţin Mirabella ne-ar putea ajuta să păstrăm Rolanth!

Rho Murtra îşi trece palmele peste masă, agitată.

— Am putea să atacăm şi Bastian City.

— Acum?

— Nu sunt munţi între noi. Nu e niciun motiv să aşteptăm dezgheţul din primăvară.

— Nu, obiectează Antonin. Trebuie să ne păstrăm forţele până la primăvară.

— Când rebelii ar putea să ne atace din nord, iar Bastian City ar putea să ne atace cu războinicii lui din flanc, spune Rho şi se lasă încet pe spate. E limpede că toxicii au dus puţine bătălii.

— Pentru că în ultimii o sută de ani, respectul pentru noi i-a împiedicat pe toţi să se răscoale! şuieră Antonin.

— Destul! spune Katharine şi se ridică în picioare, anunţând încheierea şedinţei. V-aţi făcut auziţi cu toţii. Acum eu voi analiza opţiunile.

După ce membrii Consiliului Negru se împrăştie, Katharine se retrage în intimitatea apartamentelor ei din Turnul de Vest.

— Ai nevoie de ceva, regină Katharine? o întreabă camerista.

— Nu, Giselle, răspunde ea. Nu chiar acum. Şi când pleci, te rog să tragi zăvorul.

Pierderea oraşului Bastian şi trădarea lui Margaret Beaulin sunt regretabile. Dar Katharine nu-şi poate stăpâni încântarea. Nici n-ar fi putut cere o soluţie mai bună care să-i cadă aşa, în braţe.

— Surori moarte, şopteşte ea imaginii reflectate în oglinda garderobului. Regatul nostru e din nou ameninţat. Vreau să vă spun o vorbă.

Se apropie de oglindă în timp ce reginele se ridică. Dacă ar fi fost cineva de faţă, poate n-ar fi perceput schimbarea – o transformare subtilă a muşchilor faciali, un tremur în iris şi câteva mici ticuri aparţinând diferitelor regine –, dar Katharine vede că ele i-au ieşit din sânge în piele.

Ce vorbă? şuieră ele. Ce ameninţare?

— Cei cu harul războiului s-au întors împotriva noastră. Au abandonat coroana şi s-au alăturat rebeliunii.

Furia reginelor moarte se vede ca nişte unde pe faţa ei.

Nu trebuie să facă asta. Nu pot face asta.

— O vor face, dacă nu îi oprim.

Da. Opreşte-i! Ucide-i!

— Dar eu nu pot pleca. E nevoie de mine aici.

Trebuie să ne ridicăm la luptă. Să luptăm cu armata.

— Da, spune Katharine cu grijă. Dar trebuie să vă duceţi singure.

Nu putem pleca singure. Nu avem trup şi nici sânge. Tu eşti vasul nostru.

— Dar dacă v-aş da altul?

Mirabella…

Tonul lui Katharine se înăspreşte.

— Nu. Nu Mirabella. Sora mea, niciodată, spune ea şi strânge din dinţi când reginele moarte continuă să şoptească numele Mirabellei. Pe altcineva. Puteţi să vă mutaţi în altcineva?

Nu pentru totdeauna. Un vas trainic trebuie să fie de sânge.

De sânge. De sânge regal.

— Atunci, temporar. Cum se face asta?

Ele tac. Katharine se încordează.

Trebuie să vrea. Sau trebuie să fie slăbit.

— Slăbit? Cum am fost eu când am căzut în Domeniul Breccia.

Ele nu spun nimic. Katharine aude doar numeroasele lor respiraţii.

— Nu. Nu pot face asta. Vasul acesta temporar trebuie să vă vrea. Şi mă veţi mai asculta şi dacă sunteţi în alt trup?

Tu eşti trupul nostru permanent. Tu eşti regină. Din sângele nostru. Regina Katharine. Preaiubita.

— Bun, spune Katharine. Am soldatul perfect pentru asta.

Sunpool

La câteva zile după ce familia Sandrin a plecat cu micul Fenn, Arsinoe şi Billy sunt treziţi în camera lor de o fată cu harul viziunii, îmbrăcată într-o pelerină galbenă.

— Regină Arsinoe, domnişorule Chatworth, veniţi cu mine, vă rog!

— De ce? întreabă Arsinoe, coborându-şi picioarele din pat. Şi de ce aşa devreme?

— Ăăă... Arsinoe... spune Billy, încheindu-şi cămaşa şi uitându-se pe fereastră în piaţă. Ar fi cazul să mergem. Toată lumea a coborât deja acolo – Jules, Emilia, Mathilde, până şi Cait şi Caragh Milone. După cum ar spune mama, ceva se întâmplă.

Curioşi, se aranjează şi coboară în piaţă. O urmează pe Jules, cu anturajul ei, prin curte, trecând pe lângă fântâna cu statuia peştelui sărind, care acum funcţionează. Anumite părţi din Sunpool reveniseră deja la viaţă, curăţate şi reparate după sosirea unor noi muncitori pricepuţi. Dar când trec pe lângă câţiva oracoli cu pelerine roşii, risipiţi prin piaţă, Arsinoe simte un junghi de vinovăţie. Oracolii erau ca nişte fantome înainte, când numărul lor scăzuse. Sunt ca nişte fantome şi acum, liniştea şi calmul lor fiind depăşite, date la o parte pentru a face loc războiului.

— Nu e ciudat? îl întreabă Arsinoe încet pe Billy. Îi invită aici pe rebeli, dar ei nu vor să aibă nimic de-a face cu războiul.

— Poate pentru că ştiu deja ce se va întâmpla, răspunde Billy. Dar este ciudat. De când am venit aici, doar pe Mathilde am văzut-o vorbind cu Jules şi Emilia. Dar Mathilde nici măcar nu face parte din clanul Lermont. Clanul Lermont e un fel de clan Arron în acest oraş, nu?

— Are sânge de Lermont, spune Caragh, auzindu-l. Din partea tatălui. Am întrebat-o şi eu asta, după ce am venit aici. O lasă pe ea la conducere, fiindcă dintre toţi oracolii, ea e cea mai belicoasă. E trist. Cei cu harul viziunii se simt de aşa de multă vreme slabi şi nedoriţi, încât nici nu mai au încredere în ei înşişi.

— Nu ştiu de ce, dar azi mi se pare că au încredere în ei înşişi, spune Arsinoe.

Ea şi ceilalţi se opresc în spatele lui Jules când doi oracoli ies din spatele unor coloane. Arcada sub care stau şi coloanele de acolo se numesc grădina viziunii, un spaţiu din castel în care oracolii pot să se adune şi să-şi practice harul în linişte. Lui Arsinoe i se pare frumos – cu iarba aceea verde şi cu şirurile de tufe încărcate cu flori –, dar şi straniu. E plin de vase de citit viitorul, vase umplute cu apă sau, uneori, cu vin, iar coloanele din mijlocul spaţiului verde nu susţin nimic, şi la baza fiecăreia sunt câte două bănci de piatră.

Arsinoe îşi face loc cu coatele până în faţă.

— Josephine, Gilbert, spune Jules, salutându-i din cap pe cei doi oracoli. Mathilde trebuie să vină?

— Sunt aici. Mathilde se apropie din grădină şi îi îmbrăţişează pe cei doi oracoli: unul este o femeie înaltă şi blondă, care seamănă puţin cu Mathilde, iar celălalt este un bărbat în vârstă, cu părul aproape la fel de nisipiu ca al lui Billy. Ştiu deja ce au văzut, spune ea.

— Ei? întreabă Emilia. Ce e?

Femeia, Josephine, ia cuvântul.

— Am văzut o luptă în Indrid Down. Trupe care năvăleau spre porţile castelului Volroy.

Emilia zâmbeşte.

— Bun. Când?

— Nu era zăpadă. Mai mult de atât nu pot spune. Dar am mai văzut ceva: pe Mirabella, călare lângă regină, cu armură de argint.

— Fulgerul ei ar putea să doboare şiruri întregi de soldaţi, spune Emilia, uitându-se la Arsinoe cu ostilitate. Şi tu ziceai că n-ar putea să treacă de partea ei.

— Nu a făcut-o, se răsteşte Arsinoe. Nu o va face.

— Mai e ceva, spune Josephine. Se va ivi oportunitatea de a o aduce înapoi pe Mirabella. Dacă profitaţi de oportunitatea asta, ea nu va fi în acea luptă. Aşa spun oasele.

Oasele. Pentru urechile lui Arsinoe nu e ceva pe care poţi pune prea multă bază, dar singurele cuvinte care contează sunt „a o aduce înapoi pe Mirabella”.

— Când? Când putem s-o aducem înapoi?

Oracolul numit Gilbert inspiră adânc. Se apropie de un vas gol de citit, ia o sticlă de lângă el şi îi scoate dopul cu o răsucire. Apoi toarnă un lichid de un roşu intens în vasul de marmură puţin adânc. Arsinoe înghite în sec. Ar fi preferat să se folosească apă. Vinul seamănă prea mult cu sângele.

Când sticla s-a golit, vinul rămâne nemişcat, mai repede decât ar fi fost normal, iar oracolul sparge suprafaţa cu vârful degetului, pe care începe să-l mişte în cerc. Harul lui e puternic.

Pentru o clipă, Arsinoe poate să jure că vede acolo faţa Mirabellei cu părul ei fluturând, şi sclipirea unei platoşe de argint.

— Moarta Vie vrea să organizeze o paradă publică prin capitală, spune Gilbert. Să anunţe oficial alianţa dintre cele două surori. Va avea loc peste şase zile.

— Şase zile, repetă Jules. Nu e prea mult timp.

— Întregul traseu va fi păzit straşnic, spune Mathilde. Va avea arcaşi la ferestrele tuturor clădirilor şi cavalerişti pe străzi.

Emilia îşi pune mâinile în şolduri.

— Nu avem cum să sperăm că o luăm şi fugim cu ea. Nu fără o armată întreagă care să ne urmărească până la Sunpool.

— Poate am reuşi să scăpăm de ei, sugerează Jules. Am putea pune capcane în afara oraşului. Să facem ambuscade, ca să îi încetinim până ajungem noi la loc sigur.

— O sugestie bună. Dar „noi" nu facem nimic. Indiferent ce hotărâm, tu vei sta aici. În afara pericolului.

— Singurul lucru la care sunt bună e lupta. Nu mă poţi ţine departe de ea.

Oracolul Josephine îşi drege glasul.

— Asta nu e tot. Am văzut că, dacă profitaţi de oportunitatea asta, Mirabella nu va lua parte la bătălia de la Volroy.

— Şi? o îmboldeşte Jules.

— Dar nici tu nu vei lua parte la ea.

Arsinoe se uită la Jules, uluită.

— Ce înseamnă asta?

— Vorbeşte, oracolule!

Emilia se apropie de ea înfuriată, dar Mathilde păşeşte între ele.

— Dacă ar mai fi fost ceva de spus, ar fi spus, rosteşte ea încet.

Jules pune mâna pe braţul Emiliei, iar războinica se potoleşte. Jules le face semn cu capul oracolilor.

— Vă mulţumesc. Trebuie să vorbesc cu prietenii mei. V-aş fi recunoscătoare dacă nu aţi spune nimic despre asta până când vom lua o decizie.

Se întorc în apartamentele lui Jules, iar Arsinoe, Emilia, Cait şi Mathilde intră împreună cu ea şi se strâng în jurul vetrei. Pe Billy, Luke şi chiar şi pe Caragh îi roagă să rămână afară.

— Prieteni, o tachinează Emilia. Acum eşti regină. Trebuie să spui „sfătuitori". Sau „consilieri". Sau „generali".

— Dacă sunt regină, replică Jules, nu pot să spun cum vreau eu?

Stă lângă masă şi îşi toarnă o cupă cu vin, dar în loc să bea, se uită lung în cupă.

— Eşti agitată, spune Arsinoe şi îşi trece palma peste coada lui Camden. Ştiu asta fiindcă puma nu stă jos. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că aş fi vrut ca viziunile astea să fie mai clare.

— Toţi am fi vrut asta, spune Mathilde şi zâmbeşte.

Jules pune jos cupa şi se uită pe masă, de parcă s-ar uita la o hartă. Vârful degetului ei trasează rute imaginare între Sunpool şi Indrid Down, aşa de repede şi de precis, încât Arsinoe trebuie să se uite ca să vadă dacă nu cumva fusese gravată pe masa aceea vreo hartă.

— Nu ştiu cum s-o fac, Arsinoe. Ştiu că vrei s-o salvez…

— Cine zice că ea vrea să fie salvată? întreabă Emilia. Nimic nu e mai complicat decât să salvezi pe cineva care nu are nicio dorinţă să fie salvat. Cu toate că vom şti precis unde e. Emilia îşi duce mâna la pumnalul de la centură. Chiar dacă n-o putem scoate din oraş, am putea să intrăm pe furiş şi să…

— Dacă mai spui un cuvânt, mârâie Arsinoe, îmi aduc ursul.

— Eu nu spun să fie ceva crud. Şi nici măcar fiindcă eu aş vrea s-o văd moartă, în ciuda faptului că e o trădătoare lipsită de devotament şi care face numai necazuri.

Arsinoe îşi încleştează pumnii, dar tonul Emiliei e degajat şi glumeţ. Aproape blând.

— Dar tu o cunoşti, Arsinoe. Ştii ce puternică e. Şi că e mult prea puternică. Emilia oftează. Mai mult de-atât. Ştii ce ţi-a spus regina moartă, Daphne. Ce ar însemna moartea Mirabellei. Ar merita, dacă aşa s-ar termina cu ceaţa.

— Emilia, spune Jules, încă aplecată peste masă, asta s-a hotărât deja. Nu vom urmări moartea Mirabellei. Se ridică. Iar fără ea, am pierde tot oraşul Rolanth.

— Poate nici n-ar trebui să discutaţi despre asta, intervine Cait. Dacă ceea ce au spus oracolii e adevărat, ce ar însemna asta pentru tine, Jules? Poate ar trebui să laşi lucrurile aşa. Lasă să treacă asta.

Jules se sprijină cu mâinile de masă şi, sub mâinile ei, masa începe să tremure.

— Jules? spune Arsinoe, iar Jules se îndepărtează de masă.

— N-am nimic.

Înghite în sec, apoi mută cupa cu vin cu ajutorul harului ei războinic, doar ca să facă o demonstraţie, punând cupa să sară

ca un iepure pe masă, în timp ce bunica ei se uită la ea cu o expresie gravă.

— Te-ai antrenat.

— Trebuia să mă conving că ambele haruri sunt în siguranţă, spune Jules, părând puţin ruşinată.

Arsinoe se uită la Emilia. Războinica îşi ţine braţul cu mâna, braţul cu tăieturile de la magia joasă. Când vede că Arsinoe se uită la ea, îi dă drumul repede. Dar Arsinoe ştie că ea a simţit ceva când masa a început să tremure. Când harul războinic al lui Jules s-a manifestat, legătura dintre ele a fost mult solicitată.

— Vom lăsa să treacă momentul acesta, spune Jules. Vom aştepta o altă ocazie. O altă viziune.

— S-ar putea să nu mai fie o altă ocazie, spune Emilia. Şi eu mă tem pentru tine. Dar şansa de a o îndepărta pe Mirabella de pe câmpul de luptă…

— Nu mi-e teamă pentru mine. Că nu sunt în lupta de la Volroy poate însemna orice. Dar nu voi pune pe nimeni în pericol. Nu când sunt şanse atât de mici. Nu vreau să se repete ce s-a întâmplat cu mama mea!

Se dă din nou în spate când masa se zguduie şi din cupa ei se varsă vinul roşu. Camden se reazemă de piciorul ei teafăr. Cait îi prinde privirea lui Arsinoe şi clatină din cap o dată, cu un aer grav. E îngrijorată. Se teme că Jules nu e pregătită pentru asta.

Arsinoe se uită fix la masa pe care pare să se formeze imaginea invizibilă a castelului Volroy, ca şi cum ar fi deprins şi ea talentul războinicilor de a desena hărţi.

— Dar dacă ar exista o cale să o scoatem pe Mirabella din oraş fără să fie nevoie să facă cineva ceva?

— Ce cale ar fi asta? întreabă Jules, sceptică.

— Mă furişez eu în Volroy şi o caut. Îi spun că suntem acolo. Putem să aranjăm ceva pe traseul paradei, să le distragem atenţia şi ea să poată fugi. Stabilim un punct de întâlnire, iar Emilia şi războinicii ne scot pe amândouă din oraş.

— Cum o să pătrunzi în castel fără să te vadă nimeni? întreabă Emilia. Nu eşti tocmai o persoană care trece neobservată, nici dacă stai cu cicatricele la vedere, nici dacă ţi le ascunzi cu o eşarfa.

— Ştiu toate portiţele care duc la fortăreaţă. Toate coridoarele ascunse. Chiar şi pe cele care duc spre Turnul Reginei.

— De unde le ştii? întreabă Jules.

Arsinoe ridică din umeri.

— Fiindcă le-am văzut în vis prin ochii lui Daphne.

Jules şi Emilia se uită una la alta, cea dintâi cu o expresie îndoită.

De cealaltă parte a uşii se aude un cârâit puternic, care treptat se transformă într-un „cucurigu”: Hank, cocoşul lui Luke, cu pene negre şi verzi. Un zgomot mare pentru un cioc aşa de mic. Efectiv, zguduie lemnul uşii.

— E Hank, spune Arsinoe. Probabil că Luke şi-a pierdut răbdarea. Deci, ce zici, Jules? Şi gândeşte-te că dacă spui nu, probabil că o s-o fac oricum.

Volroy

În capitală, pregătirile pentru paradă îi ocupă lui Katharine cea mai mare parte a timpului.

— Un albastru mai închis pentru capă, le spune Genevieve servitorilor care îi prezintă veşmintele ce urmează a fi purtate de elementali. Atinge o jachetă cu nasturi argintii şi îi mângâie gulerul. Şi mai mult fir de argint. Aici. Vreau ca toţi elementalii să fie îmbrăcaţi în albastru, negru şi argintiu, la fel ca ea. Vreau să fie recunoscuţi aceşti supuşi credincioşi ai coroanei.

Elementalii care supravieţuiseră după întâlnirea cu ceaţa din Portul Bardon vor călări în fruntea paradei, în faţa reginelor. Genevieve a mai trimis vorbă că toţi elementalii sunt invitaţi să poarte haine în culorile acelea, să-şi arate harul cu mândrie. Supravieţuitorii vor arăta foarte bine, cu costume negre de lână şi cape de un albastru închis, fiecare având la şold câte un pumnal cu mâner de argint decorat cu o perlă mare de râu. Şi Mirabella va purta veşminte mai mult albastre, ca să se vadă că e altfel decât regina, plus platoşa specială de argint poruncită de Katharine. Katharine, evident, va fi toată în negru, cu excepţia platoşei de aur cu cranii.

— Te pricepi foarte bine la asta, Genevieve, spune Katharine, în timp ce Genevieve îşi trece palmele peste fusta cu mărgele pe care o concepuse pentru Bree, elementalul oficial din Consiliul Negru.

— Mă bucur că înţelegi utilitatea talentului, spune ea, cu ochii la lucrul ei. Alţii ar spune că e o pierdere de vreme. Dar există putere în etalarea puterii. Felul în care te prezinţi… contează.

— Da. Ar trebui să te pun să te ocupi de toate ceremoniile oficiale.

Genevieve se uită la ea cu coada ochiului.

— Ar trebui să mă pui în fruntea consiliului.

Katharine îi zâmbeşte drăguţ. Genevieve se luptase să-şi găsească locul în absenţa Nataliei, încercând să joace mai multe roluri: de căpetenie amabilă, de matriarhă Arron dură şi vicleană. Ar putea să-i spună lui Genevieve că nu are nevoie să fie sora ei. Dar, într-un fel, crede că lucrul acesta trebuie să-l descopere singură.

— Cu toate astea, Rho Murtra se ocupă de soldaţi, continuă Genevieve, iar Antonin şi Marea Preoteasă se ocupă de cheltuieli.

— Nu e de ajuns că eşti maestra iscoadelor mele?

— Co-maestra. Un titlu pe care trebuie să-l împart tocmai cu Renata Hartgrove cea lipsită de har.

— Renata, spune Katharine. Renata e numai ochi, şi ştie unde şi când trebuie să-şi lipească urechea de pământ. Dar în tine am cea mai mare încredere, Genevieve.

Genevieve se întoarce spre ea, izgonind servitorii cu un gest.

— Ai cea mai mare încredere în mine?

— Da.

— Fiindcă avem aceleaşi scopuri?

— Fiindcă avem aceleaşi scopuri, încuviinţează Katharine. Şi pentru că eşti sora Nataliei. Nu-ţi face griji, Genevieve, nu e pentru că îmi imaginez că ţii la mine!

Genevieve îşi înfăşoară centimetrul pe mână ca pe o sfoară.

— Ţin la tine. Ţin foarte mult la tine acum. Genevieve trage de centimetru până când i se adânceşte în carne. Ştii că Regina Legiunii umblă mereu cu un oracol. Deşi harul viziunii e nestatornic şi slab, mă îngrijorează ce ar putea să-i spună. Ce ar putea să ştie înaintea noastră.

— Mai degrabă aş fi înclinată să mă tem că Regina Legiunii umblă cu Arsinoe şi cu ursul.

Katharine şi Genevieve se întorc.

— Mare Preoteasă! spune Katharine. Nu te-am auzit.

— Puţini mă aud. Din cauza robei, presupun. Materialul din care e făcută. Ştiu că Renata are multe iscoade îmbrăcate în haine făcute din acest material.

Bătrâna se apropie de ele, iar Genevieve pleacă în grabă. Ca altădată sora ei, Genevieve nu are niciun pic de simpatie pentru Marea Preotească.

— Pregătirile pentru paradă merg bine? întreabă Luca şi se apropie de mesele unde au fost întinse veşmintele elementalilor. Ştiu că Rho abia mai doarme, verifică şi răs-verifică oraşul, ca să identifice punctele descoperite şi locurile cu probleme.

— Da. Am văzut că iese călare cu soldaţii dimineaţa şi seara.

— Şi Genevieve a comandat stindardele şi drapelele?

— Nu au mai rămas decât hainele, spune Katharine. Şi mâncarea. Şi vinul. Şi…

Luca râde.

— Nu-ţi mai face atâtea griji! Oamenii din capitală sunt mai mult decât experimentaţi în organizarea de spectacole. Nimic nu va merge prost.

Când ea, Bree şi Elizabeth sunt chemate în sala tronului să ajute la pregătirile pentru paradă, Mirabella îşi ascunde încruntarea. Altă probare de rochie şi altă alegere a dantelelor nu sunt lucruri aflate pe lista ei de priorităţi. Tot trebuie să găsească o cale de a ajunge la Pietyr Renard. Şi o cale de a-l trezi.

E plină de moarte.

Ultimele cuvinte rostite de Madrigal se învârt în capul ei, ca şi gândul la Daphne şi la regina Illiann. Cărţile despre Regina Albastră din biblioteca templului din Indrid Down fuseseră luate ca să se studieze ceaţa. Dar de ce nu fuseseră înapoiate? E acolo ceva mai mult? Ceva de ascuns?

— Mira? întreabă Elizabeth. Vrei să-şi probeze şi Bree rochia?

— Da, sigur. Scuză-mă! Nu reuşesc să mă concentrez.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Bree.

— Totul e în regulă, minte ea.

Arsinoe. Cât mi-aş dori să fii aici. Chiar dacă sfatul tău ar putea fi pripit şi violent.

Mirabella le urmează pe Bree şi pe Elizabeth pe scări în jos ca într-un vis. Când ajung în sala tronului, priveşte cu un zâmbet

îngheţat cum ele dau sfaturi croitorilor, încântate. Panglicile şi perlele cad pe podea în valuri şi par să se rostogolească spre ea cu lentoarea cu care se prelinge melasa.

— Te simţi bine, surioară? o întreabă Katharine, şi Mirabella tresare. Sau poate lucrurile astea te plictisesc. Ai avut multe zile aşa, să te joci cu rochiile şi să râzi cu prietenele. Katharine se reazemă de marginea unei mese, cu un aer senin şi vesel. Pentru mine e încă o noutate, spune ea.

Mirabella întinde mâna spre un frumos medalion de argint.

— Iartă-mă! Astfel de zile ar trebui întotdeauna apreciate.

În cealaltă parte a camerei, Luca începe să râdă când Bree îi arată rochia ei cu mărgele. Pentru o fracţiune de secundă, ochii Marii Preotese îi întâlnesc pe ai Mirabellei. Ce mai aşteptţi? o întreabă ochii ei bătrâni. Crezi că ai toată viaţa la dispoziţie să găseşti răspunsurile?

— Katharine. Cum se simte Pietyr?

Katharine îşi drege vocea.

— E bine. La fel de bine ca până acum. De ce mă întrebi?

— Ştiu că starea lui te apasă tare. Şi… mi-ar plăcea să-l văd.

— Să-l vezi?

— Să-l vizitez, se corectează ea. Şi mi-ar plăcea să văd şi eu conacul Greavesdrake, unde ai crescut.

Katharine o studiază, curioasă, dar Mirabella nu are nicio tresărire.

— Sigur. Voi aranja asta.

Bree vine să-şi arate rochia, iar Mirabella îi admiră ornamentele de mărgele. Se apropie de masă şi îşi trece palma peste mânerele împodobite ale pumnalelor. Câtă fineţe! E greu să-ţi imaginezi că Jules Milone va avea aşa ceva într-o bună zi. E greu să-ţi imaginezi că va comanda armata reginei, cu coroană pe cap şi îmbrăcată în rochie. Sau că Luca se va pleca vreodată în faţa ei.

Mirabella fusese sinceră când le spusese lui Bree şi Elizabeth că nu e aliată nici cu regina Katharine, nici cu rebelii. Dar ca în Turnul de Vest să nu fie o regină din linia lor… Ar minţi dacă ar spune că nu i se pare nefiresc.

Se duce la fereastră şi se uită în jos; de acolo poate vedea curtea interioară a castelului Volroy, unde Rho stă călare pe un cal mare, alb şi dă comenzi şirurilor de soldaţi de gardă cu care

face instrucţie. Chiar dacă nu poate auzi cuvintele, aude glasul bubuitor al lui Rho şi vede cum soldaţii reacţionează cu precizie.

— E foarte bună, spune Katharine, venind lângă ea la fereastră. Un mare câştig pentru Consiliul Negru. Cum sunt convinsă că a fost şi pentru tine la Rolanth.

— Rho a fost devotată în primul rând zeiţei, răspunde Mirabella. Şi, după câte se pare, liniei de succesiune.

— O să ne fie de mare folos cu rebelii.

— Sunt convinsă că da.

Jos, Rho şi-a dat jos gluga albă şi părul ei roşu îi străluceşte pe spate. E comandantul gărzii reginei acum. Cu greu mai poate fi numită preoteasă.

Indrid Down

Arsinoe şi Billy se strecoară dis-de-dimineaţă pe străzile din capitală, înfăşurați în pelerine cenuşii. El are un coş, ca şi cum ar merge la piaţă. Ea nu are nimic. Înainte să se despartă de Emilia şi Mathilde la marginea oraşului, le rugase s-o îmbrace astfel încât să pară o persoană oarecare. Nimic ieşit din comun, să atragă atenţia. Voia nişte haine ca de negustor sau de socotitor. Aşa că i-au lăsat pantalonii moi, de culoare brună, iar Mathilde i-a împrumutat o vestă gălbuie ca florile de sânziană, pe care să şi-o pună peste o cămaşă albă, curată. Apoi i-au prins părul scurt în două cocuri mai lejere şi joase, lăsând libere câteva şuviţe de păr, ca să-i ascundă cicatricele. Nu ştie dacă arată ca un socotitor, dar în mod sigur nu arată ca ea însăşi.

— Sfântă zeiţă! murmură Arsinoe în timp ce înaintează pe străzi lăturalnice, făcând tot posibilul să evite bălţile lăsate de gheaţa topită. Sperasem să nu mai văd niciodată locul ăsta. Adulmecă prin aer. Dar cel puţin iarna nu mai miroase.

Acum sunt aproape de destinaţie; turnurile castelului Volroy se văd bine profilate pe cer când trec printre clădiri.

— Nu-mi place asta, spune Billy. N-ar trebui să te duci singură.

— Singură e mai sigur. Şi n-o să stau să târăsc după mine pe cineva care nu cunoaşte drumul.

Se grăbesc spre capătul aleii, unde se opresc brusc. Încă vreo două străzi şi vor fi la Volroy. Arsinoe îşi pune mâinile pe umerii lui Billy.

— Ar trebui să rămâi aici.

— De ce? Sunt îmbrăcat ca unul din Fennbirn. Nu va băga nimeni de seamă că intru cu tine în curte şi plec singur. Se uită cu ostilitate în sus, la turnuri. Şi cum o să ajungi la coridoarele secrete? Există o altă intrare? Ceva pe sub pământ?

— Dacă există, eu nu ştiu. O să intru precum cineva care cere audienţă. Mă voi strecura pe coridor imediat cum găsesc unul.

Billy se uită la ea îngrozit.

— N-ai spus asta niciodată…! Te vor recunoaşte!

— Poate că nu. Dacă se uită la mine vreun soldat din garda reginei, şi nu cineva din consiliu, mă îndoiesc că-şi va da seama cine sunt. Nu îmbrăcată aşa, şi când vin pe neaşteptate.

Billy nu-şi găseşte cuvintele. Se uită, pur şi simplu, la ea, cu gura căscată.

— Ştiai că vor fi nişte riscuri, spune ea.

— Nu mi-ai spus că nu există nicio intrare secretă. N-ar trebui să faci asta. Mai degrabă încercăm să te strecurăm pe la intrarea servitorilor sau pe la bucătărie.

— Asta ar însemna o mulţime de legături într-un oraş plin de trădători ostili.

— Am crezut că noi suntem trădătorii.

Arsinoe se încruntă.

— Oricine e de partea lui Katharine e trădător faţă de propria conştiinţă. Acum mă duc. Sărută-mă, să-mi poarte noroc!

Billy şovăie, dar până la urmă face ce i se spune, şi o face bine, o trage aproape de el şi îi cuprinde ceafa în palmă.

— Arsinoe, tu o să mă asculţi vreodată pe mine?

— Da. Absolut.

— Când?

— Când ai dreptate. Ascultă, eu ar trebui să mă tem pentru tine! Tot ce trebuie să fac e să mă strecor înăuntru, să-i spun Mirabellei ce are de făcut şi să mă strecor afară.

Rolul lui Billy în planul lor e mult mai periculos. El trebuie să se ascundă cu războinicii pe undeva pe traseul paradei şi să creeze o diversiune ca Mirabella să poată fugi.

— Ai grijă! spune el, iar ea îl lasă în umbra aleii.

Traversează şi ultimele străzi până la castel, iar respiraţia ei rapidă trimite aburi alburii în aerul rece. Cu fiecare pas pe care îl face, genunchii ei vor să înţepenească şi să se întoarcă. Nu are nicio amintire plăcută de aici. Se cutremură când trece pe lângă locul în care Katharine l-a ţinut pe Braddock în cuşcă, înainte de Duelul Reginelor.

Dar Mirabella are nevoie de ea. E aici, pe undeva, în cine ştie ce pericol care o paşte înăuntrul acestor matahale de turnuri monstruoase, din piatră neagră. Iar Arsinoe nu o va lăsa.

— Chiar dacă tu singură te-ai băgat în porcăria asta, şopteşte ea, în timp ce pătrunde pe aleea care duce la intrare.

În faţa ei, oamenii s-au strâns s-o vadă pe regină. După aspect, majoritatea sunt negustori cu valuri de materiale sub braţ: negre şi diverse nuanţe de albastru. Când se apropie, vede că nu sunt de fapt suluri de ţesături, ci stindarde şi drapele. În faţă stă o femeie care ţine în mână ceva mare, acoperit cu o pânză neagră. Are un aer emoţionat şi plin de mândrie. Indiferent ce are ea acolo, trebuie că e important.

Arsinoe trece pe lângă trăsurile care aşteaptă, amestecându-se printre ucenici. Mult prea repede se trezeşte în mijlocul grupului de oameni care aşteaptă, cu soldaţii veniţi în inspecţie. Aceştia încep să dea ordine pe un ton răstit, şi oamenii din grupul ei se aşază în şir.

Face tot ce poate să dea impresia că a mai fost aici. Dar când se ridică pe vârfuri şi vede că soldaţii îi percheziţionează şi îi interoghează pe toţi, îi sare inima în gât.

— De când fac asta? aude un bărbat întrebând pe un ton iritat.

— De când s-a ridicat în nord Regina Legiunii, răspunde cineva.

Arsinoe ar vrea să se întoarcă şi să-şi ia cât mai repede tălpăşiţa ca să ajungă în cel mai apropiat tufiş, unde să poată intra ca lumea în panică. Dar dacă face asta, nu va mai avea niciodată curajul să încerce. Şi probabil ar fi prinsă.

Gândeşte repede, apoi îşi face loc printre oameni, ignorând toate strigătele de „Hei!” sau „Unde crezi tu că te duci?”, până când reuşeşte să ajungă drept în faţa femeii cu obiectul acoperit de pânză. Acum, că e aproape, poate distinge ceva din forma obiectului. Pare să fie o platoşă. O platoşă făcută la comandă.

Rândul avansează repede. Cei câţiva din faţa ei răspund la întrebări cu ochii plecaţi şi întind braţele ca să fie percheziţionaţi.

— Predaţi toate armele personale! strigă unul dintre soldaţi, către oamenii de la rând. Vi se vor înapoia la plecare.

Arsinoe duce mâna la centură şi desface teaca de piele în care îşi ţine micul pumnal ascuţit.

— Următorul, în faţă!

Se apropie şi întinde pumnalul, străduindu-se să împiedice degetele să-l reţină. Are pumnalul de mult timp. A supravieţuit Ascensiunii. A fost cu ea pe continent şi înapoi. Acum e pierdut.

Întinde braţele şi unul dintre soldaţi îi întoarce palmele în sus, îi turteşte mânecile şi pipăie fiecare centimetru din vestă, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre picioarele ei îmbrăcate în pantaloni.

— Ce treabă ai aici, la Volroy?

— O consultare, răspunde repede Arsinoe.

Soldatul îşi arcuieşte sprâncenele şi începe să se uite cu atenţie la faţa lui Arsinoe. Ea întoarce puţin obrazul cu cicatricele.

— Sunt asociată cu una dintre negustoresc. Am pierdut-o în mulţime. Deja a trecut.

Nimic din ce spune nu sună bine. Dar înainte ca soldatul să devină şi mai suspicios, un altul o dă la o parte pe Arsinoe, ca să-i facă loc femeii din spate.

— Asta e armuriera, spune el. E aşteptată. Las-o să treacă! Face semn cu capul spre Arsinoe. Mergi!

Arsinoe trece pe sub poarta ridicată şi intră în castel, ajungându-i din urmă pe ceilalţi care merg în şir pe coridoarele întortocheate. Inspiră adânc. Se simte mai în siguranţă acum, în umbra holurilor luminate de torţe. Dar trebuie să găsească mai repede o intrare în coridoarele secrete, sau o scară mai discretă pe care să urce sau să coboare. Dacă nu o găseşte, se va trezi nas în nas cu surioara ei, şi două cocuri mici nu reprezintă un travesti suficient pentru asta.

Vestea bună e că soldatul care îi escortează pare să acorde prea puţină atenţie negustorilor, acum, după ce au intrat în castel. Aşa că, după o cotitură, lui Arsinoe îi e foarte uşor să iasă din rând şi să o ia în partea cealaltă şi să urce repede o scară din Turnul de Vest, de parcă aşa trebuia să se întâmple. Ajunsă

acolo, îi trebuie doar câteva momente să găsească tapiseria străveche şi să deschidă piatra care îi permite să se mişte prin ziduri, nevăzută.

Tot acel timp în care a trăit viaţa lui Daphne la Volroy, visând vise îndepărtate, în sfârşit dă roade.

Departe, pe coline, ceilalţi rebeli aşteaptă la adăpostul copacilor şi al pietrelor acoperite de zăpadă. Vor aştepta acolo, nevăzuţi, până când Arsinoe se va întoarce din oraş, după care vor mai aştepta până când va începe parada şi grupul lui Billy va face diversiunea.

— Crezi că mă ţii suficient de departe? întreabă Jules, ironic.

De acolo, de pe dealuri, Indrid Down arată ca un oraş de jucărie, făcut din cuburi. Un oraş pe care un copil îl poate construi şi îl poate dărâma dintr-o toană.

Nu sunt mulţi acolo, ascunşi în spatele stâncilor, înfăşurați în pelerine şi împărţindu-şi farfurii cu slănină şi terci de ovăz. Un mic grup de soldaţi, douăzeci şi cinci în total, în afară de cei şase care s-au dus cu Billy să se ascundă la adăpostul nopţii undeva, pe traseul paradei. Majoritatea sunt războinici, dar sunt şi câţiva naturalişti şi câţiva lipsiţi de har.

Jules scoate un mormăit adânc.

— Suntem mult prea departe.

— O să ne ducem mai aproape în ziua paradei, spune Emilia. N-are rost să te punem în pericol de acum. Trebuia să mă fi ascultat şi să nu fi venit deloc.

— Arsinoe şi cu mine nu ascultăm niciodată de nimeni. Nu ţi-am spus?

Jules îşi bate uşurel pe grumaz calul, care e de fapt armăsarul lui Katharine, iar calul tresare. De când şi-a revenit Jules, calul s-a ferit de ea, şi numai harul ei de naturalistă îi permite să se apropie de el şi să-l încalece. Probabil l-a speriat foarte tare în ziua în care şi-a pierdut controlul în Valea Innisfuil.

Emilia o împunge tare cu degetul între sprâncene.

— Toţi cei din Wolf Spring cresc copii aşa de proşti? Trebuie să lupţi inteligent, Jules. Să lupţi ca să supravieţuieşti războiului.

— Dar asta nu va avea importanţă, nu? Amintirea Reginei Legiunii va fi suficientă să unească oraşele şi noul consiliu. Nu veţi avea nevoie de mine.

Calul murg se apropie la chemarea Emiliei, lovindu-se de armăsarul lui Jules.

— Noi, nu. Eu, da.

Jules se uită din nou spre oraş. Gândul că Arsinoe e singură în castelul Volroy face să i se strângă stomacul.

— Nu-mi place planul ăsta al ei.

— Nici nu e un plan.

Jules zâmbeşte.

— Aşa sunt toate planurile lui Arsinoe.

Emilia râde.

— Într-o zi, va trebui să vă explic vouă, naturaliştilor, care e diferenţa dintre nesăbuinţă şi sacrificiu calculat.

Ochii ei negri sclipesc. O numise pe Arsinoe naturalistă. Nu regină sau toxică detestabilă. Clipa aceea este caldă, iar Jules întinde mâna şi îi atinge obrazul.

— Nu te teme! Emilia îi acoperă mâna cu palma ei. Noi două suntem acum legate. Şi nu te voi lăsa niciodată să cazi înapoi în întuneric.

Jules îşi retrage mâna.

— Dacă aş fi fost eu însămi, nu te-aş fi lăsat să faci asta. Să preiei povara mea.

— Nu eşti o povară. Emilia se uită înapoi peste umăr spre tabăra lor improvizată şi la Mathilde, care lustruise o bucată de gheaţă pentru a scoate fumul necesar viziunilor ei. Am ştiut întotdeauna că n-o să fie uşor. Dar o să merite.

Volroy

Katharine o prinde pe Rho când se întoarce de la inspecţia matinală a cazărmii. Preoteasa cea înaltă este atât de concentrată pe ceea ce face, încât Katharine trebuie s-o strige de două ori.

— Da? Ce este, regină Katharine?

— Vreau să vorbesc o clipă cu tine. Vrei să mă urmezi?

Rho dă din cap. Nu ezită când Katharine o conduce pe poarta temniţelor din Volroy. Nu ezită nici când coboară scări peste scări, până în adâncul fortăreţei. De ce ar ezita? Nu are de ce să se teamă marea preoteasă războinică, nu are de ce să se teamă de Katharine, care e doar o toxică palidă, bolnăvicioasă şi

micuţă pentru vârsta ei, ca să-i pună probleme. Katharine o conduce pe Rho până la subsol, la celulele care sunt de mult timp goale şi care sunt rareori vizitate de altcineva în afara şobolanilor. O duce până la ultima celulă şi intră înăuntru.

— Ce facem aici, regină Katharine?

Rho inspiră pe nas. Deşi nu îi e teamă, a intrat în alertă. Umerii laţi şi gâtul gros o fac să semene cu un taur care e gata de atac.

Katharine şovăie. Ca să-i ceară asta lui Rho, înseamnă să-i spună tot. Iar dacă refuză… Se uită în jos, cu un aer grav, în timp ce degetele ei dansează pe pumnalele otrăvite pe care le are întotdeauna la şold.

— În timpul în care ai servit în Consiliul Negru, am ajuns să am încredere în sfatul tău. Dar trebuie să te întreb. Tu eşti preoteasa templului. Faţă de cine eşti loială?

— Faţă de tine, răspunde Rho, uimită. Şi faţă de zeiţă.

— Toate harurile vin de la zeiţă, spune Katharine. Iar reginele sunt din stirpea zeiţei. Descind din ea. Noi suntem zeiţa pe pământ.

— Da. Asta se ştie.

— Deci, dacă aş putea să-ţi fac harul mai puternic? Nu mă înţelege greşit. E deja puternic. Dar dacă aş putea să-l fac… invincibil?

— Ce vrei să spui?

— Eu nu am fost toxică din naştere, Rho, spune Katharine şi trece în spatele ei, tăindu-i ieşirea. Dar mă aştept să ştii asta deja de la Luca.

Rho îşi pleacă privirea, singura recunoaştere la care Katharine se poate aştepta.

— Nici războinică înnăscută n-am fost, continuă ea. Totuşi pot arunca un pumnal drept la ţintă. Lumea spune că după ce am revenit de la Revelare, după Festivalul Beltane, m-am întors schimbată. Şi au dreptate.

În timp ce vorbeşte, surorile moarte vin la suprafaţă, ascultând. Se uită la Rho prin ochii lui Katharine şi simt forţa harului ei.

— În ce fel schimbată?

— În bine, spune Katharine şi Rho îşi înăbuşă un strigăt de uimire.

Reginele moarte au început să se arate. Pe obrajii lui Katharine apar pete negre de putreziciune; simte cum i se înmoaie pielea de pe frunte.

— Ce eşti tu?

— Nu-ţi fie teamă! Sunt păstrătoarea celorlalte fiice ale zeiţei. Ea mi le-a trimis, ca să aibă grijă de insula ei. Şi eu aş vrea să le împart cu tine. Dacă doreşti.

Vasul care le va conţine trebuie să le accepte. Sau trebuie să fie slăbit. Mâna lui Katharine atinge din nou pumnalele.

— Am nevoie de ajutorul tău acum, Rho. Genevieve şi Renata spun că iscoadele au raportat că Regina Legiunii a plecat din Sunpool. Mă tem că poate fi aici. Că ar putea încerca să saboteze parada, sau, mai rău, s-o asasineze pe sora mea.

Katharine aşteaptă ca Rho să studieze putregaiul din obrajii ei şi umbrele sinistre care i se mişcă pe sub piele. Rho fie va scoate sabia şi va încerca s-o spintece cu ea, fie va mai pune o întrebare, şi astfel Katharine va şti că a prins-o în laţ.

— Cum adică, să le împarți cu mine? întreabă Rho.

— E o singură cale prin care poţi afla cu adevărat. Katharine întinde mâna şi atinge umărul lui Rho. Îngenunchează! Îngenunchează şi primeşte-le!

Mirabella se întoarce în apartamentul regelui-consort cu o durere de cap sâcâitoare. Uitase cât de mult îi displac probările de rochii. Toate acele nesfârşite probe pe care le făcuse în casa Westwood, când era pusă să stea aşa sau aşa, să ridice mâinile şi să îndrepte umerii. Să stea nemişcată şi să evite acele cu gămălie. Dar ce o deranjase cel mai mult era armura pe care trebuise să şi-o pună. Să se vadă în oglindă cu platoşa aceea de argint strălucitor, gravată cu nori de furtună şi cu vene zimţate de fulgere, să stea acolo ca Mirabella Alungătoarea De Ceaţă, aliata Reginei încoronate.

Traversează camera până în dormitor. Poate dacă stă întinsă şi se odihneşte puţin… Numai de n-ar visa-o pe Madrigal Milone înecându-se, cu gura plină de sânge!

Se întoarce când aude un scrâşnet ciudat şi cheamă focul în vârful degetelor când cineva iese din spatele tapiseriei de pe peretele interior.

— Arsinoe!

Scutură mâna să dispară focul şi aleargă spre sora ei, îmbrăţişând-o înainte ca vedenia să se destrame. Dar Arsinoe rămâne acolo. Dacă e ea într-adevăr; nu seamănă deloc cu ea, îmbrăcată cu o vestă galbenă şi cu părul răsucit drăgălaş la ceafă.

— Slavă zeiţei, încă respiri! spune Arsinoe şi o împinge deoparte. Aproape că mă aşteptam să vin aici şi să te găsesc cu părţi lipsă.

— Cum? întreabă Mirabella, uitându-se atent la tapiserie. De unde ai venit?

— Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că ştiu coridoarele ascunse din Volroy? Arsinoe se bate cu degetul în tâmplă. Visele lui Daphne.

— Dar ce faci aici? Eşti în pericol în fiecare clipă.

Mirabellei i se strânge stomacul. S-ar putea să fie o armată de rebeli care să se ascundă în pădurile din sud, de lângă râu.

— Ea o să afle că ai venit. Am auzit că are iscoade în Sunpool.

— Ştim de iscoade. Ne-am ocupat de ele. De-asta ai venit? Să fii iscoadă pentru noi? Tot încerc să pricep de când ne-am dat seama că ai plecat. Şi nu pot.

Arsinoe aşteaptă. Frustrarea din ochii ei creşte cu fiecare clipă.

— Nu contează! reia ea. Contează că acum suntem aici şi am găsit o modalitate să te scoatem din oraş.

— Nu. Nu poţi face asta.

— Normal că pot. Ia ceva cu care să te deghizezi cumva şi să plecăm de aici! Ştiu cum să ajungem aproape de intrarea servitorilor, aproape până afară!

— Arsinoe, gardienii îmi verifică permanent camera. Şi mai des, dacă nu mă aud. Ne vor prinde, iar pe tine te vor ucide!

Cu fermitate, Arsinoe întinde mâna cu buzele strânse şi încearcă să o tragă după ea. Dar Mirabella se înfige în călcâie.

— Dacă nu vii acum cu mine, mârâie Arsinoe, Billy va crea o diversiune în timpul paradei. Chiar după ce va trece de piaţă. Când o vezi, o iei la fugă spre piaţă. O iei spre marginea de nord a oraşului, pe drumul principal care duce spre Prynn. Când ajungi la poarta veche, Jules şi Emilia te vor aştepta acolo. Pe urmă dispari.

Mirabella clatină din cap.

— Trebuie să-l opreşti. O să am o escortă personală de soldaţi.

— Vrei să spui că nu poţi să scapi de doi soldaţi de gardă?

— Arsinoe… Ţi-am lăsat un bilet, ca să nu vii după mine!

— Ei, trebuia să ştii că n-o să meargă aşa!

Mirabella se uită la sora ei cu tristeţe. Trebuia să ştie. Putea să lase zeci de bilete împrăştiate prin cameră. Putea să-i scrie în palmă o scrisoare de rămas-bun. Tot n-ar fi contat.

— Ceea ce i-am spus Emiliei înainte de a pleca, cearta pe care am avut-o în legătură cu Jules…

— N-ai vrut să spui asta!

— Nu am vrut să spun chiar ce s-a înţeles. Dar într-un fel am vrut. Într-un fel.

Arsinoe se dă un pas înapoi.

— Bine. În regulă. Dar acum trebuie să termini cu asta. Nu pot să stau mult aici.

Mirabella zâmbeşte. Îşi dorise de atâta timp s-o vadă pe Arsinoe; refuză să piardă timpul certându-se cu ea.

— Tremuri. Trage o pătură de pe pat şi o pune pe umerii ei plini de praf. Pe coridoarele alea trebuie să fie foarte frig.

— Este, în anumite locuri. Şi e întuneric. Eram convinsă că o să mă rătăcesc şi că Billy va fi nevoit să dărâme tot castelul ăsta ca să-mi găsească trupul.

— Cum ai găsit drumul?

— Ţi-am spus: am ştiut drumul. Iar când am fost îndoită… pur şi simplu am urmat şobolanii. Doar ei şi cu mine mai ştiu acum de existenţa coridoarelor secrete.

Mirabella se uită la tapiseria atârnată în perete. E veche, dar nu atât de veche precum Regina Albastră. Ce noroc că a fost aici, ca Arsinoe să se poată ascunde în spatele ei!

— Brrr! face Arsinoe. Nu pare mai cald aici decât între zidurile alea. Nu-ţi place focul? De ce nu arde niciun foc?

— Prea mult foc la dispoziţia mea stârneşte nelinişte printre soldaţi.

Dar îi lăsaseră un buştean. Un singur buştean singuratic. Îşi îndreaptă atenţia spre el, iar buşteanul începe să fumege şi se aprinde imediat cu un vuiet, şi flăcările îl înconjoară lacome din toate părţile.

— Aşa-i mai bine. Arsinoe îşi scutură pătura de pe umeri şi se apropie de foc să-şi încălzească degetele. Presupun că-şi închipuie că tu n-ai cum să îngheţi. Tu nu tremuri niciodată.

— Nu tremur niciodată, repetă Mirabella.

Apoi se opreşte. Katharine o vizitase de multe ori, şi nici ea n-a tremurat vreodată. Bree este elementală şi aproape la fel de rezistentă la frig ca ea, dar soldaţii sunt întotdeauna înfăşurați în pelerine groase, iar biata Elizabeth se ascunde mereu în gluga ei. Dar cum ar putea Katharine, naturalistă prin naştere şi poate o toxică forţată, să aibă vreo legătură cu harul elemental?

— Măcar îmi spui ce cauţi aici? o întreabă Arsinoe. Fiindcă ştiu că nu ai trecut de partea coroanei.

— Da? Cum poţi fi aşa de sigură?

— Pentru că, deşi nu ai vrut să lupţi pentru Jules, nu ai lupta niciodată împotriva mea. Katharine e periculoasă, Mira. Mortală. Ai văzut cum mi-a înfipt săgeata în spate. Ai văzut cum mi-a turnat otravă pe gât, de parcă ar fi putut aşa să…

— Acum nu mai e aşa. Ascensiunea s-a terminat.

— Oare? întreabă Arsinoe, sceptică. N-am auzit niciodată de vreo Ascensiune care să se termine cu mai mult de o singură regină în viaţă.

— Ba da. Ascensiunea lui Illiann. Regina Illiann a trăit alături de sora ei. Au trăit fericite. Şi dacă la ea s-a putut, atunci poate că…

La cuvintele Mirabellei, Arsinoe îşi îndreaptă privirea spre fereastră, tocmai când din cer încep să se cearnă fulgi mici. Decembrie se apropie de final.

— Mai e puţin până la ziua noastră, murmură Mirabella.

Arsinoe se uită la zăpadă şi se strâmbă.

— Cred că da. Dacă Ascensiunea nu s-ar fi terminat, după cum spui tu, presupun că la ora asta se pregăteau să ne închidă… Se uită prin cameră. De fapt, aici.

— Nu ne-ar fi închis în turn decât după Beltane.

Dar chiar şi aşa, Mirabella şi Arsinoe privesc zidurile cu o senzaţie apăsătoare.

— Totuşi e tulburător, nu? Încuiau reginele exact în camera asta. Ca să se omoare între ele. Una poate să fi murit chiar aici. Arsinoe arată cu mâna: Sau acolo. Arată iar: Sau dincolo.

— Arsinoe, încetează!

— Mathilde spune că uneori, datorită harului viziunii, poate să simtă locul în care a murit cineva. Că moartea lui rămâne acolo, ca o pată. Şi acum Katharine locuieşte aici.

— Şi tu, şi eu am fi locuit aici, dacă am fi câştigat.

Arsinoe ridică din umeri.

— Eu aş fi stat în Wolf Spring. Dar ea? Moarta Vie? Presupun că i se potriveşte.

— Nu e aşa. A fost…

— Ascensiunea, da. Am înţeles. Dar ce a fost cu băiatul ăla pe care l-a ucis? Cel care i s-a împotrivit şi căruia i-a tăiat capul?

Mirabella închide ochii. Katharine pe care ajunsese ea s-o cunoască nu pare în stare să fi fost atât de brutală. Nu poate să o asocieze pe această Katharine cu poveştile pe care le auzise. Cu toate astea, o văzuse cu ochii ei la Innisfuil când îi spintecase gâtul lui Madrigal cu pumnalul.

— E periculoasă, dar pentru mine e o enigmă de dezlegat.

— Nu e nicio enigmă. Ăsta nu e un joc.

— Parcă ar fi doi oameni diferiţi, spune Mirabella încet, şi ceva din cuvintele acelea îi aduce o revelaţie.

Katharine nu tremură niciodată. E acolo o taină, pe care poate numai Pietyr Arron o ştie, şi pe care Madrigal a descoperit-o cumva. Răsuceşte în minte piesele acelui puzzle. În anumite locuri se potrivesc. Dar mai e ceva ce îi scapă.

— Doi oameni diferiţi, spune Arsinoe. Sau poate doar s-a maturizat.

Privirea ei se îndepărtează şi e gata să râdă, amintindu-şi ceva.

— Am iubit-o şi eu odată, să ştii. În ziua aceea când au venit după noi la Black Cottage, după ce ai plecat tu, am zgâriat-o pe faţă pe Natalia Arron când a vrut să o ia. Camden ar fi fost mândră de mine. Dar asta a fost demult. Acum aş arunca-o pe ea asupra Nataliei Arron.

Înainte să poată răspunde, Mirabella aude mişcare pe hol: gardienii îşi schimbă poziţia şi se aud clar paşi care se apropie. O ia de braţ pe Arsinoe şi o trage spre tapiserie.

— Trebuie să pleci!

Arsinoe ridică tapiseria şi se opreşte.

— Nu înainte să-mi spui că ai înţeles planul pentru mâine.

— Nu e niciun plan pentru mâine. Anulează-l! Ieşi din oraş cât încă mai poţi!

— Mira, n-am să te las aici!

— Trebuie! O îmbrânceşte puţin mai tare pe sora ei, regretând că nu ştie ce piatră să împingă, să tragă sau să lovească cu piciorul ca să deschidă intrarea spre coridor. E alegerea mea, şi sunt în siguranţă aici.

— Te-ai prostit? Cum să fii în siguranţă când o să intrăm în război?

Arsinoe deschide intrarea spre coridor, prea repede ca Mirabella să poată vedea cum a făcut-o, şi Mirabella o împinge înăuntru. Înainte să lase tapiseria la loc, se apropie de Arsinoe şi o sărută apăsat în creştet. Apoi tapiseria cade, şi sora ei dispare. Dar înainte de scrâşnetul zidului care se închide, aude şoapta lui Arsinoe.

— Nu poţi fi întotdeauna pacificatorul!

— Mirabella!

Mirabella se întoarce exact când Katharine intră în cameră, îşi întinde gâtul subţire în toate părţile până când o vede pe Mirabella în dormitor.

— E foc în şemineu, observă Katharine. Totul e în regulă?

— Da. Nervii mei. Mă ajută dacă mă joc cu focul.

Katharine se uită din nou la foc. Dar nu se apropie şi nici nu-şi întinde mâinile spre el să le încălzească. Poate e încălzită destul de emoţia viitoarei parade. Obrajii ei palizi sunt chiar puţin îmbujoraţi.

— E totul în regulă, regină Katharine? Ai nevoie de ceva?

— Doar să scap de şuşotelile Consiliului Negru din urechea mea. Că parada e o greşeală. Că dacă te prezint aşa în capitală, te voi face să arăţi ca o regină.

— Şi tu ce spui? întreabă Mirabella.

Katharine ridică bărbia.

— Eu spun că oamenii pot să te dorească cât vor; asta nu te va face regina lor. Şi în afară de asta… Ei nu ştiu… ce planuri am cu tine.

— Planuri? Ce planuri?

Mirabella se îndepărtează de perete, simţind că Arsinoe e tot acolo. Nu o luase la fugă pe coridor, cum ar fi trebuit. În loc de asta, stă chiar în spatele zidului şi ascultă.

— În curând, promite Katharine. În curând îţi voi spune totul.

Să ieşi din castel e mai simplu decât să intri, şi Arsinoe reuşeşte să traverseze oraşul şi să ajungă pe dealuri, la Jules şi Emilia, fără probleme. Se abate de pe drum, intră în pădurice rară de copaci lipsiţi de frunze şi iese în luminişul unde ele o aşteaptă.

— Arsinoe! exclamă Jules.

Ea şi Camden se ridică, ieşind de sub cuvertura din blană aşezată lângă micul foc făcut de Emilia.

— Slavă zeiţei!

— De ce eşti aşa de surprinsă? Ţi-am spus că ştiu ce fac.

— Ai văzut-o? întreabă Emilia şi se uită la ea pe sub sprâncene. Stă în genunchi lângă foc şi jupoaie un iepure, ca să-l frigă. Va fi pregătită?

— Ei? întreabă Jules când Arsinoe nu răspunde.

— Nu ştiu.

Emilia îşi dă capul pe spate şi azvârle cuţitul, care se înfige în zăpadă.

— Cum adică, nu ştii? Ai vorbit cu ea sau nu?

— A pus ceva la cale.

Jules şi războinica schimbă o privire încruntată. Au bătut drum lung şi au riscat mult. Pentru ce?

— Deci n-o să vină, spune Jules încet.

— Nu ştiu.

Arsinoe îşi încleştează pumnii şi îşi apasă tâmplele. Emoţia pe care i-a dat-o furişarea în castel şi apropierea de ambele ei surori a început să dispară şi acum o cuprinde tremurul.

— Am fost chiar acolo, Jules. Atât de aproape, că aş fi putut să întind mâna şi să-i tai gâtul. De-asta ar fi trebuit să vin aici. Să o termin pe Katharine. Să pun capăt poveştii ăsteia.

— Vorbeşte toxicul din tine, spune Emilia, apoi îşi ia din nou cuţitul şi se ridică, ştergându-i lama de pantaloni. Asasina. Vom avea încă nevoie de abilităţile tale, în lupta care va veni. Dar nu fi prea aspră cu tine. Cu toate că te-ai născut regină – te-ai născut să fii asasină –, Jules are dreptate: nu eşti aşa.

Arsinoe se uită la ea, surprinsă. O împinge cu cotul pe Jules.

— Acum o să le spui tuturor?

— Deci, ce facem?

— Facem fum negru, spune Jules. Îi chemăm înapoi pe Billy şi pe ceilalţi. O lăsăm aici pe Mirabella, să facă ce vrea. Se întoarce spre Arsinoe. Sper că ai dreptate şi că într-adevăr a pus ceva la cale.

După ce a lăsat-o pe Arsinoe lângă castelul Volroy, Billy reuşeşte să ajungă la ceilalţi şase războinici din rebeliune. Folosindu-se de viziunile oracolilor, se instalează într-un grajd, nu departe de traseul paradei, pregătiţi să aştepte peste noapte.

La căderea serii, Billy stă sprijinit cu umărul de fereastra dinspre răsărit a şurii. Trei războinici stau în şură, cu el, iar alţi trei stau jos, în grajd, cu caii. Afară, oraşul se linişteşte, iar pe străzi se aprind torţele şi felinarele. Micile torţe din faţa grajdului în care dorm ei aruncă un cerc de lumină pe pietrele pavajului şi pe o parte din gardul care înconjoară vreo zece cai ce moţăie sau rumegă leneş fân. Steagul care atârnă deasupra uşii e alb şi are pe el capul unei vulpi, vopsit în auriu şi negru.

— Ia!

Unul dintre războinici îi întinde o cană aburindă. Fata se numeşte Bea şi este una dintre războinicele în care Emilia are mai multă încredere. Lui Billy nu i se pare deloc fioroasă. Ba chiar seamănă cu sora lui mai mică, Jane, cu obrajii aceia fini şi gura micuţă. Dar nu are nicio îndoială că ea n-ar ezita să-i înfigă un pumnal direct în ochi.

— Mulţumesc.

Ia cana şi miroase. Ceai. Nu vin sau bere. Toţi trebuie să aibă capul limpede mâine, când vor da drumul cailor şi vor incendia grajdul. Se vor năpusti cu o ploaie de săgeţi asupra soldaţilor din prima linie, împrăştiindu-i. Vor semăna haos.

Speră că Arsinoe e bine. Îşi dă seama după feţele războinicilor că ei îl consideră o povară. Un copil de care trebuie să aibă grijă. Dar nu putea s-o lase pe Arsinoe să facă asta singură. Trebuia să fie aproape, în caz că se întâmplă ceva.

Aude paşi în paiele din spatele lui şi se uită peste umăr. Războinicii s-au strâns la fereastra dinspre vest şi vorbesc în şoaptă. Bea dă din cap şi se apropie repede de el.

— Ce e? întreabă Billy, când ea îl trage în sus de braţ. Ce se întâmplă?

— Fum negru. Abandonăm misiunea. Strânge-ţi lucrurile! Repede.

— Cum adică, abandonăm?

Se uită prin paiele din şură. Nu are niciun lucru, în afară de o pătură împrumutată şi cana de ceai cald. Dar îşi închipuie că nu poate să le lase acolo şi se duce să ia cana. Când se apleacă, vede fereastra cu coada ochiului.

— Bea. Stai! Asta-i normal?

Caii din ţarcurile alăturate au devenit agitaţi. Bat din picioare şi se învârt în cerc.

Bea se apleacă pe fereastră lângă el, chiar la timp să vadă străfulgerarea argintie.

— Un soldat din garda regală, cu armură. Au aflat că suntem aici.

— Cum?

Văzând soldatul, Billy îngheaţă de spaimă.

Duce mâna la sabie. O sabie. Ridicol. Nu mai fusese niciodată nevoit s-o folosească. Toată viaţa lui şi-a rezolvat conflictele cu vorbele şi cu pumnii.

— Sunt înăuntru, spune Bea. Îl împinge spre fereastră. Pe acoperiş. Du-te!

— Ce? întreabă el, trecându-şi un picior peste pervaz.

Nu are de ce să se ţină, iar pervazul nu e un pervaz propriu-zis, doar o scândură îngustă. Se uită în jos. Ar putea să scape teafăr în eventualitatea unei căderi, atâta timp cât se aruncă spre un morman de paie.

Uşa de la şură e lovită cu piciorul şi prin deschizătură e aruncat un felinar aprins. Flăcările se ridică instantaneu, luminând locul şi pe războinicii care se înarmau. Bea trage de pe umăr un arc, în timp ce în urma felinarului vine înăuntru o ploaie de săgeţi. Războinica de lângă fereastră reuşeşte să devieze multe dintre ele, până când una o loveşte în gât. Lovitura îi slăbeşte harul, iar la următoarea şarjă fata e doborâtă cu atâtea săgeţi înfipte în ea, încât seamănă cu o pernuţă plină cu ace.

— Anne! strigă Bea şi trage în primul soldat care intră pe uşă. Îl doboară cu o singură săgeată, drept în cap. Du-te!

Îl împinge pe Billy pe fereastră şi tuşeşte. Fumul deja a devenit gros înăuntru.

— Tu ce faci? întreabă el, dar ea îl împinge din nou, aşa de tare, că Billy e gata să scape din mâini scândura şi să cadă pe pietrele de jos.

În timp ce suie, căutând cu disperare locuri în care să-şi fixeze picioarele şi mâinile, aude că cineva încearcă să stingă focul. Ce s-o fi întâmplat cu războinicii de acolo? O fi reuşit vreunul să scape? Ajunge la marginea clădirii, se prinde cu mâinile de acoperiş şi începe să se tragă în sus.

Săgeata îl nimereşte în gleznă, iar el întinde mâna spre ea, fără să se gândească, şi nu se mai poate ţine de acoperiş. Cade. Când îşi revine, e cu faţa în jos pe nişte paie ude şi reci, uitându-se la nişte ghete. Înainte ca măcar să-şi scuture capul, e ridicat în aer, cu picioarele legănându-i-se, ca un căţel abia născut care e prins de ceafă.

— Dă-mi drumul! strigă el.

Apoi se uită în ochii ei şi amuţeşte. Chiar şi pe întuneric, vede că ochii aceia sunt negri precum ochii reginelor. Dar negreala aceea se scurge în şiroaie pe obraji, umedă ca lacrimile.

— Ce eşti tu? întreabă el, chiar înainte ca ea să-l lovească, lăsându-l inconştient.

Volroy

Când Rho vine în camera lui Katharine să raporteze capturarea rebelilor, aceasta deja ştie de venirea ei. Reginele moarte care mai sunt încă în ea simt întoarcerea surorilor moarte, împrumutate lui Rho în temniţele de sub Volroy.

Katharine aprinde o lampă.

În Rho, reginele moarte se instalaseră ca acasă. Deşi Katharine nu îi dăduse multe, negreala lor se scurge ca nişte lacrimi din ochii preotesei înalte. Şi, cu toate că Rho vorbeşte pe un ton blând, pare că nu se poate împiedica să-şi arate dinţii.

După ce Rho îi spune că a capturat în capitală doi războinici rebeli şi pe peţitorul William Chatworth Junior, Katharine întinde mâna spre ea.

— Dă-mi-le înapoi!

Rho se face mică.

— Ştiu, spune Katharine. Dar trebuie. Nu eşti un vas potrivit. Tu nu eşti regină. Ţi le voi da din nou, când va fi nevoie.

Rho dă din cap şi Katharine îi ia obrajii în palme, aproape ca într-un sărut. Reginele moarte ies pe gura lui Rho şi intră în gura reginei, alunecând pe gât ca un păstrăv eliberat în apele unui râu.

Odată cu dispariţia energiei harului său, Rho cade într-un genunchi. Îşi şterge faţa, respirând greoi.

— Te simţi bine?

— Da, regină Katharine.

— Atunci, du-mă la prizonieri!

Rho o conduce pe poarta care dă spre nivelurile de jos, iar aerul stătut le învăluie ca o pătură, în ciuda căldurii pe care o dă torţa.

— Mă simt ciudat, spune Rho, încet.

— Era de aşteptat.

Katharine o priveşte pe preoteasă în timp ce merg. Cu fiecare pas făcut, Rho pare să-şi revină. Războinica e puternică. De aceea Katharine a ales-o pe ea. E destul de puternică să le satisfacă pe surorile moarte şi să le facă să nu se mai gândească la Mirabella. Cel puţin deocamdată.

Prizonierii sunt instalaţi la primul nivel de sub castel. Doi războinici, două femei, una cu o săgeată înfiptă în umăr, alta cu spatele şi o latură a corpului arse rău. Mirosul de carne arsă o face pe Katharine să-şi încreţească nasul înainte de a vedea gravitatea rănii: un braţ al femeii e carbonizat, iar hainele s-au contopit cu pielea. Jumătate din părul ei e şi el pierdut, iar scalpul e roşu aprins şi musteşte.

— Să pui tămăduitorii să facă o alifie, îi spune ea gardianului. Şi trimite după cineva să scoată săgeata. Or fi ei rebeli, dar sunt tot supuşii noştri şi vor primi tratament.

— Şi eu?

Katharine se întoarce.

— Eu nu sunt supusul tău.

— Într-adevăr, nu eşti.

Se uită în ochii lui William Chatworth Junior, primul peţitor pe care îl sărutase. Şi el fusese rănit, iar acum se ţine de picior.

— Deci chiar tu eşti. Recunosc că sunt surprinsă. Am crezut că a prins vreo momeală comandantul meu.

— Comandantul tău, spune el şi se cutremură. Ce e femeia asta? Ce e în neregulă cu ea?

— Nimic.

Katharine arată spre Rho, care arată din nou absolut normal, cu părul ei roşu strălucind pe sub gluga albă.

— Când m-a prins pe mine, era ceva…

— Cred că te-ai înşelat. Lumina lunii poate juca feste ochilor. Ca şi panica.

Se uită la feţele soldaţilor de gardă şi vede că aceştia evită privirea lui Rho. Că aruncă ocheade furişe spre ea. Katharine va trebui să vorbească cu ei. Să-i asigure că nu au de ce să se teamă de comandantul lor.

— Ce făceai aici? întreabă Katharine.

— Turul oraşului, scuipă el.

Katharine râde.

— Eşti foarte curajos. Vom vedea pentru cât timp. Indiferent ce plănuiaţi, nu se va întâmpla acum. Iar familia mea adoptivă, familia Arron, va fi încântată să afle că l-am capturat pe fiul celui care a ucis-o pe Natalia.

— Tata? El a ucis-o…

— Da. A strangulat-o. Poate ca să te ajute să scapi.

Katharine mijeşte ochii. El pare atât de uimit. Ca şi cum nu-i vine să creadă.

— Dacă el a… Billy şovăie, ca şi cum n-ar fi în stare să pronunţe acele cuvinte. Nu a făcut-o pentru mine. Unde e acum?

— Unde e acum? Katharine se răsuceşte pe călcâie şi iese pe coridor. În trecere, face semn spre Rho. L-a ucis ea.

Parada

Doar cinci soldaţi din garda reginei au fost pierduţi în capturarea rebelilor. Cu ajutorul reginelor moarte, Rho dejucase orice plan fusese pus la cale, iar acum Katharine îl are pe băiatul lui Arsinoe. Dar simplul fapt că rebelii avuseseră un plan…

— Perlele negre, regina mea? Camerista ei, Giselle, i le pune în faţa gâtului. Poate colierul cu perlă neagră?

— Nu acum, spune Katharine şi se îndepărtează. Trimite după comandantul gărzii.

— Da, răspunde Giselle şi se grăbeşte spre uşă.

— Aşteaptă!

Katharine inspiră. Giselle e camerista ei încă de când locuia la Greavesdrake. Întotdeauna fusese drăguţă cu ea. Aproape ca o prietenă.

— N-am vrut să te reped aşa. Nu-ţi mai bate capul cu perlele. Azi nu voi purta bijuterii. Doar armură.

Camerista înclină capul, şi Katharine ştie că a iertat-o.

Nu mult după aceea, gardienii de la uşă anunţă sosirea lui Rho, iar preoteasa cea înaltă intră în cameră cu paşi mari.

— Prizonierii nu vor să vorbească, spune ea înainte s-o întrebe Katharine.

— Da. Mă aşteptam.

— Dar dacă e aici băiatul Chatworth, poţi fi sigură că şi Regina Urs e aici.

— Nu-i spune aşa! se răsteşte Katharine. Dublează numărul soldaţilor la paradă. Nimic nu trebuie să meargă prost. Ai vreun – şovăie – ai vreun motiv să bănuieşti că Mirabella e implicată în acest complot?

Rho stă o clipă să se gândească.

— Nu. Şi am supravegheat-o cu mare atenţie. Până şi pe ciocănitoare.

— Bun. Katharine oftează şi se apropie de pat, unde fusese întinsă o rochie neagră, brodată, pe care urma s-o poarte pe sub armură. Fiindcă sunt uimită să descopăr că de fapt am încredere în ea.

— E un aliat puternic.

— La fel ca tine, spune Katharine. Vreau să-ţi mulţumesc, Rho, pentru devotamentul tău. Şi pentru discreţia ta. Ridică breteaua rochiei. Vrei s-o trimiţi înapoi pe camerista mea, te rog?

Rho înclină capul şi pleacă. În clipa în care uşa se închide în urma ei, reginele moarte încep să vorbească.

Mirabella, Mirabella, murmură ele până când lui Katharine îi vine să-şi smulgă părul din cap.

Nu poţi să ai încredere în Mirabella. Nu înainte să fie a noastră.

Bree şi Elizabeth sosesc devreme s-o îmbrace şi s-o înarmeze pe Mirabella. Elizabeth e îmbrăcată cu cea mai frumoasă robă a ei, împodobită cu o fundă albastră, pata de culoare permisă

pentru celebrarea Alungătoarei de Ceaţă şi a eroicilor elementali. Bree e îmbrăcată cu rochia elegantă făcută la porunca lui Katharine, iar mărgelele albastre şi argintii de pe poale sclipesc atunci când se mişcă, dând impresia unui peşte strălucitor care înoată.

— Nu e aşa de grea cum credeam eu, spune Elizabeth şi fixează armura cu mâna dreaptă, iar Bree o închide.

Metalul fin şi argintiu străluceşte pe pieptul Mirabellei. Va trebui să aibă grijă să nu se uite în jos dacă va fi o zi însorită. Ar putea să orbească.

Bree îşi trece degetele peste norii şi fulgerele gravate cu măiestrie pe metal, peste zigzagurile fulgerelor care se întind ca nişte vene până la marginea armurii.

— E frumoasă. Până şi Luca a lăudat-o. Cred că regretă că nu ţi-am făcut ceva asemănător pentru Ascensiune.

— Are impresia că m-ar fi ajutat?

Mirabella se uită în jos, la ea, apoi peste umăr, spre tapiseria atârnată pe perete şi spre uşa secretă. Ştie că Arsinoe a plecat; după ce Katharine a lăsat-o singură, a pipăit şi a bătut cu degetele în zid o veşnicie, după cum i s-a părut, şi n-a putut să deschidă uşa secretă. Dacă Arsinoe ar fi fost acolo, n-ar fi reuşit să-şi ascundă râsul.

— Te simţi bine, Mira? o întreabă Elizabeth. Pari foarte agitată pentru o simplă paradă.

— În definitiv, nu va trebui să lupţi azi cu ceaţa, completează Bree. Mă rog, dacă nu cumva se hotărăşte să se ridice…

— Chiar mă ajuţi! Mirabella se sileşte să zâmbească. Dar sunt în regulă. Şi, ca de obicei, Bree, o să fii mai strălucitoare ca mine.

Arată spre rochia cu mărgele, iar Bree face o piruetă.

— E superbă! Dar e mai grea decât platoşa ta. Îmi pare rău pentru calul meu.

— Atunci, vor trebui să te urce pe un frumos cal de povară, spune Elizabeth.

— Buna Elizabeth! Întotdeauna se gândeşte la animale. Poate pe un armăsar. Nu cred că regina Katharine va permite cai de povară la parada ei.

Mirabella îşi îndreaptă umerii. Arsinoe nu va renunţa la planul ei de a o scoate din capitală, oricât de nebunească şi de imposibilă ar fi misiunea. Oare va fi şi ea acolo, undeva? Oare va

trebui să-i vadă chipul în mulţime, şi sentimentul de trădare din ochii ei atunci când va vedea că nu se foloseşte de diversiune pentru a fugi?

— Mira, vrei vreo bijuterie? Nu ştiu cum s-ar potrivi cu armura asta…

Orice s-ar putea întâmpla azi. E posibil ca totuşi ceva să meargă prost. E posibil să fie ucişi oameni. Şi nu poate împiedica nimic din toate astea. Este efectiv incapabilă să le oprească pe surorile ei care scrâşnesc din dinţi la fiecare capăt al mâinilor ei întinse.

— Fără bijuterii, se aude ea răspunzând. Doar pelerina albastră.

— Atunci, să mergem! spune Bree. Vor să ne ducem în sala de consiliu. Soldaţii deja sunt aliniaţi.

Mirabella le urmează pe Bree şi pe Elizabeth pe scări şi la fiecare fereastră ascultă sunetele oraşului. E mai zgomotos ca de obicei. Surescitat. Piaţa e plină de viaţă şi vânzătorii ambulanţi şi-au ocupat locul pe traseul paradei, ca să vândă plăcinte calde şi frigărui. Lumea se va înghesui pe străzi pe zece sau douăzeci de rânduri.

Când intră în sala Consiliului Negru, nimeni nu se pleacă. Doar înclină cu toţii capul, apoi, după o privire scurtă, ochii tuturor se opresc asupra lui Bree. Numai Katharine rămâne cu privirea aţintită asupra ei, şoptindu-i lui Rho ceva din colţul gurii, apoi îi face semn Mirabellei să se apropie.

— Soră, spune Katharine. Eşti gata?

— Da. Arăţi foarte bine în armură.

Platoşa de aur a lui Katharine, gravată cu cranii şi şerpi, străluceşte puternic pe fondul negru al mânecilor şi al pelerinei. Totul pe ea e negru şi auriu, de la mânerul sabiei ceremoniale la praful auriu cu care îi sunt pudrate buzele.

— Mulţumesc, spune Katharine. Atunci, la cai!

La vederea celor strânşi în curtea interioară a castelului, Mirabellei i se înmoaie genunchii. Atât de mulţi soldaţi de gardă! Atât de multe catarame argintii, pe ei şi pe cai! Steaguri albastre, albe, argintii şi negre flutură uşor în vânt. Dar nu e soare. Cerul e acoperit de nori cenuşii, joşi. Aşa că cel puţin nu va trebui să-şi facă griji că ar putea fi orbită de propriul ei piept.

— Ce bine arăţi! spune Luca, apărând lângă Mirabella. Ce bine arătaţi amândouă!

— Eşti sigură că nu vrei să călăreşti cu noi, Mare Preoteasă? întreabă Katharine. Aş vrea ca oamenii să vadă o reprezentare solidă a templului.

Luca arată cu capul spre Rho, care deja era urcată pe o iapă mare şi albă, căreia i se împletiseră în coamă şi coadă panglici albastre şi argintii.

— Una dintre preotesele mele conduce garda ta. Asta ar trebui să fie o reprezentare destul de solidă.

Mirabella nu spune nimic. Nu e locul ei să se bage în problemele coroanei, şi chiar dacă ar fi fost, n-ar fi putut să scoată vreun cuvânt. Cum şi-a închipuit Arsinoe că ar putea ea să scape? Va fi ţinută strâns într-o mare de trupuri. Soldaţi, călări şi pedeştri. Elementalii pe care a reuşit să-i salveze la Portul Bardon, şi care acum îi fac cu mâna. Şi jumătate din Consiliul Negru: Genevieve şi Antonin, Bree. Paola Vend. Chiar dacă ar fi vrut să fugă, n-ar fi putut.

— Calul tău, Spărgătoare De Ceaţă.

Se apropie un soldat, ducând de căpăstru un imens cal cenuşiu. Un cenuşiu ciudat, iar Mirabella se întreabă dacă nu cumva a fost vopsit ca să semene cu ceaţa. Ar fi un detaliu ridicol, dar, având în vedere scopul paradei, n-ar fi surprinsă dacă atunci când va bate calul pe grumaz s-ar trezi cu mâna plină de praf cenuşiu.

— Sper că Spărgătoarea De Ceaţă e numele calului, spune Mirabella, după ce e ajutată să urce în şa, şi nu un alt nume pe care mi l-au dat. „Mirabella Alungătoarea De Ceaţă” e suficient de grandios.

Katharine se apropie cu armăsarul ei negru, iar calul cenuşiu începe să bată din picioare.

— Şi sper să fie sigur. Trebuia să-ţi fi spus: nu sunt aşa mare călăreaţă.

— Nu poate fi adevărat, spune Katharine, puţin cam rece.

— Mă tem că e. Mai tot timpul am călătorit cu trăsura. Ştiu să călăresc în orice pas. Dar dacă se poticneşte sau se sperie, s-ar putea să am nevoie de tine să-l struneşti.

Katharine se încruntă. Se uită lung la Katharine, în tăcere, apoi dă din cap.

— Îl strunesc eu dacă se întâmplă ceva.

La un semnal de trompete, primii soldaţi pornesc în marş, conducând procesiunea afară din curtea castelului Volroy, pe

străzile din Indrid Down. Când ajung în mijlocul mulţimii, Mirabella le face cu mâna oamenilor, alături de Katharine. Uralele oamenilor se aud zgomotos în urechile ei, iar reacţiile lor la trecerea procesiunii par să anunţe cine defilează: pentru bravii lor elementali izbucnesc în urale, iar pentru garda reginei aplaudă respectuos. Exclamaţii mai mult sau mai puţin înăbuşite pentru Consiliul Negru, stârnite, fără îndoială, de rochia lui Bree. Apoi vin reginele, şi ei explodează.

— Vezi cât de mult te iubesc? strigă Katharine la urechea ei. Meriţi iubirea lor?

— Sper că da! strigă şi Mirabella.

— Bine. Mi-ar părea rău să-i dezamăgeşti.

Mirabella se uită la ea. E ciudat că spune asta. Katharine are o iritare pe care Mirabella n-a mai simţit-o din prima zi în care a venit în capitală, şi asta o tulbură.

Mai trec de o stradă, îndreptându-se spre piaţă, apoi parada coteşte spre capătul pieţei. Mirabella inspiră adânc şi continuă să facă cu mâna. Speră că zâmbetul de pe faţa ei pare sincer, în vreme ce ochii ei cercetează fiecare grămadă de lăzi, fiecare coroană de copac mai joasă, fiecare loc în care Billy şi cei cu harul războiului s-ar putea ascunde. În câteva clipe, ceva se va întâmpla. Iar ea o va ruga pe Katharine să-i ţină calul.

Ajung în piaţă, iar mâna ei începe să tremure pe frâu. În orice moment, în orice secundă, cineva va începe să ţipe. Ceva va exploda sau va lua foc. Doar că merg înainte, şi nu se întâmplă nimic.

— Te simţi bine, soră? întreabă Katharine. Pari agitată.

Mirabella oftează şi zâmbeşte.

— Nu. Cred că mă simt bine.

Indrid Down

Ceva nu e în regulă. După ce a stat mult timp pe vârfuri, privind în depărtare, Jules a urcat în picioare pe armăsarul ei negru şi acum se uită atent spre oraş, cu palmele deasupra ochilor. De ce nu s-au întors?

— Poate au considerat că ar fi mai bine să aştepte până se împrăştie lumea, spune Arsinoe.

— Trebuie să fi văzut fumul, zice Emilia. Le-am trimis semnalul cât am putut de sus.

Camden sare pe armăsar lângă Jules, înfigându-şi ghearele în şaua lui de piele. Calul pufneşte, iar Arsinoe îl bate uşurel pe bot, cu multă afecţiune. A alergat el după ea ca s-o săgeteze Katharine în spate, dar tot el a fost cel care, după aceea, le-a dus pe ea şi pe Jules la loc sigur.

Jules se uită spre oraş, apoi spre Mathilde, ca şi cum oracolul ar putea avea nişte răspunsuri.

— Trebuia să fiu acolo. Trebuia să mă fi dus cu ei, spune Jules.

— Dar nu eşti acolo, şi nici n-ai să te duci. Emilia o plesneşte pe Jules peste gleznă. Dă-te jos!

După o clipă, Jules cedează şi se lasă să alunece pe crupa calului.

În capitală, şuviţe de fum se ridică din coşuri, iar detestabilele turnuri ale castelului Volroy acoperă cerul. Cu ochii ţintă la oraş, Arsinoe se roagă să-i vadă pe Billy şi pe ceilalţi ieşind de acolo, să-i vadă urcând coasta dealului.

— Mă duc eu, spune Arsinoe. Jules întotdeauna are presimţiri rele şi mereu i se pare că ar trebui să fie într-un loc, dar de data asta are dreptate. Mă duc să-i scot din oraş pe Billy şi pe ceilalţi.

— Nu! spune Emilia şi degetele i se înfig în braţul ei. Nu tu. Aceştia sunt războinicii mei. Prietenii mei. Tu i-ai pus în pericol, la fel cum ai pus-o pe Jules în pericol, şi eşti nebună dacă îţi închipui că poţi să contribui cu ceva la salvarea lor.

— Războinicii tăi, repetă Arsinoe. Poate vrei să spui ai rebelilor? Poate vrei să spui ai Reginei Legiunii?

Emilia ridică pumnul, dar Jules o apucă de mână şi i-o trage în jos.

— Destul! se răsteşte ea. Niciuna dintre voi nu pleacă nicăieri. Îi lăsăm până la lăsarea serii. Se uită de la Arsinoe la Emilia, în mod evident mai supărată pe una decât pe cealaltă, dar, până la urmă, pe umărul Emiliei pune mâna. Du-te la ceilalţi şi spune-le că aşteptăm!

Emilia se duce, aruncându-i din mers lui Arsinoe fulgere din priviri.

— Se vor întoarce, spune Mathilde.

Arsinoe şi Jules se răsucesc şi îl văd pe oracol ghemuit pe zăpada bătătorită. Aprinsese un mănunchi de ierburi şi acum suflă în el, ca să citească în fum.

— Se vor întoarce, spune ea din nou, cu o voce care nu e propriu-zis a ei, ci a viziunilor ei. Vor reveni. Dar nu toţi.

Volroy

În seara aceea, Katharine stă cu Genevieve în camera ei, încercând să se relaxeze cu un pahar din coniacul otrăvit al Nataliei şi cu biscuiţi cu cucută, preferaţii lui Pietyr.

— Ziua de azi a fost un succes răsunător. Toată lumea a spus asta. Până şi vărul Lucian. Oamenii au venit într-un număr mai mare decât ne aşteptam, şi de la festin dacă a mai rămas o fărâmă de mâncare. Nu speram să mai vedem capitala aşa de fericită înainte de înăbuşirea rebeliunii. Abia aştept ca vestea alianţei să ajungă la Sunpool. Dezertorii, care până acum doar s-au prelins, în curând se vor revărsa şuvoi. Katharine, mă asculţi?

Genevieve o împunge cu degetul în braţ.

— Nu te ascultam, recunoaşte Katharine.

Muşcă din biscuitul cu cucută pe care îl ţine între degete şi îşi şterge colţul gurii cu şervetul.

— Am crezut că o să fii încântată. Au fost văzuţi chiar şi câţiva copii care se jucau pe mal. Faptul că Mirabella e aici le-a mai potolit temerile. Nu asta îţi doreai?

— Ba da.

— Dar?

Katharine se ridică şi frământă biscuitul între degete până când firimiturile îi cad în ploaie pe rochie.

— Eram pregătită s-o urăsc. Chiar dacă a venit ca aliat. Ştii asta.

— Da. Ştiu.

— Dar e aşa de stăpână pe ea! Are o anumită… calitate. Aproape la fel cum avea Natalia, şi de când e aici, mă simt mai puţin singură.

Genevieve se sprijină într-un cot.

— Dar peţitorul din celulă? A venit s-o salveze? Să ia legătura cu ea pentru a obţine informaţii?

— Nu ştiu. Şi chiar dacă a venit pentru asta, n-am cum să ştiu dacă ea a fost sau nu implicată în complot.

— Vrei s-o crezi nevinovată. Katharine lasă jos tocul. Se apropie de Katharine şi îşi lasă capul într-o parte, cu înţelegere. Vrei să ai încredere în ea de dragul tripletelor.

Şi, poate, pentru iubirea unei surori. Dar Katharine nu îndrăzneşte să spună asta. Genevieve ar dispreţui-o, iar reginele moarte stau strânse în ea şi ascultă.

— Dar poate fi demnă de încredere? întreabă Genevieve. Şi dacă nu, n-ar fi mai utilă altfel, aşa cum spunea bătrânul rege-consort? Să fie ucisă pentru a potoli ceaţa?

— Paginile pe care mi le-ai arătat pot fi aiurelile unui beţiv aflat pe patul de moarte. Katharine clatină din cap. Nu. O să-mi ţin promisiunea. Şi sunt convinsă că şi ea şi-o va ţine pe a ei.

— Foarte bine. Dar ce o să-i spui Mirabellei despre peţitor? E prietenul ei. N-o să fie încântată când o să audă ce planuri ai cu el.

— Ştiu. Dar o să înţeleagă. Suntem în război. Iar crima făcută de familia lui împotriva noastră a fost ceva personal.

*

Când Mirabella află despre rebelii luaţi prizonieri, Billy deja nu mai e în celulă. Katharine a poruncit să fie legat şi încătuşat şi pus să servească.

— Unde e? întreabă ea când Bree îi apare în faţă pe hol.

— Mira, e la dispoziţia reginei Katharine.

— Unde e? întreabă ea mai tare şi trece pe lângă braţele ridicate ale lui Bree.

Prin uşile deschise de la sala tronului aude chicoteli şi râsete. Porunci răstite. Bree o apucă de braţ când fulgerele încep să trosnească pe încheieturile degetelor Mirabellei.

— Mira, putea să fie şi mai rău.

Mirabella îşi smulge braţul din mâna ei şi năvăleşte în sala tronului. Imaginea care îi apare în faţa ochilor o înfurie pe loc. Atât de tare, încât toate torţele din încăpere se aprind cu flăcări mari şi fierbinţi, gata să ardă pereţii.

Katharine stă tolănită pe tron, cu un picior atârnat peste braţul lui. Mănâncă pateuri de pe o tavă aşezată pe spatele lui Billy. El stă aplecat, cu braţele strânse dureros la spate, iar tava e pusă între coatele lui. La încheieturile mâinilor are cătuşe din piele moale. Picioarele sunt legate între ele printr-un lanţ scurt. Şi are căluş în gură.

Mirabella se repede printre scaunele în care familia Arron şi alţi membri ai Consiliului Negru stau, râd şi mănâncă la rândul lor pateuri. Întinde mâna spre prima lampă pe lângă care trece şi atrage focul în mâna ei, făcând din el un ghem rotitor. Apoi îl aruncă pe podea, la picioarele lui Katharine.

Toţi cei din cameră scot icnete de uimire şi se retrag văzând piatra arsă. Gardienii se apropie în fugă şi încrucişează lăncile în faţa ei, s-o protejeze pe regină.

Mirabella nu îndrăzneşte să se uite la faţa lui Billy. Dacă vede cât de mult suferă din cauza lor, îşi va pierde stăpânirea de sine cu totul.

— Ce înseamnă asta?

— La ce te referi, surioară? întreabă Katharine, îndreptându-şi spatele.

— La asta. Mirabella arată spre Billy, care, cu fruntea udă de sudoare, cu faţa încordată şi cu căluşul la gură, face eforturi să nu răstoarne tava. Ce-i faci?

— Păi, încă nu l-am ucis.

În sala tronului, membrii Consiliului Negru râd. Toţi, în afară de Luca şi de Rho.

— Mirabella, spune cu blândeţe Luca. Acest fost peţitor a fost arestat aseară împreună cu doi rebeli cu harul războiului. Se pare că au venit aici să tulbure parada. Poate chiar să te răpească.

Mirabella se uită o clipă spre Billy. Doi rebeli şi peţitorul. Dar nu şi Arsinoe. Nu o au pe Arsinoe.

Inspiră adânc. Se adună. Se uită în stânga şi în dreapta, la fiecare dintre soldaţi.

— Luaţi-vă lăncile din faţa mea!

Gardienii se supun, neavând poftă să fie pârliţi ca podeaua de piatră, iar Mirabella se apropie de Billy. Îngenunchează şi îi scoate căluşul din gură.

— Te simţi bine?

— E foarte bine, răspunde Katharine.

— Nu e deloc bine.

Unde fusese atins de căluş, apăruseră pe pielea lui nişte băşici roşii ca sângele. La fel, la încheieturile mâinii, acolo unde fusese atins de pielea cătuşelor, se formaseră nişte cercuri adânci, de un roşu aprins. Fusese infectat cu o anumită toxină.

— Nu e letală, spune Katharine.

— Cel puţin deocamdată, adaugă Genevieve.

— L-au ucis pe tata, hârâie Billy. Îşi fixează privirea asupra lui Rho, care e în cealaltă parte a camerei. Ea l-a ucis pe tata!

Se zbate să se ridice şi să se repeadă la ea, răsturnând tava cu tot ce era pe ea pe podea. Rho nici măcar nu tresare. El abia reuşeşte să facă trei paşi înainte ca gardienii să îl înconjoare, înfigându-i în burtă capătul bont al lăncii şi lovindu-l peste fluierele picioarelor.

— Încetaţi! strigă Mirabella.

— Unde e? ţipă Billy, în genunchi. Unde e tata?

— E pe aici, pe undeva, spune Genevieve, râzând. Sau cel puţin oasele lui. Undeva prin râu.

Mirabella se uită cu milă cum chipul lui Billy se descompune. Sunt atâtea vânătăi pe faţa lui, încât abia dacă îl mai recunoaşte.

— Din câte înţeleg, spune Katharine, Rho aproape l-a tăiat în două. De la plămâni la inimă. Dacă o rogi frumos, poate îţi arată locul de pe mal unde a ordonat să fie aruncat.

— Şi dacă intri în apă, poate îl mai găseşti acolo, în covorul în care l-am înfăşurat, adaugă Genevieve. Sau măcar ce-au mai lăsat peştii din el.

— Destul! rosteşte Marea Preoteasă. E doar un băiat. Nu e nevoie să i se vorbească cu atâta cruzime.

— Trebuie să-i dai drumul, spune Mirabella.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l fac e să te interoghez pe tine. Katharine îşi dă jos piciorul de pe braţul tronului şi se apleacă în faţă, rezemându-se în coate. Pocneşte din degete spre soldaţii din spatele ei. Aduceţi prizonierii!

— Şi Billy? Ştii că e prietenul meu. Ştii că nu pot fi de acord cu asta.

— Vei fi de acord cu tot ce va fi de acord Regina ta încoronată, şuieră Antonin, dar Mirabella îl ignoră.

— Te rog, Katharine! Eliberează-l! Lasă-l măcar sub supravegherea mea.

— Nu. Tu eşti mult prea blândă. Sincer, surioară, nu ştiu de ce eşti aşa de supărată. Niciuna dintre toxine nu e letală, după cum ţi-am spus. Nici măcar nu va rămâne cu cicatrice!

— Katharine, trebuie să îţi dai seama… începe Mirabella.

Dar apoi îşi aminteşte că sora ei a fost crescută ca o toxică. Acoperită cu toxine dureroase încă de când era copil, iar şi iar,

cu otrăvuri care chiar lăsau urme. Se uită în jur, la cei din familia Arron şi la Paula Vend, care o privesc pe Mirabella şi o judecă. O consideră nesăbuită. Consideră că e slabă şi că are reacţii exagerate. Poate aşa şi e, când ei, fără îndoială, au încurajat-o pe Katharine să poruncească moartea lui.

— Cât timp trebuie să servească? întreabă ea în cele din urmă.

Katharine expiră.

— Până când se pocăieşte. Şi până când ne va satisface. Tatăl lui a ucis-o pe Natalia şi a plătit prea puţin pentru asta. Aşa că trebuie să ne răzbunăm pe fiul lui.

— Şi asta e corect?

— De ce nu?

Katharine le face din nou semn gardienilor, iar aceştia îl ridică pe Billy în picioare, apucându-l de coatele legate, făcându-l să ţipe de durere.

— Să nu te aştepţi la altceva, Mira, spune el. De la haita asta de ucigaşi.

— Fiul unui ucigaş ne critică pe noi! se strâmbă Lucian Arron şi scuipă pe podeaua arsă.

Billy trebuie să aibă grijă ce spune. Genevieve pare suficient de furioasă încât să-i taie gâtul chiar acolo, în faţa tuturor.

— Aşteptaţi! Rho se îndepărtează de peretele lângă care stătea. Pare obosită, are cearcăne negre sub ochi şi luciul a dispărut din părul ei lung şi roşu. Lăsaţi-l pe băiat să-mi spună mie ce are de spus.

Gardienii mai slăbesc strânsoarea şi îl lasă pe Billy să stea pe picioarele lui.

— Tu nu ţii la mine, spune Rho. Nici eu la tine. Nici măcar când eram în Rolanth, când erai degustătorul Mirabellei şi ne aflam în aceeaşi tabără. Dar eu am fost ultima persoană care l-a văzut pe tatăl tău în viaţă. Aşa că, dacă vrei să afli ceva, poţi să mă întrebi.

— Şi asta ar trebui să îndrepte lucrurile? Să fim chit?

— Nu caut să fim chit. Eu nu ştiu cine a fost tatăl meu. Deci, n-avem cum să fim „chit”.

Billy se uită cu ură la faţa ei impasibilă. Rho ar putea fi foarte bine din piatră. Doar cineva care o cunoaşte de mult timp, ca Mirabella sau ca Luca, poate să vadă semne de oboseală, şi poate de compasiune, pe faţa ei.

— Ce… începe Billy şi înghite în sec. Ce s-a întâmplat?

— Am dat peste el într-una din încăperile din Turnul de Est. O încăpere pe care Natalia o folosea ca birou. Ea era la pământ, şi el o strângea de gât.

Billy îşi întoarce ochii, cu un aer dezgustat.

— Continuă! Povesteşte-mi tot!

— Când s-a ridicat, i-am înfipt cuţitul în coaste. Nu m-a văzut venind. Dar era prea târziu, Natalia era deja moartă.

— El… a spus ceva?

— A horcăit. I-a curs puţin sânge din gură. N-aş putea să spun dacă încerca să vorbească sau să ţipe.

— Tu! icneşte Billy. Tu, ucigaşo…

— El a fost un ucigaş, îl întrerupe Rho, şi vocea ei răsună puternic în sala tronului. Pe urmă l-am înfăşurat într-un covor şi l-am aruncat în râu. Nu l-a găsit nimeni, cel puţin din câte ştiu eu.

— Şi asta e tot.

— Da. Asta e tot.

Mirabella lasă capul în piept, în timp ce Billy strânge din dinţi, zbătându-se în mâinile gardienilor. Billy niciodată n-a fost un om iute de mânie. Era oribil să-l vadă transformat aşa.

— O să te omor când voi ieşi de aici, spune el.

— E simplu să ameninţi când eşti încătuşat şi te afli sub protecţia reginei. Eu am ucis un asasin, şi nu îmi pare rău, deşi îmi pare rău că tu suferi. Ce simţi tu, te priveşte, dar nu mi s-a părut că tatăl tău e un om care merită să fie plâns aşa.

Sunt reduşi la tăcere când uşile de la sala tronului sunt date de perete şi cei doi prizonieri sunt escortaţi înăuntru. Gardienii îi aduc aproape de picioarele Mirabellei, pe intervalul dintre bănci, şi îi forţează să îngenuncheze în faţa reginei.

— Ei? întreabă Katharine.

— Ei, ce? întreabă Mirabella.

— Îi cunoşti?

Ea se uită în jos, iar gardienii îi trag de păr pe prizonieri ca să le ridice capetele şi Mirabella să le vadă faţa.

— Nu îi cunosc.

— Cum e posibil? Ai stat în oraşul rebelilor săptămâni de zile.

— Da. Dar rebelii sunt mulţi şi diferiţi. În fiecare zi veneau din Bastian City alţi războinici.

Katharine o studiază în tăcere. Apoi expiră şi se reazemă din nou de spătarul tronului.

— Vor trebui interogaţi.

Mirabella înghite în sec. Toată lumea de pe insulă ştie ce înseamnă când un toxic spune că cineva trebuie „interogat”.

— Genevieve se va ocupa de asta; se pricepe cel mai bine. Katharine flutură din mână. Începe chiar acum!

— Nu! Mirabella îşi îndreaptă umerii. Au venit aici ca să mă elibereze pe mine.

— Să te elibereze? Şi de ce ar fi trebuit să te elibereze?

— A fost o acţiune prost gândită. Ei credeau… că sunt ţinută aici împotriva voinţei mele.

— Nu le-ai lăsat un bilet? întreabă Genevieve, ironic.

Mirabella o ignoră.

— Voiau să creeze o diversiune la paradă ca să profit de ea şi să fug. Le-am spus să nu o facă. De aceea am avut emoţii înainte de începerea paradei.

— Fiindcă te-ai gândit că te vor ajuta să fugi, spune Katharine încet.

— Fiindcă mi-a fost teamă că vor încerca să mă forţeze. De aceea te-am rugat să îmi ţii calul în frâu.

Luca oftează.

— De ce nu ai spus nimic?

— Am sperat că nu va fi nevoie.

— Dar erau rebeli în oraş. Şi tu ştiai.

— Da, spune Mirabella. Dar Billy Chatworth e prietenul meu. Nu fac niciun secret din asta.

În sfârşit, cu ocazia asta, se uită din nou la Billy. Expresia lui e de necitit.

— Cum ai comunicat cu ei? întreabă Katharine, şi Mirabella întoarce din nou capul spre ea. Ai declarat că le-ai spus să n-o facă. Cum ţi-au trimis vorbă? Cum le-ai răspuns?

— Printr-o pasăre, minte Mirabella. Se uită cu capul înclinat spre Genevieve. Presupun că n-o să „interoghezi” toate vrăbiile care îşi fac cuib la Volroy.

Genevieve îşi îngustează pleoapele, şi toată lumea aşteaptă. Katharine rămăsese nemişcată. Nemişcarea ei nu i se mai pare Mirabellei la fel de periculoasă ca altă dată, când tot ce ştia despre sora ei mai mică era că e ca un şarpe gata să atace. Dar

nu există un răspuns simplu la întrebarea ce să facă cu rebelii. Sau cu Billy.

— Secretul capturării acestor prizonieri a fost ţinut deja o noapte şi o zi. Dar nu putem să-l mai ţinem mult timp.

— Toată capitala trebuie să ştie de capturarea lor, spune Genevieve. Va fi cea mai festivă lună din istorie. O paradă şi o execuţie publică.

— Sau poate că nu ar trebui să ştie, sugerează Luca. Oamenii ar putea să se neliniştească la gândul că rebelii au fost aşa de aproape. Nu dorim să le zdruncinăm încrederea în coroană exact după ce am reuşit s-o întărim.

— Eu cred că ar trebui să le dăm drumul, spune Mirabella.

Genevieve îşi aruncă braţele în sus.

— Normal că da.

— Eu cred că nu trebuie să fii o regină de care lumea să se teamă. Ridică privirea şi se uită în ochii lui Katharine. Tu eşti Regina încoronată a insulei Fennbirn. Rebelii nu sunt nimic. Nici măcar nu sunt conduşi de o regină adevărată. Arată-le ce puţin înseamnă. Trimite-i înapoi pe războinici, cu avertismentul să nu se mai întoarcă.

— Şi cu el? întreabă Katharine, făcând semn cu bărbia spre Billy.

Mirabella înghite în sec. Întrebarea e doar un test.

— Billy Chatworth, fostul peţitor, nu trebuie să fie eliberat. El reprezintă un atu. O ştiu pe Arsinoe. Nu va face nimic împotriva ta atâta timp cât îl ai pe el.

— Mira! spune Billy, şi ea se uită la el, dar nu are nicio tresărire. Ce faci?

Katharine aşteaptă înainte să vorbească, aşteaptă o veşnicie, după cum i se pare Mirabellei.

— Mă bucur să te aud spunând asta, Mirabella. Fiindcă e adevărat; n-aş putea să-i dau drumul peţitorului. Le face semn cu capul gardienilor din spatele camerei. Eliberaţi-i pe războinici. Duceţi-i pe drumul spre Prynn. Daţi-le cai şi lăsaţi-i liberi!

Indrid Down

Genevieve pleacă împreună cu Rho să supravegheze eliberarea războinicilor la ruinele vechiului zid al oraşului.

Călăreşte în spatele lor, în întuneric, Rho înaintea lor, iar drumul pe care merg e luminat de tot mai puţine felinare.

Lasă-i să plece, spusese Mirabella, iar Katharine aşa făcuse, de parcă Mirabella o fermecase. De parcă ea ar fi fost Regina încoronată.

— E destul de departe.

Rho îi opreşte pe prizonieri şi se dă într-o parte cu calul. Aşa simplu o să fie. Se vor întoarce vii şi nevătămaţi la rebeli, liberi să lupte altă dată.

— Staţi! Genevieve scoate din buzunarul hainei nişte fâşii lungi de pânză. Vreau să plece cu căluş la gură. Nu avem nevoie să dea alarma pentru un posibil contraatac.

Rho ridică o sprânceană, dar nu spune nimic când Genevieve le înfundă gura prizonierilor cu pânză şi le prinde strâns căluşul la ceafă. În tot acest timp, ei par să nu-şi dea seama că sunt atinşi, ochii lor umflaţi şi vineţi sunt fixaţi pe drumul din faţa lor. După ce termină, Genevieve dă din cap, iar ei îşi îmboldesc caii cu călcâiele. Merg la trap pe drumul la care fuseseră aduşi, bazându-se pe ochii cailor să-i poarte prin noapte.

— Se vor abate de la drum imediat ce n-o să-i mai vedem, spune Rho. Se vor pierde în pădure.

— Crezi că îi aşteaptă întăriri în afara oraşului?

— Da. Dar nu într-un număr atât de mare, încât să pună la cale vreun „contraatac”, se strâmbă Rho.

— Sper că nu sunt prea departe.

Rho se răsuceşte în şa, cu ochii plini de înţelegere.

— Ce era în căluşurile alea? întreabă ea.

— Un fleac, spune Genevieve, care să repare greşeala reginei.

În tabăra improvizată din afara oraşului, ascunsă în luminiş, Jules se preface că doarme, sperând că aşa va face şi Arsinoe. Până acum nu a mers. Arsinoe stă la marginea taberei de câteva ore, scrutând, fără îndoială, drumul de pe coasta dealului, cu toate că e mult prea întuneric să poată vedea pe cineva. Dacă îşi ascute auzul, Jules poate s-o audă şoptind. Întoarce-te! Întoarce-te acum!

Dar Billy şi ceilalţi nu s-au întors, iar gândul că nu se vor întoarce niciodată stă greu ca o piatră în stomacul lui Jules. Sub ei, către est, capitala e tăcută: niciun sunet ciudat şi niciun semn de tulburare. Nimic deosebit, după ce zgomotele

sărbătoreşti ale paradei au încetat. Vrea să se ducă la Arsinoe şi să stea cu ea, dar rămâne alături de Emilia, odihnindu-se, în caz că trebuie să lupte sau să fugă. Nu i-a spus nimic Emiliei de greutatea pe care o simte în stomac. Emilia i-ar răspunde doar că aşa se simte o regină.

Jules întinde mâna şi îi ciufuleşte blana lui Camden. Nici puma nu doarme; ţine capul sus, cu privirea fixată pe locul în care trebuie să fie Arsinoe.

Jules oftează şi se aşază mai bine pe pământul rece. Aşternutul de piele nu poate face prea mult pe zăpada gloduroasă şi denivelată.

— Du-te odată! spune Emilia, adormită.

— Poftim?

— Du-te la ea! Dar lasă-mi puma măcar, dacă tu nu vrei să-mi ţii de cald.

Jules zâmbeşte prin întuneric şi îi strânge umărul. După ce iese din micul cort, o aude pe Camden învârtindu-se în cerc, înainte de a se trânti la pământ, făcând-o pe Emilia să icnească.

— Tu eşti, Jules? întreabă Arsinoe când Jules se apropie de ea prin zăpadă.

— Evident că eu sunt. Nimeni nu te simpatizează atât de mult încât să stea treaz noaptea cu tine. Jules se aşază lângă ea pe grămada de vreascuri folosită de Arsinoe ca scaun. Vreun semn?

— Mi s-a părut că am văzut ceva… mai demult. Dar nimic pe drumul de sub noi.

— Poate nici nu vin pe drumul de sub noi. Poate vin din altă direcţie, şi fac roată. Ar putea apărea de oriunde din pădure.

Vorbeşte pe un ton degajat, încercând să-şi liniştească prietena. Pusese războinici de pază în toate părţile; aceştia ar şti dacă Billy şi ceilalţi se întorc cu mult înainte să „apară din pădure”. Dar până acum, niciuna dintre santinele nu scosese vreun sunet.

— Şi dacă nu se întorc în seara asta?

— Dacă nu vin până în zori, ne ducem noi după ei.

— Care noi?

— Tu şi cu mine.

Arsinoe pufneşte.

— Emiliei n-o să-i placă asta. Pufneşte iar şi se întoarce cu ochii la drum. Emiliei nu-i plac prea multe.

— Mă place pe mine, glumeşte Jules.

— A, da. Sigur te place. Se mişcă uşor pe grămada de vreascuri. Dar tu? întreabă ea după o clipă.

— Eu, ce?

— Nimic.

Nimic, într-adevăr. Dar Jules ştie ce vrea s-o întrebe. E acelaşi lucru pe care şi Emilia vrea s-o întrebe. Şi este o altă întrebare la care Jules nu e pregătită să răspundă.

— Cred că lui Joseph i-ar fi plăcut de ea, îndrăzneşte Arsinoe în cele din urmă. Dacă asta te ajută.

— De ce m-ar ajuta?

— Nu ştiu! Arsinoe ridică din umeri, îndepărtându-se puţin. Zic şi eu aşa.

Jules o trage înapoi.

— Ştiu ce vrei să spui.

Amintirea lui Joseph încă e dureroasă. Poate aşa va fi mereu, cu toate că durerea e acum mai puţin ascuţită şi n-o mai împiedică să zâmbească. Atunci când a ajuns prima oară în Bastian City, credea că niciodată n-o să mai fie loc în ea pentru aşa ceva. Însă va fi, într-o bună zi. Dar încă nu ştie dacă locul acela va fi umplut de Emilia sau de altcineva.

Înainte ca vreuna din ele să mai spună ceva, Jules simte ceva dinspre Camden şi întoarce capul. Emilia s-a trezit şi a ieşit din cort, iar Camden aleargă spre ele. Mica tabără se luminează brusc la flacăra unui chibrit şi apoi se aprinde un mic felinar.

— Ce este? întreabă Arsinoe şi se ridică repede.

— Cai, spune Emilia. Vin încoace dinspre sud.

Arsinoe o ia la fugă spre linia copacilor din sud, înainte ca Jules s-o poată opri.

— Arsinoe! şuieră Jules şi se repede după ea, lumina felinarului urmărind-o când Emilia şi războinicii vin după ele în linişte.

Mathilde vine din urmă şi merge alături de Jules, uşoară ca un spectru. Când aud potcoavele cailor care urcă dealul, Jules îşi aduce aminte de Mathilde povestindu-le viziunea ei. Se vor întoarce. Dar nu toţi.

— Unde sunt ceilalţi? întreabă Arsinoe când cei doi cai se opresc. El unde e?

Doi. Numai doi. Şi niciunul nu e Billy.

— Daţi-i jos! ordonă Emilia. Eliberaţi-le mâinile! Scoateţi-le căluşurile!

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jules.

— Am fost descoperiţi, rosteşte Bea printre buzele sparte şi umflate.

Chiar şi pe întuneric, Jules vede că braţul ei e distrus de arsură şi simte mirosul persistent de carne arsă. Emilia îi întinde un burduf cu apă, dar Bea clatină din cap.

— Au venit după noi în grajd, în noaptea dinaintea paradei. Soldaţii de gardă şi preoteasa care comandă armata Moartei Vii.

— Unde sunt ceilalţi?

— Sunt morţi. Au fost toţi ucişi în grajd. În afară de noi două şi de Billy.

Arsinoe e gata să cadă, iar Jules o sprijină.

— Bea, unde e el?

— La ei. Se uită cu o privire tristă spre Arsinoe. Îl torturează.

— O omor! ţipă Arsinoe, iar Emilia se uită la ea, iritată de ţipăt.

— Cum aţi scăpat?

— N-am scăpat. Ea ne-a dat drumul.

— Regina Katharine? întreabă Jules. Ea v-a dat drumul?

— Da. Regina Katharine. Ne-a lăsat...

Bea se chirceşte şi începe să vomite. La lumina felinarului, Jules vedea zăpada pătată cu roşu.

Emilia şi ceilalţi războinici se apropie în grabă când cele două supravieţuitoare se prăbuşesc la pământ, scuipând sânge.

— Toxico! o strigă Emilia pe Arsinoe, dar ea e deja acolo, îi ţine capul Beii, îi ridică pleoapele şi îi deschide gura.

— V-a dat ceva? întreabă Arsinoe. Aţi mâncat sau aţi băut ceva?

— Nu. Bea îşi întoarce ochii spre prietena ei când fata încetează să mai respire. Căluşurile. Căluşurile au fost.

— Nu, spune Jules în şoaptă, când Bea rămâne tăcută.

S-a întâmplat aşa de repede. Se întorseseră. Vorbeau.

— Urcaţi-le pe cai! Emilia se ridică în picioare şi vocea ei e aspră. Duceţi-o de aici pe Regina Legiunii!

— Nu plecăm! exclamă Arsinoe. Nu putem să plecăm fără el! Vrea să se întoarcă, dar Jules se repede la ea şi o strânge tare în braţe. Lasă-mă! Îl torturează!

Arsinoe se zbate cu putere, dar, deşi e mai măruntă ca ea, Jules a fost întotdeauna mai puternică. După ce i-a imobilizat

braţele, Arsinoe e mai uşor de ţinut. Mai greu e să rezişti strigătelor ei. Să auzi suferinţa cruntă din vocea ei.

— Dacă mă obligi să-l părăsesc, n-o să te iert niciodată, Jules! O să mă întorc imediat ce o să-mi dai drumul, imediat ce o să adormi…

Se opreşte când Emilia îi prinde obrajii în palme.

— Tu şi Jules vă veţi întoarce la Sunpool, spune Emilia, şi scoate sabia cu lamă scurtă. Voi plecaţi. Şi mai târziu vin şi eu.

— Unde te duci? întreabă Jules. Ce vrei să faci?

— Mă duc… să pun mâna pe unul de-ai lor.

Emilia îşi arată dinţii la lumina felinarului. Expresia ochilor ei nu lasă loc de contrazicere.

Jules înclină capul şi o urcă pe Arsinoe pe armăsarul negru. Sare în spatele ei şi porneşte, înfrântă, spre Sunpool.

Volroy

După ce prizonierii sunt eliberaţi, Katharine îi lasă pe membrii Consiliului Negru în sala tronului să continue să se desfete torturându-l pe fostul peţitor, şi pleacă neobservată spre apartamentele ei. Ajunsă acolo, se aşază în faţa unei mese plină cu mâncarea adusă de servitorii care au presupus că e flămândă după o zi atât de lungă. Dar pâinea moale şi gustoasă, unsă cu unt de leandru, şi peştele afumat cu lemn de tisă rămân neatinse. Singură, inspiră adânc şi ascultă aerul care îi iese din plămâni. Nu va avea vizitatori în seara aceasta; Bree şi Elizabeth, care uneori se poartă frumos cu ea, nu sunt de acord cu tratamentul aplicat băiatului. Iar Mirabella – dacă ar fi să vină Mirabella, ar veni doar ca să-i smulgă uşa din ţâţâni şi să o ardă într-un glob de foc.

Dă-ne-o nouă! şoptesc reginele moarte. În pielea ei, am putea înfrânge ceaţa.

— Ceaţa… murmură Katharine.

Chiar şi acum o simte, ca şi cum ochii ceţii ar fi aţintiţi asupra lui Katharine până şi prin zidurile groase ale castelului.

Cu Mirabella, reginele moarte ar putea ţine ceaţa în frâu pentru totdeauna. Poate chiar ar putea s-o alunge definitiv, redând insula lumii. Şi punând capăt izolării.

Şi punând capăt siguranţei, ar spune Natalia.

Katharine îşi încleştează pumnul când toxicele moarte din ea i se zvârcolesc în stomac, întinzându-şi limbile înnegrite spre castronul cu brânză moale cu busuiocul-cerbilor.

Ştie că Genevieve ar vrea ca ea să acţioneze pe baza informaţiilor descoperite în paginile de jurnal scrise de regele-consort al Reginei Albastre. Uciderea reginei Illiann a creat ceaţa. Uciderea Mirabellei ar putea s-o distrugă. Dar cu cât se gândeşte mai mult Katharine, cu atât mai mult se îndoieşte de cele scrise acolo. Illiann a stat ani de zile alături de sora ei secretă, considerată de mult pierdută. Până şi peţitorul cu care s-a căsătorit a fost recomandat de ea. Păreau a fi… prietene. O familie de regine. Ceva de neconceput, şi totuşi aşa s-a întâmplat cu Mirabella şi cu Arsinoe. Şi, cu toată prudenţa ei, aşa se întâmplă acum cu Katharine şi Mirabella.

Se încruntă. Poate că n-a ucis-o nimeni pe Illiann. Dacă a semănat cât de cât cu Mirabella, mai degrabă s-a sacrificat şi a sărit singură.

Dă-ne-o nouă! Slăbeşte-o! Dă-ne-o nouă!

— Să o slăbesc. S-o arunc în Domeniul Breccia, aşa cum au făcut cu mine? Nu. Nu voi face asta.

Sub pielea ei, reginele moarte sunt nemulţumite, şi ea simte umbra care i se ridică pe gât precum o vânătaie mişcătoare. Pielea de pe încheietura şi mâna rănită se înmoaie, de parcă şi-a schimbat brusc evoluţia, de la vindecare la putrezire.

— Nu o puteţi avea, spune Katharine şi le aude şuieratul în urechi. Am alte planuri cu ea.

Alte planuri?

— Da. Am nevoie de ea nu doar pentru ceaţă. Şi am nevoie de ea… neatinsă.

Înăuntru, ele se zvârcolesc, trupurile lor moarte răsucindu-se ca nişte şerpi în apă. Katharine inspiră adânc. Nu e plăcut să-şi împartă trupul cu ele. Să le aibă în sânge. Încă şi mai neplăcut e când sunt furioase.

— Voi sunteţi ale mele, şopteşte ea cu blândeţe, cu toate că nimic nu-şi doreşte mai mult decât să le vadă dispărute pentru totdeauna. Şi cu mine veţi rămâne. Dar o să vă dau voie să ieşiţi afară, să vă jucaţi.

Mirabella aşteaptă până când castelul adoarme şi se strecoară în sala tronului să-l vadă pe Billy. Aduce un castron cu apă caldă şi cârpe curate cu care să-i spele rănile. Crede că e

pregătită pentru asta, dar când îl găseşte în genunchi, legat de braţul tronului, cu capul atârnat în piept şi cu faţa înnegrită de sânge, îşi dă seama că nu e aşa.

— Nu sunt vreo tămăduitoare, spune ea cu vocea tremurată, dar voi face tot ce pot.

Pune felinarul pe podea şi înmoaie o cârpă în apă caldă, apoi se apucă să-i şteargă faţa.

— Mirabella.

El se trage înapoi. Ochii lui sunt reci.

— Ne-ai părăsit.

— Billy… trebuie să ştii… cât de mult mi-am dorit să nu o fac.

— Dar ai făcut-o. Şi i-ai frânt inima. Te-aş urî doar pentru asta, chiar dacă nu ai fi frânt şi o parte din inima mea.

Mirabella continuă să-i cureţe rănile, chiar dacă vorbele lui o dor. Are grijă în mod special de rănile din jurul legăturilor lui, nu doar pentru că otrava de acolo a făcut să apară băşici delicate ca bulele de miere, ci şi pentru că, dacă le atinge, va face şi ea băşici. Şi atunci Katharine va şti sigur că a fost aici.

— De atâtea ori m-am gândit la Arsinoe. Şi la tine. Cât de mult îmi doream să fiţi bine. Cât de mult îmi doream să nu ne fi despărţit.

— Atunci, de ce ai plecat?

Se strâmbă de durere când se mişcă. A stat atât de mult în poziţia aceea contorsionată. Ea îşi strecoară mâinile pe sub pieptul lui şi îl ajută să se ridice, ca să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă.

— Ah! E mai bine aşa. Se lasă pe spate şi îşi reazemă capul de braţul tronului. Deci, de ce ai plecat?

— Billy… nu eram de niciun folos acolo. Nici pentru Arsinoe, nici pentru altcineva, cum stăteam aşa, ascunsă de Emilia şi de Mathilde.

— Mie îmi erai de folos. Cât despre Arsinoe, nu poţi pretinde că nu ştii câtă nevoie are de tine.

— Îmi e foarte dor de sora mea. Mirabella îşi strânge buzele. Dar mai aveam o soră. Aici.

— Deci, asta e, nu? întreabă el. Chiar te-ai întors împotriva noastră.

Mirabella închide ochii. Şi-ar dori să-i poată spune totul. Că ceva e în neregulă cu Katharine. Că ea trebuie să afle despre ce

e vorba şi de ce o caută ceaţa. Dar dacă el ar şti, asta ar fi încă o informaţie pe care ei ar putea s-o obţină prin tortură.

— Pot doar să-ţi spun că niciodată nu voi fi împotriva lui Arsinoe. Şi că sunt încă prietena ta.

El se uită la ea cu speranţă printre pleoapele aproape închise de umflate ce sunt, din cauza otrăvii sau a loviturilor de picioare primite de la soldaţi.

— Deci mă vei scoate de aici? Mă vei elibera?

— Aş vrea să pot. Dar nu pot. Nu încă. Te rog, înţelege-mă! spune ea, când capul lui cade în piept. Aş fi vrut să nu ţi se întâmple asta. Aş fi vrut să nu fi venit aici.

— Dar asta se întâmplă. Şi am venit. Spre uimirea ei, cu toate vânătăile acelea, el zâmbeşte. Cred că mi-a fost dor de tine, spune.

La cuvintele lui neaşteptat de afectuoase, Mirabella izbucneşte în plâns.

— Dar aş fi preferat să te întâlnesc în altă parte, adaugă el şi lacrimile ei se schimbă în râs.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Ai văzut-o pe Arsinoe? întreabă el încet.

Mirabella se uită peste umăr, să nu îi audă cineva. Nu se vede niciun gardian, dar trebuie să fie atenţi ca vocile lor să nu se audă din coridor.

— Niciodată n-am fost mai fericită să văd pe cineva ca atunci când s-a ivit din spatele tapiseriei.

— Nu-mi vine să cred că a făcut asta, spune Billy. Trebuia să-mi dau seama. E în stare să facă orice.

— Că trebuie sau nu. Mirabella ia cârpa udă şi îi şterge sângele uscat de pe falcă; o ţine apăsată pe obrazul lui umflat. Îmi pare rău pentru tatăl tău. Mi-au spus ce s-a întâmplat când am venit aici.

Billy dă din cap.

— L-am urât, spune el. Dar tot mi-am imaginat că n-o să moară niciodată. Mira, dacă n-o să ies de aici, le scrii tu mamei şi lui Jane?

— Sigur că da.

— Viaţa lor se va schimba aşa de mult fără tata şi fără mine.

Lacrimile încep să-i curgă din colţurile ochilor, iar ea le şterge imediat ce apar.

— Trebuie să mă scoţi de aici, Mira. Nu am ce căuta aici.

Ea îl sărută pe obraji şi pe fruntea umedă.

— O vei vedea din nou pe Arsinoe. O vei vedea chiar înainte să o văd eu. Şi când o vei vedea, îi vei spune cât de mult o iubesc. Şi că n-am trădat-o niciodată.

— Mira, te rog!

Ea îl sărută din nou, cât de apăsat îndrăzneşte. Apoi se strecoară afară din cameră.

Volroy

La un moment dat, în timpul nopţii, un războinic rebel năvăleşte în conacul Greavesdrake. Edmund, valetul credincios al Nataliei, spune că războinicul a apărut din umbră ca şi cum ar fi fost el însuşi o umbră, apoi s-a pierdut la fel de uşor. Servitorii care nu dormeau la ora aceea s-au trezit rapid legaţi de scaune sau încuiaţi în camere. Pe îngrijitoarea lui Pietyr a doborât-o cu o lovitură în ceafă. Când biata fată şi-a revenit, nu-şi amintea nimic din ce se întâmplase. Dar patul din camera lui Katharine era gol. Pietyr Renard nu mai era.

— Cum e posibil? întreabă Katharine. Cum a îndrăznit?

Stă înmărmurită în capul mesei din sala Consiliului Negru. I-a convocat pe toţi acolo. Chiar şi pe Mirabella. Chiar şi pe bătrâna Luca a adus-o din apartamentele ei de la templu, iar acum înţeleaptă Mare Preoteasă stă la fel de inutilă ca şi ceilalţi sfătuitori ai ei, părând că abia s-a trezit dintr-un somn adânc.

Katharine îşi trece palma peste lemnul striat al mesei, încercând să se calmeze. Dar ar vrea atât de mult să-şi scoată mănuşa şi să scobească lemnul acela până când unghiile pe care le mai are să se rupă şi să sângereze. În ea, reginele moarte fierb. Pietyr era al lor, şoptesc ele. Şi nimeni nu avea dreptul să li-l ia.

— Tăceţi din gură!

Toată lumea tresare când Katharine bate cu pumnul în masă.

— Regina mea, îndrăzneşte timid vărul Lucian, n-a vorbit nimeni.

— N-a vorbit nimeni, spune Katharine. Fiindcă nimeni nu vorbeşte atunci când e nevoie să vorbească.

Inspiră adânc, şi ei clipesc des din ochi. Renata, Paola, Bree şi Lucian par speriaţi. Genevieve şi Antonin, oarecum neliniştiţi.

Dintre toţi oamenii din cameră, doar Mirabella pare să arate compasiune. Mirabella, din cauza căreia s-a întâmplat asta, într-un fel.

— Ştiai, întreabă Katharine, întorcându-se spre sora ei, că Arsinoe e capabilă de aşa ceva? Parcă spuneai că are inimă bună? Parcă spuneai că nu e diabolică.

— N-am spus niciodată că nu e diabolică, spune Mirabella, iar Katharine nu ştie ce să facă, s-o asculte sau s-o strângă de gât. Dar mă îndoiesc că ea sau altul ar fi făcut aşa ceva dacă nu l-ai fi luat pe Billy prizonier. Şi chiar aşa fiind, nu pare să fi fost ea. Mi se pare prea…

— Tactic, spune Rho. Te-a legat imediat la mâini şi te-a adus la masa de negocieri. Asta nu a fost ideea unui simplu naturalist. Aici a fost harul războiului. A fost planul Reginei Legiunii.

— Harul războiului, şopteşte Katharine. Vreau să adunaţi armata. Acum.

— Câţi soldaţi? întreabă Antonin.

— Pe toţi. Vreau ca armata mea să fie gata de atac.

Nimeni nu face nicio mişcare să se supună. Se uită unii la alţii.

— Drumul pe care l-am avea de făcut ocolind muntele ne-ar lua câteva săptămâni, spune Rho. Poate mai mult, în zăpada adâncă din văile din nord. Când o să ajungem acolo, vom fi obosiţi şi îngheţaţi. Degeraţi şi cu provizii puţine, pe când ei vor avea tranşee şi fortificaţii. Nu avem corăbii care să-i transporte pe soldaţi pe mare şi, oricum, nimeni n-ar îndrăzni să înfrunte marea agitată şi ceaţa. Face un gest spre Mirabella. Nici măcar dacă am lega-o pe ea de o corabie.

— Şi nu uita, spune Genevieve, aplecându-se în faţă. Rebelii nu îi vor face nimic. Atâta timp cât noi îl avem pe peţitor. Ceea ce pare acum o pierdere, nu e decât un impas.

Katharine scrâşneşte din dinţi.

— Nu mergem la Sunpool.

— Atunci, unde? întreabă Luca.

— Mergem la Bastian City. Katharine îşi împinge în spate scaunul şi se ridică. În oraşul războinicilor. Pornim acum la atac. Aşa spune Regina încoronată! ţipă ea, furioasă că e nevoită să adauge asta.

— Da, regină Katharine, spune Antonin.

— Ieșiți afară, toţi! Face semn cu mâna. Lăsaţi-mă singură cu comandantul armatei mele.

Unul după altul se ridică şi ies repede din cameră. Mirabella e ultima care pleacă, iar când pleacă, trece încet prin spatele ei.

— Nu îi va face niciun rău, spune ea în şoaptă. Sunt sigură, Kat.

Katharine închide ochii. E gata să se întindă şi să-i strângă mâna surorii ei. În loc de asta, scoate un mârâit înfundat.

— Ar fi bine pentru tine să ai dreptate.

După ce Mirabella pleacă, Rho se ridică şi vine lângă Katharine. Nu trebuie să i se spună ce o să se întâmple. Acceptă darul reginelor moarte ca şi cum ar accepta un sărut.

Katharine lasă mai multe regine să iasă decât data trecută. Dar odată intrate în Rho, se scurg mai puţin din ea. Îi înnegresc ochii şi îi umflă umerii. Dar, în afară de venele negre de la gât, Rho încă arată ca Rho.

Până când zâmbeşte.

— Ai început să te obişnuieşti, spune Katharine.

— Da.

— Bun. Atunci, ia armata mea! Du-te la Bastian City şi rade-l de pe faţa pământului!

Când Rho iese din sala Consiliului Negru, Luca o aşteaptă pe hol.

— Ţi-a poruncit să te duci, deci aşa trebuie să faci, spune Luca, mergând alături de vechea ei prietenă. Dar ai grijă! Războinicii sunt, poate, mai puţini, dar nu se ştie dacă harul lor nu îi poate face mai buni ca tine.

— Nu-ţi face griji, Luca! Totul va fi bine.

Luca se uită cu coada ochiului la preoteasa înaltă. Harul războiului a luat-o deja în stăpânire. Îi schimbă pasul şi ţinuta umerilor. Îi face vocea mai joasă şi mai aspră. Când încearcă să se uite mai bine, Rho se fereşte.

— Opreşte-te şi uită-te la mine! îi cere Luca. Nu e o rugăminte.

Împotriva voinţei ei, Rho se supune şi se întoarce spre Marea Preoteasă. Ceea ce vede Luca în ochii războinicei o umple de groază. Dar nu va arăta asta.

— Rebeliunea asta a scos la iveală o altă parte din tine, Rho. Te descurci minunat. Nicio regină din istoria insulei n-a avut vreodată un comandant mai bun.

— Îţi mulţumesc, Luca.

Marea Preoteasă înclină capul.

— Ai urcat în ierarhia Reginei încoronate mai mult decât ar fi bănuit cineva. Iar armura de argint nu arată aşa de nepotrivit peste roba ta de preoteasă, cum credeam eu.

Spre nemulţumirea ei, buzele lui Rho se strâmbă într-un rânjet.

— Spune direct!

— Foarte bine, răspunde Luca. Rapid ca un şarpe care atacă, îi prinde încheietura şi îi ridică mâna sus. Vezi brăţările astea negre pe care le porţi? Sunt permanente, ca şi coroana pe care am pus-o pe capul ei. Îi dă drumul la mână. Şi nu trebuie să uiţi asta!

Rho lasă privirea în jos. Dă din cap. Apoi pleacă să îndeplinească porunca reginei, mergând mult prea repede ca Luca să poată ţine pasul cu ea.

Sunpool

Arsinoe iese pe poarta principală şi îşi găseşte ursul înconjurat de oameni. Cât fuseseră plecaţi, Caragh se folosise de harul ei pentru a-l chema mai aproape, iar acum el aşteaptă lângă zidurile oraşului mâncare obţinută fără efort şi mângâieri de la cei care sunt destul de curajoşi să pună mâna pe el. Când oamenii o văd venind, se înclină şi se întorc în oraş, lăsându-l pe urs cu regina lui.

— Mergem în pădure, băiatule? îl întreabă ea, dar Jules şi Camden îi prind din urmă înainte de a se abate de la drum.

— Putem să venim şi noi? întreabă Jules.

Are în braţe un peşte uriaş, argintiu, iar puma ei tropăie lângă ea, uitându-se fericită la peşte cu pupilele ei înguste.

— Bine, spune Arsinoe.

Merg în tăcere prin zăpadă. Când ajung în vârful unui deal suficient de îndepărtat, Jules aruncă peştele jos, lăsând ursul şi puma să-şi aleagă singuri capătul din care vor mânca.

Uitându-se la ei – Camden, ghemuită şi dând din coadă, Braddock în patru labe, mişcându-şi capul ca o pasăre –, lui Arsinoe aproape că îi vine să zâmbească. Dar nu e bine că s-a întors la Sunpool fără Mirabella. Nu e bine că Billy e ostatic.

— Ai putut să te odihneşti puţin?

— Puţin, răspunde Arsinoe.

— Ai şi mâncat ceva?

— O grămadă.

— O să mai fii şi azi supărată pe mine?

— O să fiu supărată pe tine cât vreau eu, se răsteşte Arsinoe. Nu poţi să mă iei cu forţa aşa.

— Uneori trebuie. Când eşti supărată, nu judeci întotdeauna limpede.

— Tu porţi blestemul legiunii cu harul războiului. Dar eu sunt cea care nu judecă limpede.

— Nu e corect.

— Ei, ce e corect? Arsinoe îşi încrucişează braţele. Nu pot să-mi scot din minte ce îi face Katharine. N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată aici.

— Nu ţi-am cerut eu.

— Ştiu!

— Dar mă bucur că ai făcut-o. Jules o trage timid de mânecă. Îmi pare rău pentru Billy. O să-l aducem înapoi.

— Cum? întreabă Arsinoe.

Chiar dacă ar reuşi s-o facă, nu va fi suficient de devreme.

Înainte ca Jules să răspundă, un fluierat familiar străbate aerul şi de pe deal apar brusc Emilia, Mathilde şi războinicii.

— S-au întors, spune Jules, uşurată, şi se grăbesc amândouă spre drum.

Emilia sare cu calul aproape peste ele, înainte să oprească. Are obrajii roşii şi, ca niciodată, părul ei e despletit şi ciufulit. Jules pune mâna pe grumazul calului.

— V-aţi întors, spune ea cu respiraţia tăiată, când calul se linişteşte. Şi n-am mai pierdut pe nimeni. Mi-a fost teamă că o să faci vreo prostie.

— Cine spune că n-a făcut? întreabă Mathilde şi descalecă pentru a-i saluta pe Arsinoe, pe urs şi pe pumă.

Arsinoe îi numără repede pe cei din grup. Toţi războinicii, cu excepţia celor morţi în raid sau din cauza otrăvurilor Katharinei, sunt prezenţi. Dar sunt trei trupuri înfăşurate în pături şi

atârnate pe spatele cailor. Două trebuie să fie Bea şi cealaltă războinică otrăvită. Al treilea este atârnat în faţa şeii pe care a călărit Emilia.

— Dacă sunteţi toţi aici, atunci ăsta cine e?

Arsinoe arată către trup. Îl vede cu ochii minţii pe Billy, rătăcit şi otrăvit în întuneric, căzut lângă drum după ce încercase să ajungă la ea.

— Uită-te singură! spune Emilia şi dă jos trupul.

Jules îngenunchează cu prudenţă şi dă la o parte pătura de pe faţă.

— Sfântă zeiţă!

— Ce e? Cine e?

Arsinoe aleargă la ea şi o apucă de braţ.

Dar trupul acela nu e al lui Billy. Băiatul care zace în zăpadă, înfăşurat în pătură, nu mort, dar cu siguranţă nici conştient, este Pietyr Renard.

— Ea ne ia băiatul, spune Emilia şi rânjeşte. Aşa că noi îl luăm pe al ei. Ţi-am spus că o să fac dreptate.

Conacul Greavesdrake

Mirabella inspiră adânc când ajunge la conacul Greavesdrake. La solicitarea reginei, a venit cu trăsura prin vestul oraşului Indrid Down, printre dealuri, până la proprietatea familiei Arron. Deşi membrii familiei Arron vin rar pe aici în ultima vreme. Chiar şi Genevieve.

Ochii ei se ridică spre faţada amplă de cărămidă roşie şi spre acoperişul ascuţit şi negru. Câtă măreţie! O construcţie extrem de solidă, monumentală. Când se apropie de treptele din faţa casei, simte că toată casa o priveşte, fiecare dintre ferestrele pustii e un ochi cu pleoape de draperie. Aproape că îi vine să-şi tragă gluga pe ochi, ca să se ascundă.

Uşa se deschide înainte să bată. Un valet îmbrăcat într-o haină neagră, elegantă, şi o vestă cenuşie o salută. Pe rever are un scorpion verde, dar nu unul adevărat, pe jumătate viu, slavă zeiţei.

— Regina Katharine a trimis după mine.

— Desigur. Se dă la o parte şi ea intră în hol, stârnind ecouri cu tocurile ei pe podeaua de marmură. Regina este în vechea ei cameră.

Vechea ei cameră, unde Pietyr Renard a fost ţinut în timpul lungii perioade de boală. Iar acum, camera din care a fost răpit.

Mirabella întinde gâtul să se uite mai bine la valet. Pometii obrajilor sunt marcaţi de umbra unei vânătăi care începe ă se estompeze.

— Cred că a fost înspăimântător pentru tine când v-au atacat războinicii.

— „Războinicii”, spune el. Eu n-am văzut decât unul. Şi da, era înspăimântătoare.

Mirabella îl urmează prin holul de la intrare, trecând prin dreptul mai multor uşi deschise. Greavesdrake e aşa de mare, aproape de necuprins. Ochii ei se îndreaptă pe rând spre mulura plafonului înalt şi a ferestrelor şi spre tapetul de catifea groasă. Ascultă cum sunetul paşilor ei se schimbă când trece de pe pardoseala de marmură pe podeaua de lemn lustruit, negru. Toate mesele sunt aranjate de parcă ar fi pregătite ca model de tablou: sfeşnice de aur bogat împodobite şi tăvi lucioase pline de nestemate roşii, sinistre. Fără îndoială, nestematele sunt înlocuite cu fructe roşii de pădure otrăvite, atunci când e sezonul lor.

— Ce loc frumos în care să creşti! comentează ea, deşi crede exact contrariul.

Conacul Greavesdrake este opulent şi are un aer ameninţător. Cam cum sunt şi toxicii.

— Ţi-aş putea povesti multe din copilăria reginei. Poate te duc la bibliotecă, după ce termini. A fost ascunzătoarea preferată a reginei Katharine. Printre cărţi. În spatele draperiilor. O pierdeam acolo cu orele, în spatele unei fortăreţe de cărţi.

— O fortăreaţă de cărţi, spune Mirabella.

Şi-o imaginează pe micuţa Katharine aşezând cu grijă carte peste carte, într-un turn strâmb. Şi ieşind de acolo după ce le-a citit pe toate.

Micuţa Katharine. S-a dus, aşa cum s-a dus şi micuţa Mirabella, şi cât de tare deplânge lucrul acesta. Cât de tare trebuie să deplângă toate femeile pierderea acelor fetiţe, expulzate ca nişte umbre, după ce cresc!

Valetul o conduce pe Mirabella pe o scară înaltă, din capul căreia se vede galeria centrală şi salonul cel mare, apoi pe un hol, şi se opreşte în faţa unor uşi duble deschise.

— Regina te aşteaptă, spune el şi se înclină. Eu mă numesc Edmund, dacă ai nevoie de ceva.

Mirabella dă din cap şi intră în cameră. Pare neatinsă. Nimic răsturnat sau deranjat. Emilia – pentru că Emilia trebuie să fi fost – nu a lăsat nicio urmă.

Mai face câţiva paşi, trecând pe lângă nişte măsuţe elegante şi un fotoliu îmbrăcat în mătase vărgată. Servitorii au îngrijit camera bine. Dar un miros tot se simte. Stătut şi acriu. Mirosul de trup neputincios. Când ajunge în uşa dormitorului, o vede pe Katharine stând la picioarele patului.

— Katharine?

— Da, da, intră!

Katharine pare absentă. Sau poate e doar supărată. În timp ce se apropie de ea, Mirabella îşi aminteşte fără să vrea: aici a fost găsit Pietyr după ce a fost răpus de ce l-o fi răpus. Şi poate ceea ce l-a răpus a lăsat aici o urmă.

Se uită atent la pereţi şi la mobile, fără să ştie ce caută. Dar e inutil. Luca i-a spus că Pietyr ar putea să-i spună ce nu e în regulă cu Katharine. Dar numai dacă ar fi conştient. Şi dacă ar fi aici.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Sigur, spune Mirabella. Deşi nu ştiu cât de mult te pot ajuta. Vrei să mă trimiţi înapoi la rebeli? Să încerc să-i conving să-l elibereze?

Katharine se uită la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Sigur că nu.

— Atunci, ce vrei să fac?

— Dar eu ce să fac? întreabă Katharine. Regina din mine spune că n-ar trebui să fac nimic. Că Pietyr a fost ca şi mort luni de zile, iar trupul lui… carcasa lui… nu merită riscul.

— Dar?

— Dar aş pleca acolo şi diseară, dacă aş putea. Aş lua cel mai iute cal din grajd şi aş porni la galop prin trecătoarea îngheţată. Katharine pare epuizată – şi, cumva, mai mică, de parcă podoabele coroanei ar fi dispărut în camera copilăriei ei. Au fost rebeli în oraşul meu. Războinici care au venit aici, pe moşia

Arron, şi mi-au răpit lucrul cel mai de preţ. Ce fel de Regină încoronată sunt eu, Mirabella, dacă ei îndrăznesc să facă asta?

Mirabella se încruntă. Se uită pe podea, în colţurile întunecate, căutând vreun indiciu. Nimic – până când privirea i se opreşte pe un covor deschis la culoare, urât.

De fapt, nu e un covor urât. Ca toate lucrurile din conacul Greavesdrake, e foarte elegant, ţesut cu fir de mătase de culoarea oului. Dar pare nepotrivit aici. Ca şi cum ar fi nou. Sau ca şi cum ar fi fost adus în grabă dintr-o altă cameră.

— Dar nu e pierdut, Katharine, încă nu e pierdut, spune Mirabella şi se mişcă discret în spatele ei.

Atinge cu piciorul marginea covorului. Ce ar putea ascunde? O trapă? O rună scrijelită în podea? Când îl ridică puţin cu piciorul, vede că podeaua, sub el, e mai întunecată. Pătată.

— Mirabella?

Mirabella lasă covorul să cadă, dar e prea târziu.

Katharine îşi îngustează pleoapele.

— Pleacă de acolo!

— Voiam doar…

— Ştiu ce voiai!

— Mi se pare greu de crezut, spune Mirabella, din moment ce eu nu ştiu.

— Am venit aici să-ţi cer… şi imediat te văd răscolindu-mi camera!

— Să-mi ceri? Ce-ai vrut să-mi ceri?

— Ceva ce necesită încredere.

— Atunci, cere! Mirabella desface braţele. Cere-mi încredere. Câştig-o! Sau nu poţi decât să porunceşti? După ce o regină îşi ia coroana, îşi pierde capacitatea de a cere ceva?

Buzele lui Katharine se strâmbă într-un rânjet. Dar rânjetul dispare la fel de repede cum a apărut.

Azi nu mi-e frică de ea, îşi dă seama Mirabella.

— De când am venit în capitală, spune ea, am făcut tot ce mi s-a cerut. Am înfruntat ceaţa. Nu am luat legătura cu niciun rebel. Nici măcar cu sora noastră. Şi nu m-am ridicat împotriva ta, deşi ar fi trebuit. Felul în care îl tratezi pe Billy e ruşinos.

— Ai o slăbiciune pentru continentali. Aveam atâtea planuri pentru tine, Mirabella. Atâtea speranţe.

— Ce planuri, Kat? În afară de ceaţă?

— Îmi spui „Kat” uneori. Katharine face semn spre patul gol. Cum îmi spunea el. Tu eşti prea mult din toate, ştii? Prea fermecătoare. Prea puternică. Ba chiar prea frumoasă. Mi-ar fi foarte uşor să n-am încredere în tine, dacă n-ai fi şi prea bună. Cred că îmi amintesc de tine. Cum şi-a amintit şi Arsinoe. Poate că de aceea ne despart: să ne ţină departe de amintiri. Să ne ţină departe una de alta. Ţi-aş spune adevărul. Dar mi-e teamă.

— Ai o coroană tatuată pe frunte pentru totdeauna, spune Mirabella încet. De ce te temi?

Katharine atinge banda neagră care se întinde pe fruntea ei.

— Luca e aşa de vicleană. Chiar şi Natalia era impresionată. Mă considerau o fată prostuţă. Un copil care poate fi controlat. Şi acum mă consideră aşa.

— Să domneşti ca regină înseamnă să domneşti în interesul supuşilor. Al insulei.

— În interesul lor vorbesc acum, spune Katharine. Pentru insulă îţi voi spune adevărul. În noaptea Revelării, Pietyr m-a aruncat în Domeniul Breccia. Am fost cât pe ce să mor.

— Te-a aruncat? Dar el… nu te iubeşte?

— Pietyr mă iubeşte. Era tulburat. Şi, într-un fel, a fost un noroc, pentru că în Domeniul Breccia am fost găsită. De reginele moarte.

— Reginele moarte?

— Acele surori care au pierdut Ascensiunea şi ale căror trupuri au fost azvârlite în inima insulei. Ele m-au găsit. M-au vindecat. Şi s-au unit cu mine, ca să învingă.

— „E plină de moarte”, şopteşte Mirabella.

— O poveste imposibilă, ştiu.

Mirabella se gândeşte la toate lucrurile ciudate pe care le văzuse la ea. La faptul că nu tremură. La priceperea desăvârşită cu care mânuieşte pumnalele şi arbaletele. Cum devorează otrăvuri având har de naturalistă.

— Şi ele sunt cu tine? întreabă ea. Acum?

— Acum, nu, spune Katharine. Sau nu toate. Le-am trimis afară. Asta s-a întâmplat cu Pietyr. Le-am trimis în el, din greşeală. Face semn spre covorul de la picioarele Mirabellei. Pata aceea, care te face aşa de curioasă. Încerca să le alunge. Iar eu le-am lăsat să iasă. Nici măcar nu ştiam că pot face asta. Iar acum au prins gustul. Caută alte trupuri. Te caută pe tine.

— Nu!

Mirabella simte că i se strânge pielea gândindu-se la asta. Harul ei elemental se ridică în defensivă şi aerul începe să pârâie de electricitate.

— Dacă asta vrei să-mi ceri, n-o să accept niciodată.

— Nici nu ţi-o voi cere. Eşti prea puternică, după cum ţi-am spus. Dacă surorile moarte te-ar avea sub control, nimeni nu le-ar mai putea opri. Nici eu. Nici ceaţa.

— Atunci, care e planul tău pentru mine? întreabă Mirabella. Ce vrei?

— Vreau să mă ajuţi să scap de ele. Vreau să fii sora mea mai mare. Şi am nevoie de tine ca să pot duce mai departe stirpea.

Katharine o ia încet de mână. Atingerea ei e diferită – degetele sunt calde azi, chiar prin mănuşi –, iar Mirabella i le strânge în palmă fără ezitare.

— Ceea ce mi s-a întâmplat mie, spune Katharine, poticnindu-se în cuvinte, ruşinată, că... am dus cu mine moartea atâta timp... a făcut să fie imposibil să am următoarele triplete. Mănuşile pe care le port nu sunt o modă. Ele mă împiedică să fac rău oamenilor cu atingerea mea. Îmi împiedică pielea să otrăvească pe cineva din greşeală. Eu sunt... compromisă.

— Kat, spune Mirabella şi se uită în jos.

— După ce Nicholas a fost ucis, eu şi Pietyr ne-am temut că domnia mea va fi ultima. Dar linia reginelor nu e atât de dreaptă cum ni s-a spus nouă. Au existat şi alte metode pentru a o păstra. Metode netradiţionale. Iar acum, că eşti aici...

Mirabella ridică privirea. Ochii lui Katharine sunt plini de speranţă.

— Vrei să port eu tripletele, spune Mirabella, cu respiraţia tăiată.

— Da, spune Katharine. Am nevoie de tine ca să mă asigur că linia reginelor din Fennbirn nu se va încheia cu mine.

Katharine o priveşte pe Mirabella. Frumoasa ei soră nu a învăţat să-şi ascundă emoţiile. E speriată, confuză, şocată.

— Nu ştiu ce să spun.

— Poate ţi-am împărtăşit prea multe.

— Măcar acum ştiu, spune Mirabella. De ce s-a ridicat ceaţa. De ce te caută pe tine.

— Asta nu ştii. Poate s-a ridicat împotriva lui Jules Milone, împotriva blestemului legiunii...

— Katharine!

Mustrarea Mirabellei e o şoaptă febrilă.

— Tu domneşti alături de nişte moarte!

— Regine moarte, o corectează ea. Care au avut la fel de multe drepturi la coroană…

— Poate că au fost regine, dar nu e nicio diferenţă între a le sprijini pe ele sau a-i sprijini pe rebeli. Ele au pierdut. Nici Regina Legiunii şi nici reginele moarte nu au fost predestinate la domnie.

— Deci nu o vei face?

Katharine se face mică. Parcă îi aude pe cei din Consiliul Negru, ba chiar şi pe Pietyr, cum râd de ea fiindcă şi-a închipuit că sora ei o va ajuta.

— Nu mă voi alia cu ele, spune Mirabella. Dar nici nu-ţi voi întoarce spatele. Nu eşti una cu ele, Katharine. Şi eşti aşa de diferită când ele tac. Băiatul de pe debarcader… Madrigal Milone…

— Da. Ele mi-au dirijat mâna. Au devenit mai puternice. Mai îndrăzneţe. Când se manifestă, uneori am senzaţia că sunt purtată. Ca şi cum îmi poartă pielea ca pe o haină.

— Şi vor să mă poarte pe mine?

Katharine încuviinţează din cap.

— Tu eşti vasul pe care îl vor. În tine ar fi de neoprit.

— Şi tu… Mirabella strânge din ochi, ca şi cum nu i-ar veni să creadă. Tu… le-ai pus… în Rho? Cum poate să le suporte?

— Pentru că vrea. Nu am forţat-o. Dacă aş fi forţat-o, ar fi sfârşit exact ca Pietyr. Rho e puternică; pot fi fericite cu ea, o vreme.

— Dar numai o vreme, spune Mirabella, cu un aer sumbru. Ca să rămână acolo, e nevoie de o regină.

Când Mirabella se uită din nou la ea, Katharine încearcă să nu tresară.

— Tu nu ai vrut, spune Mirabella.

— Nu. Eram slăbită. Căderea. Trebuia să fiu moartă. Aşa au putut să intre. Trupul în care intră trebuie să le accepte, sau să fie slăbit de moarte.

— Katharine.

Katharine îşi aminteşte tonul acela. Îşi aminteşte vocea aceea de demult. Chiar de atunci, Mirabella, mai mare cu nici măcar o oră, îşi construise tonul acela care era un amestec de

exasperare, dezamăgire şi afecţiune. O face pe Katharine să se simtă ca şi cum a fost prinsă cu degetul într-o plăcintă. O face să se simtă protejată.

— Mi-aş fi dorit să nu fiu nevoită să-ţi cer asta, crede-mă, spune Katharine. Să porţi următoarele triplete. Sper că nu te-am făcut să te simţi ca o iapă de prăsilă.

Mirabella îşi arcuieşte sprâncenele şi râde uşor.

— Dacă nu m-am simţit până acum, acum mă simt. Oftează. Nu pot să-ţi dau un răspuns, Kat. Nu încă.

— Sunt multe lucruri la care trebuie să te gândeşti. Ştiu.

— Nu e doar asta. S-au întors atât de multe regine vechi. La tine şi la Arsinoe. Poate chiar şi la mine, sub forma ceţii. Regine vechi la regine noi.

— Regine vii sau moarte, şopteşte Katharine, şi Mirabella se uită la ea.

— Da, spune ea gânditoare. Regine vii sau moarte.

Cei doi prizonieri
Sunpool

Arsinoe se trezeşte plină de transpiraţie şi împinge pătura deoparte cu picioarele. A trecut mult timp de când a căpătat rănile de pe faţă, şi acum sunt vindecate complet. Dar transpiraţia îi dă şi acum mâncărimi.

— Un vis urât?

Jules şi Camden sunt pe podea, alături de ea, Jules pe o parte, cu capul sprijinit în palmă, mângâind încet puma cu cealaltă mână.

— Ce cauţi aici?

— Păi, dormeam. Jules face semn cu capul spre alte două siluete de pe podea. Exact ca bunicul şi ca Luke.

Arsinoe clipeşte. Ellis şi Luke dorm, sforăind încet sub pături şi sub familiarii lor: spanielul alb, Jake, s-a ghemuit între picioarele lui Ellis, iar Hank, cocoşul, cotcodăceşte liniştit pe pieptul lui Luke.

— Nu-ţi aminteşti?

Arsinoe se freacă la ochi.

— Îmi amintesc că toată lumea sărbătorea în sala mare, după care am venit aici şi Luke a mai adus bere.

— Multă bere, spune Jules şi închide ochii. Camera se învârte şi acum.

Tot oraşul sărbătorise capturarea lui Pietyr Renard. Mathilde chiar îşi încordase muşchii ei de bard şi cântase povestea capturării lui. Era o poveste bună. Cum pătrunsese Emilia în conacul Greavesdrake, alergând fără zgomot pe holuri, şi îi anihilase pe servitori cu mânerul pumnalului ei. Cum îl luase apoi pe Pietyr Renard din patul reginei. Pur şi simplu îl aruncase pe umăr şi plecase cu el. Cu el inconştient, spunea ea, era ca şi cum ar fi răpit un covor făcut sul.

— Ce-ai visat? întreabă Jules.

Arsinoe se încruntă. A visat că primise un pachet de la Katharine. Dar că îi era prea teamă să-l desfacă. Era înfăşurat frumos în hârtie fină, albastră, şi legat cu fundă neagră, dar ea ştia că dacă îl va deschide, îl va găsi pe Billy. Mort, cu trupul îndoit sau făcut bucăţi.

— Nimic. Nu-mi amintesc prea bine.

— De cât timp te ştiu eu? întreabă Jules.

— Poftim?

— De cât timp?

Arsinoe oftează.

— De când aveam şase ani.

— De când aveam şase ani, repetă Jules. Şi nu crezi că îmi dau seama când minţi?

Arsinoe se ridică în picioare. Visul îi dăduse frisoane. Îşi doreşte să mănânce nişte bacon gras şi crocant, prăjit în aceeaşi tigaie cu nişte ouă.

— Cred că mă cunoşti atât de bine, încât nu contează dacă mint sau nu. Oricum ştii ce am visat.

Jules îşi strânge buzele, dar se ridică şi ea, mulţumită. Apoi cade la loc.

— Ai băut mult mai multă bere ca mine; cum de eşti aşa de vioaie?

— Constituţie de toxic. Arsinoe se bate pe burtă. E nevoie de mult mai mult ca să am dureri de cap.

— Eu am nevoie de somn. Du-te fără mine!

Arsinoe iese din cameră, cu grijă să nu-i trezească pe cei doi

bărbaţi care dorm, pe câine şi pe orătanie. Ajunge în sala mare şi găseşte un dezastru: sticle răsturnate, vin şi bere vărsate pe mese şi adunate în baltă pe podea, bucăţi de pâine mâncate pe jumătate, ici şi colo, sau oase de la friptura de pasăre. Sunt şi o mulţime de oameni acolo, care n-au reuşit să mai ajungă în patul lor şi s-au mulţumit cu o bancă sau cu un scaun cu spătar.

— Va trebui să te serveşti singură.

Emilia stă la o masă, în umbra razelor piezişe ale soarelui de dimineaţă.

— Nu te-am văzut acolo. E o şmecherie necunoscută de războinic?

— Să devin invizibilă? Emilia zâmbeşte. Ar fi o şmecherie foarte bună. Uite!

Îşi împinge farfuria peste masă. E destul de plină, deşi a mâncat din ea, dar probabil că şi-o încărcase cu vârf la bucătărie.

— Cred că suntem singurele treze din oraş.

— Dacă e aşa, spune Arsinoe şi ia un cartof prăjit, atunci cine a pregătit mâncarea asta?

— Unde e Jules?

— E mahmură. S-a culcat la loc.

— M-a lăsat pentru tine aseară. Emilia zâmbeşte trist. Ca întotdeauna.

— Nu i-am cerut eu să aleagă între noi. Arsinoe ia o furculiţă şi înghite o bucată de ou, încă bun, deşi e rece. Dar dacă i-aş fi cerut, m-ar fi ales pe mine.

— Pentru moment.

— Pentru… – o împunge cu furculiţa – totdeauna.

I se pare ciudat să se certe aşa cu Emilia pentru Jules. Nu o iubeşte pe Jules aşa cum o iubeşte Emilia. Ştie că e o altfel de iubire. Dar nu îşi poate stăpâni posesivitatea.

Posesivitate pentru cine? se întreabă ea. O păzesc pe Jules pentru mine sau pentru fantoma lui Joseph? N-ar trebui ca Jules să decidă când e momentul să uite de el?

Ar trebui. Şi aşa va fi. Şi poate că atunci când o va face, relaţia lui Arsinoe cu Emilia va trebui să se schimbe. Se uită la ea printre pleoape, între două îmbucături, iar Emilia îi face cu ochiul, cu expresia aceea arogantă a celui care le ştie pe toate. Poate că nu.

— Unde e captivul?

— În casa Lermont, sub protecţia şi paza oracolilor. Mathilde e acum cu el.

— Casa Lermont? întreabă Arsinoe.

Cu mult timp în urmă, castelul era casa Lermont. Dar când numărul membrilor de familie s-a împuţinat, au abandonat castelul pentru un conac mare din colţul de sud-vest al oraşului.

— De ce nu-l pui sub pază aici?

— Prea multă lume intră şi iese din castel. Casa Lermont e liniştită. Mai uşor de supravegheat. Deşi nu ştiu cât de folositor va fi el ca ostatic sau cine ar vrea să-l răpească. Nu se poate mişca şi nu poate vorbi. Am răpit un trup mort. Nu e o protecţie prea bună pentru Billy, dacă regina Katharine ajunge să se împace cu ideea asta.

Arsinoe se opreşte din mâncat.

— Katharine niciodată nu va…

— Nu crezi? Acum e regină. Nu are timp de prime iubiri stupide. Dacă aş face, parte din Consiliul Negru, eu aşa aş sfătui-o.

— Deci tu crezi că îl va ucide oricum pe Billy.

— De asta mă tem. Se uită la Arsinoe cu o privire gravă. Dar îmi pare rău, Arsinoe. Chiar am încercat.

Arsinoe termină repede restul de mâncare. Se şterge la gură cu mâneca. Emilia chiar a încercat. Iar Arsinoe nu va permite ca efortul ei să fie zadarnic.

— Unde te duci? întreabă Emilia.

— Mă duc să-l trezesc pe Pietyr Renard.

Arsinoe nu mai fusese niciodată în casa Lermont. O văzuse, totuşi, când fusese la cumpărături în partea aceea a oraşului. Cel mai bun măcelar, de unde cumpără adesea resturi de carne pentru Braddock, Camden şi ceilalţi familiari, e la nici trei străzi distanţă. Dar când stă în faţa porţii, se simte nelalocul ei. E dimineaţă devreme chiar şi pentru cei care nu şi-au petrecut noaptea sărbătorind, iar Lermont este cea mai de seamă familie din Sunpool. Cine e ea, să dea buzna aşa în casa lor?

În timp ce încearcă să-şi potolească emoţiile ca să păşească pe aleea cu dale de piatră, uşa se deschide şi iese un bărbat. Îl recunoaşte, e Gilbert, oracolul care a prezis ocazia de a o salva pe Mirabella. Îşi aminteşte cum au pătruns degetele lui în vinul acela de citit, care semăna cu sângele, iar acum, după ce

lucrurile au mers aşa de prost în capitală, vederea lui îi lasă în gură un gust amar.

— Bună! spune ea. Ai prevăzut venirea mea?

— Nu. Dar te-am văzut stând la poarta mea.

— Normal.

Porneşte pe aleea cu dale cenuşii ca ardezia, ca să-i strângă mâna, dar el îşi ţine mâinile la spate şi face doar o plecăciune uşoară. Apoi se dă la o parte şi o invită în casă. Odată intrată, face tot posibilul să nu se holbeze. Oracolii au reputaţia de a fi atât de enigmatici. Dar interiorul casei Lermont e la fel ca oricare. Nu sunt rune stranii pictate pe pereţi, nici oase sau mărgele atârnate de tavan. Prăvălia ghicitoarei pe care o găsise pe continent avea un aer mult mai straniu. Până acum, singurul lucru care scoate în evidenţă casa Lermont este un mic piedestal de marmură aşezat la fereastră în sufragerie.

— Asta o folosiţi la citirea viitorului? întreabă ea pe nerăsuflate, după care îşi strânge umerii, ca şi cum şi-ar cere scuze.

— Da, răspunde Gilbert. Cu toate că e mai uşor să le folosim pe cele din grădina viziunii. Aici folosim de obicei un simplu vas cu apă. Vrei să te duc la el? Râde când Arsinoe face ochii mari. Nu trebuie să fii oracol ca să-ţi dai seama de ce ai venit. Pe aici!

O conduce pe la parter şi apoi urcă o scară.

— Numai tu eşti treaz?

— În afara gardienilor.

— Gardienii?

— Nu i-ai văzut. Ştiau cine eşti şi te-au lăsat să treci. Uite!

Se opreşte lângă o fereastră şi dă la o parte draperia să-i arate afară o femeie-gardian poziţionată în spatele gardului viu şi înarmată cu o suliţă. Lângă ea, în zăpadă, sunt un arc şi o tolbă cu săgeţi.

— Şi aici, se vede puţin din umărul lui.

Arată spre curte. Arsinoe nu văzuse nimic când trecuse pe lângă om.

— Mathilde s-a dus la culcare în camera ei, şi când o să se trezească, va veni, probabil, la castel. Cred că e mulţumită acum, că e în siguranţă la noi conaşul Renard.

În hol, deschide ultima uşă de pe partea dreaptă şi se dă în spate, ca să intre ea prima. Arsinoe intră şi fluieră uşurel.

— În siguranţă şi foarte confortabil.

Camera unde stă Pietyr e, probabil, cea mai frumoasă din casă. Perdeaua, lungă până în podea, e din dantelă, de un alb imaculat, iar patul e înconjurat tot de perdele albe. Sub picioarele ei, podeaua strălucește puternic, și aproape toate suprafețele plate sunt decorate cu vaze, boluri și sfeșnice de cristal. În aer miroase a lămâi glasate. Speră că n-au dat pe cineva afară ca să-l instaleze acolo pe prizonierul inconștient.

— Nu-ți face griji! Camera asta nu era folosită. A fost pregătită în grabă, dar bine, cred eu.

— Poți citi gândurile? întreabă Arsinoe, îngrijorată.

— Uneori. Acum a fost simplu. Dar nu te îngrijora, citirea viitorului este cel mai important aspect al harului meu.

— Nu m-am îngrijorat. Adică, poate, un pic. Dar e impresionant.

— Eu am rămas cel mai puternic după plecarea Theodorei.

Arsinoe dă din cap și încearcă din răsputeri să nu-și mascheze gândurile, încercând totodată să gândească liniștit. În pat, lângă peretele mare cu ferestre, Pietyr Renard zace nemișcat sub păturile albe și groase. Lângă pat e un fotoliu plin de pernuțe cenușii, iar pe brațul fotoliului e aruncată o păturică galbenă. Probabil acolo a stat Mathilde toată noaptea, de pază.

— Și nu e nicio schimbare?

— Nimic, răspunde Gilbert. E la fel cum era când l-am adus.

Arsinoe se încruntă. Era ceea ce se aștepta să audă, dar lucrurile nu puteau fi simple, măcar de data asta?

— Poate dacă i-aș da o palmă peste față, spune ea repede, pe un ton vesel.

Gilbert pufnește.

— Cumva, mă îndoiesc. Dar în starea în care se află, probabil nu l-ar deranja dacă ai încerca.

Arsinoe se apropie de pat. Îi atinge mâna care este așezată peste cealaltă, pe piept. Pielea lui e caldă, pulsul e stabil, dacă nu chiar puternic. Pare să fie palid. Deși acesta ar putea fi efectul albului din jur și al părului său blond-deschis.

Îi atinge fața și îi întoarce capul într-o parte și-n alta. El nu se mișcă. Nicio tresărire, nicio mișcare, nici măcar în spatele pleoapelor. Și, după cum se spunea, așa fusese de când revenise de la Innisfuil, după înșelătoria cu schimbul lui Madrigal.

— Eu aş spune că a fost otrăvit, murmură ea. Dar cum otrăveşti un toxic? Gilbert! spune ea deodată. Poţi să vezi? Poţi să… simţi ceva cu harul tău? Vreun gând din capul lui? Sau ceva din care să înţelegem ce i-au făcut?

— Poate e doar o boală. O boală obişnuită.

— Când e vorba de sora mea, mă îndoiesc. Face un gest spre pat. Te rog!

Gilbert inspiră adânc, se apropie şi îşi pune palmele pe Pietyr: una pe frunte şi una pe ochi.

— Nimic. Îmi pare rău. Pur şi simplu nu e nimic de citit acolo, e…

Braţele lui Gilbert înţepenesc până la umeri, iar cuvintele îi sunt retezate aşa de rapid, încât Arsinoe aude cum îi clănţăne dinţii când închide gura. Ceea ce trece prin el îl lasă fără aer. Se prăvăleşte pe fotoliu şi se înfăşoară strâns în pătura galbenă.

— Gilbert! Ce a fost asta?

— Nimic bun, spune el, cu ochii fixaţi pe faţa lui Pietyr. Se opreşte o clipă ca să înghită în sec. Am văzut o prăpastie. Şi sânge. Am auzit voci de regine.

— Ce spuneau?

— Nu mi-am dat seama. Erau… şoapte. Vaiete.

Arsinoe se lasă pe spate, uşurată.

— Asta te mulţumeşte? întreabă el.

— Asta mă mulţumeşte. Pentru că, indiferent ce i s-a întâmplat, a fost ceva nenatural. Iar cu nenaturalul mă pot descurca.

Îi ia din nou mâna lui Pietyr şi îi suflecă mâneca să se uite la pielea palidă de la încheietură. Când îl apucă de mână, simte ceva aspru şi neregulat în palmă. Îi întoarce mâna şi plescăie cu limba, de mirare.

— Aţi văzut asta?

— Am văzut. O rană veche. Şi urâtă.

— Nu e chiar aşa de veche.

Arsinoe se apleacă spre palmă, ca să studieze mai bine cicatricele. Sunt atât de multe, încât e o minune că mâna nu s-a făcut bucăţi. Cea mai mare parte din palmă e ţesut cicatrizat, de un roz închis. Dar liniile încă se văd, dacă cineva ştie unde să se uite. Cicatricea lui este o hăcuială pe care o face cineva pentru a acoperi o rună. O rună de magie joasă.

— Pietyr Renard, şopteşte ea. Ai venit la locul potrivit.

În timp ce înaintează grăbită prin oraş către spiţerie, mintea lui Arsinoe se învârte aşa de repede, încât face noduri. Pietyr Renard a făcut magie joasă. Şi ea ştie cine l-a învăţat.

— Madrigal, şopteşte ea. Întotdeauna ai ştiut să profiţi la maximum de timpul pe care l-ai avut la dispoziţie.

Spiţeria e pustie la ora aceea a dimineţii, dar ea şi proprietarul ei au ajuns la o înţelegere generoasă: e liberă să vină şi să plece când vrea şi să ia tot ce-i trebuie. Se duce repede la rafturi şi ia de acolo un mojar cu pistil, o sticlă cu ulei de trandafir şi un snop de rozmarin legat bine. Ideal ar fi să aibă bucăţi de răşină sau chihlimbar, dar va trebui să se descurce cu ierburi. Îndeasă un săculeţ de petale uscate de flori în mojar şi se întoarce repede în casa Lermont.

Casa e trează. Şi plină. Probabil că Gilbert se speriase şi dăduse alarma. Mathilde s-a întors şi ţine palmele lipite de fruntea şi de ochii lui Pietyr. Emilia stă lângă pat cu Jules, care are un aer ameţit şi îngreţoşat. Până şi Cait şi Caragh au venit şi stau acolo cu braţele încrucişate la piept.

— Nu pot face asta cu voi aici.

Se întorc spre Arsinoe. Mathilde îşi ia mâinile de pe faţa lui Pietyr.

— Să faci? Şi mai exact ce ai de gând să faci? întreabă Cait.

Din felul în care se încruntă, e limpede că ştie foarte bine.

— Dacă nu o fac, spune Arsinoe, o să rămână aşa.

Se uită la Jules, care îi aruncă o privire Emiliei, înainte de a încuviinţa din cap.

— Lăsaţi-o singură! spune Jules.

Şi, unul după altul, ceilalţi îşi înclină capetele şi ies.

Caragh se opreşte la urechea ei.

— Apelezi la asta prea repede şi prea des, spune ea. Şi tu eşti ca sora mea.

— N-am de ales, răspunde Arsinoe.

Când în cameră nu mai rămâne nimeni în afară de ea, Jules şi Camden, Arsinoe începe să-şi întindă materialele.

— Nu o asculta! spune Jules. Nu semeni deloc cu mama.

— Poate nu, murmură Arsinoe. Dar Caragh are dreptate. Apelez la asta. Chiar dacă v-a distrus, pe tine şi pe Joseph. Chiar dacă e posibil ca el să fi murit din cauza ei. Chiar dacă eu m-am ales cu cicatrice pe faţă, iar puma cu şchiopătatul. Eu tot…

Se opreşte şi se uită în jos, la mâinile ei şi la cicatricele lăsate de magia joasă. Nimeni nu reuşise să se folosească mai bine de ea. Şi cu cât era mai mare magia, cu atât era preţul mai mare.

Arsinoe toarnă ulei în mojar şi adaugă o mână de petale. Sunt petale de trandafir, de un roşu intens. Petale de trandafir în ulei de trandafir. Poate ar fi trebuit să aleagă un alt ulei, dar se grăbise.

— Deci o să încerci să-l trezeşti.

— Asta e ideea.

— Dar tămăduitorii din Indrid Down n-au încercat luni de zile să facă asta?

— Sunt convinsă că au încercat. Dar nu aşa. Face semn cu capul spre mâna lui. Întoarce-o!

Jules strânge din ochi la vederea cicatricelor, cu colţurile buzelor trase într-un şuierat mut.

— Cred că mama ta l-a învăţat.

— Crezi că mama l-a învăţat asta? Jules îi ridică palma. Nu sunt decât cicatrice.

— Nu, spune Arsinoe. E ceva îngropat acolo. Şi noi o să-l scoatem la suprafaţă.

— De ce nu-mi place cum sună asta?

— Nu ştiu, spune Arsinoe. Eşti foarte sensibilă pentru o războinică.

— Pe jumătate războinică, o corectează Jules, în timp ce Camden adulmecă faţa lui Pietyr.

Arsinoe se apleacă şi întinde uleiul cu petale de trandafir pe fruntea lui Pietyr, în formă de semilună. Mirosul e puternic. Destul de puternic, speră ea, să ajungă la el şi la lucrul acela pe care îl ascunde. Aprinde una din lumânările scurte de lângă pat şi se foloseşte de flacăra ei pentru a aprinde ierburile, apoi le stinge şi afumă pieptul lui Pietyr. Simte în propriul piept apăsarea şi gâdilitura magiei joase când uleiul şi fumul îşi fac drum prin ea. Toate cicatricele de pe braţele ei revin la viaţă şi începe să saliveze.

Se aşază pe pat lângă Pietyr, iar Jules îi aduce mai aproape lumânarea, ca să-i vadă mai bine palma. Din teaca de la şold scoate un pumnal, un pumnal nou, care l-a înlocuit pe cel confiscat de gardieni la Volroy. Se aude un sunet ameninţător, aproape ca un şuierat, când îl trage afară; cineva ar crede că şi ea are harul războiului, la cât de ascuţit îşi ţine cuţitul.

— Cum o să scoţi ceva din asta? se întreabă Jules încet, pe când se uită amândouă la cicatricele întortocheate.

Atât de multe tăieturi! Ai zice că cineva a vrut să facă un vârtej, în toate direcţiile. Iar Arsinoe simte că nu Pietyr a fost acela.

Dacă se uită foarte atent, sunt câteva linii care par diferite de celelalte. Mai lungi şi mai hotărâte. Unele sunt curbate, şi poate mai adânci, bine definite, ca şi cum s-ar fi tăiat acolo de mai multe ori. Acelea ar putea fi liniile runei iniţiale, care o fi fost aceea. Dar e imposibil de identificat. Tăieturile mai recente au obturat-o complet.

Jules apleacă lumânarea într-o parte, ca să nu picure ceara pe pielea lui Pietyr.

— La ce te gândeşti?

— Aici nu e vorba de gândire, spune Arsinoe pe un ton sec. E vorba de ceea ce simţi. De instinct.

Ia cuţitul şi se uită la propria ei palmă mutilată de cicatrice. Şi ea are foarte multe linii, foarte multe rune crestate în palmă.

— Palmă pe palmă, şopteşte ea şi îşi înfige adânc cuţitul în palmă.

— Arsinoe!

Dar înainte să se mai gândească, Arsinoe scoate cuţitul din palma ei şi îl înfige în palma lui Pietyr. Sângele lor începe să curgă, şi ea îşi lipeşte palma de a lui. Sângele amestecat declanşează magia cu putere; începe să i se învârtă capul când rămăşiţele magiei pe care o făcuse Pietyr încearcă s-o invadeze. Simte cum mâinile lor zvâcnesc şi cum pielea din palma lui se desface brusc. Degetele lui le strâng pe ale ei şi o trag tare de mână. Sângele lor stropeşte cuverturile şi cearşafurile albe. Şoaptele îi umplu capul ca un vânt, şoapte bolborosite, atât de puternice, încât scapă cuţitul din mână şi îşi astupă urechea cu mâna liberă.

Şoaptele se strecoară în capul ei.

— Jules, îndepărtează-l de mine!

Camden o apucă delicat de braţ s-o tragă, dar când simte gustul sângelui ei sare din pat şi se ascunde într-un colţ. Cu o grimasă, Jules apucă mâinile lor unite. Trage de degetele lor. Ar trebui să fie simplu să desfaci nişte mâini lipite cu sânge. Dar ele nu se desfac, până când Jules nu o prinde pe Arsinoe cu ambele braţe de mijloc şi o smulge de-acolo.

Când legătura dintre ei se întrerupe, Pietyr Renard se trezeşte ţipând. Se prinde cu mâna de încheietură şi se uită uimit la rana adâncă şi deschisă din palmă. Apoi se uită în jurul lui, la pumă, la Arsinoe şi la Jules. Cu toate că e copleşit de durere, speriat, şi cu toate că a fost luni de zile inconştient, nu îi trebuie mai mult de două clipe să le recunoască pe pretendenta naturalistă şi pe Regina Legiunii.

— Cum am ajuns aici? întreabă el.

— Dar ştii unde e „aici”? întreabă Jules.

— Pot să bănuiesc.

— Şi… ştii cine eşti?

Ochii lui sclipesc o clipă, cu o mişcare imperceptibilă, când se gândeşte dacă ar trebui să mintă sau nu.

— Sunt Pietyr Arron, răspunde el sec.

— Bun, spune Arsinoe şi oftează. Fiindcă asta înseamnă că merită să te ţinem aici.

Volroy

În sala tronului, peţitorul e pe podea, cu faţa în jos.

Ochii lui sunt deschişi, dar fără expresie, iar părul nisipiu e acum întunecat şi atârnă în şuviţe din cauza transpiraţiei. Singurul semn de viaţă pe care îl dă la apropierea lui Katharine este o suflare scurtă care abureşte marmura neagră. Consiliul Negru se distrase prea mult cu el. Îl doborâseră prea repede, stricându-şi propriul joc.

Katharine scoate unul din pumnalele ei otrăvite şi taie cu el sfoara care îl ţinea legat de tron. El scoate un geamăt de uşurare când braţele îi cad, eliberate.

— Poartă-te frumos! îl avertizează ea, când vede că el se uită la gardienii de la uşă. Pot să-ţi înfig pumnalul ăsta în coaste mai repede decât pot arunca ei suliţa.

— Aşa te porţi cu băiatul care ţi-a dat primul sărut? întreabă el şi strânge din ochi când începe să-şi simtă din nou degetele.

— Primul meu sărut. Asta am intenţionat eu să te fac să crezi, sau aşa ai presupus tu, cu orgoliul tău umflat de continental?

El o priveşte cu ostilitate, îşi îndreaptă umerii înţepeniţi şi îşi atinge cu grijă băşicile de un roşu violent de la încheieturi.

— Doare ceva otrava, nu-i aşa? Face semn să fie pusă pe masa de lângă ea o tavă cu ceai şi biscuiţi. Dar nu vei găsi la mine compătimire. Eu a trebuit să suport dureri şi mai rele. Şi le-am suportat mai bine. Adu biscuiţii!

Billy se ridică în picioare şi se apropie de masă împleticindu-se.

— A, da, spune el. Abuzurile suferite din cauza familiei Arron. Aşa ai ademenit-o pe Mira să vină? Jucând rolul fetiţei rănite?

— Sora mea e o regină. A venit s-o ajute pe regina ei.

— Mirabella e bună. Nu ca tine.

— Cine spune că eu nu sunt bună? Nu-mi face nicio plăcere să te văd aşa. Murdar şi plin de cicatrice. Plin de cicatrice, ca Arsinoe a ta.

— Taci din gură!

Ea se retrage. E gata să-şi ceară scuze. De când reginele moarte au plecat, nu mai are, de fapt, niciun sentiment de ostilitate faţă de Arsinoe, deşi e o nebună şi o trădătoare să se alieze cu Jules Milone. Surorile moarte îi întreţin furia şi plăcerile morbide. Până şi harul pe care Katharine îl împrumută de la ele a fost alterat de setea lor nesfârşită de sânge, de durere, de carne sfâşiată. Dar în clipa asta ele sunt departe, cu Rho, şi ea poate să fie miloasă.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa cu Regina încoronată, domnişorule Chatworth.

— Tu nu eşti adevărata regină.

— Sunt singura regină adevărată de pe Fennbirn.

— Atunci de ce oamenii au vrut să-ţi smulgă coroana din clipa în care ţi s-a pus pe frunte? Crezi că ar fi făcut la fel cu Mirabella? Sau cu Arsinoe?

— Surorile mele nu au vrut coroana. Au ales să plece. Încă mai visezi cum ar fi fost dacă Ascensiunea s-ar fi încheiat altfel? Te imaginezi în apartamentele regelui-consort? Îl vezi pe tatăl tău umblând prin fortăreaţă şi dând ordine?

— Dacă ar fi câştigat Arsinoe sau Mira, n-ar mai fi fost nicio rebeliune. Nicio Regină a Legiunii şi nicio ceaţă care să atace. Scumpa ta Natalia ar fi fost acum în viaţă. Ai fost cea mai rea regină pe care şi-ar fi putut-o dori cineva.

La auzul numelui Nataliei, degetele lui Katharine se înfig adânc în braţul tronului.

— Singurul motiv pentru care eşti în viaţă este că moartea ta ar întrista-o pe sora mea.

— Şi pentru că Arsinoe şi Jules îl au pe băiatul tău, spune el. Lumea vorbeşte. Am auzit multe despre crizele pe care le-ai făcut şi cum ai bătut din picioare că au venit şi ţi l-au luat chiar de sub nas. Că ai trimis-o pe ucigaşa aia, pe Rho, să-i atace pe oamenii din Bastian City, drept răzbunare. Cum crezi că o să reacţioneze Mirabella la asta?

— M-a auzit când am dat porunca. E o regină. Ştie ce înseamnă să fii în război.

Dar va înţelege cu adevărat? Când ea ştie ce dimensiuni va avea nenorocirea pe care o va face Rho, infestată cum e de regine moarte… Mirabella se va uita la ea ca la un monstru. Şi poate că asta şi e.

Katharine se retrage. Nu-l va lăsa pe un băiat de pe continent, un fost peţitor, să intre în capul ei. Va fi cu totul altfel după ce se va termina cu rebeliunea. Şi după ce reginele moarte vor pleca definitiv.

— Cred că o să descoperi că Mirabella şi cu mine ne înţelegem perfect, spune ea. Nu va trece mult şi cred că o să vezi că suntem aliate într-un fel pe care nici ea nu şi l-a imaginat.

— Nu se va întoarce niciodată împotriva lui Arsinoe.

— Atunci, de ce nu mi-a spus măcar o dată să-ţi dau drumul? întreabă Katharine. Pocneşte din degete spre gardienii de lângă uşă. Legaţi-l la loc! Mi-a pierit pofta de mâncare.

— Mirabella! Luca o întâmpină la uşa camerei ei şi o sărută pe amândoi obrajii. Ce bine îmi pare să te văd! Şi fără să te ascunzi în spatele unui văl. O conduce înăuntru, spre o tavă pe care se află ceai, gustări şi prăjiturile cu bezea care îi plac ei. Ce mai fac Bree şi Elizabeth?

Mirabella se duce în capătul camerei şi se uită pe fereastra de unde poate să vadă capitala în toate direcţiile. Sunt la înălţime, în templu; mai înalte decât locul acesta nu sunt decât turnurile castelului Volroy.

— Elizabeth tânjeşte după primăvară. Se teme că una dintre coloniile de albine din stupină nu a iernat bine. Cât despre Bree…

Întinde mâna şi deschide fereastra, lăsând să intre vântul rece care îi zboară lui Luca hârtiile de pe birou.

— Ştrengăriţo!

Luca râde în timp ce prinde din zbor hârtiile luate de vânt. Mâinile ei sunt încă rapide. Şi deloc înţepenite.

— Cât despre Bree, ar trebui să ştii mai multe decât mine, din moment ce amândouă faceţi parte din Consiliul Negru.

Luca aşază ultimele hârtii pe birou şi pune peste ele o piatră.

— Bree a devenit un bun politician. Corect, şi vede lucrurile din unghiuri interesante. Încă mai are nevoie de ajutor ca să-şi controleze temperamentul. Săptămâna trecută a pârlit-o pe Paola Vend la o discuţie în contradictoriu despre taxele vamale.

— Paola Vend ar avea nevoie de puţină pârleală.

— Într-adevăr, încuviinţează Luca, în timp ce Mirabella ia o prăjitură cu bezea. Dar ce te aduce aici, Mira? Cu toate că mi-ar fi plăcut să nu fie aşa, după-amiezile plăcute pe care le petreceam împreună s-au sfârşit.

— Nu te bucuri să mă vezi?

— Întotdeauna mă bucur să te văd. Regret doar că obiectivele noastre ne-au… înstrăinat. Marea Preotească oftează. Dar ce rost au regretele? Ne învăţăm lecţia şi facem tot ce putem.

Mirabella dă din cap. Bezeaua se sfărâmă între degetele ei şi ea o pune pe o farfurioară.

— Ceea ce îţi spun acum, zice ea, îţi spun ca unei Mari Preotese, dar şi ca unui vechi mentor şi prieten. Regina mi-a spus asta în taină, iar eu îţi încredinţez această taină. Pentru că simt că tu vrei ca domnia ei să aibă succes şi să păstrezi linia reginelor.

— Da. Sigur că vreau.

— Iar eu îţi spun – Mirabella se uită în ochii ei – pentru că bănuiesc că tu ştii deja.

Privirea directă a Marii Preotese îşi pierde fermitatea timp de o fracţiune de secundă, apoi ea inspiră adânc şi oftează resemnată.

— Reginele moarte. Ţi le-a arătat.

— Mi-a povestit, precizează Mirabella. Nu cred că mi-ar plăcea să mi le arate.

— E greu de crezut, nu-i aşa?

Luca îşi trece degetele peste marginea unei pernuţe de mătase albastră. Camerele ei sunt întotdeauna mobilate cu

fotolii şi canapele mari, pline de pernuţe şi pături moi. Dar Mirabella rareori a văzut-o stând pe ele.

— Chiar dacă am urmărit-o şi am suspectat-o, tot nu mi-ar fi venit să cred. Dacă n-aş fi văzut cum o înconjoară ceaţa la Innisfuil. Şi dacă nu l-aş fi urmărit pe Pietyr Renard la Domeniul Breccia şi nu l-aş fi văzut cum smulge pietre de acolo.

— Reginele moarte. Cine s-ar fi gândit că ele stau acolo şi aşteaptă? Cine şi-ar fi închipuit ce forţă se crea de fiecare dată când o regină era aruncată în prăpastie?

— Cine s-a gândit vreodată la puterea reginelor? murmură Mirabella. Nici noi nu ştim de ce suntem în stare. Până când nu e nevoie de noi.

— Şi ce vei face acum? întreabă Luca. Acum, că ştii.

— Vrea să-i port eu tripletele. Să continui eu linia reginelor.

Se uită la Luca. E surprinsă? Oripilată? Speră că Mirabella va spune da? Nu poate să-şi dea seama. Marea Preoteasă e imposibil de citit.

— Dar indiferent ce va trebui să facem, mai întâi trebuie să rezolvăm problema cu reginele moarte şi cu ceaţa.

— Se îndreaptă spre o confruntare, încuviinţează Luca. Şi nu pot să prevăd ce final va avea.

— Ceaţa le va înfrânge pe reginele moarte. Ceaţa este protectorul nostru.

— Eşti sigură?

Mirabella clatină din cap.

— Cum ar putea cineva să fie sigur de ceva? Ştiu doar că noi – surorile mele şi cu mine – suntem în mijlocul acestui conflict. Şi dacă ne vom uni, cred că putem să îi punem capăt, îi voi scrie lui Arsinoe.

Luca se întoarce cu spatele. Îşi flutură mâna şi trece în spatele biroului.

— Arsinoe e o păcătoasă. A ales să treacă de partea Reginei Legiunii. Dacă pune piciorul în Indrid Down, va fi executată pe loc. Şi pe urmă, ce poate ea să facă? Cum poate fi ea de folos? Cu un urs? În faţa reginelor moarte?

— Am văzut-o pe Arsinoe făcând cu ajutorul magiei joase nişte lucruri pe care nici nu le poţi visa. Şi să nu vii la mine, adaugă Mirabella când Luca face ochii mari, cu retorica templului referitoare la magia joasă. Arsinoe poate să le scoată

pe reginele moarte din Katharine şi să le servească ceţii pe tavă.

Aşteaptă, în timp ce Luca se gândeşte. În timp ce răsuceşte în minte toate posibilităţile.

— Şi pe urmă, ce? întreabă Luca. Dacă reginele moarte dispar şi ceaţa se potoleşte. Ce facem atunci?

— Atunci Katharine va începe să domnească. Adevărata Katharine. Sora mea cea mică, la fel de bună ca Regină încoronată cum aş fi fost eu.

Luca se uită în jos, la birou şi la mâinile ei, la mâinile care au imprimat cursul insulei atâţia ani. Mirabella speră să fie de acord cu ea. Dar nu a venit pentru a cere permisiunea Marii Preotese.

— Crezi că Arsinoe va veni?

— Sunt sigură că va veni.

— Atunci, scrie-i! Trimite scrisoarea prin Pepper. Dar trebuie să-i spui lui Katharine ce faci.

— Sigur. Ştiu asta.

Mirabella zâmbeşte. Îşi relaxează umerii. Are impresia că toate oasele din trupul ei sunt încinse, de parcă ar fi dansat ore întregi cu fulgerele.

— Mai vreau să te întreb ceva, spune ea, şi Luca zâmbeşte.

— Parcă mi-e şi teamă să aud.

— Ce ştii despre primul templu? Templul original, care a fost construit aici, în Indrid Down, înainte ca oraşul să fie capitală?

— Nu ştiu prea multe, spune Luca, surprinsă. Pentru ce îl cauţi?

— E doar o bănuială, spune Mirabella. Se întorc atâtea regine de demult. Regine vechi şi poveşti vechi care sunt aduse la lumină. Dacă va fi să le înfruntăm, trebuie să ştiu cât mai bine istoria noastră.

— Foarte bine, spune Luca. Să văd ce pot să aflu.

Sunpool

Arsinoe priveşte cum toporul lui Jules coboară într-un arc graţios şi despică buşteanul în două. O tăietură curată şi rapidă prin copacul căzut, gros cât piciorul din spate al lui Braddock. Altcineva ar fi trebuit să lovească de mai multe ori. Lui Arsinoe i-ar fi luat cam toată dimineaţa. Dar forţa toporului lui Jules nu

vine din braţe. Vine de la harul războiului. De fapt, nici n-ar fi avut nevoie de topor.

Arsinoe se apropie de grămada cu lemne şi ia în braţe un buştean, să-l pună în căruţă. Au pătruns foarte adânc în pădure ca să taie lemne, atât de adânc, încât Braddock s-a plictisit şi nu a mai venit după ele. Dar ea îl aude pe undeva, nu prea departe, foşnind prin tufişuri în căutare de fructe îngheţate sau altceva de mâncare. Zâmbeşte. Poate că ursul nu e familiarul ei adevărat, dar tot seamănă bine cu ea.

— Acum ai din nou încredere să ţii un topor în mână, aşa-i? întreabă Arsinoe.

A spus-o în glumă, dar Jules îşi pierde concentrarea şi toporul se înfige în lemn doar câţiva centimetri.

— Da, spune Jules şi icneşte când smulge toporul.

Când foloseşte harul războiului, Jules e mai irascibilă. Privirile ei sunt tăioase şi ghearele lui Camden ies mult mai repede. Dar legătura magică rezistă, şi asta e important.

— Şi Emilia? Cu harurile voastre legate, a devenit deja naturalistă adevărată?

— Nu. Jules se opreşte cu toporul în aer. Dar s-a îndrăgostit foarte mult de calul ei.

Arsinoe râde.

— Vrea aşa de mult să fiu regină. Regina Legiunii. Dar tu şi cu mine ştim că nu sunt potrivită pentru asta. Cu sau fără blestem. Eu sunt un soldat. Un războinic.

— Un gardian, adaugă Arsinoe, şi Jules zâmbeşte.

— Un gardian.

— Eşti la fel de regină ca mine, spune Arsinoe.

Jules se uită la ea.

— Nu. Nu sunt.

Şi e adevărat. După toate câte se întâmplaseră, Arsinoe ar fi putut să vină la domnie, dacă ar fi fost nevoie. Uneori chiar simte impulsul de a-i conduce pe rebeli, ceea ce ar explica faptul că ea şi Emilia se ceartă mereu.

Camden mârâie şi sare pe grămada de lemne, adulmecând în aer. Câteva clipe mai târziu, Emilia şi Mathilde intră călare în luminiş, Mathilde cu Pietyr Renard în spatele ei.

— Şi ce facem noi cu conaşul Renard? întreabă Arsinoe, insistând pe numele lui.

Jules ridică din umeri, uitându-se la ei cu ochii mijiţi.

— Emilia spune că iscoadele îi vor raporta lui Katharine că s-a trezit. Pun pariu că ne ia în vizor.

— Sper că o să-i spună că eu l-am trezit, când ea n-a putut. Arsinoe zâmbeşte răutăcios. Asta o să-i stea în gât.

Jules înfige toporul adânc într-un buştean şi îşi şterge mâinile. Caii se opresc la o distanţă respectabilă, iar Mathilde şi Pietyr coboară din şa.

— Ce-i asta? întreabă Jules. Plimbarea de prânz?

Emilia arată cu capul spre Pietyr.

— Prizonierul a cerut să vorbească cu regina.

— Nu cu regina aia, spune Pietyr, strâmbând din buze.

Emilia descalecă şi îl îmbrânceşte cu putere.

— E singura regină pe care o avem. Aşa că vorbeşte, dacă vrei!

— L-ai adus tocmai aici? întreabă Arsinoe.

— Avem ochi pe drumuri. Păsări pe cer. Pădurea e sigură.

Jules se uită la Arsinoe şi oftează, apoi îşi încrucişează braţele la piept. Cu Camden aşezată lângă ea – capul pumei îi ajunge până aproape de talie –, îi face semn lui Pietyr să se apropie.

— Ce doreşti, conaşule Renard?

El se încruntă, ca şi cum numele lui pe buzele ei îi răneşte urechile.

— Să-ţi mulţumesc, presupun. Fiindcă m-ai făcut bine.

— Cu plăcere. Dar nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, ci lui Arsinoe. Magia ei joasă a făcut asta.

— Ştiu. El se încruntă din nou. O simt ca pe un mucegai care se întinde pe pielea mea.

Arsinoe pufneşte.

— Ce mai mulţumire!

— Eu… îmi cer iertare. N-ar trebui să mă plâng. Din moment ce magia joasă m-a adus în situaţia asta.

— Tu? întreabă Emilia. Un membru al familiei Arron făcea magie joasă? În ce scop?

Pietyr se uită la Jules şi la Arsinoe.

— N-ar trebui să avem discuţia asta într-un loc mai retras?

— Spune ce ai de spus! Jules ridică bărbia. Emilia şi Mathilde sunt conducători ai mişcării noastre. Nu avem secrete.

— Foarte bine.

Mâinile lui au început să tremure, iar el le bagă în buzunare. I-au dat o haină groasă, cenuşie, dar nu are fular, iar pielea de pe

gât şi piept este expusă pe sub gulerul deschis. Tămăduitorul din Arsinoe rezistă cu greu impulsului de a-l înfăşură într-o pelerină. Este încă slăbit, iar acum ar fi trebuit să fie în faţa unui foc plăcut, cu un castron de supă caldă în mână.

— Cum am ajuns aici? întreabă el. Am înţeles că am fost răpit din capitală.

Emilia îl îmbrânceşte din nou.

— Eşti aici ca să dai informaţii, nu să primeşti.

— Emilia! Jules clatină din cap, apoi îşi îndreaptă din nou atenţia spre Pietyr. Ai fost răpit din patul în care zăceai, în conacul Greavesdrake. Din câte am auzit, ai stat acolo mult timp.

— Nu-ţi aminteşti nimic? întreabă Arsinoe.

— Ai fost vreodată inconştientă, regină Arsinoe?

— Da.

— Atunci ar trebui să ştii că e o întrebare stupidă.

Arsinoe se încruntă. În mintea ei, îi ia din faţă castronul cu supă.

— Făceam magie joasă ca s-o ajut pe regină, spune Pietyr, uitându-se din nou la Jules. Inutil să spun că nu a mers.

— S-o ajuţi să facă ce?

— S-o ajut să scape de reginele moarte care locuiesc în ea din noaptea Ceremoniei Revelării. Când a căzut în Domeniul Breccia. Zvonurile sunt adevărate, înţelegeţi? „Moarta Vie” nu e doar un titlu onorific.

Reginele moarte. Katharine este posedată de regine moarte. Spre lauda celor adunaţi lângă căruţa cu lemne, nimeni nu ţipă şi nimeni nu cade în zăpada. Rămân doar amuţiţi. Şocul şi uluiala se observă pe feţele lor la fel de bine cum se observă satisfacţia lui Pietyr la vederea lor.

— De aceea pare aşa de puternică, spune Mathilde. Şi uneori monstruoasă. Aşa a supravieţuit.

— Da, încuviinţează Pietyr. Şi eu încercam să le scot afară. Folosindu-mă de magia joasă învăţată de la Madrigal Milone.

— De-asta a ucis-o Katharine? întreabă Jules. Fiindcă te-a ajutat?

— Nu. Katharine nu a ştiut.

— Dar nu a mers, ai spus, zice Emilia, şi faţa ei e imobilă ca de statuie. N-ai reuşit să le scoţi afară.

— Nu a vrut ea. A spus că vrea – a crezut că vrea –, dar până la urmă le-a folosit ca să… În fine, aţi văzut în ce stare am fost. Nu a vrut să mă ucidă, dar…

Jules pufneşte.

— Nu crezi că a vrut să te ucidă?

— Dacă ar fi vrut ea, sau ele, acum eram mort. Băiatul ucis la debarcader, mama ta – atunci n-a fost Katharine. Ele au fost. Au început să preia din ce în ce mai mult controlul asupra ei. Am crezut că dacă ele vor dispărea, va fi din nou Katharine a mea. Am fost un prost.

În ciuda efortului lui de a părea detaşat, se vede că suferă. Şi că e încă îndrăgostit. Până şi Emilia pare că se mai înmoaie, ca şi cum ar fi gata să-i dea un pumn în umăr, de încurajare. Lui Arsinoe îi vine să urle când vede cum îl compătimesc.

— Pe cine interesează suferinţele tale din dragoste? Regina încoronată e plină de regine moarte! De-asta se ridică ceaţa! De-asta totul merge prost! Iar Mirabella nu ştie!

— Nu ştie? Pietyr zâmbeşte. Am crezut că poate de-asta s-a dus. A abandonat-o pe regina mai slabă pentru cea puternică.

— Dar de unde ştii tu că s-a dus acolo? întreabă Mathilde. Dacă ai dormit tot timpul?

— În ultima zi nu am dormit. Şi se pare că nimeni din casa Lermont nu e preocupat de ce aş putea să aud.

Mathilde pare ruşinată. Dar nu e ea responsabilă de vocile tuturor oracolilor. Şi nici oracolii nu pot fi învinovăţiţi, pentru că nu sunt obişnuiţi să aibă prizonieri.

— E posibil ca de-asta să fi plecat? întreabă Emilia. Să fi dat fuga la regina mai puternică?

— Nu, răspunde Arsinoe. Nu ar face asta.

— Nu contează, spune Jules. Tot ce contează acum e ce facem.

Se uită în jur. Nici măcar Emilia nu are un răspuns. Cum să atace o regină, care nu e una singură, ci câteva zeci?

— Am mai avut de-a face cu regine moarte, murmură Arsinoe. Credeţi-mă, sunt şi mai periculoase decât cele vii.

— Aţi adunat un Consiliu Negru pe cinste, spune Pietyr după ce le priveşte cum tac. Un oracol, un războinic şi o regină exilată, toţi în serviciul unei naturaliste cu blestemul legiunii. Se uită pe rând la fiecare, şi chiar Arsinoe simte un fior sub

greutatea ochilor lui albaştri ca gheaţa. Dar tot vă lipseşte ceva, adaugă el.

Ele ridică privirea, şi Pietyr zâmbeşte.

— Un toxic.

Arsinoe rămâne cu gura căscată.

— Poftim? Tu?

— Aş fi completarea perfectă. Katharine ar putea să-ţi spună că sunt un sfătuitor excelent. M-ar fi făcut şeful consiliului într-o bună zi.

— Dacă nu ar fi fost gata să te omoare.

— De-asta ne-ai dat informaţiile de bunăvoie? întreabă Jules. Fiindcă speri să obţii în schimb un loc în consiliul rebelilor?

— Nu, spune el şi se uită drept în ochii ei. V-am spus asta fiindcă nu vreau să mă duc înapoi.

Jules se uită în jos, urmărind mişcarea preocupată a cozii lui Camden.

— Atunci, n-ai de ce să-ţi faci griji, replică ea. N-avem în plan să te trimitem imediat acolo.

— Ce tot spui? Arsinoe o trage de mânecă. Trebuie să-l dăm la schimb. Pentru Billy!

Înainte ca Jules să poată răspunde, un şoim plonjează brusc prin coroanele copacilor. Se repede la Jules cu un ţipăt pătrunzător, speriindu-i pe cai şi pe Pietyr Renard. Jules strânge din ochi de durere când şoimul aterizează pe umărul nepotrivit, punând greutate pe piciorul vătămat. Citeşte repede mesajul pe care l-a adus şoimul şi păleşte.

— Ce? întreabă Arsinoe. Ce e?

— Bastian City a fost atacat. Garda reginei s-a dus peste ei.

Emilia sare pe cal.

— Stai! Jules ia frâiele calului lui Mathilde şi sare în şa. Vin cu voi. Vom avea nevoie de provizii.

— Le luăm din drum, mârâie Emilia şi, înainte ca Arsinoe să mai poată rosti vreun cuvânt, ea şi Jules îşi îndeamnă caii cu călcâiele şi ies în goană din luminiş, cu Camden alergând în urma lor.

Volroy

Bree şi Elizabeth stau cu Mirabella în timp ce îi scrie lui Arsinoe. În mod normal, s-ar bucura de compania lor. Dar azi ar vrea linişte. Trebuie să îşi aleagă cu grijă cuvintele. Iar felul în care Bree şi Elizabeth se uită la ea… a început s-o irite.

— Nu te mai uita la burta mea, Bree! Nu e nicio tripletă acolo, deocamdată. Poate nici nu va fi.

Bree zâmbeşte cu un aer vinovat, iar Elizabeth roşeşte de la bărbie până la sprâncene. Dar parcă tot ar vrea să se apropie şi să-i atingă stomacul.

Nu Mirabella le povestise de planul acesta secret. Katharine le spusese. Poate ca s-o convingă pe Mirabella să ia decizia. Să-i arate că nu va fi singură. Sau poate că fără reginele moarte care să-i acopere gura cu palmele, Katharine era pur şi simplu o fată care abia aşteaptă să se încreadă în prietenele ei recent descoperite.

— Iartă-ne! spune Bree după un moment. Dar suntem grozav de încântate.

— S-ar putea să nu se întâmple niciodată. S-ar putea ca zeiţa să nu dorească să-mi trimită tripletele mie, o regină neîncoronată. Pe urmă, s-ar putea să treacă douăzeci de ani până vom şti sigur sau vom începe să ne îndoim. Douăzeci de ani e o perioadă lungă ca să justifice încântarea voastră.

— Ţi le va trimite, spune Elizabeth. Trebuie să le trimită. Şi atunci zeiţa va avea ceea ce, oricum, şi-a dorit dintotdeauna: triplete de la favorita ei.

Gura Mirabellei face o strâmbătură ironică, după care ea se întoarce la scris.

— Şi zeiţa obţine întotdeauna ce doreşte, murmură ea.

— Regina Katharine a fost în toane bune în ultimul timp, spune Bree, trăgând cu ochiul peste umărul Mirabellei la scrisoare. Dar tot nu-mi vine să cred că a fost de acord să se alieze cu Arsinoe.

— A fost de acord, fiindcă are încredere în mine. Şi fiindcă ştie că eu pot să le aduc de aceeaşi parte.

— Dar cum poţi fi aşa de sigură? întreabă Elizabeth. E atâta ură între ele.

— Nu mai multă decât a fost între mine şi Katharine când am venit aici prima oară.

Mirabella vede că se uită una la cealaltă; nu sunt convinse.

— Katharine ştie că avem nevoie de Arsinoe. Avem nevoie de magia ei joasă.

Chipul lui Elizabeth se crispează. Preoteasa nu e de acord cu magia joasă, iar Mirabella şi-ar dori să-i poată spune totul, despre reginele moarte şi despre ce poate Arsinoe să facă. Dar secretele acelea nu sunt ale ei, ca să le poată împărtăşi.

— Te voi înţelege, Elizabeth, dacă nu doreşti să-l trimiţi pe Pepper cu scrisoarea.

În cealaltă parte a camerei, agăţată de pietrele neregulate ale şemineului, ciocănitoarea îşi ridică micul cap moţat. Apoi zboară la Mirabella şi se aşază pe umărul ei.

— Pepper e întotdeauna bucuros să-şi servească regina. Elizabeth zâmbeşte. Deşi s-ar bucura să primească un viermişor în plus şi o prăjitură cu seminţe la întoarcere.

— Un viermişor şi o prăjitură cu seminţe. Să văd ce pot să fac.

Mirabella se uită peste ce a scris. Apoi mai citeşte o dată. Nu ştie de ce îi e teamă s-o trimită. Inspiră adânc, apoi face scrisoarea sul şi o lipeşte, iar micul Pepper îşi întinde piciorul să primească mesajul.

— Zboară repede, păsăruică bună! şopteşte ea, iar ciocănitoarea porneşte în zbor, întâi spre Elizabeth, apoi pe fereastra deschisă de la camera Mirabellei, îndreptându-se spre Sunpool.

Sunpool

Arsinoe este în spiţerie, încărcând rafturile, când Pietyr Renard o găseşte.

— Unde ţi-e garda? întreabă ea, uitându-se la el cum se învârte prin prăvălie, atingând un borcan sau altul, uneori impresionat, alteori dispreţuitor.

— Afară.

Ea se uită pe fereastră. Un războinic, o fată, înarmat cu o sabie stă în faţa intrării.

— Un gardian. Rebeliunea asta chiar lasă de dorit.

— Nu te înşeli, spune Pietyr. Când Regina Legiunii şi comandantul armatei ei fug aşa, fără sfatul consilierilor şi fără nicio pregătire. Harul războiului. E aşa de impulsiv!

— Ţin unii la ceilalţi, dacă asta vrei tu să consideri că e impulsivitate, se răsteşte Arsinoe la el, luându-le apărarea, cu toate că dacă ar fi fost altcineva în locul lui Pietyr Renard, ar fi fost de acord. Şi se vor întoarce repede. Aşa că să nu-ţi vină vreo idee!

— Repede. Dacă se vor întoarce.

Ia un borcan cu cucută de pe raft, îi scoate capacul şi inhalează adânc. Apoi pune capacul la loc, şi Arsinoe se uită cum borcanul dispare în mâneca lui, de parcă nici n-ar fi fost.

— N-ar fi normal să aştepţi un moment în care nu te vede nimeni?

— Credeam că o să treci cu vederea. Ştii tu, ca de la toxic la toxic.

Arsinoe îl priveşte cu ochii mijiţi. Lui Pietyr i-a revenit culoarea, ce culoare poate avea un membru al familiei Arron. Şi e la fel de frumos ca întotdeauna, în felul lui arogant, înşelător şi criminal.

— Gardianul de afară, spune el şi arată cu capul spre fată, mă crede slab. Că nu pot ajunge prea departe în sălbăticia asta dacă încerc să fug. Crede că n-am nevoie de prea multă pază.

— Şi are dreptate?

— Că nu am nevoie de mai multă pază? Da.

— Nu, serios? Arsinoe termină de legat un mănunchi de ierburi şi îl aruncă într-un sertar. Deci n-ai de gând să dai fuga la Katharine imediat ce se iveşte ocazia?

— Nu voi nega că îmi doresc foarte mult s-o văd pe Katharine. Aproape la fel de mult pe cât nu doresc s-o văd.

E mai mult decât frică în vocea lui. E groază, şi Arsinoe descoperă cu surprindere că îl crede.

— Ce este ea? îl întreabă. Ce poate să facă?

— Nu ştiu. Poate că nici ea însăşi nu ştie. Când a trimis în mine reginele moarte, cred că a fost un accident. Un reflex. Pietyr zâmbeşte slab. Sau poate nu vreau eu să admit că ar încerca să mă ucidă.

— A trimis în tine reginele moarte, deci poate să le trimită în oricine?

— Nu ştiu.

— Nu ştii, sau nu vrei să spui?

El se întoarce la ea cu ochii aprinşi.

— Nu ştiu. Dar cred că ar trebui să presupui că poate.

Se reazemă de rafturi. S-a trezit, dar nu şi-a revenit complet. Poate nu-şi va reveni niciodată complet.

— E ciudat să te văd aşa descurajat, spune Arsinoe şi el ridică privirea. Întotdeauna am avut impresia că cei din familia Arron sunt nişte duri. Ambiţioşi, dacă nu şi puţin lipsiţi de pasiune. Şi totuşi, mă uit la tine. Oricine se uită la tine vede inima ta sfărâmată.

— Un om cu inima sfărâmată şi un prost. Trebuia să-mi dau seama cum o să ajungă. Trebuia să mă tem de ea. Dar cum să mă tem, când cu mine nu era un monstru? Ai grijă, regină Arsinoe! Eu m-am crezut în siguranţă. Dar nimeni nu e.

Bastian City

Jules şi Emilia pleacă în goană din Sunpool, îşi forţează caii până la epuizare cu ajutorul harului de naturalist pe care îl are Jules şi îi schimbă cu alţii, atunci când caii nu mai pot. Noaptea, când fac popas, Camden vânează pentru ele şi Emilia aprinde focuri. Vorbesc puţin şi merg înainte. Abia când ajung în sudul capitalei, îşi dau seama că au ajuns prea târziu.

E imposibil să nu vezi traseul urmat de armată. Un mare număr de soldaţi călare au pornit în grabă spre Bastian City. Şi o mare parte dintre ei deja s-a întors.

Emilia studiază urmele. Se uită în faţă, spre răsărit. Nu se ridică pic de fum din locul în care se află Bastian City. Sau, cel puţin, nu atât de mult încât să se vadă de la distanţă.

— Caii sunt obosiţi, spune Jules.

— Îmboldeşte-i iar! Încă o dată. Te rog, Jules!

Îşi continuă drumul. Cu cât se apropie mai mult, cu atât mai neliniştită devine Jules. Nu au întâlnit nici măcar grupuri de răniţi. Niciun supravieţuitor care să fugă din oraş.

— Poate că zidul a rezistat, spune ea, şi armata n-a putut să intre.

Emilia nu spune nimic. Îşi îndeamnă calul înainte, cu călcâiele.

Bastian City stă mult în raza privirii lor în timp ce înaintează, iar ele se uită atent, căutând să vadă vreo mişcare. Când se apropie de zid, văd găurile din el, locurile în care a fost străpuns de catapulte. Nici acum nu se vede fum, şi e linişte peste tot. Ca şi cum oraşul ar fi fost abandonat.

Îşi priponesc caii lângă zid, iar Emilia aleargă în oraş, cu sabia scoasă.

— Emilia, stai!

Dar nu are de ce să-şi facă griji. Au ajuns mult prea târziu. În oraş, Emilia stă în mijlocul unui covor de capete săltăreţe şi aripi agitate de pasăre. Albatroşi şi pescăruşi care se ceartă la ospăţul morţii. Sunt atât de multe păsări, că pământul pare să clocotească.

— Emilia…

— Scoate-le afară!

Jules şovăie. Păsările sunt oribile, dar ceea ce ascund ele ar putea fi şi mai oribil.

— Scapă de ele!

Emilia loveşte cu piciorul pescăruşii şi retează cu sabia pene negre din cozile corbilor.

Jules inspiră adânc.

— Plecaţi!

Păsările îşi înalţă capetele, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Îşi iau zborul toate deodată, stârnind aerul rău mirositor şi lăsând să se vadă cadavrele din care s-au hrănit.

— Trebuie să ne grăbim, spune Jules, uitându-se cum ele se ridică deasupra oraşului. Cineva poate să fi văzut asta.

Emilia nu răspunde. Stă în picioare, cu mâinile pe lângă corp, şi se uită la cei morţi. Sunt îngrozitor de mulţi. În faţa spărturilor din zid sunt grămezi, războinici care s-au urcat peste prietenii lor morţi ca să lupte. Nu e oraşul pe care şi-l aminteşte Jules, nu sunt oamenii care au luat-o ca s-o ascundă şi s-o protejeze. Bastian City era un oraş cu case acoperite cu ţiglă roşie şi cu steaguri albe, strălucitoare. Era o briză caldă care venea dinspre mare. Nu erau pietrele astea stropite cu sânge putrezit. Nici străzile astea încărcate de cadavre umflate.

— Nu e niciun soldat de-ai reginei.

Jules ridică privirea. Emilia şi-a şters ochii şi îşi face drum pe câmpul de luptă, îngenunchind uneori să studieze rănile sau lamele săbiilor ţinute în mână de războinicii căzuţi.

Nu e niciun soldat de-ai reginei. Niciunul nu se află printre cei căzuţi din apropierea zidului. Nici printre cei care zac mai departe, pe străzi.

— E imposibil, spune Emilia. Aceştia sunt războinici!

— Poate şi-au luat morţii, spune Jules. Asta trebuie să fie.

Lângă ea, Camden mârâie. Puma a mai văzut morţi, dar nu îi place. Urechile îi tresar de nelinişte şi, fiindcă Jules nu o mângâie, fuge departe de carnagiu. Jules îngenunchează lângă o femeie ale cărei picioare sunt tăiate. Nu doar tăiate, ci retezate, de parcă au fost despicate dintr-o singură lovitură.

— Rănile astea, murmură Jules. Nu ştiu cum au putut fi provocate.

Toate rănile sunt teribile. Toate loviturile de sabie sunt adânci şi cumplite, capabile să despice un trunchi în două. Alţi războinici zac prăbuşiţi pe lângă ziduri, de parcă ar fi fost azvârliţi acolo ca nişte păpuşi. Când Jules vede un cap turtit, parcă strivit sub greutatea unui bocanc, se ridică şi inspiră adânc.

— Soldaţii din garda regală n-ar fi putut face asta. Emilia, ai văzut...?

Se întoarce spre stradă. Rătăciseră atâta timp în mijlocul carnagiului, încât se apropiaseră de treptele care duceau spre templu. Când Emilia vede cine zace pe trepte, scoate un ţipăt.

— Margaret!

Margaret Beaulin e făcută fărâme pe treptele templului. Emilia se repede la ea, făcându-și loc cu greu printre cadavre. Se târăşte până la ea şi se prăbuşeşte pe pieptul ei.

— Emilia!

Jules se duce după ea, dar chiar şi ei i se întoarce stomacul pe jos la priveliştea aceea. Nu reuşeşte să se apropie, când Emilia adună părţile retezate din trup.

— A fost spadasina mamei mele! strigă ea. Nu putea să cadă aşa! Cine ar fi putut să-i facă asta?

— Nu ştiu.

Mâna lui Margaret este şi acum încleştată pe sabie. Chipul ei încă mai poartă umbra unei grimase. Margaret Beaulin a fost un războinic de temut. Unul dintre cei mai puternici războinici de pe insulă. Nu putea să fie doborâtă aşa uşor. Şi totuşi lama sabiei ei e curată.

Jules se uită din nou spre străzi. Bastian City este un oraş al morţilor.

— Cine ar fi putut face asta?

Din depărtare, Camden ţipă.

— Camden!

Puma cea mare nu e rănită, Jules simte asta. Dar e agitată. O găsesc pe o alee, zgâriind la uşa care duce spre Fluierul de Bronz, cârciuma de la subsol în care Emilia i-a ridicat pe rebeli la luptă. Emilia loveşte în grabă uşa cu piciorul şi se năpusteşte înăuntru. Jules strânge din dinţi; Emilia e la fel de nesăbuită şi de impulsivă cum e şi Arsinoe uneori. Dar înainte s-o ajungă din urmă, sabia Emiliei cade zăngănind pe podea.

— Emilia!

Jules aleargă înăuntru şi o găseşte pe Emilia în genunchi, ţinând în braţe doi băieţei. Jules lasă repede sabia jos şi o îndeamnă pe Camden să se îndepărteze, deoarece copiii se sperie de puma. Sunt cel puţin douăzeci de copii înghesuiţi acolo, la Fluierul de Bronz. Supravieţuitori. Mici războinici, cu pumnale scurte în mâini şi cu ochii mari şi atenţi.

— Ssst, ssst, totul e în regulă acum, spune Emilia şi trage spre ea câţi poate. Acum sunteţi în siguranţă.

Nu pierd timpul şi îi scot pe copii din oraş. Găsesc cai în grajduri, pe cei mai mici îi urcă în căruţe, iar pe cei mari îi pun să mâne caii.

— O să trecem pe lângă Indrid Down la noapte, spune Jules. N-o să fim văzuţi. Şi o să-i ducem acasă, la Sunpool.

— Nu. Nu la Sunpool. Emilia se uită la chipurile copiilor. Oraşul rebelilor nu e sigur, şi au văzut destule. O să-i ducem la Wolf Spring.

E un ordin, dar e spus cu speranţă.

— Da, încuviinţează Jules. La Wolf Spring. Acolo vor fi îngrijiţi.

În timp ce încalecă, Jules se uită din nou la oraşul distrus. Bastian căzuse iremediabil. O întreagă facţiune a armatei rebelilor fusese anihilată aşa cum stângi o lumânare. Şi fusese casa Emiliei. Jules nici nu-şi poate închipui ce ar simţi ea dacă s-ar duce în Wolf Spring şi l-ar găsi aşa.

— O să fii bine?

— Da.

Emilia îşi şterge ochii. Se uită la copii şi lacrimile încep din nou să curgă, iar ea le şterge din nou.

— În spatele tristeţii mele e furie. În curând, furia va ieşi la suprafaţă. Apucă frâiele calului. Tu eşti bine? Probabil şi tu eşti furioasă. Legătura… ţine?

Jules dă din cap. De fapt, nu simte furie. Nu simte decât durere. Şi frică.

Primul Templu

Mirabella şi Katharine coboară călare faleza din nord-vestul Portului Bardon, cu gluga pe cap în faţa vântului.

Marea Preoteasă le urmează călare pe o iapă solidă, albă.

— Nu poţi să domoleşti vântul? strigă ea.

— Pot, răspunde Mirabella. Dar el amplifică senzaţia de aventură!

În faţă, călare pe armăsarul ei negru, Katharine întoarce capul şi zâmbeşte. Cărarea de pe faleză e nu e foarte abruptă, dar în anumite locuri e îngustă. Mirabella are acelaşi cal de luptă cenuşiu cu care fusese la paradă. În ciuda pasului său înalt şi a înfăţişării impunătoare, se dovedise a fi blând şi sigur, chiar şi pentru o călăreaţă nepriceputa ca ea.

Ajung pe plajă, iar caii încep să danseze pe nisip, bucuroşi la fel cum e şi Mirabella că a ajuns pe teren plat. Ziua e rece şi cenuşie, iar plaja e pustie, sunt doar câteva păsărele care zboară încoace şi încolo de-a lungul ţărmului.

— Coasta de nord e sălbatică, spune Katharine. Şi înainte să se ridice ceaţa, de multe ori era pustie. Poate că nici nu aveai nevoie de pelerina maro ca să te ascunzi, Mare Preoteasă.

— Poate că nu, regină Katharine. Luca descalecă şi îşi strânge pelerina pe lângă corp. Dar măsurile suplimentare de precauţie mi-au salvat pielea bătrână de mai multe ori. Face semn cu capul în faţă. Acolo e.

Mirabella îi urmăreşte privirea. Gura peşterii nu e mare, deşi, poate cu mult timp în urmă, fusese. Când Luca i-a spus că găsise locaţia primului templu, Mirabella nu s-a gândit la o peşteră. Şi-a închipuit că se vor duce de-a lungul râului, eventual, şi vor găsi acolo un cerc vechi de pietre sau o fundaţie în ruină. Un loc în care să sape. Nu să coboare în el.

— Şi mai exact, ce te aştepţi tu să găseşti, surioară? întreabă Katharine cu vocea ridicată din cauza zgomotului făcut de vânt şi de valurile care se izbesc de stânci.

— Nu ştiu.

— Poate nimic, spune Luca. Poate mă înşel, şi asta e o simplă peşteră.

Dar uitându-se în întuneric, sângele de regină al Mirabellei începe să cânte. Indiferent cât a rămas din templu, îl vor găsi acolo.

— Dacă nu vrei să domoleşti vântul, ai putea măcar să ne aprinzi o torţă, spune Luca şi îi întinde trei torţe.

Mirabella le aprinde, ţinând mâna căuş, iar Katharine o urmăreşte, uimită.

— Sunt convinsă că ai văzut-o pe Bree aprinzând torţe.

— Da, spune Katharine. Dar nici măcar ea nu reuşeşte să dea impresia că e aşa de simplu.

la fiecare câte o torţă şi pornesc, cu Luca în frunte.

— Aveţi grijă cum păşiţi! le avertizează ea. Să nu alunecaţi.

— Ne spune nouă, de parcă noi am avea genunchii umflaţi, şopteşte Katharine, iar Mirabella zâmbeşte şi îi cere din priviri să tacă.

În peşteră miroase a sare şi a minerale. Şi vag a animale de mare. Peştera e deasupra nivelului la care se ridică mareea, dar probabil că valurile ajung din când în când la ea, lăsând în urmă mici bălţoace şi pietre umede. După gura de intrare, terenul se ridică şi devine mai uscat, iar plafonul se deschide, devenind o mică boltă. Zidurile sunt netede, lustruite de valuri de demult, sau poate de mâna omului.

— Simţi? întreabă Katharine.

— Ce să simt? întreabă Mirabella, deşi vibraţia sângelui ei e aproape la fel de puternică precum vuietul oceanului.

— Senzaţia asta. Parcă am mai fost aici de multe ori. De multe ori… şi totuşi…

Nu îşi termină fraza, dar Mirabella ştie ce vrea să spună. În timp ce o urmează pe Luca, ochii ei studiază fiecare crăpătură, fiecare curbură a pietrelor întunecate şi umede. În curând, cărarea cea dreaptă face loc unor trepte în piatră care coboară în spirală spre adâncul stâncilor.

— Cum ai găsit locul ăsta, Luca? întreabă ea.

— Nişte referiri vagi dintr-un vechi hrisov.

— Un vechi hrisov?

Luca face un semn cu mâna, ca să nu mai pună întrebări, deşi până atunci gesturi ca acesta n-o opriseră pe Mirabella. Dar atunci ajung la capătul scărilor, iar Mirabella uită de întrebare.

Interiorul primului templu e magnific. În pereţii boltiţi sunt sculpturi străvechi, care spun poveşti vechi. Iar în mijlocul templului e un altar cu intrasii de aur.

— Priviţi ce e aici! spune Katharine cu răsuflarea tăiată şi se duce lângă ziduri, apropie torţa de ele şi atinge sculpturile.

Din unele personaje şi scene au rămas contururi vagi, din cauza scurgerilor de apă. Altele sunt aşa de bine păstrate, de parcă ar fi fost sculptate cu o zi înainte. Chiar şi o parte din pigmenţii străvechi au supravieţuit în nuanţe de albastru, roşu şi galben.

— Cum trebuie să fi arătat când era nou?

— Cum trebuie să fi fost lumea când era nou? întreabă Marea Preoteasă, cu ochii mari de uimire. Câţi oameni vor fi venit aici să se roage? Şi cât de mult să fi trecut de când a mai intrat cineva în această încăpere? De când a respirat acest aer?

Mirabella ridică torţa deasupra capului, mărind flacăra ca să poată vedea mai bine plafonul. Vede acolo soare şi stele, apă şi valuri. Câini şi căprioare. Vede oameni care aleargă prin păduri, spunând poveşti pe care nu le-a mai auzit niciodată. Vede altarul.

Aurul străluceşte aşa de tare, încât o dor ochii de la lumina torţei reflectată în el. Pe jos sunt şi acum tăvi de bronz, devenite verzi din cauza coroziunii mineralelor. Odinioară, în ele trebuie să fi fost ofrandele aduse de oameni sau ierburile arse de preotese. Ridică privirea spre imaginea din spatele altarului, alcătuită din mozaic negru şi pietre preţioase.

Prima regină din Fennbirn.

— Katharine! Vino aici!

Katharine vine lângă ea şi se uită amândouă la regină, la străbuna lor. La cea care a început stirpea. Deasupra capului ei e o coroană de aur, iar sub picioare, trei stele negre: primele surori-triplete.

— O vezi? întreabă Mirabella când Katharine o ia de mână.

— O văd.

Prima regină din Fennbirn e înfăţişată cu cinci braţe. În fiecare palmă este ilustrat câte un har. Focul, într-un pumn încleştat. Un măr, într-o palmă desfăcută. Un pumnal ţinut strâns. Un ochi deschis, îndreptat spre privitor. Şi un şarpe care se răsuceşte printre degetele ei. Prima regină fusese o Regină a Legiunii.

Mirabella întinde mâna spre imagine şi mângâie delicat obrajii străvechi. Când degetele ei ating zidul, în mintea ei apare brusc o imagine. Cu destulă putere, încât s-o facă să se tragă înapoi şi să o facă să tresară pe Katharine, transmiţându-i impulsul prin mâinile lor lipite.

Jules Milone. Ştie din expresia şocată pe care o are Katharine că şi ea a văzut-o. Era o imagine inconfundabilă.

— Ce e? întreabă Luca. Ce aţi văzut?

Marea Preoteasă se apropie de ele.

Mirabella se întoarce spre sora ei. O trage spre ea şi freacă uşor, cu degetul mare, coroana tatuată pe fruntea ei.

— Începutul stirpei, şopteşte Mirabella. Şi sfârşitul ei. Reginele moarte se ridică, iar zeiţa şi-a ales favorita.

— Dar de ce pe ea? întreabă Katharine. De ce nu pe noi? Noi suntem ale ei. Descindem din ea!

— Nu ştiu, Kat. Poate tocmai fiindcă descindem din ea. Şi fiindcă linia noastră a apucat o direcţie greşită. Lasă capul în jos. Poate nu e niciun motiv. Dar ai văzut-o. Nu poţi să negi.

— Deci, ce facem? Acum nu mai suntem regine?

— Întotdeauna vom fi regine, spune Mirabella, cu mâna pe umărul surorii mai mici. Aşa că vom lupta cu moartele. Şi vom lupta cu ceaţa. O vom ajuta. Se întoarce cu spatele la altar şi simte ochii pictaţi şi împodobiţi cu nestemate ai primei regine pironiţi în spatele ei. Să ne întoarcem la cai, Luca! spune. Avem multe lucruri la care trebuie să ne gândim.

Mirabella îşi apucă poalele rochiei şi se pregăteşte de lungul urcuş până la ieşirea din templu. Dar înainte să pornească, o pală de vânt loveşte încăperea şi stinge toate torţele.

— Ce vânt puternic! remarcă Marea Preoteasă. Probabil vine fluxul. Mirabella, aprinde-le iar!

Ea le aprinde, mai întâi pe a ei, apoi pe a lui Luca, iar peştera e din nou luminată. Katharine e prăbuşită pe podea.

— Regină Katharine!

Aleargă amândouă şi îngenunchează lângă ea. S-a răcit. Şi, prea târziu, Mirabella îşi dă seama de ce.

— Reginele moarte, şopteşte Mirabella, în timpul ce pumnalul se înfige în stomacul ei.

O împinge pe Katharine deoparte şi se împleticeşte înapoi, cu mâna apăsată pe rana din care sângele se scurge în rochia ei neagră.

— Ce-ai făcut? ţipă Luca.

— Nu, n-am fost eu! Katharine se prinde de cap cu ambele mâini, trăgând peste obraz pumnalul însângerat. Ele au fost!

Reginele moarte o găsiseră în templu. Cumva reuşiseră să se întoarcă şi s-o găsească în acest spaţiu sacru.

— Vor să poarte pielea ta! ţipă Katharine. Fugi, Mira! Trebuie să fugi!

Mirabella se întoarce şi o ia la fugă pe treptele umede, prin galeriile întunecate, ţinând torţa aprinsă în faţa ei. Nu ia în seamă căldura umedă care îi lipeşte rochia de picioare, respiraţia ei se aude zgomotos în peşteră, în timp ce paşii îi răsună pe piatră. Când le aude pe reginele moarte strigând-o cu vocea lui Katharine, îi vine să plângă.

Iese repede pe gura peşterii şi se prăvăleşte în nisip. Reuşeşte cumva să ajungă la cal şi urcă în spatele lui.

— Pleacă, pleacă! geme ea, iar el se supune, pornind în galop pe cărarea de pe faleză.

Acum, Mirabella poate să vadă vârful falezei. Poate să vadă drumul până la Sunpool. Până la rebeli şi la Arsinoe. Calul e bun, puternic şi solid. Poate să alerge o jumătate de zi, să se îndepărteze mult de umbra oraşului Indrid Down. Poate s-o ducă la loc sigur. Calul parcurge în salturi ultimii paşi până în vârf.

Iar Mirabella scapă hăţurile din mână şi se rostogoleşte din şa.

Ameţită, se întoarce pe burtă şi se strâmbă de durere, cu pumnul lipit de stomac. Sângerează rău. E tot mai slăbită. Dar ce vede când se uită în urmă o face să-şi înfigă degetele în pământ ca să se ridice şi să fugă. Katharine a apărut pe cărare. Numai că nu e Katharine. La asta se referise când spunea că reginele moarte o poartă ca pe o haină. Pielea putredă care pătează obrazul. Ochii alburii. Negrul care se scurge din ea şi se ridică precum fumul.

— Katharine!

Reginele moarte clatină din cap. Când zâmbesc, între dinţi se vede ceva negru şi umed, de parcă salivează de poftă.

Mirabella îşi cheamă furtuna; nu are de ales. Îşi adună fulgerele, în timp ce reginele moarte o apucă de braţe şi o ridică în picioare, dar harul i se scurge printre degete, aşa cum se scurge sângele din ea. Au reuşit. Au slăbit-o şi au transformat-o într-un vas care să le primească.

— Katharine! ţipă ea şi atinge faţa surorii ei. Nu poţi să le laşi să mă ia!

Reginele moarte se trag înapoi. Ochii se închid, şi când se deschid, sunt din nou ochii lui Katharine, limpezi, negri şi plini de suferinţă. De frică.

— Surioară, zâmbeşte Mirabella. Nu le lăsa să mă ia!

— Îmi pare aşa de rău, Mira!

Katharine începe să plângă, iar Mirabella expiră. Simte vârful pumnalului ca o înţepătură în gât, apoi Katharine o împinge cu putere peste buza falezei. Vântul pe care îl simte în spate, când cade, este ca vântul de pe falezele din Shannon's Blackway. Când se izbeşte de stâncile de jos, o doare doar o clipă.

Katharine se întoarce singură la Volroy. Nu a mai putut să stea pe plajă să se uite cum Luca plânge şi se apleacă peste trupul Mirabellei, cum se uită în toate părţile, spre peşteră, spre cărarea care duce în vârful falezei, ca şi cum s-ar putea face ceva. Nu a putut nici să stea şi să asculte cum trosneau din fălci reginele moarte, îndrugând tot felul de prostii şi uitându-se supărate la vasul lor spart de stânci.

Când intră ca o furtună în Volroy, unul dintre soldaţi se înclină şi vine repede s-o întâmpine.

— Regină Katharine! L-am găsit pe comandantul nostru inconştient azi după-amiază…

— Pleacă de aici! strigă ea cu glas tunător. Lasă-mă singură!

Numai că niciodată nu e singură. Nici pe holurile pustii, nici când îşi strânge aşa de tare în palme capul, încât crede că o să-l spargă. Nici când trânteşte uşa de la camera ei şi îşi ascultă respiraţia în liniştea aceea.

A încercat să scape de reginele moarte. Să se distanţeze de ele. Să le tempereze. A încercat să le controleze, să le reducă la tăcere. Ele au ajutat-o să ia coroana. Dar ele i l-au luat şi pe Pietyr. Şi au făcut-o să-şi ucigă sora.

Noi suntem tu acum, şoptesc ele, în timp ce se răsucesc din nou în venele ei.

Să nu te mai lupţi cu noi niciodată!

În umbrele tăcute din sala tronului, Billy zace pe burtă, cu mâinile legate la spate. Picioarele îi sunt prinse de mâini. A încetat să mai simtă ceva de câteva ore.

Îşi întoarce capul într-o parte, şi acum îi e mai uşor să respire. Nu ştie precis ce otrăvuri i-au dat azi. Poate nu i-au dat deloc. Dar de fiecare dată când simte pe buze o mâncare sau o băutură, îşi închipuie ore în şir că simte efectul otrăvurilor: gâtul care se închide, stomacul şi pieptul care se strâng.

Noaptea, plânge încet, cuprins de groază, singur, legat şi detestând faptul că doar închipuirea îl face să sufere.

Dar nu e totul doar în mintea lui. Consiliul Negru a fost foarte inventiv în torturarea lui. Renata Hargrove e o maestră a legăturilor şi continuă să descopere noi metode prin care să-l răsucească şi să-l strângă. Paola Vend preferă să-i dea misiuni imposibile, iar când el nu reuşeşte să le îndeplinească, râde şi îl loveşte cu piciorul. L-a pus să caute un ac de cusut într-un castron cu boabe de cereale, folosindu-şi limba. L-a forţat să facă asta o zi întreagă. Când el nu a reuşit, Antonin Arron a înmuiat acul în venin de viespe şi i-a înţepat cu el toate degetele, iar din cauza umflăturilor i-a fost mult mai greu să le servească ticăloşilor ceaiul.

Mirabella nu l-a mai vizitat din prima noapte. Iar el a trebuit să se împace cu gândul că nici Arsinoe nu va veni. Îi pare bine că nu vine. Nu ar lăsa-o niciodată să-şi rişte viaţa. Dar noaptea, pe întuneric, când îi e teamă că limba începe să i se umfle, se uită la tapiseria din spatele tronului şi speră, şi speră că ea va apărea din spatele ei.

Când aude zgomotul unor paşi în apropierea uşii, se gândeşte că se schimbă garda. Nu le acordă nicio atenţie, până când cineva scoate un ţipăt înăbuşit şi un trup cade cu un bufnet pe covor.

Întoarce capul. Nu poate să distingă decât nişte siluete îmbrăcate în robe albe, care şoptesc. Dintr-odată, este înconjurat de ele şi simte că picioarele şi mâinile îi sunt eliberate.

— Luca?

Îşi flexează degetele şi încearcă să se ridice.

— Ajutaţi-l! şopteşte Marea Preoteasă, şi el e ridicat în sus, de braţe.

— Ce se întâmplă?

— Tu ce crezi că se întâmplă? Luca îşi pune la loc pumnalul în teaca de la centură. Te scot de aici. Preferi să rămâi?

El nu mai comentează. Iese din sala tronului, şchiopătând în tăcere alături de preotese prin castelul întunecat până la intrarea în bucătării. Afară, o preoteasă ţine de dârlogi un cal înşeuat, care are ceva mare şi întunecat atârnat în faţa şeii.

— Repede, repede!

Luca îl ia de braţ şi îl ajută să încalece. El simte imediat ce e forma aceea şi se crispează.

— Ce este asta? întreabă. Cine e?

— Este – buzele ei se strâng – este regina Mirabella.

Billy are impresia că i se opreşte inima. Nu poate să fie Mirabella trupul acesta rece şi ţeapăn, înfăşurat în pătură. Dar după chipul Marii Preotese, ştie că aşa e.

— O trimit acasă cu tine. Nu am putut s-o protejez. Spune-i surorii ei că regina Katharine şi reginele moarte au făcut asta. Spune-i să vină şi să lupte. Templul şi Marea Preoteasă nu o vor împiedica.

Billy o aşază cu grijă pe Mirabella în braţele lui.

— Nu-mi vine să cred…

— Nici mie. Dar nu e timp. Drumul care se deschide în faţa porţii din spate e liber. Ştiu că eşti continental, dar de acolo va trebui să-ţi găseşti singur calea. Nu putem să-ţi dăm mai mult ajutor.

El apucă frâiele. Sângele i-a revenit în degete şi în picioare, dar tot îl dor şi tot stângace sunt.

— De ce faci asta? întreabă Billy.

— Pentru Mira, spune Luca. Şi, poate, pentru mine. Acum pleacă!

Billy întoarce calul şi iese pe poartă. Odată scăpat cu bine din curtea palatului, se întoarce şi o vede pe Marea Preoteasă cu mâna ridicată în semn de rămas-bun. Ridică şi el mâna. În fond, Katharine va şti că ea l-a eliberat, şi Billy se îndoieşte că o va mai vedea vreodată în viaţă.

Sunpool

Pentru Jules şi Emilia, drumul înapoi spre Sunpool e mohorât şi plin de tăceri. După ce i-au văzut pe micii supravieţuitori din Bastian City ajunşi cu bine la Wolf Spring, unde au fost primite cu îmbrăţişări posomorâte, aşa cum Jules ştiuse că se va

întâmpla, au schimbat caii şi, după o scurtă întrevedere cu Matthew şi cu micul Fenn, au pornit iar la drum. Emilia nu vrea să vorbească despre Margaret. Niciuna dintre ele nu vrea să vorbească despre ce a văzut la Bastian City şi despre ce ar fi de făcut. Dar cum Sunpool se apropie tot mai mult, vor trebui s-o facă.

Drumul dinspre sud coteşte spre mare, iar când în faţa ochilor le apare oraşul rebelilor, văd şi ţărmul vestic. Doar cu un an în urmă ajunseseră aici Arsinoe şi Mirabella. Jules parcă le vede şi acum cum merg împleticindu-se pe dune, înfrigurate şi scuipând apă.

În faţă, în oraş, santinelele le vor vedea venind. Porţile se vor deschide. Arsinoe va veni în fugă spre ele. Va sări în sus lângă cai, bucuroasă că s-au întors. Le va spune cât de proaste au fost că s-au dus.

Dar va înţelege, îşi spune Jules. Când o să audă ce o să-i spunem.

— Deschid porţile, spune Emilia. Şi e un călăreţ acolo.

Jules se uită înspre porţi. Nu vede pe nimeni ieşind din oraş.

— Nu. Pe drum. Acolo.

Emilia face semn cu bărbia. Un călăreţ singuratic apare din locul în care stătuse ascuns, în spatele unei coline.

Camden înalţă capul, fornăie şi sare de pe calul lui Jules, alergând spre călăreţ.

— Cine ar putea să fie? întreabă Emilia.

Jules se uită la coada lui Camden, care flutură vesel. Îşi îndeamnă calul la galop.

— Nu-mi vine să cred. E Billy!

Împreună, ea şi Emilia aleargă în întâmpinarea lui. Jules e uluită că e viu, darămite că e liber. Dar când Camden se trage înapoi şi se ghemuieşte la pământ, ea şi Emilia îşi domolesc caii.

— Cum a scăpat? se miră Emilia. Şi ce duce acolo?

El opreşte calul când le vede, la mică distanţă de poarta deschisă şi de lumea care începuse să se adune. Pare palid şi bolnav. Murdar.

— Billy Chatworth, spune Jules când ajung la el.

Apoi se opreşte. Nu ştie ce să mai spună.

— Mi-au dat drumul, zice el încet. Luca mi-a dat drumul. M-a trimis cu un mesaj la Arsinoe.

— Ce fel de mesaj? întreabă Emilia, cu ochii la sulul de pătură.

Faţa lui Billy se crispează. Lasă frâiele şi aşază mai bine pătura în braţe. Apoi descoperă faţa Mirabellei.

Lui Jules nu-i vine să creadă ce vede. I se pare imposibil.

— Jules!

Arsinoe năvăleşte pe poartă şi aleargă spre ei, aşa cum Jules ştia că o va face. Inima lui Jules bate nebuneşte. Îşi mută calul în faţa lui Billy.

— N-o lăsa să vadă, auzi?

Ştie că e o cerere ridicolă. Aşa ceva nu poate fi ascuns.

Arsinoe ajunge la ea şi o apucă de picior.

— Ai stat aşa de mult, spune ea. Nu ştiam ce să… Billy?

Jules se uită de la unul la altul, iar Arsinoe e gata să zâmbească.

— Dar cum ai… cum ai reuşit să-l aduci?

Trece printre cai şi zâmbetul îi dispare.

— Arsinoe, spune Billy încet. Îmi pare aşa de rău!

— Nu! Arsinoe apucă trupul Mirabellei, încercând să-l dea jos. Nu. Ce s-a întâmplat cu ea? Ce s-a întâmplat cu sora mea?

— Arsinoe…

Billy se lasă pe spate, încercând să-şi calmeze calul, şi Jules descalecă repede. O apucă pe Arsinoe de mijloc.

— Dă-mi drumul! ţipă ea şi o loveşte pe Jules în cap. Cum de i-ai găsit? Parcă te-ai dus la Bastian City! Nu înţeleg!

Vocea ei e ridicată. Şi gâtuită, fiindcă Jules o ţine strâns. Jules nu ştie ce s-a întâmplat, ştie doar că Mirabella e moartă. Şi că tot restul vieţii ei nu va uita niciodată sunetul vocii lui Arsinoe, când a ţipat că nu înţelege.

În camera pe care o împart în castel, Arsinoe se uită la Billy, care îşi pune o cămaşă curată. E linişte acolo; în tot oraşul e linişte, după moartea Mirabellei. De parcă oamenilor le-ar părea rău.

— Stai, dă-mi voie mie!

Se ridică şi îl ajută să-şi încheie nasturii. Are atâtea băşici pe degete, că de câte ori strânge pumnul, una îi plesneşte. Arsinoe le îngrijeşte multă vreme, curăţându-le cu blândeţe cu apă caldă şi ierburi calmante. Faptul că rănile acelea sunt provocate de otrăvuri o umple de dezgust. Dar chiar şi furia pe care o simte când vede băşicile, tăieturile şi urmele de legături de la mâinile

şi picioarele lui pare mică, în comparaţie cu ce simte când se gândeşte la Mirabella.

Au ucis-o. Chiar dacă lucrul acesta părea imposibil, când ea avea un har aşa de puternic. Când era singura care putea înfrunta ceaţa şi care putea s-o învingă. Şi totuşi era moartă.

Înainte ca Jules să o tragă de acolo, apucase să vadă tăietura netedă de pe gâtul ei, ca un al doilea zâmbet. Văzuse rănile adânci din ceafă, provocate de căderea pe ceva solid.

— Calul e bine? întreabă Billy încet. L-am forţat cam tare de la Indrid Down. Trebuia să mă fi oprit, dar mi-a fost frică.

— E bine, spune Arsinoe.

De fapt, nu ştie. Dar sunt o mulţime de naturalişti printre rebeli care să aibă grijă de el.

Billy se întoarce spre ea şi îi prinde ceafa în palmele vătămate. Îşi trece degetul mare pe obrazul ei, iar ea îl lasă să-şi lipească o clipă fruntea de fruntea ei. Atingerea lui Billy de obicei o linişteşte. Se ghemuieşte în braţele lui şi plânge, se foloseşte de prezenţa lui ca să uite unde sunt şi ce s-a întâmplat.

— Ar trebui să mănânci.

Ea se întoarce şi arată spre o farfurie neatinsă. Ceva pâine şi brânză şi prăjiturile pe care a început să le pregătească Luke, după ce a luat în primire cuptoarele.

— Ar trebui să mâncăm, o corectează Billy. Şi ar trebui să dormim. Dar nu vreau să fac nici una, nici alta.

Arsinoe ar fi fost surprinsă dacă el ar fi putut să doarmă, cu durerile acelea pe care trebuie să le aibă. Ochiul drept e aşa de umflat, că aproape s-a închis, şi toată pleoapa are o culoare sinistră, vânăt-închis. Cineva fără harul toxic ar crede că a fost lovit. Dar ea ştie că a fost înţepat cu ceva. Injectat cu un venin.

— O să-ţi fac nişte ceai de coajă de salcie, spune ea. Îţi prepar o alifie.

Îşi încleştează pumnii cu furie. Dar Billy îi ia pumnii şi îi desface.

— Ea nu te-a trădat, spune el. Eu am acuzat-o, dar am crezut-o. Te-a iubit, Arsinoe. Poate că v-a iubit pe amândouă şi pur şi simplu n-a putut să vadă cum e Katharine.

— Vor spune că a fost o proastă. Sau o trădătoare. O nebună proastă şi naivă, sau o renegată. Asta vor spune despre ea. Nimeni de aici n-a cunoscut-o cu adevărat. Doar eu şi cu tine.

— Atunci le vom spune noi.

— Ar fi fost o Regină încoronată mai bună decât oricare dintre noi care am rămas în viaţă, şopteşte Arsinoe şi îşi trage palmele din mâinile lui. Trebuia s-o opresc. Trebuia să mă opresc pe mine.

— Pe tine?

— Fiecare tăietură pe care mi-am făcut-o în braţ. Fiecare favoare pe care am cerut-o magiei joase, indiferent ce-o fi ea. Am ştiut tot timpul că nu e gratis. Şi totuşi am făcut-o!

— Arsinoe…

— Tu m-ai prevenit. Mi-ai spus să mă opresc. Ai spus că oamenii din jurul meu vor suporta costurile.

— Nu asta am vrut să spun… Nu… nu am vrut deloc să spun asta.

Se uită într-o parte, şi tăcerea creşte între ei. Aici, în cameră cu Billy, ceva îi scapă. Şi dacă s-ar întinde, pur şi simplu, să-i ia mâna lui Billy, ar putea să prindă acel ceva, să îl împiedice să dispară.

— Tatăl meu e mort, spune el pe un ton sec. L-au ucis şi pe el. Ca pedeapsă că a ucis-o pe Natalia Arron.

Arsinoe ridică privirea spre el.

— Va trebui să mă duc acasă să am grijă de mama şi de Jane. Merită să afle ce s-a întâmplat.

— Pleci acum?

— Nu. Nu plec acum. Face o pauză. Poate mă întorc la tine după ce le aranjez. Am putea pleca împreună, cum am vorbit.

Nu trecuse atât de mult timp de când făcuseră pactul acela, să ia viaţa de la început într-un alt loc.

— Oamenii care au spus asta, şopteşte ea, erau din altă lume. Acum, asta e singura lume.

Asta, îşi spune ea şi închide ochii cu durere. Unde războiul bate la zidurile oraşului şi îi va forţa în scurt timp să lupte. Unde în acea dimineaţă va trebui să incinereze trupul surorii ei.

— Cred că am avut o şansă, Junior. Şi cred că am ratat-o.

— Şi eu cred la fel, spune el printre dinţii încleştaţi. Se îndreaptă spre uşă şi se opreşte cu mâna pe ea. Luca mi-a dat un mesaj pentru tine. Mi-a spus să vii şi să lupţi. Că templul nu ţi se va împotrivi.

Arsinoe încuviinţează din cap.

— Bine. Atunci, exact asta voi face.

Indrid Down

După uciderea Mirabellei, Luca n-a încercat deloc să ascundă ce făcuse. A mărturisit că îl eliberase pe peţitor şi că îl trimisese cu trupul Mirabellei acasă, la rebeli. Nu i-a mai dat lui Katharine altă opţiune, decât să cheme gărzile care s-o escorteze pe Marea Preoteasă în apartamentele ei din Indrid Down, ca să-şi aştepte acolo sentinţa.

Între timp, Rho şi-a revenit după ce reginele moarte au abandonat-o brusc, şi şi-a redobândit cunoştinţa după o zi şi o noapte. Deşi nu mai e chiar la fel. Ochii ei par uneori să tânjească după ceva. Dar numai Katharine ştie după ce.

Cu Genevieve în umbra ei, Katharine se plimbă pe parapetele dintre turnurile impetuoase ale castelului Volroy, unde vântul bate atât de tare, încât aproape o dărâmă. Consiliul Negru refuză să se întrunească. După arestarea lui Luca, Bree e îngrozită că ea va fi următoarea, cât despre Antonin, vărul Lucian şi ceilalţi… Dacă la început nu voiau ca Mirabella să stea, pur şi simplu, în capitală, acum sunt mai mult decât fericiţi să o învinuiască pe Katharine de pierderea celei pe care voiau s-o trimită în lupta cu ceaţa.

Katharine se uită, peste port, spre locul acela de sub stânci unde a murit sora ei. Prezenţa reginelor moarte atârnă grea şi rece în stomacul ei, ca şi cum ar fi înghiţit o sferă de gheaţă. După ce le-a furat-o pe Mirabella, ele au năvălit în sângele ei, tăind ca nişte lame şi cangrenându-i carnea dinăuntru. Dar numai pe ea o au şi, după o vreme, s-au liniştit.

Katharine nu poate să se liniştească. Simte numai ură. Ură şi furie neputincioasă. Dar cel puţin a scutit-o pe sora ei de experienţa de a-şi împărţi pielea cu moartele.

— Ceaţa a rămas tot acolo, spune Genevieve, rezemându-se de piatra parapetului şi uitându-se în golf. Ca şi cum aşteaptă ceva. Dar ce?

Un fior o străbate, apoi ridică o sprânceană.

— Cam asta a fost cu promisiunile făcute de un rege-consort mort.

— Ai mai spus cuiva ce-ai găsit în paginile acelea? Că moartea Mirabellei ar putea face ceaţa să dispară?

— Nu. Numai ţie. Deşi poate că ar trebui. Am putea să spunem că trebuia să încerci, bazându-te pe informaţiile descoperite. Că ai sacrificat-o, în efortul de a salva insula. Chiar dacă nu ţi-a reuşit încercarea, nimeni nu te-ar învinui pentru asta.

— Nu. Nu vreau să îmi găsesc scuze. Katharine se uită cu ostilitate la ceaţă. Mirabella voia s-o aducă aici pe Arsinoe. Ar fi adus-o şi pe Jules Milone. Ne-ar fi pus să luptăm cot la cot cu ele, m-ar fi pus să mă dau la o parte şi să aşez coroana pe fruntea Reginei Legiunii. Poate că totuşi asta ar trebui să fac.

Genevieve o studiază cu atenţie.

— Nu-ţi face griji, spune Katharine. Aş fi atât de curajoasă numai dacă ar mai fi ea aici. Acum o să fiu laşă şi o să le las să muşte, să zgârie şi să râcâie până nu mai rămâne nimic.

— Kat, spune Genevieve, dar Katharine se întoarce cu spatele. Foarte bine. Atunci, ce facem cu Marea Preoteasă? Nu m-am gândit niciodată că o să cer îndurare, dar… văzând ochii lui Luca, atunci când a mărturisit… Inima ei s-a frânt şi influenţa ei s-a micşorat. Cred că e ultima dezamăgire pe care inima ei bătrână o mai poate îndura.

— Las-o pe Marea Preoteasă să stea sub pază în apartamentele ei. Las-o să stea până se termină.

— Până se termină?

— Dacă tu nu crezi că acum Arsinoe va veni după mine, eşti nebună. Va veni. Şi ceaţa va veni. Şi Regina Legiunii va veni. Şi atunci va veni şi sfârşitul.

Sunpool

Jules şi Billy încearcă s-o împiedice pe Arsinoe să pregătească ea, cu mâna ei, trupul Mirabellei. Dar cine altcineva ar putea s-o facă? Cine altcineva ştie cum îi place ei să se pieptene sau ce uleiuri parfumate preferă? Doar Arsinoe. Aşa că, în dimineaţa funeraliilor, ea stă în faţa trupului zdrobit al surorii ei şi încearcă să-şi adune curajul ca s-o atingă.

Va fi rece. O carcasă. Iar bucăţelele acelea de roz uscat din părul ei îi fac stomacul să tremure. Nimeni altcineva nu trebuie s-o vadă aşa.

Îşi pune mâinile pe umerii Mirabellei.

— Gata! şopteşte ea, de parcă ar fi terminat, dar, fără să vrea, se simte dezamăgită că Mirabella nu se ridică să-i spună că a fost doar o păcăleală.

— Faci singură asta? întreabă Pietyr Renard, în umbrele din spatele ei.

— Ieşi afară!

— Mă gândeam doar să-ţi uşurez povara.

— Nu mă interesează ce gândeai. Nimeni nu poate s-o vadă aşa. Mai ales tu.

— Aş putea să te ajut să-i pui oasele la loc. S-o refaci.

— Nu există nicio refacere, aproape că ţipă Arsinoe, iar Pietyr, cu îndrăzneala specifică familiei Arron, se apropie fără să fie invitat.

Când se uită la rănile Mirabellei, Arsinoe nu şi-ar dori decât să-i facă şi lui răni la fel ca ale ei. O gaură în ţeastă. Să-i rupă coastele şi picioarele. Să-i taie gâtul şi să-l trimită înapoi la Katharine înfăşurat într-o pătură. Dar apoi el atinge faţa Mirabellei cu atâta delicateţe, încât lacrimile lui Arsinoe se opresc de uimire.

— A fost foarte frumoasă, spune el. Şi foarte puternică. Cum ne mai temeam de ea!

— Atunci, cum s-a întâmplat asta? întreabă Arsinoe.

Degetele lui Pietyr se opresc o clipă deasupra gâtului, peste tăietura de un roşu închis.

— Poate la fel cum era să mi se întâmple mie. Pietyr se uită la Arsinoe, parcă ruşinat. Sau poate nu. Nu pot să pretind că am toate răspunsurile sau că ştiu care e adevărul.

Cu mişcări lente, ia braţul Mirabellei şi îl îndoaie, punându-i mâna pe stomac. Îi aşază piciorul sfărâmat de sub rochie, ca să pară din nou drept şi puternic.

Fără o vorbă, Arsinoe i se alătură, şi amândoi pun la loc toate oasele rupte. Curăţă toate urmele de roşu din părul ei. Arsinoe acoperă rana de la gâtul ei cu o eşarfa de mătase albastră, iar Pietyr pune pe ea un aşternut negru, cu broderii elegante. Când termină, Mirabella e din nou frumoasă.

— N-o să spun că pare să doarmă, şopteşte Pietyr. Am detestat întotdeauna minciuna asta.

— Nu pare să doarmă, încuviinţează Arsinoe. Dar e chiar mai bine. E aproape aşa cum mi-o amintesc eu.

El dă din cap şi se întoarce să plece.

— Renard.
— Da?
— Ştii că o să-ţi ucidem regina.
— Da.
— Şi nu vei încerca s-o salvezi?
— Am încercat deja, spune el încet. Şi am dat greş.

După ce trupul a fost incinerat, Jules şi Emilia stau în picioare pe dunele acoperite cu vegetaţie verde-maronie de iarnă şi se uită în jos, pe plajă, la ce a mai rămas după funeralii. Nu a fost, probabil, o înmormântare demnă de o regină, dar toţi rebelii au purtat ceva roşu, chiar dacă doar o eşarfă proaspăt vopsită. Au lăsat ofrande pe apă pentru Mirabella: felinare de hârtie pictate cu fulgere, panglici împletite înmuiate în uleiuri aromatice. Elementalii au chemat vântul şi au pus în mişcare curenţii care să le ducă în larg. După ce Arsinoe a aprins focul, Camden a început să meargă pe malul apei, oprindu-se din când în când să cheme prin fum cu chemarea unei mame-pume care îşi caută puii ascunşi. Până şi cioara lui Cait, Eva, a zburat pe mare, croncănind ciudat, ascuţit, ca o pasăre de apă.

— Ar trebui să te duci jos la ea, spune Emilia şi se reazemă de umărul lui Jules.

Dar Jules fusese lângă ea mereu, în timpul incinerării şi în timpul dăruirii de ofrande. Fusese acolo, cu Billy, Cait şi Ellis. Cu mătuşa Caragh şi cu Luke. Cu Emilia şi Mathilde. Chiar şi cu Pietyr Renard, care, însă, n-a îndrăznit să vorbească cu niciunul din ei.

Când mulţimea s-a risipit şi afară s-a răcit, Jules s-a retras de pe plajă, în speranţa că Arsinoe o va urma. Dar ea a rămas lângă jar. Singurii care au rămas cu ea sunt Camden, care s-a aşezat în nisip, şi Billy. Luke zăboveşte şi el ceva mai departe, tremurând şi ţinându-şi în braţe cocoşul.

— Nu sunt chiar bine-venită, spune Jules. Mirabella şi cu mine… Noi niciodată…

— Asta nu contează acum. Emilia o îmbrânceşte uşor. Du-te! Ajut-o să jelească!

Jules se ridică greoi.

— Nu-i sunt de niciun folos. Ştiu cum să înfig o săgeată într-un ochi. Ştiu cum să lupt. Nu ştiu cum să fac asta. Pe urmă, are nevoie de timp. De distanţă.

— Şi o să le aibă, până se topeşte zăpada.

Zăpada se va topi în câteva săptămâni. Şi pe urmă rebelii vor porni în marş spre Indrid Down. Iar de data asta, în frunte, alături de ea, va fi Arsinoe.

Jules inspiră adânc şi coboară din nou pe plajă, cu picioarele îngheţate de la apa de mare care pătrunsese prin pielea bocancilor, şi cu părul ei castaniu scurt care vântul i-l zboară în ochi. Le face semn cu capul lui Billy şi lui Luke, care se înclină uşor şi se întorc spre oraş, tremurând. Arsinoe nu se mişcă. Ţine în mână torţa din ce în ce mai slabă şi se uită la marea care începe să se întunece.

— Arsinoe. Ar trebui să vii.

Jules întinde mâna, s-o tragă de mânecă. Se aşteaptă ca ea să ţipe şi să se smucească. Dar Arsinoe se lasă puţin pe spate când e trasă de mânecă, apoi revine la poziţia iniţială.

— Nu ştiu ce să spun, încearcă Jules.

— Nu trebuie să spui nimic.

Vocea lui Arsinoe e răguşită.

— Eu te-am lăsat aici cu asta. Te-am lăsat singură exact cu asta, când Joseph a murit.

— Atunci a fost altceva, cu Joseph a fost altceva.

Joseph fusese ucis într-o tentativă de evadare de un soldat care îşi făcea doar datoria. Uitându-se în urmă, nu mai simte ură, aproape ca şi cum el ar fi murit într-un accident.

— Şi pe urmă, eu te-am lăsat, mai ştii? O împinge încetişor pe Arsinoe. Ştiu că nu sunt sora ta adevărată, dar…

— Să te bucuri că nu eşti! Arsinoe îşi încleştează dinţii şi se uită la ea cu nişte ochi negri, morţi. Mai am doar o soră. Şi nu pentru mult timp.

Se întoarce spre apă, iar Jules se uită şi ea la mare. Când ceaţa îşi face apariţia, atârnată în depărtare ca o perdea albă, rotitoare, o apucă pe Arsinoe de braţ. Dar Arsinoe zâmbeşte.

— Nu-ţi fie teamă! Nu ne va face rău.

— De unde ştii?

— Fiindcă acum şi ea face parte din ceaţă, şopteşte Arsinoe. Şi a venit doar să ne spună rămas-bun.

Templul din Indrid Down

Bree Elizabeth urcă numeroasele trepte care duc spre apartamentele lui Luca din templu. Elizabeth suie prima, ducând nişte castroane şi un urcior cu supă fierbinte. Bree o urmează cu o pâine pe care e gata s-o scape pe jos când Bree se împiedică.

— Ai grijă, scara e abruptă! Se strâmbă când Elizabeth lasă urciorul jos şi scutură stropii de supă de pe mâna opărită. Te simţi bine?

— Sunt bine. Preoteasa îşi suge degetul înroşit. Fierbinţeala e chiar plăcută, de fapt.

Bree zâmbeşte.

— Draga noastră Elizabeth! Întotdeauna găseşte un punct luminos în ceva, chiar şi într-un deget fript.

— Aproape în orice, spune încet Elizabeth.

Ajung la uşa camerei lui Luca, iar Bree îi cere gardianului să le lase să intre. Gardienii nu le-au făcut prea multe probleme. Cel puţin unii dintre cei aflaţi în serviciul reginei încă mai au respect pentru templu şi pentru Marea Preoteasă, indiferent de acuzaţii.

— Fetelor, n-ar trebui să mai veniţi aici, spune Luca după ce ele intră în cameră.

Le îmbrăţişează pe amândouă, iar pe Bree o strânge aşa de tare, încât aproape că striveşte pâinea.

— Aşa spui de fiecare dată.

Elizabeth ia pâinea de la Bree şi se apucă să aşeze masa, îi şterge blatul cu mâneca robei şi trage scaunul Marii Preotese.

— Ştiu, spune Luca, aşezându-se. Dar nu mă aştept să mă ascultaţi. Când aţi făcut voi ce v-am spus eu?

— Uite, spune Elizabeth, după ce toarnă supă în castron şi rupe o bucată de pâine. E supă de pui cu morcovi şi puţină smântână. Am făcut-o azi-dimineaţă.

— Eu am făcut pâinea, adaugă Bree, apoi se aşază şi rupe şi ea o bucată.

Luca pufneşte.

— N-ai făcut-o tu.

Bree îi zâmbeşte.

— Normal că n-a făcut-o, zice Elizabeth. Bree nu e de niciun folos la bucătărie.

— Nicăieri nu sunt de folos, spune ea. Decât, poate, ca să ţin companie unei regine. Pentru asta am fost crescută. Şi acum…

Luca bagă lingura în supă.

— Suflă întâi! o previne Elizabeth. Trebuie s-o fierbem aproape tot timpul ca să se menţină caldă în camerele astea. Nu ştiu de ce le preferi tu. Sunt aşa de sus şi aşa de reci!

— Mi-au plăcut pentru că pot să văd, spune Luca. Dar n-am putut vedea destule.

Bree o urmăreşte în tăcere pe Marea Preotească. Bree fusese aşa de furioasă când Luca o încoronase pe Katharine. Când pronunţase sentinţa de executare a Mirabellei. Dar sentimentul acela pare foarte îndepărtat. Ea, Luca şi Elizabeth sunt singurele rămase, singurele care şi-o amintesc cu adevărat pe Mirabella din vremurile de dinainte de Ascensiune.

Bree înmoaie pâinea în castronul ei şi ia un dumicat cald. A venit primăvara în capitală. Trecătorile din munţi încep să se deschidă. Au apărut noi smocuri de iarbă. Aici, însă, durează mai mult până se simte.

— Ce se mai aude cu Consiliul Negru? întreabă Luca, iar Bree plescăie din limbă.

— Ştii că nu pot să-ţi spun. Gardienii de la uşă se poartă frumos, dar întotdeauna ascultă.

Luca râde. Pare neschimbată, dar dacă Bree se uită atent, vede că marginile robei ei albe, impecabile, sunt murdare de praf. Părul argintiu e curat şi pieptănat, dar s-a rărit, iar pielea rozalie a capului începe să se vadă. Demult, Bree şi Mirabella se jurau că Luca se născuse bătrână şi din acest motiv nu va îmbătrâni niciodată.

— Mă va ţine aici până o să mor, spune Luca, iar Bree tresare, speriată că faţa ei e prea uşor de citit. Sau până când mă va executa. Doar aşa voi sfârşi, iar singurul lucru care trebuie determinat este modul în care se va întâmpla asta. Umilită în piaţa publică? Sau ucisă fără gălăgie, arzându-mi trupul printre preotesele templului din Indrid Down?

— Nu sunt doar două moduri, spune Elizabeth, dar seninătatea din vocea ei nu e convingătoare.

Întinde mâna în glugă, după Pepper, aşa cum face întotdeauna când îi e teamă sau când nu se simte în largul ei. Dar Pepper nu e acolo. E undeva, între capitală şi Sunpool, într-o misiune inutilă, în slujba unei regine căzute. Poate ajunge înaintea calului lui Billy şi îi dă scrisoarea lui Arsinoe înainte ca

ea să afle că Mirabella e moartă. Bree speră să nu se întâmple aşa. Acum, trimiterea scrisorii i se pare nedelicată.

— Poate că rebelii vor învinge, spune Bree. Poate va veni la domnie Regina Legiunii şi ea te va elibera.

— Katharine va trimite pe cineva aici să mă ucidă, dacă i se va părea că lucrurile merg prost. Pot să te asigur de asta. Luca o ia de mână pe Bree şi coboară vocea, vorbind în şoaptă. Şi să nu mai spui asta dacă nu vrei să te trezeşti în temniţele din Volroy!

Ochii lui Bree scapără. Încearcă din greu să-şi împiedice harul să se manifeste asupra torţelor şi să pârlească pereţii.

— Am crezut-o când vorbea despre armistiţiu. Ba chiar ajunsesem s-o simpatizez.

— La fel şi Mirabella, spune Luca. La fel, noi toţi.

— Mi-a ucis cea mai bună prietenă!

— Bree!

Elizabeth se uită la uşa închisă.

— Nu-mi pasă.

Bree face un gest cu mâna; aprinde toate lumânările din cameră, toate lămpile. Ar vrea ca regina Katharine să apară acum în faţa ei, s-o ardă de vie. Dar, chiar atât de furioasă cum e, n-ar avea curajul s-o facă. Nimeni n-are curaj să o înfrunte pe Regina încoronată. Indiferent în ce mizerie i-ar băga.

— Nu peste mult vor veni rebelii. Vor veni cu armata lor prin munţi şi vor coborî prin văile şi şesurile din Prynn, spune Luca şi se uită pe fereastră, la turnurile uriaşe ale castelului Volroy. Vor veni cu sprijinul oraşului Rolanth şi al templului.

— Şi tot vor fi înfrânţi! Tu ştii ce e Katharine acum. Ştii că e ceva… cu ea, e ceva cu puterile acelea pe care le are.

— Şi Arsinoe va şti. Va primi scrisoarea Mirabellei.

Bree se uită în jos.

— Cum s-a ajuns aici? întreabă ea. Să ne bucurăm de venirea rebelilor şi de sfârşitul reginelor?

— Nu ştiu, spune Luca şi se şterge la gură cu un ştergar. Dar voi, fetelor, aţi face bine să nu întârziaţi.

Se ridică, iar Elizabeth începe să strângă urciorul şi castroanele, cam fără voie. Înainte să plece, Luca o ia de braţ pe Bree.

— Am ajuns departe, noi două, spune ea. Suntem la mare distanţă şi la mulţi ani de Rolanth. De vremea când mă iubeai.

Indiferent ce o să se întâmple la sfârşitul vieţii mele, mă bucur că voi pleca din ea cu tine iubindu-mă din nou.

Bree se încruntă. Sentimentele ei pentru Marea Preoteasă nu sunt aşa de simple, ca dragostea şi ura. Dar e adevărat că de fapt niciodată n-a încetat să ţină la ea.

— Şi Mira te-a iubit din nou, la final?

— Cred că da, răspunde Luca. Dar eu nu am meritat iubirea ei.

— Nu are dreptate, nu-i aşa, Bree? o întreabă Elizabeth în timp ce se întorc la Volroy. Când spune că fie va muri acolo, fie o vor ucide? Trebuie să existe o cale ca Luca să supravieţuiască.

— De obicei, ea reuşeşte să găsească o cale, spune Bree. Dar de data asta nu sunt sigură.

Sunpool

Nu e destul loc la masa din camera lui Jules ca să stea toată lumea. Mathilde, Billy şi Gilbert Lermont stau în picioare, în semicerc, în stânga lui Arsinoe, ca un fel de extensie imaginară a acestui „nou consiliu”. Pentru că de-acum aşa va fi, dacă rebelii vor reuşi s-o răstoarne pe regină. Jules şi Emilia stau în capetele mesei, cu mătuşa Caragh între ele. Pietyr Renard reuşeşte cumva să stea în faţa lor.

— Nu vă faceţi griji, spune Emilia, în timp ce ei îşi caută locul. Sala Consiliului Negru va fi mult mai mare.

Câţiva din grup încep să râdă. Nu şi Arsinoe.

— Nu cumva vă grăbiţi? spune ea.

— Până şi noi trebuie să avem un consiliu, replică Mathilde.

— Dar asta va fi componenţa consiliului? N-ar trebui să fie şi cineva din Rolanth? Sau de la templu? Poate chiar şi Renata Hargrove, să îi unească pe membrii vechi cu cei noi. Sau aveţi de gând să îi călcaţi în picioare cu armata pe toţi din Indrid Down?

Noii membri ai consiliului se privesc între ei.

— Poate că regina Arsinoe are dreptate, spune Jules. Poate că o vom lua chiar şi pe Marea Preoteasă, dacă va supravieţui. Sigur şi-a câştigat locul.

— Vrea cineva să-mi spună ce caută el aici? întreabă Billy, arătând cu bărbia spre Pietyr.

— Poate că ar trebui mai degrabă să ne întrebăm ce cauţi tu aici, răspunde Emilia. Asta nu e lupta ta, continentalule.

— Tatăl lui a fost ucis de Rho Murtra, spune Arsinoe. Iar el a fost captiv şi torturat.

— El a fost aici din clipa în care a sărit între Arsinoe şi urs, încuviinţează Jules. Pentru asta a plătit la fel de mult ca oricine.

Emilia oftează.

— Pietyr Renard e aici, spune ea, deoarece cunoaşte capitala şi metodele Moartei Vii mai bine ca oricine.

— Deci îi daţi un loc la masă? întreabă Billy. Nu e prizonier? Nu putea să vă dea informaţiile la fel de bine şi dintr-o temniţă?

— N-am fost niciodată în temniţă, ripostează Pietyr. Am fost într-o cameră spaţioasă şi confortabilă din casa Lermont.

Billy îşi încleştează fălcile, iar Arsinoe întinde un braţ înainte ca el să se repeadă la Pietyr peste masă.

— Nici eu nu am încredere în el, spune ea, dar datorită lui ştim ce e cu Katharine.

— Că e plină de regine moarte, rosteşte Billy. Ăsta era secretul pe care voia să-l afle Mirabella.

— N-ar fi putut niciodată să-l descopere. Katharine le ascunde bine, spune Pietyr.

Chiar şi după ce aproape că fusese ucis de ea, vocea lui e plină de mândrie. La urma urmei, e un Arron, iar cei din familia asta sunt ciudaţi şi morbizi. Arsinoe eliberează drumul pentru braţul lui Billy. N-are decât să sară peste masă. N-are decât să-l trântească pe Pietyr la podea şi să-i şteargă rânjetul ăla de Arron de pe faţă. Sincer, n-ar deranja-o să-i vadă încăierându-se puţin.

— Dar ce înseamnă asta? Gilbert Lermont se apleacă în faţă, cu degetele lui lungi aşezate unele peste altele. „Este plină de regine moarte”. Cu ce avem de-a face, de fapt?

— Cu mai mult decât crezi, spune Jules, întunecată. După ceea ce am văzut în Bastian City.

— Ai spus că a trimis reginele moarte în tine, i se adresează Mathilde lui Pietyr. Poate să facă asta des? Asta e tot ce poate să facă?

— Cred că află mereu noi modalităţi de a le folosi.

Ochii lui albaştri coboară pe genunchi.

— Sau că ele pot să se folosească de ea.

Jules se ridică de la masă şi începe să se plimbe prin cameră.

— Jules, spune Emilia. Nu-ţi face griji! Avem o armată pe măsură.

— O armată pe măsură. Dar nu e de ajuns.

— Fiecare luptător cu harul războiului valorează cât cinci soldaţi obişnuiţi. Iar cei cu har puternic, ca mine şi ca tine, valorează cât douăzeci.

— Dar cei cu harul războiului care au luptat să apere Bastian City? Dar Margaret Beaulin? Şi ea avea har puternic, şi a fost…

Jules se opreşte. Ea şi Emilia nu au povestit prea multor oameni despre carnagiul pe care l-au găsit, încercând să nu-i sperie pe soldaţi. Dar chiar şi Emilia e speriată. Arsinoe a văzut asta când Jules a rostit numele lui Margaret Beaulin.

— Indiferent ce a trimis, spune Jules încet, nicio armată nu a putut-o învinge.

— Şi atunci ce facem? şopteşte Emilia printre dinţi, cu ochii strălucitori. O lăsăm să scape?

— Nu, n-o lăsăm să scape, mârâie Arsinoe şi se ridică.

Gândul că regina Katharine ar continua să domnească, ar continua să existe, în timp ce Mirabella e cenuşă pe apă, îi face inima să se strângă.

— Moarta Vie nu poate fi lăsată în viaţă. Ea le are pe reginele ei moarte… Arsinoe îşi încleştează pumnii. Simte cum fiecare coajă şi fiecare cicatrice de la magia joasă se întinde şi o arde. Iar noi le vom avea pe ale noastre.

Billy rămâne cu gura căscată.

— Ce spui acolo?

— Spun că o s-o folosim pe Daphne. Ştiu unde s-o găsesc.

Pe fereastră, vârful muntelui Horn e ascuns de nori.

— Şi s-ar putea spune că, după toate câte s-au întâmplat, îmi e datoare.

— Arsinoe, e mult prea periculos.

— Nu mi-e frică.

— N-am spus că ţi-e frică.

Arsinoe se aşteaptă ca el să-i spună că e nesăbuită. Sau că va încerca s-o facă să se răzgândească. Dar Billy nu mai spune nimic.

— Dar chiar şi cu o regină moartă, rosteşte Caragh, care ar fi diferenţa? Dacă ele sunt aşa de puternice, cum spui tu, atunci ce înseamnă una împotriva unor zeci?

Se uită la Jules, care, la rândul ei, se uită la Emilia şi la Mathilde. Ele se uită la Pietyr, dar nici el nu are mai multe răspunsuri.

— Daphne e mai puternică, spune Arsinoe. Nu e ca ele.

— Cum adică? întreabă Jules. A fost regină ca şi ele. E moartă ca şi ele.

— Nu a fost ca ele. Ea a domnit. Nu a fost ucisă. Nu a pierdut.

Cuvintele ei îi cutremură pe toţi. E cea mai bună şansă pe care o au. Singurul lor atu. Arsinoe simte cum toţi ochii se îndreaptă spre ea cu speranţă, dar şi cu îngrijorare.

— Dacă tu crezi că va lupta alături de noi, spune Jules, atunci du-te şi ad-o!

— Când va porni armata, eu mă separ de voi şi mă duc spre munte. Pot să vă ajung din urmă.

— Atunci, să pornim!

Se despart repede, vorbind în şoaptă, şi Emilia preia din nou iniţiativa mobilizării rebelilor. Înainte să plece Billy, Arsinoe îl prinde de braţ.

— Ştiu că nu vrei să fac asta. Dar trebuie.

— Ştiu. Aşa cum şi tu ştii că trebuie să lupt. Îi atinge faţa. Mirabella ar fi mândră de tine. Eu sunt mândru de tine. Şi sper că îţi dai seama în ce ne băgăm.

Când ajunge Pepper, Arsinoe e singură în camera ei, uitându-se jos, la rebelii care se pregătesc în oraş. De la fereastră, vede bine cum se face instrucţia de tragere pe dealuri, unde ţintele folosite de cei cu harul războiului sunt pline de săgeţi despicate de alte săgeţi chiar în mijloc. Altele au săgeţi înfipte în ele din toate unghiurile posibile, ca nişte perniţe cu ace, sau săgeţi care alcătuiesc modele sofisticate. Se uită în piaţă, unde căruţele sunt încărcate cu arme şi cu grâne coapte de naturalişti. Toţi rebelii şi-au dublat eforturile după moartea Mirabellei. Ca şi cum ar fi ştiut că ea va fi motivul pentru care vor porni, în sfârşit, la luptă.

Mica pasăre aterizează pe pervaz. Ea o recunoaşte imediat, chiar înainte s-o salute ciocănitoarea cu un ciripit vesel. Pentru o clipă, are senzaţia că pasărea e chiar Mirabella, care s-a întors s-o vadă, dar pe urmă îşi aminteşte că Mirabella nu era naturalistă. Doar prietenă cu o naturalistă.

Întinde mâna şi ciocănitoarea moţată, cu pene albe şi negre, îi sare în palmă. E obosită şi agitată, mititica. Aripile îi atârnă moi, departe de trup, iar ciocul ei mic şi ascuţit e desfăcut, pentru că gâfâie.

Nici Arsinoe nu e naturalistă, dar în clipa în care picioarele păsării îi ating pielea, ciocănitoarea se linişteşte şi îşi umflă penele. O duce în cameră, în timp ce pasărea dă să închidă ochişorii negri, şi se aşază pe scaun lângă foc.

— Încă nu te culca, prietene! îi şopteşte ea, gâdilând-o pe burtă.

Iritat, Pepper deschide un ochi. Apoi întinde piciorul cu biletul legat de el şi îl scuturǎ puţin, ca şi cum ar ruga-o să îl ia mai repede, pentru a se putea odihni.

Arsinoe scoate hârtia şi o desface. I se taie respiraţia când recunoaşte scrisul Mirabellei. Lasă o clipă biletul pe genunchi şi mângâie pasărea. Îşi imaginase că biletul e de la naturalista ei, Elizabeth. Sau poate de la Bree Westwood. Când îl scrisese Mirabella? Când îl trimisese? Strânge din buze şi se uită în jos la ciocănitoare. Deja a adormit.

Desface pergamentul şi citeşte.

Te rog, vino în capitală! Katharine nu este ceea ce aţi auzit voi. Nici ce aţi văzut. Ceva a pus stăpânire pe ea, ceva ce numai tu poţi rezolva. Noi, cele trei regine, am fost îndrumate aici de zeiţă cu un scop. Eu, să înfrunt ceaţa. Katharine, să fie vasul. Iar tu, să le alungi pe ele cu magie joasă. Îmi pare rău că am plecat, dar te rog, vino! Surorile tale au nevoie de tine. Amândouă. Cu dragoste, M.

Arsinoe rămâne o clipă nemişcată. Apoi cocoloşeşte hârtia şi o aruncă în foc.

În dimineaţa în care urmează să plece – armata rebelilor, spre Indrid Down, iar Arsinoe, spre munte –, ea şi Billy îl însoţesc pe Luke să-şi capete armura. Sunt doar un coif şi o platoşă. Rebelii nu au avut timp să-şi doteze soldaţii cu mai mult. Dar Luke este încântat şi aşa. Stă cu braţele întinse şi se întoarce spre ei cu faţa şi cu spatele, în timp ce Hank, cocoşul, loveşte metalul cu ciocul ca să-i verifice duritatea.

Luke ar trebui să fie acum în spatele tejghelei, la librăria lui. Ar trebui să-şi pună pe masă biscuiţi şi prăjituri sau să coasă pe rochii broderii frumoase. Luke este un creator, nu un distrugător, şi lui Arsinoe îi e greu să zâmbească şi să dea aprobativ din cap când el îi arată arcul şi suliţa lui.

— Păcat că nu poţi să-l aduci şi pe Braddock, spune Billy, uitându-se la cocoşul care loveşte cu ghearele în coiful lui Luke. Ce poveşti s-ar mai spune după luptă, cu regina Arsinoe, care a venit la război călare pe marele ei urs brun. Am fi putut să-i facem şi un fel de armură.

— Oricum vor spune poveştile alea, zice Arsinoe. Jumătate din fiecare legendă e o prostie. Vor povesti şi despre voi – cum v-aţi avântat în luptă cu doi pui în armură.

Luke face ochii mari.

— Harriet ar arăta superb în armură! Dar ea nu e familiar. Chiar şi Hank, care e cât se poate de fioros, trebuie să stea departe de luptă. Se uită la cocoş, iar acesta îşi ridică sfidător capul. Numai câinii şi păsările zburătoare sunt în siguranţă. Familiarii mai mari. Cum e Camden.

— Nimeni nu va fi în siguranţă, şopteşte Billy, dar Luke pare să nu-l audă.

— Apropo de familiari, sau falşi familiari, ar trebui să mă duc să-l caut pe al meu. Îl iau cu mine pe munte, înainte să-l debarc la Black Cottage.

Cu învălmăşeala presupusă de marşul făcut cu armata şi cu haosul luptelor, era posibil ca ea şi Luke să nu se mai vadă niciodată. Bunul ei Luke, care a crezut întotdeauna în ea, şi care plânge din orice. Dar de data asta, ochii ei sunt cei umezi.

— O să ne vedem înainte de plecare, îi promite ea, iar el îi strânge mâna.

În timp ce ea şi Billy ies din oraş ca să caute ursul, rebelii au început să se alinieze şi piaţa se umple de rânduri-rânduri de cai înşeuaţi. Toate străzile care duc spre piaţă sunt şi ele pline cu luptători care aşteaptă ordinul de plecare. Stau pe butoaie sau pe raniţele cu provizii, şi toţi sunt cel puţin la fel de speriaţi pe cât sunt de hotărâţi.

Arsinoe îşi trece uşor degetele peste încheietura mâinii lui Billy, să vadă dacă îl doare.

— Ce-ţi fac rănile? E nevoie să-ţi schimb pansamentul?

— Nu. Nu ştiu ce ai pus în alifia aia…

— Magie, glumeşte ea. Un pic din sângele meu.

— Arsinoe! aproape că zâmbeşte Billy, strâmbându-se.

— N-ar trebui să pleci, spune ea cu fermitate. Tu nu eşti un luptător. Ar trebui să stai în spatele frontului să dai indicaţii. Sau să găseşti o corabie şi să pleci, pur şi simplu, de aici.

— Am făcut instrucţie cu soldaţii. Şi mă pricep destul de bine să trag cu arcul, să ştii. Am făcut tragere. Tatăl meu a insistat.

— Ţine-te – departe – de – luptă!

— Învăţ foarte repede. Acum sunt la fel de bun cum sunt jumătate din oamenii ăştia.

— Dar nu la fel de bun ca fetele astea, spune Arsinoe şi îl plesneşte peste ceafă. Continentalule!

— Arsinoe!

Se întorc la auzul chemării lui Jules. Ea şi Camden vin din spate, puma dând leneş din coadă. Billy îi strânge uşor mâna lui Arsinoe.

— Du-te cu Jules! spune el. Oricum, se pricepe mai bine să-i ia urma lui Braddock. Să mă cauţi înainte de a pleca.

— Bine, răspunde ea, iar el o sărută.

Apoi o ia la fugă spre poarta oraşului şi ridică de pe cap o pălărie imaginară către Jules şi Camden.

— Cauţi cumva un urs? întreabă Jules. Cred că l-am văzut mai devreme umblând prin tufişuri după poame timpurii.

— Mult prea devreme pentru aşa ceva.

— Poate că am copt eu câteva pentru el, spune Jules.

Arată cu mâna şi pornesc de-a lungul zidului către cei mai încâlciţi arbuşti. Nu durează mult până îl găsesc pe Braddock; e greu să nu-i observi spatele mare, cafeniu.

— Tocmai am fost să-l vedem pe Luke. Făcea probă pentru armură, spune Arsinoe. Nu pare să-şi dea seama că e o luptă adevărată. Hank părea mai îngrijorat ca el. Îmi venea să-l iau de gât şi să ţip la el.

— Ce să-i spui?

— Că nu e locul lui în armură. Că nu e locul lui într-o luptă.

— Nici al tău nu e, spune Jules. Dintre toate reginele, tu ai cele mai puţine şanse să scapi nevătămată. Katharine a devenit o luptătoare, graţie harurilor împrumutate de la moarte. Iar Mirabella a fost…

— O furtună. Un foc mistuitor.

— Da. Dar tu? În ciuda plăcerii tale de a îmbrânci oamenii, nu eşti o luptătoare. Tu lupţi cu mintea. Cu subterfugiile. Şi cu magia.

— Ca un toxic, spune Arsinoe. Presupun că întotdeauna am fost un toxic, în adâncul meu. Suntem o recoltă groaznică de regine, toate. Niciuna n-a fost ce trebuia.

— Nu, spune Jules. Suntem mai mult decât trebuia. Şi nu mai spune „recoltă”. Nu eşti o legumă.

Arsinoe râde încetişor.

— Nu spune „recoltă”, nu spune „plod”… Ai prea multe reguli, Jules.

— Nu ţi-am zis niciodată să nu spui „plod”.

Zâmbetul lui Arsinoe se şterge.

— Aşa ea. Mirabella a spus.

Se uită amândouă cum Camden îl plesneşte cu laba în joacă pe Braddock. E uimitor ce frumos se joacă împreună. Camden îl muşcă de labă, iar Braddock o aruncă rostogolind-o pe muşchiul umed. Puma scuturã capul, cu blana udă şi lipicioasă pe alocuri, şi vine din nou să-l muşte.

— Avea nevoie de asta, spune Jules, cu ochii la pumă. Îi ridică moralul.

— Şi lui Braddock.

Dar nu şi pe al lor. Mai întârzie aşa, în compania lor plăcută, dar asta nu poate dura.

— Câteodată îmi vine să alerg la Cait şi să-i spun să mă ia acasă.

— Şi mie la fel, spune Arsinoe. Şi sunt surprinsă că o trimite pe Caragh la consiliile de război. Într-un fel, am sperat că o să ne dea un sfat.

— Îmi dă mie sfaturi. Dar nu în faţa consiliului.

— Şi ce spune?

— Că nu putem învinge. Dar că trebuie să încercăm.

— Înseamnă că nici ea nu se pricepe să ridice moralul cuiva, spune Arsinoe, iar Jules îi pune mâna pe umăr.

— Moralul meu va fi ridicat după ce se va termina bătălia. Şi când o să te găsesc în viaţă în partea cealaltă. O trage pe Arsinoe în braţele ei. Să te găsesc în viaţă în partea cealaltă!

— Armata rebelilor a pornit.

Genevieve vine în spatele lui Katharine, care se uită pe fereastră, la oraşul de jos. Zile la rând, locuitorii oraşului Indrid Down şi-au fortificat casele, şi-au acoperit ferestrele cu scânduri şi şi-au luat înăuntru butoaie cu provizii.

— Regină Katharine! M-ai auzit?

— Te-am auzit, spune Katharine.

Ea şi Genevieve privesc cum este mânat repede pe stradă un cal care e mai mult oase, probabil pentru a fi dus în siguranţă la vreo fermă de la ţară.

— N-ar trebui să verificăm fermele din jurul oraşului? Să rechiziţionăm mai multe provizii pentru asediu, înainte să vină rebelii?

— Nu va fi un asediu. Va fi o bătălie. O bătălie finală.

— N-ar trebui să-i realocăm pe cei care nu vor lupta?

Katharine arată cu bărbia ferestrele bătute în scânduri.

— Ştiu ce urmează să se întâmple. Ei vor să stea. Jumătate dintre ei vor întoarce armele împotriva mea, probabil.

Genevieve vine lângă ea, iar mâinile ei sunt albe şi tremurătoare pe pervazul de piatră. Îi este teamă. Tuturor le e teamă.

Cu toată aroganţa şi puterea membrilor din Consiliul Negru, niciunul dintre ei n-a mai luptat.

— Kat, nu ceda! O fixează pe Katharine cu ochii ei liliachii. Sora mea nu te-a crescut să stai deoparte!

— Sora ta m-a crescut să fac ce mi se spune. M-a crescut să servesc. Să fac pe plac.

Katharine îşi flexează mâna şi le simte pe reginele moarte chiar acolo, la suprafaţă, ocupând din ce în ce mai mult loc cu fiecare zi ce trece. Cu siguranţă pe ele le-a servit bine.

— Am iubit-o pe Natalia. Şi ea m-a iubit, în felul ei. Dar n-a crezut niciodată în mine. Şi nici tu nu crezi în mine acum. Te gândeşti că Arsinoe şi Jules Milone vin asupra noastră cu o armată de elementali, naturalişti şi războinici, cu oracoli care să le arate capcanele şi cu oameni lipsiţi de har care ne vor pune pe fugă cavaleria. Te gândeşti că ne vor copleşi cu o ploaie de vulturi şi de fulgere. N-ai idee ce poate să facă armata mea.

— Atunci, nu ţi-e teamă? întreabă Genevieve. Nu ţi-e teamă că vom pierde?

Katharine lasă ochii în jos, cu tristeţe.

— Nu. Nu vom pierde.

Muntele Horn

Soarele după-amiezii e cald pe spatele lui Arsinoe când urcă pe cărarea de pe coasta muntelui Horn cu ursul ei.

Cu toate că pe pajiştile mai joase zăpada s-a topit, aici cărarea e acoperită cu un strat alb de nea.

În spatele ei, în Sunpool, armata rebelilor se scurge neîntrerupt pe poarta oraşului. Îi va prinde din urmă când va termina. Nu vor putea ajunge prea departe, o armată de dimensiunea aceea şi neobişnuită cu marşul. În prima noapte când îşi vor aşterne tabăra, Emilia va răguşi strigând la ei până îi va organiza. Dar Arsinoe trebuie să recunoască, e impresionant cât de repede s-au mişcat după ce a dat Jules ordin.

Arsinoe merge cu pas egal şi se sprijină de urs. Mijeşte ochii şi încearcă s-o vadă pe Jules, călărind în fruntea lor pe armăsarul negru, sau pe Emilia, pe armăsarul ei roşcat, dar nu le găseşte. Şi Billy e acolo, undeva, pe un cal de împrumut. Cu nişte arme de împrumut. Să lupte într-un război de împrumut.

Înainte să plece pe munte, Billy a întrebat-o dacă nu poate veni cu ea.

— E o treabă de regine, i-a spus ea.

— Aşa cum ai cu Katharine.

— Da. Aşa cum am cu Katharine.

El nu a mai insistat, de parcă întrebarea fusese de formă, o replică pe care trebuia să o spună. În noaptea aceea, o ţinuse din nou în braţe ca şi cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Dar ceva se schimbase. De când fusese prizonierul lui Katharine, Billy nu mai era la fel.

— Nu e niciun viitor pentru regine, murmură ea, iar Braddock o împunge uşor cu capul.

Când intră în peşteră, aerul miroase a piatră de munte şi a pământ reavăn. Bagă mâna în sac să scoată lemne, ca să facă un foc la care să-şi încălzească mâinile îngheţate, şi o bucată de peşte uscat, ca să-i mulţumească ursului pentru companie, îi ia ceva timp să aprindă lemnul; degetele ei bâjbâie cu chibriturile,

şi niciodată nu s-a priceput la fel de bine ca Jules să aranjeze lemnele. Dar în scurtă vreme, peştera scânteiază în lumina portocalie, iar ea se aşază lângă Braddock, cu ochii la umbrele din spate, unde peştera începe să coboare abrupt spre inima muntelui.

Nu îi e teamă, de data asta. Nu e îngrijorată şi nici neliniştită. De data asta ştie de ce a venit.

— Nu fi sfioasă, Daphne! şopteşte ea. Îmi eşti datoare! Scrutează atent întunericul, urmărind forma stâncilor. În cele din urmă, se ridică şi porneşte spre întuneric. N-am bătut atâta drum să vorbesc cu o gaură din pământ, spune.

Aşteaptă. Daphne va apărea din clipă în clipă: o siluetă ştearsă, cu vârfurile degetelor ascuţite şi cu picioare mult prea lungi, îndoite în poziţii nefireşti.

Numai că nu apare. Arsinoe se apleacă peste stânci, atârnată deasupra prăpastiei. Odată, în visele ei, o crezuse pe Daphne prietenă. Poate chiar o considerase o parte din ea. Acum nu mai crede asta.

— Ieşi de acolo! strigă ea, şi îşi ascultă vocea care stârneşte ecouri în adâncuri. Mirabella a murit! Şi ceaţa a rămas! Tu chiar ai crezut că o să dispară? Sau ai vrut să mai vezi cum moare încă o regină elementală?

Întrebarea rămâne atârnată în aer şi ecoul ei se întoarce la ea fără răspuns. Nu vede nicio mişcare în întuneric, nicio urmă de fum. Nici n-o simte ascunsă în spatele stâncilor.

Arsinoe îşi scoate micul pumnal ascuţit. Face o tăietură superficială pe mână şi mânjeşte zidul peşterii. Strânge pumnul şi lasă sângele ei de regină să picure jos, tot mai jos, în inima insulei. Dar muntele e gol. Daphne nu mai e, iar forţa aceea care a ridicat-o odată acum tace din nou. Nu îi va ajuta cu nimic.

Sunt pe cont propriu.

Tabăra Rebelilor

— N-a fost simplu, spune Jules, când ea şi Caragh se uită în jos de pe colină la locul în care armata şi-a făcut tabăra. Dar am reuşit.

Au reuşit să treacă peste munţi o întreagă forţă de luptă. Jos, rebelii instalează corturi şi construiesc adăposturi provizorii pentru cai. Cu ajutorul naturaliştilor, aproape niciun cal nu s-a accidentat, în ciuda terenului nesigur şi stâncos.

— Rebelii nu mai sunt rebeli, spune Caragh. Sunt soldaţi, înclină capul spre Jules. Arsinoe ar fi trebuit să ne ajungă din urmă. Poate a mai rămas puţin cu Braddock.

— Poate ar trebui să te întorci să vezi, zice Jules şi se uită la mătuşa ei cu coada ochiului.

— Cum adică?

— Adică vreau să te întorci.

— În niciun caz. Caragh clatină din cap. Mama ta s-a dus. Nu sunt eu războinic, dar nu te las să pleci singură.

— Nu sunt singură.

— Dar eu sunt tot ce…

Se opreşte.

Jules se uită la ea. Caragh a crescut-o, după ce Madrigal a plecat. A învăţat-o cum să-şi folosească harul. Şi toţi anii aceia pe care i-a petrecut la Black Cottage au fost numai pentru ea. Pentru Jules. Nimeni n-o face pe Jules să se simtă mai în siguranţă decât Caragh. Chiar şi acum, când îi spune să plece, Jules nu şi-ar dori decât ca ea să rămână.

— Vreau să te întorci. Pentru Fenn.

— Fenn îl are pe Matthew, spune Caragh, dar chipul ei se întristează.

— Vreau să te întorci pentru ceilalţi, să-i duci într-un loc sigur, dacă nu vom reuşi. Viaţa tuturor celor din familia Milone va fi pierdută dacă vom fi înfrânţi, şi nu pot permite să se întâmple aşa ceva bunicii Cait şi lui Ellis. Am nevoie de tine la Sunpool, ca să-i ajuţi pe ceilalţi să se retragă la Wolf Spring. Şi de acolo să dispară. Ia-l pe frăţiorul meu. Ia-l pe Matthew. Şi n-o lăsa pe Katharine să vă găsească.

— Jules, rosteşte Caragh. Întinde braţele şi o strânge cu putere, cum nu mai făcuse de când era Jules mică. Mult prea repede, se întoarce şi se îndepărtează. Mă duc, spune ea peste umăr. Şi dacă o văd pe Arsinoe, o trimit în direcţia potrivită.

Caragh coboară repede panta dealului şi trece pe lângă Emilia, care urcă acum.

— Caragh? strigă Emilia. Caragh, unde te duci? Emilia se apropie de locul în care Jules şi-a instalat tabăra. Unde se duce Caragh?

— Am trimis-o înapoi.

Emilia se uită lung după ea, ca şi cum s-ar gândi că a mai pierdut un luptător. Dar apoi încuviinţează din cap.

— Foarte bine. Mă bucur.

— Arsinoe ar fi trebuit să ne ajungă din urmă până acum.

— O să vină, spune Emilia, neîngrijorată.

— Ar trebui să trimitem o iscoadă s-o caute.

— Mmmpff, face Emilia.

— Asta înseamnă „da”? Nu ţi-am descifrat încă toate sunetele pe care le scoţi.

O împinge uşor în umăr, iar Emilia îi dă cu palma peste mână.

— Nu încerca să mă dezarmezi. Se uită la Jules, iritată. Şi a fost un „nu”. Nu ne vom risipi iscoadele. Bătălia e în faţa noastră, nu în spate.

— Ştii că avem nevoie de ea şi de Daphne ca s-o înfrunte pe Katharine şi ceea ce controlează Katharine. Ce a făcut ea în Bastian…

— Nu avem nevoie decât de tine, se răsteşte Emilia. De regina noastră, Regina Legiunii. Sper că Arsinoe o să cadă în groapa aia din peşteră. Sper că ea şi regina ei moartă o să ne lase în pace.

— Nu vorbeşti serios, şi nici tu nu crezi asta. Eşti curajoasă, dar nu eşti proastă.

Jules se uită în jos la armată şi se crispează. Nu poate să uite ce a văzut în oraşul războinicilor. Cruzimea de acolo. Şi unilateralitatea totală.

— Ţi-e frică? întreabă Emilia.

— Normal, răspunde Jules. Ţie nu îţi e?

— Ba da. Zâmbeşte. Dar harul războiului… mie îmi place frica. O savurez ca pe bere. Nu simţi asta?

Se întoarce spre Jules şi îşi trece degetul peste bărbia ei. Atingerea şi privirea ei o fac pe Jules să simtă ceva în stomac. Ceva care i se pare familiar şi nou în acelaşi timp.

— Nu-ţi place, măcar un pic?

Jules respiră întretăiat, iar Emilia se apropie de ea şi îi ia faţa în palme.

— Nu mai e mult până când vom lupta. Nu mai e mult până când se va termina totul, într-un fel sau altul. Lupta va fi… haotică. Plină de sânge şi de neprevăzut. Vom pierde prieteni.

E atât de aproape. Ochii ei negri strălucesc.

Jules râde încet, stânjenită.

— La războinici asta trece drept flirt? spune ea, iar Emilia râde, şi Jules o ia de mână. Atâtea discuţii despre cum o să ne pierdem…

— Eu nu te voi pierde pe tine, spune Emilia.

— N-ai de unde să ştii. Doar dacă… Jules se dă un pas înapoi. Ai de gând să mă opreşti de la luptă? Să mă ţii înconjurată de soldaţi, ca să nu fiu în pericol? Nu am venit până aici pentru asta, Emilia. Nu genul ăsta de regină războinică ai creat tu.

— Şi nu e genul de regină pe care îl vreau, spune Emilia.

O trage pe Jules mai aproape. Chiar în clipa în care buzele lor se ating, Jules clatină din cap şi Emilia se retrage.

— Îmi pare rău, spune Jules.

— Ţi-e teamă?

— Nu.

— Deci nu simţi şi tu?

— Nu. Eu… nu ştiu. Şi ştiu că asta sună stupid. Ştiu că Joseph e mort. Ştiu că nu se mai întoarce, şi ştiu că nu s-ar supăra. Ştiu că în curând vom pleca la luptă, şi că s-ar putea să nu mai avem prea mult timp. Dar… pur şi simplu nu ştiu.

Emilia lasă ochii în jos, în mod evident dezamăgită.

— Eşti supărată pe mine?

— Pentru că ai o inimă devotată? Emilia întinde mâna şi îi dă părul pe după ureche. Niciodată n-o să mă supăr pe tine pentru asta.

Arsinoe se strecoară în tabără în toiul nopţii. Focurile sunt mici, dar tot e imposibil să nu le vezi. Chiar şi pe întuneric simţise prin talpa bocancilor urmele lăsate de cai şi de căruţe. Regina Legiunii nu îşi ascunde intenţiile. Oricine ar urmări locurile în care se aprind focurile de tabără şi-ar da seama că rebelii se îndreaptă spre Indrid Down.

— Regină Arsinoe!

Una dintre iscoade se înclină când o vede.

— Iar facem plecăciuni? spune Arsinoe.

Cu lupta aşa de aproape, toată lumea a devenit superstiţioasă. Caută binecuvântări şi înţelegeri cu propria conştiinţă. Se roagă de oracoli să le dea semne că vor supravieţui şi că luptă de partea binelui.

— Nu-i nimic. N-am vrut să mă răţoiesc la tine. Ştii unde e Billy Chatworth?

— În tabăra de pe creasta din nord.

Îi arată cu mâna. Tabăra e aşa de mare, că trebuie să se mai oprească de două ori ca să întrebe, dar în cele din urmă îl găseşte stând în picioare în faţa cortului, înaintea unui mic foc la care se face mâncare.

— Arsinoe! Ajunge la ea din trei paşi şi o ia în braţe. Ai întârziat prea mult; am fost îngrijorat.

— Îmi pare rău. A durat mai mult decât am crezut să-l las pe Braddock cu Willa la Black Cottage.

— Nu voia să-l laşi acolo?

— Nu voia Willa să-l ţină.

— Ea nu e naturalistă, spune Billy, aşa că mă gândesc că nu poţi s-o condamni.

— Nu, nu e. Dar îl cunoaşte. I-am lăsat un sac plin de peşte afumat ca să îl ţină cuminte. Oricum, cred că el va pleca în pădure, să vadă dacă nu e Caragh acolo.

Billy dă din cap. Nu mai arată la fel fără zâmbetul lui şi fără sclipirea aceea de continental din ochi.

— Te-ai schimbat aşa de mult, spune ea încet. De când ai venit pe insula asta şi i-ai spus lui Jules că ai şi tu o pisică surdă cu ochi de culoare diferită, ca ai ei.

El râde.

— Dumnezeule! Chiar am spus asta? Cum m-ai suportat?

— Cu răbdarea unei regine, spune ea şi râd amândoi, până când cineva din cortul lui Billy începe să se foiască şi să bombăne.

— Vorbiţi mai încet acolo! Unii dintre noi vor să doarmă puţin înainte de a comite actul de trădare.

Arsinoe clipeşte.

— Cine e în cortul tău?

— Pietyr Renard. Billy se încruntă. Am tras beţişorul mai scurt.

Arsinoe se uită prin deschizătura cortului şi vede puţin din el, cum doarme pe o parte, cu braţele strânse tare la piept.

— Sunt surprins că l-au adus şi pe el, spune Billy. Nu e de încredere.

— De încredere, nu. Dar Katharine chiar a încercat să-l ucidă. L-a lăsat luni de zile inconştient. Cred că îi e frică de ea, dacă altceva nu cred.

— Hmm. O fi el toxic, dar adevărata lui putere e puterea de convingere. Ah! Billy ridică sprâncenele. Ţi-am păstrat ceva de mâncare.

Apucă mânerul unei oale cu o cârpă şi răstoarnă conținutul pe o farfurie. Arsinoe simte miros de morcovi, de ceapă şi de carne cu sos.

Sigur că el ştia că trebuie să-i păstreze o farfurie cu vârf. O cunoaşte aşa de bine! Dar după ce ia farfuria, îşi dă seama că nu îi e foame. Sau, cel puţin, nu de mâncare.

— Vrei să-mi spui că trebuie să împărţim cortul cu un Arron, toată noaptea?

Îl ia de mână şi îi mângâie palma cu degetul mare.

— Ar fi urât din partea noastră să-l dăm afară. O trage mai aproape. Dar sunt convins că putem găsi un alt loc plăcut.

Nici nu trebuie s-o convingă. Ies amândoi repede din tabără, ţinându-se strâns.

— Întunericul ăsta afurisit! Ai grijă! Cred că am trecut pe lângă un şopron, nu departe de aici. Părea pustiu, cu excepţia unor capre.

— Un şopron, un hambar, un copac mai gros, orice, din partea mea, spune ea, şi Billy râde.

Reuşesc cumva să găsească drumul până acolo şi sar gardul. Aşază pe jos nişte paie curate şi o pătură, iar Billy alungă de acolo nişte capre curioase.

— Păcat că şoproanele nu au uşi, spune el, iar Arsinoe îl trage spre ea.

— Vino aici şi taci!

— Să tac?

— Măcar încearcă să nu sperii caprele.

Îl aude cum râde. Nu se pot vedea prin întuneric, dar mâinile lor au destulă experienţă. Nu trece mult până când amândoi uită de capre sau de aerul rece al nopţii şi se gândesc doar la ei doi.

Pe urmă rămân întinşi unul lângă altul, tăcuţi.

— Nu vreau să mă întorc, şopteşte ea.

— Poate reuşim să oprim răsăritul soarelui o zi-două…

— De ce nu o lună?

— O lună de dormit pe pământul rece şi tare. Chiar că ai fost crescută de naturalişti. Billy o strânge mai tare în braţe şi se ghemuiesc amândoi în pătură. Mă bucur că Renard stă în cort. Îmi place să fiu aici, cu tine, departe de toţi.

— Şi eu. Arsinoe îşi reazemă capul de pieptul lui. Dar bietul Pietyr Renard… După cum o ştiu eu pe Emilia, cu siguranţă are un plan pentru el.

— Cred că vrea doar să fie văzut. Să o stârnească pe Katharine şi s-o determine să facă o prostie.

— N-o să meargă. Katharine e în multe feluri, dar proastă nu e.

Billy oftează.

— Presupun că nu-l invidiez pe Renard. Să stea de partea cealaltă a câmpului de luptă. Nici nu pot să-mi închipui cum ar fi dacă erai tu în locul ei. Dar tu niciodată nu vei fi în locul ei.

— Niciunul dintre noi n-ar trebui să fie aici. Nu aşa ar trebui să fie. Toţi oamenii aceia care vor muri, niciunul n-ar mai muri dacă reginele lor ar fi făcut ce trebuia.

— Nu poţi să gândeşti aşa. Aşa trebuie să fie. Fennbirn a terminat cu vechile tradiţii. Emilia poate să fie şi o escroacă, dar are dreptate. Toţi soldaţii pe lângă care am trecut în drumul nostru. Toţi soldaţii rebeliunii. Sunt gata de o schimbare.

— Sper să fie cu adevărat gata, spune Arsinoe. Fiindcă după asta, totul se va schimba.

Mâinile lui rămân nemişcate pe trupul ei. Timpul petrecut de ei împreună se apropie de sfârşit.

— În timpul bătăliei nu vom fi împreună, spune el. Jules îi va provoca pe soldaţii din gardă să atace…

— Iar eu mă voi duce după Katharine.

— Ce o să faci? întreabă el. Chiar ai de gând s-o ucizi?

— Am de gând să fac ce mi-a cerut Mira să fac, răspunde Arsinoe, frecându-şi cicatricele din palmă. O să le alung pe reginele moarte. Şi pe urmă, da. O s-o ucid.

Aşteaptă. Nu poate să-i vadă expresia pe întuneric.

— După ce se va încheia bătălia, eu n-o să rămân în Fennbirn, spune el.

— Din cauza asta? întreabă ea şi se ridică în fund.

— Nu. E un război, Arsinoe. După ce se termină, niciunul dintre noi nu va avea mâinile curate. Dar... trebuie să mă duc acasă. Trebuie să aranjez lucrurile acolo.

— Atunci, vin cu tine.

— Locul tău nu e acolo. E nevoie de tine aici. Dar mi-aş fi dorit să fie şi locul meu aici.

— Este, replică ea cu voce slabă.

Dar nu îl contrazice mai mult. Are dreptate, şi ea nu poate să scape de senzaţia că după încheierea bătăliei, nu va mai rămâne nicio regină, vie sau moartă.

— Ştii că am încercat din răsputeri să nu fiu ceea ce sunt acum, spune.

El se ridică într-un cot, iar Arsinoe se bucură acum că el nu-i poate vedea faţa.

— Şi ştii că te-am iubit, Junior, nu? Ştii că întotdeauna te voi iubi.

Indrid Down

— Rebelii sunt aici.

Katharine se întoarce. Mesajul pe care i-l transmite Rho nu o ia prin surprindere.

— Câţi sunt? întreabă ea, fără prea mult interes.

— Mulţi, răspunde Rho. Primele estimări făcute de iscoadele tale arătau un număr mult mai mic.

— Şi ce ar trebui să însemne asta? întreabă Genevieve.

Doar ea, Rho şi Renata Hargrove au venit în camera ei. Restul Consiliului Negru s-a ascuns la chemarea lui Katharine. Nu e surprinsă. Şi pe urmă, nici nu are nevoie de ei.

Pentru că de două zile încoace, Katharine a simţit-o pe Regina Legiunii apropiindu-se. A simţit-o din trăncăneala agitată a reginelor moarte din sângele ei, a simţit-o din pofta cu care îi vor carnea între dinţii lor. Reginele moarte bolnăvicioase şi pervertite, ale căror nume au fost uitate.

— Avem mai mulţi cai, spune Renata. Soldaţi pregătiţi, cu armuri complete şi arme făcute din oţel, nu din lemn.

Rho deschide gura s-o contrazică, dar Katharine o opreşte cu o privire. Ştie perfect că dezavantajul numeric nu va conta.

— Şi oamenii din oraş? Câţi au fugit?

— Cei care şi-au permis, au fugit spre mijlocul insulei – au căutat adăpost la vest de Highgate.

Katharine dă din cap. Cei care nu şi-au permis au rămas şi s-au ascuns, prinşi la mijloc între bătălie şi ceaţă.

— Avem provizii, spune Genevieve. Vor fi în siguranţă cât timp vom putea apăra oraşul.

Katharine se uită în jos, la întinderea de acoperişuri. De ce trebuiau să se teamă oamenii aceia? Regina Legiunii venea să-i elibereze, cel puţin aşa spunea ea. Dar Katharine îi va proteja oricum. Îi va proteja pe aceşti oameni care rămân, chiar dacă nu îi sunt credincioşi. Chiar dacă au întors spatele coroanei, ca şi cum n-ar însemna nimic, ca şi cum n-ar fi întreaga istorie a insulei. Sute de bătălii care s-au dat şi s-au câştigat. Regine ilustre, pline de putere şi de onoare, ale căror haruri au făcut din insulă o legendă.

— Regină Katharine, ce trebuie să facem? întreabă Renata.

Katharine se îndepărtează de fereastră şi oftează, cu mâinile strânse în poală.

— Vrem ca Regina Legiunii să mărşăluiască aşa pe străzile noastre? Convoacă garda regală. Pune să se ridice baricade pe străzile principale şi în pieţe. Să se fortifice castelul Volroy şi să fie înarmate santinelele. În ceea ce mă priveşte, eu o să-i întâmpin pe câmpul de luptă.

Renata şi Genevieve aşteaptă, uitându-se la Rho.

— Vreau să am o vorbă cu comandantul meu. Voi ocupaţi-vă de asta! Şi transmiteţi-le mesajul şi celorlalţi membri ai consiliului, care nu s-au deranjat să participe la întrunire.

Cele două pleacă repede, iar Rho închide uşa.

— Vor să fugă, spune Rho. Iar Bree Westwood aruncă doar priviri furişe în ultimul timp. Ar trebui supravegheată.

— Las-o în pace! Lasă-i pe toţi în pace! Dacă rebelii vor străpunge zidurile castelului, vor fi pedepsiţi fără milă în focul luptei. Le e frică de soldaţi. Le e frică să nu fie sfâşiaţi de ei. Şi au de ce.

Katharine se uită spre vest, către Greavesdrake, deşi nu poate să-l vadă prin ziduri cum stă mândru şi singuratic pe dealuri. Măcar de data asta se bucură că Natalia nu mai e, ca să nu trebuiască să şi-o imagineze la conac, când vin rebelii cu săbii şi torţe.

Rho se duce la masă şi îşi pune o cupă cu vin. Ce ciudat e, să găsească în ea un astfel de aliat. Înainte, Katharine ura până şi înfăţişarea ei, coada ei roşie împletită strâns, fălcile ei întotdeauna încleştate, ca sculptate în piatră. Dar ura ei nu era cu adevărat ură. Era ciudă, fiindcă o astfel de femeie era împotriva ei şi nu alături de ea. Iar acum – acum, când se uită la Rho, nu simte decât părere de rău pentru ceea ce va trebui să facă.

Rho se duce la fereastră, să se uite în curtea interioară, unde soldaţii din gardă au început să se adune.

— E greu să mă uit în ochii lor, spune Katharine. Când ştiu că le ordon să plece la luptă ca să moară. Până la urmă, pentru mine luptă ei? Cred în mine sau, pur şi simplu, nu au de ales?

— Nu vom şti niciodată, răspunde Rho. Asta înseamnă să fii comandant. Dar tot trebuie să te uiţi în ochii lor.

Katharine vine lângă Rho. Preoteasa este mult mai înaltă ca ea şi are umerii foarte laţi. E întruchiparea harului războiului.

— Ce simţi când îţi dau reginele moarte? întreabă Katharine.

Rho inspiră adânc.

— Simt ceva sacru. Şi e o onoare să lupt împotriva Reginei Legiunii. Rebelii aceştia se ascund în spatele lui Arsinoe, dar nu iubesc insula sau pe zeiţă. Nu ca noi. Sunt recunoscătoare pentru alianţa cu reginele moarte. E ca şi cum zeiţa ni le-a trimis în ajutor.

Katharine îşi încleştează dinţii. Nici măcar Rho, unul dintre servitorii cei mai credincioşi ai zeiţei, nu-i înţelege voia. Nu aşa cum o înţeleg fiicele ei.

— Atunci, apropie-te, Rho!

Surorile moarte încep să alunece prin venele lui Katharine. Se reped la suprafaţă cu atâta forţă, încât o fac să se strâmbe, simţind senzaţia aceea de usturime, de întindere. Mâna lui Katharine se strecoară la ceafa preotesei. Îşi lipeşte buzele de gura lui Rho. După aceea, Rho cade în genunchi pe covor, cu respiraţia tăiată.

Katharine se uită cum venele ei se întunecă. Reginele moarte pe care le-a trimis în ea sunt mai multe ca niciodată. Se umflă sub pielea ei. Îi înnegresc ochii.

— Porneşte! spune ea, iar Rho se ridică în picioare. Du-te după Regina Legiunii! O moarte mai bună nu există. Nici bătălie mai mare ca asta.

Tabăra Rebelilor

Vestea că armata Reginei încoronate a pornit în marş străbate tabăra ca un fior. Nu contează că rebelii ştiau că vor veni şi că soldaţii erau pregătiţi de la prima oră a dimineţii. Nu contează că ei fuseseră cei care străbătuseră toată insula ca să declanşeze această luptă. Acum e ceva real, toate femeile şi toţi bărbaţii se tem.

Billy şi Pietyr se înarmează în liniştea încordată a cortului lor. Arsinoe plecase de lângă Billy înainte de venirea zorilor, să se ducă la Jules. Dar înainte de a pleca, a mâncat ce mai rămăsese de aseară, iar Billy consideră că ăsta e un semn bun.

— Mănânci ceva înainte de plecare? întreabă el, uitându-se cum se chinuie Pietyr să-şi pună armura care nu e pe măsura lui.

Nu i-au dat prea multe: o armură de piele pentru picior şi una pentru umăr, o sabie şi un scut.

— Deşi Arsinoe n-a lăsat prea mult, adaugă Billy.

Pietyr ridică nasul, scârbit.

— Cum poate să înghită atâta mâncare fără toxine? Numai mirosul de la o mâncare aşa de insipidă îmi întoarce stomacul pe dos. Nu e toxică. Pietyr se chinuie să-şi închidă curelele şi înjură. Armura asta e nedemnă de animalul care a fost ucis pentru ea!

Billy oftează şi lasă jos lingura cu terci de ovăz şi bucăţica de brânză. Vrea să-i arate că nici armura lui nu e mai bună, dar vede cum îi tremură mâinile lui Pietyr şi se duce să-l ajute.

— Dacă aş fi luptat de partea lui Katharine a mea, aş fi avut armura soldaţilor de gardă. Argint sclipitor din cap până în picioare.

— Deci ai prefera să fii acolo? Să lupţi alături de Katharine a ta?

Pietyr se încruntă în timp ce Billy îi strânge o cataramă.

— Normal că da. Aş fi alături de ea până la capăt, orice ar fi. Dar Katharine a mea nu mai există.

— Ba există, nu-i aşa? Sau cel puţin trupul ei. Faţa ei. Poate o să te răzgândeşti când o s-o vezi şi o să vrei să schimbi tabăra.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Pietyr, mijind ochii.

— Doar că o să bag cuţitul în tine dacă încerci. Billy termină cu protecţia de umăr şi se dă un pas înapoi, apoi îl plesneşte cu palma în piept. Sau poate vreau să spun că eşti un bărbat curajos că lupţi în condiţiile astea.

Pietyr trage de armură, să vadă dacă e bine prinsă.

— Mi se pare că eşti cam vorbăreţ în dimineaţa asta. Mai mult ca de obicei. Ţi-e frică?

Billy ridică din umeri. Simte fiecare picătură de sânge care îi aleargă pe sub piele şi fiecare bătaie de inimă care încearcă să ţină pasul cu ea. Îi e frică. Şi ştie că şi lui Pietyr îi e frică, oricât ar încerca el s-o acopere prin dispreţ.

— Cred că da, spune el, şi simte cum o parte din frica lui se topeşte odată cu mărturisirea. Dar nu simt mai multă frică decât furie. Azi voi răzbuna uciderea tatălui meu şi a prietenilor mei. Azi, perioada mea ciudată petrecută pe Fennbirn ia sfârşit.

— Adică vrei să te duci împotriva lui Rho Murtra, spune Pietyr. Eşti nebun.

— Poate. Sau poate o să cadă la pământ, doborâtă de greutatea armurii ăleia sofisticate, iar eu o să dau lovitura norocoasă.

Pietyr nu spune nimic. Clatină din cap şi îşi ia sabia, iar Billy îl urmează spre cai.

Când Arsinoe ajunge în cortul lui Jules, are grijă să tuşească puternic şi să lase să treacă suficient timp înainte de a intra, în caz că dă peste ceva privat. Dar înăuntru, Jules şi Emilia sunt deja treze şi stau pe jos, cu Camden întinsă între ele. În capătul celălalt al taberei, dimineaţa a început să se albăstrească, dezvăluind în sud oraşul-capitală şi turnurile castelului Volroy, pe care Arsinoe le simte că se uită în jos la ea chiar şi pe întuneric.

— Slavă zeiţei! spune Jules şi zâmbeşte. Am crezut că n-o să mai ajungi.

— Doar mă cunoşti! Arsinoe se apleacă şi intră. Mereu în ultima clipă. Mereu o intrare spectaculoasă.

— Deci, ai făcut-o, spune Emilia. O ai?

Se uită atent în jurul lui Arsinoe, în lumina slabă.

— Chiar dacă aş avea-o, nu ar fi cu mine. De ce toată lumea îşi închipuie că am totul în buzunar? Arsinoe se încruntă. Dar, nu. Nu era acolo. Peştera era goală.

— Dar era singura noastră speranţă, spune Jules.

— Ba nu, nu era. Emilia se ridică în picioare. Era disperare. Era o mişcare făcută de frică. Dar niciodată n-am avut nevoie de o regină moartă. Noi nu suntem cum e Katharine.

Pare sigură pe ea. Vorbeşte ca un comandant. Nu pentru prima oară, Arsinoe se întreabă cum de s-a ajuns aici, să asedieze oraşul Indrid Down. Nu trecuse aşa de mult timp de când ea şi Mirabella stăteau în casa de cărămidă a lui Billy, pe continent, sau de când era în Wolf Spring şi bea bere la Capul de Leu.

Clapa cortului se dă din nou la o parte; este Mathilde, care a venit să le alerteze.

— Armata lui Katharine s-a pus în mişcare.

— Ai văzut asta într-o viziune? întreabă Jules.

— Am văzut-o cu ochii mei, răspunde Mathilde.

— Sună adunarea! ordonă Emilia. Fă alinierea! Ne întâlnim în faţă.

Mathilde dispare în spatele clapei care se lasă. Sunetul cornului şi agitaţia care urmează îi dau fiori lui Arsinoe.

Jules se ridică şi se întinde lângă pumă, iar Emilia strânge armele. Amândouă şi-au pus deja armura. Şi Camden va avea armură, una croită special pentru ea. Lui Arsinoe îi vine să se arunce peste trupul zvelt şi blănos al pumei, gândindu-se la săgeţile şi la săbiile care vor urma.

— Crezi că ar fi trebuit să-l aduc şi pe Braddock?

— Cred că un urs brun mare face cât un regiment de cavalerie, spune Emilia. Ar fi doborât zeci de soldaţi şi ar fi atras asupra lui focul. Şi cred că este animalul tău şi prietenul tău. Şi că ai făcut bine că l-ai lăsat acasă.

Arsinoe clipeşte din ochi, uimită.

— Concentrează-te! Emilia o plesneşte peste umăr şi o ajută să-şi pună armura uşoară de argint. Mintea ta trebuie să fie doar la luptă, dacă vrei să supravieţuieşti.

— Mintea mea e doar la Katharine, spune Arsinoe. La unde e acum şi unde o să fie.

— Ar putea să înceapă lupta în fruntea soldaţilor. Dar să nu fii surprinsă dacă o vor ţine în spate. S-ar putea să fie greu de ajuns la ea.

— Nu-mi pasă.

Simte cum se strânge armura când încheie cataramele. O parte din ea ar vrea s-o scoată. Nu va face altceva decât s-o încetinească.

Jules îşi pune pumnale în bocanci şi la centură. Îşi prinde o sabie peste piept. Uitându-se la ea, Arsinoe nu poate să nu se gândească la faptul că şi ea, şi Katharine sunt atât de micuţe, dar atât de cumplite. Când se întoarce cu faţa la Arsinoe, ochii lui Jules, albastru şi verde, strălucesc.

Emilia verifică lama unei săbii şi o înfige cu putere în teacă.

— Trebuie să mă ocup de soldaţi. Ne vedem la cai.

După ce pleacă, Jules ia armura lui Camden.

— Cum Dumnezeu s-o fac să intre în asta? întreabă ea, şi Camden plesneşte cu coada în pământ. Arsinoe, vrei s-o ţii tu?

— O, nu! Arsinoe se dă un pas în spate. E familiarul tău, tu îi pui armura.

Jules chicoteşte.

— Eu te-am ajutat cu ursul.

— Asta a fost acum o sută de ani. Ursul meu nu e aici acum. Şi pe urmă, chiar trebuie să mă duc după Emilia. Vreau să vorbesc ceva cu ea.

— Cu Emilia? Ce aveţi voi două de vorbit?

Arsinoe ridică din umeri şi iese din cort.

— Ceva. Ceva, pur şi simplu.

Afară, tabăra s-a trezit la viaţă, toată lumea se mişcă grăbită. De pe colina unde e cortul lui Jules, se vede totul, iar rebelii par o gloată multicoloră şi dezorganizată, care se ceartă între ei, dar, în linii mari, se mişcă înspre capitală. Prin contrast, din puţinul care se vede din armata lui Katharine, toţi sunt în uniforme negru cu argintiu, chiar şi majoritatea cailor. Şi se mişcă laolaltă precum un banc de peşti.

Vreo câteva clipe, Arsinoe rătăceşte fără ţintă, neştiind în ce direcţie a apucat-o Emilia. Dar apoi aude un strigăt familiar. Emilia e chiar sub coastă, răstindu-se la un grup de soldaţi strânşi în jurul unui foc stins.

Când Arsinoe ajunge la ei, soldaţii se împrăştie, părând mai dornici să înfrunte toată garda regală decât pe Emilia.

— E oare înţelept? întreabă Arsinoe. Să ţipi la ei când suntem aşa de aproape de luptă.

— Tocmai fiindcă suntem atât de aproape de luptă nu am pus să fie biciuiţi. Emilia ridică un proţap pe care par să se mai vadă

rămăşiţele bine roase ale unui miel fript. L-au furat de la o fermă pe lângă care am trecut. Şi doar le-am spus tuturor că trebuie să plătească tot ce iau. Noi pornim ca eliberatori, nu ca hoţi! Emilia aruncă ţepuşa în cenuşă. Vor deveni inamici ai coroanei încă dinainte ca ea să ajungă pe fruntea lui Jules.

— Pe fruntea lui Jules? Deci vrei să-i tatuezi coroana cu tuş, precum coroana lui Katharine?

Emilia înalţă capul.

— Nu de multe ori sunt de acord cu un toxic, dar asta vreau să fac. O coroană gravată în sânge. Un simbol permanent. Şi nu ceva stângaci, ca un cerc sau ca vreo pălărie încrustată cu pietre preţioase. Ce cauţi aici? De ce nu eşti cu Jules?

— Voiam să-ţi cer ceva. Vreau să te rog să faci ceva.

— Ce?

— Îţi aduci aminte când ai spus că Billy n-ar trebui să lupte?

Emilia se uită într-o parte.

— Nu trebuia să spun asta. Şi nu am spus-o cum ai interpretat tu. Nu e vorba că nu are justificare să lupte. Dar am văzut ce i-au făcut toxicii. L-am urmărit antrenându-se şi am văzut că braţul drept îi tremură aproape tot timpul. Vrei să-l împiedic? Trebuia să fi spus mai devreme. Acum ne pregătim de plecare, şi nu va fi uşor să…

— Nu vreau să-l împiedici să lupte. Arsinoe îşi muşcă buzele. Vreau să ai grijă de el.

Emilia clipeşte, de parcă n-ar fi înţeles bine.

— Te rog, Emilia! Te rog!

— Nu pot. Eu voi fi lângă regina mea.

— Jules n-are nevoie de tine. Tu ai vrut să fie o războinică… şi acum este. Dar Billy nu e. Şi dacă o înfruntă singur pe Rho, o să-l ucidă.

Emilia oftează.

— Tu ştii că e foarte posibil să murim cu toţii. Şi totuşi vrei să-mi fac griji pentru un amărât de continental.

— Exact asta vreau. Te rog!

— Bine! Emilia îşi aruncă braţele în sus. O să încerc. Dar într-o luptă nu există garanţii.

— Mulţumesc.

Spre uimirea amândurora, Arsinoe se repede s-o îmbrăţişeze. Scurt.

— În fine, spune Emilia. Era de aşteptat, cred. Întotdeauna ai fost ca un băiat, simţi nevoia de protecţie.

Câmpul de luptă

Katharine stă pe armăsarul ei când Genevieve se apropie cu calul ei negru, şi ea, şi calul fiind gătiţi cu veşmintele violet ale toxicilor şi cu armuri de argint, gravate cu cranii.

— Am reuşit să-i atragem pe rebeli în vale, spre vest, spune Genevieve. Au renunţat la terenul bun, dinspre nord.

— N-a fost greu, spune Paola Vend, în timp ce calul joacă lângă ea. Sunt neinstruiţi. Adunaţi dintre ţărani şi muncitori. Hangii. Sunt mulţi, dar se vor dovedi inutili, când n-au pe nimeni capabil să-i conducă.

Katharine se uită la armata ei. Soldaţii păstrează formaţia şi poziţia perfectă. În partea cealaltă a câmpului de luptă, armata pe care o înfruntă nu e nici pe departe la fel de rafinată. Armurile sunt pestriţe sau lipsesc. Unii au doar platoşă, nu şi armură de braţ. Mulţi nu au coif. Vârful suliţelor tremură în aer, în loc să stea sus şi drept. Dar printre ei sunt naturalişti şi elementali, oracoli şi războinici. Deasupra lor, şoimii şi corbii zboară în cercuri. Câinii mârâie lângă ei şi caii calcă furioşi, fără să aibă nevoie de îndemn. Peste încheieturile degetelor pâlpâie focul şi pe cer se adună nori. Săgeţile războinicilor nu ratează niciodată ţinta, iar oracolii vor şti mişcările adversarilor înainte să le ştie ei înşişi.

— Sunt soldaţi de toate harurile, spune Katharine.

— O armată cu blestemul legiunii pentru o regină cu blestemul legiunii, spune Genevieve.

Katharine înghite în sec. Undeva, acolo, este Juillenne Milone, Regina Legiunii întoarsă pe pământ, trimisă de zeiţă pentru a se răzbuna, cea alături de care ar fi luptat Mirabella. Dar Mirabella e moartă. Dacă nu era, totul ar fi putut să fie altfel.

În Katharine, singurul lucru care pulsează e sângele ei. A trimis atâtea regine moarte în Rho, încât e aproape goală, aşa că ştie că transpiraţia laşă care îi apare pe frunte este numai a ei. Strânge cu putere frâiele în mână.

— Sora ta, Arsinoe, va fi şi ea pe acolo, pe undeva, spune Paola. A întors spatele coroanei în timpul Ascensiunii, când ar fi

avut dreptul să o ceară. Doar ca să vină împreună cu nişte rebeli, încercând să o fure de pe fruntea ta.

— Dacă poate s-o ia, i-o dau, spune Katharine, iar Genevieve şi Paola o privesc cu uimire.

În depărtare, spre dreapta, garda reginei se desparte în două, în faţa unei siluete urcate pe un cal masiv, negru. De unde stau ele, faţa lui Rho nu se vede, nici ochii ei negri şi nici venele negre întinse ca o pânză de păianjen. Doar părul ei roşu şi nişte valuri de ceva întunecat, care ies din trupul ei aproape precum ceaţa.

— Ce e aia? întreabă Genevieve.

Katharine îşi strânge buzele, cu o mină sumbră.

— E Rho.

Arsinoe lasă o mână tremurătoare în jos şi îşi bate uşor calul pe grumaz.

— Eşti un cal bun? întreabă ea.

Pare bun, înalt, cu picioare lungi, cu ochi strălucitori şi cu o faţă inteligentă. E brun-închis de la cap la coadă, cu excepţia şosetelor albe de la picioarele din faţă. Pentru ele l-a ales. Şosetele i-au amintit de Billy şi de nenumăratele lui perechi de ciorapi pe care le avea pe continent.

Îşi trece mâna peste greabănul lui şi urmăreşte liniile armurii sale. I se pare că prea multă carne vulnerabilă e expusă. Prea multă carne expusă la toţi. Se uită în stânga, peste dealuri, unde Jules şi Emilia aşteaptă momentul în care să atace. Şi-ar fi dorit să fie acolo. Dar ea are o misiune şi numai una, şi anume să ajungă la Katharine.

Totuşi nu e singură. Mathilde e cu ea. Şi Gilbert Lermont, iar soldaţii din spatele ei sunt foarte mulţi. Speră să fie suficient de mulţi ca să facă o breşă în rândurile soldaţilor de gardă din faţa lor, atunci când vor ataca. Arsinoe va rămâne în urmă, să vadă unde e Katharine.

— Va trebui să ne mişcăm repede, îi şopteşte Arsinoe calului. Şi o să fac tot ce pot să nu fii ucis, dacă faci şi tu la fel. Probabil că n-ai idee ce spun eu. Dar toţi anii ăia de pregătire naturalistă trebuie să însemne ceva.

Se produce o mişcare printre soldaţii din apropierea ei, şi apare Billy, avându-l în spate, pe cal, pe nimeni altul decât pe

Pietyr Renard. Imaginea asta e suficientă ca s-o facă să râdă, chiar şi acum.

— N-ar trebui să fiţi pe exteriorul flancului stâng? întreabă Arsinoe.

— Acolo ne ducem. Voiam doar să…

Billy zâmbeşte puţin, şi pieptul ei se strânge. I se pare ireal să-l vadă îmbrăcat cu armură şi înarmat cu sabie şi arc.

— În fine, Renard a vrut o ultimă şansă de a face apel la conducător.

— Trebuia să-mi fi dat măcar un cal, bombăne Pietyr. Şi un coif.

— Un cal, ca să poţi fugi la inamic? întreabă Mathilde. Şi n-o să primeşti nici coif. Pentru că nu ne eşti de niciun folos dacă nu-ţi vede Katharine părul blond. Până şi soldaţii din gardă ştiu că faci parte din familia Arron. Trebuie să te vadă în culorile Reginei Legiunii.

— Vom vedea. Pietyr îl împinge în umăr pe Billy. Du-mă la comandant!

Billy se uită la Arsinoe cu tristeţe.

— Ultima mea zi pe Fennbirn o petrec în serviciul acestui nemernic, spune el.

Ea zâmbeşte. Ar vrea să întindă mâna spre el. Să-l ţină acolo, ca să fie unul lângă altul.

— Ne vedem după aceea.

— Te simţi bine? întreabă Mathilde după ce Billy şi Pietyr s-au îndepărtat.

Arsinoe încuviinţează din cap. Oracolul nu pare speriat, nici măcar agitat. Şuviţa ei de un alb strălucitor este împletită şi înfăşurată în jurul cocului auriu de la ceafă, şi are pe umeri o mantie curată, galbenă. Cu mantia aceea şi cu iapa de un alb imaculat, ai zice că încearcă să devină o ţintă.

— Ce aţi văzut? întreabă Arsinoe şi se uită în spatele ei, la Gilbert Lermont, care are şi el o mantie galbenă. Gilbert? Ce ai reuşit să vezi?

— Când încerc să văd, vinul se face ca un nor, răspunde Gilbert.

— Şi la mine e la fel, spune Mathilde. Fumul e doar fum.

Când Arsinoe închide ochii cu frustrare, Gilbert se încruntă.

— Aţi lăsat harul viziunii să lâncezească sute de ani, şi când vă hotărâţi că aveţi nevoie de el, vă aşteptaţi să revină pocnind din degete.

— Îmi pare rău, rosteşte Arsinoe. N-am vrut să spun asta. Mi se pare doar că toate harurile au căpătat putere în generaţia acestor regine. Nu numai harul surorii dominante sau al câştigătoarei. Crezi că e o prevestire? Un semn pentru Regina Legiunii? Sau pentru Katharine, cu harurile ei multe de la reginele moarte?

— Asta-i problema cu semnele, spune Gilbert. Pot fi interpretate în mai multe feluri.

Arsinoe îşi încleştează fălcile. O simte pe Mirabella atât de intens, încât nu s-ar mira dacă s-ar întoarce şi ar vedea-o pe şa, în spatele ei. Mirabella, marea lor protectoare. Încercase să evite asta, ca pe o ultimă soluţie. Ultimele ei cuvinte pentru Arsinoe, scrise pe pergamentul acela, erau cuvinte de pace. Şi pentru asta murise.

— Sigur eşti pregătită? întreabă Mathilde.

— Da.

— Atunci, încă o dată după vechea tradiţie. Ultima oară când reginele ucid regine. Se uită pe câmpul de luptă, şi calmul ei senin începe să dispară. Ce e asta?

Arsinoe se întoarce în şa exact când călăreţul uriaş apare din rândurile soldaţilor de gardă. Valuri de negru ies din armura ei, ca şi cum ar fi foarte, foarte rece. Valuri de negru, ca un fel de tuş zburător.

— O, zeiţă! şopteşte ea când îşi dă seama cine e şi ce i s-a făcut.

Billy nu poate să-i facă faţă lui Rho Murtra. Nu când e aşa. Probabil că nimeni nu poate.

Ar vrea să-l prevină, dar nu e timp. În clipa în care călăreţul ajunge în faţa soldaţilor, scoate un strigăt puternic şi sună atacul. Toţi caii şi soldaţii rebeli din jurul lui Arsinoe şi Mathilde tresar când garda reginei vine spre ei ca o cascadă.

— Călăreţul! strigă Mathilde peste zgomotul stârnit brusc. Cine e?

— E Rho Murtra! îi strigă Arsinoe. Sau cel puţin era.

Pe câmpul de luptă, Rho lasă în urma ei un covor de rebeli care se zvârcolesc pe jos. Lama sabiei sale trece prin ei atât de

uşor, încât îţi vine greu să crezi că soldaţii au vreun os în trup. Întunericul ţâşneşte din gura şi ochii ei şi caută să intre pe gâtul soldaţilor rebeli. Nici măcar Katharine nu vrea să se gândească ce se întâmplă înainte ca întunericul acela să iasă din nou şi soldatul să cadă.

— Ce s-a întâmplat cu ea? şopteşte Genevieve. Ce i-ai făcut?

— Cam acelaşi lucru care mi s-a făcut şi mie, răspunde Katharine, şi Genevieve se crispează. Reginele moarte. Au fost cu mine din noaptea Revelării, când am căzut în Domeniul Breccia.

Sau, mai degrabă, când a fost împinsă. Dar nici măcar asta nu pare să mai aibă importanţă. Pe câmpul de luptă, soldaţii reginei o urmează pe Rho. O urmează pentru că ea va fi victorioasă. Pentru că ea îi va ţine în viaţă.

— Regele-consort, spune Genevieve, căutând cu ochii pe pielea lui Katharine vreun semn, vreo urmă cenuşie de putreziciune. Şi Pietyr. Natalia ştia?

— Că eram într-adevăr Katharine, Moarta Vie?

Clatină din cap.

Deşi se întreabă dacă Natalia bănuise ceva. Trebuie să-şi fi dat seama că ceva nu e în regulă. Că nu mai e fata pentru care trebuia să însceneze un întreg ospăţ toxic.

Katharine se uită din nou la luptă, unde rebelii înghesuiţi unul în altul n-au nicio şansă în faţa săgeţilor trase cu precizie de soldaţii de gardă şi a formaţiunilor de lăncieri. Soldaţii ei au oprit atacurile date la întâmplare cu foc elemental aruncând săgeţi de arbaletă în pieptul elementalilor. Rup rândurile naturaliştilor, doborându-le cu sabia păsările din cer. Deja armata ei a împuţinat rândurile rebelilor. Iar Rho a văzut-o pe Jules Milone şi va ajunge lângă ea în câteva minute.

— La ce dezastru asist aici? murmură Katharine, cu un aer sumbru.

— Trebuie să dăm ordin pentru întărirea flancurilor, spune Paola Vend.

— Nu. Katharine îşi scoate sabia din teacă. Păstrează-i pe ceilalţi în rezervă! Mă duc eu.

— Katharine! spune Genevieve. Nu trebuie să te duci.

— Dacă nu mă duc, atunci cum mă va găsi sora mea?

Se uită la Genevieve şi îşi îndeamnă armăsarul cu călcâiele, ştiind că nici Genevieve, nici Paola nu vor veni cu ea. Când va

întoarce din nou capul, ele nu vor mai fi acolo, se vor retrage în fortăreaţa de la Volroy. E ultimul loc în care ar trebui să se ducă. Pentru că acolo intenţionează ea s-o conducă pe Arsinoe.

Armăsarul ei galopează vitejeşte în josul dealului, un adevărat cal de luptă, atras de strigăte şi de zăngănit de săbii. Dar inima lui Katharine bate cu putere. Bătălia e atât de mare. Nu-şi dă seama de unde ar trebui să înceapă. Şi apoi îl vede, la marginea câmpului, spre nord. Pietyr, înălţat în şa, viu. Conştient.

Sabia şi scutul lui sunt brăzdate de roşu. Până şi părul lui blond a căpătat o nuanţă rozalie, şi picură sânge pe obrazul lui. Nu e un mare luptător, cum era regele ei consort, Nicholas. Dar face tot ce poate.

— Pietyr! strigă ea şi, cumva, el o aude.

Se întoarce şi, pentru o clipă, ochii lui se luminează, iar ei sunt singurii oameni de pe insulă. Dar apoi chipul lui se întunecă şi împietreşte. Ridică sabia şi se întoarce la luptă.

— Daţi semnalul pentru flancul de est!

Caii şi soldaţii trec în zbor pe lângă Emilia, în timp ce ea dă ordine cu glas puternic, iar calul lui Jules face gaură în pământul moale şi în iarbă. Simte fiecare strigăt de luptă şi fiecare bufnet de copită pe pământul proaspăt dezgheţat. Emilia n-a încetat să strige de când armata reginei a atacat în spatele monstrului învăluit în ceaţă neagră, îmbrăcat în uniformă de comandant al gărzii. Jules nu-şi aminteşte ca Rho Murtra să fi fost aşa de mare. Dar poate roba albă de preoteasă o făcea să pară mai mică.

Ciocnirea dintre cele două armate nu a fost deloc aşa cum se aşteptase Jules: un bubuit teribil, apoi o fracţiune de secundă mai rea, de linişte, înainte să înceapă ţipetele şi zăngănitul metalic al săbiilor încrucişate.

— Pleacă!

Emilia smulge un stindard din mâna unui soldat speriat şi începe să-l fluture în faţă şi în spate, dând semnal ambelor flancuri ale armatei rebelilor, apoi aruncă stindardul şi îşi întoarce calul spre Jules.

— Trebuie să plecăm! Încă o clipă şi vom fi călcate în picioare.

O apucă pe Jules de braţ. Pentru prima oară de când s-au cunoscut, Jules vede în ochii ei spaima.

Camden sare în spatele lui Jules, pe şa, ca să evite picioarele neatente de oameni şi de cai. E stângace în armura ei, iar Jules îşi doreşte acum să nu i-o fi pus-o. Era mai bine ca puma să fie sprintenă şi agilă, decât ţeapănă şi iritată.

— Unde ar trebui să plecăm? întreabă Jules, furioasă.

Rho Murtra, sau creatura aceea care fusese ea, trece printre soldaţi ca o stâncă ce se prăvăleşte la vale. O lovitură de sabie despică trei rebeli de la mijloc, lăsând din ei bucăţi din care atârnă măruntaie roşii.

— Vrei să-i lăsăm pe oameni să înfrunte singuri asta?

— M-am înşelat, strigă Emilia. Nu putem să-i facem faţă. Nicio regină nu poate fi atât de puternică. Nici măcar Mirabella.

— Eu nu fug!

— Trebuie!

— Şi rebeliunea?

Emilia se uită spre câmpul de luptă.

— Nu mai e nicio rebeliune. Aşa cum nu mai e nici Bastian City. Şi n-am să permit să ţi se întâmple şi ţie ceea ce i s-a întâmplat lui Margaret Beaulin. N-am să te pierd!

Jules se uită spre câmpul de luptă, unde oamenii sunt întinşi la pământ, pe moarte. Vede cum Rho trece printre ei cu sabia într-o ploaie de sânge. Niciunul dintre harurile lui Jules nu poate s-o egaleze pe Rho. Rezistenţa ei în faţa lui Rho ar dura atâta cât i-ar lua preotesei s-o taie în două. Întinde mâna şi o trage pe Emilia mai aproape. Îşi trece degetele peste palma ei şi simte liniile cicatricelor de la magia joasă. Liniile vrăjii de legare. O aude pe mama ei şoptindu-i ceva despre destin. O aude pe Arsinoe. Şi ştie ce are de făcut.

— Te rog, Jules! o imploră Emilia. Trebuie să fugi.

Jules scoate pumnalul de la centură. Întinde mâna în spate şi îşi îngroapă degetele în blana lui Camden, pentru o clipă de relaxare. Apoi ia mâna Emiliei şi o întoarce cu palma în sus.

Sfâşie cu pumnalul mâneca Emiliei şi armura de braţ, ca să redeschidă cicatricele de pe braţ şi de pe mână. Apoi face la fel şi cu ea însăşi, după care îşi lipeşte braţul de al Emiliei, lăsând sângele să se mai amestece o dată. Să se elibereze.

— Ce faci? Emilia încearcă să-şi retragă braţul, dar e prea târziu. Nu, Jules! Nu poţi face asta!

— Îmi pare rău, spune Jules cu tristeţe, în timp ce blestemul începe să-i sfâşie trupul. Dar pentru asta am fost făcută.

O împinge pe Emilia, aruncând-o cât colo ca pe o păpuşă, iar Camden sare din şa, mârâind. Fiecare picătură de furie stăpânită se revarsă pe loc în sângele ei, şi Jules îşi îmboldeşte calul, cu ochii aţintiţi asupra lui Rho.

Când Jules se repede în jos pe coasta dealului, la început Arsinoe are impresia că e în cădere. Atât de repede zboară. Mai târziu, amintindu-şi, lui Arsinoe i se va părea că Jules a parcurs distanţa care o separa de Rho cu o singură săritură lungă, în care copitele calului ei n-au atins nicio clipă pământul. Cei doi comandanţi se întâlnesc cu braţele ridicate, cu dinţii încleştaţi şi cu atâta viteză, încât pare că amândouă se vor dezintegra la impact. Dar când săbiile lor se încrucişează, este eliberată atâta forţă, încât o undă de şoc e trimisă pe câmpul de luptă, doborând şirurile de soldaţi în ambele direcţii. Inclusiv pe Arsinoe.

Îşi vine în fire ceva mai târziu, cu un ţiuit în urechi. Reuşeşte cumva să rămână în şa, în timp ce calul ei se chinuie să se ridice în picioare. O clipă, nu-şi aminteşte unde e şi nu înţelege imaginile şi mirosurile din jur. Sânge şi mizerie lăsată de măruntaiele împrăştiate. Cai bravi, îmboldiţi de naturalişti, care înaintează împiedicaţi, cu suliţe rupte în piept, şi care încă mai lovesc cu copitele, deşi călăreţii lor naturalişti sunt morţi.

Ciocnirea aceea. Explozia aceea. Probabil că au fost Jules şi Rho. Dar cum a putut Jules să…

— Legătura.

O tăiase. Eliberase blestemul legiunii.

Arsinoe scrutează câmpul de luptă şi le găseşte repede, învârtindu-se în cerc cu săbiile scoase, iar caii lor zac inconştienţi, sau poate morţi, ceva mai departe de ele, ca şi cum ar fi fost aruncaţi acolo. O clipă, simte o durere în inimă pentru bunul armăsar negru, care îi aparţinuse lui Katharine şi care le dusese prin munţi după Vânătoarea Reginei. Jules n-ar fi trebuit să-l ia la război. zeiţa ştie, calul făcuse deja destule pentru ele.

Lui Arsinoe i se înceţoşează privirea, şi clipeşte tare din ochi; îşi încleştează dinţii, simţind vibraţia surdă din urechi. Pe tot câmpul de luptă, soldaţii îşi revin, cu un aer uluit. Nu pare posibil. Jules e aşa de mică, iar Rho e un monstru mătăhălos; Jules ar fi trebuit până acum să fie azvârlită înapoi până în

tabăra rebelilor. Pietyr Renard spunea că regina Katharine le trimisese în el pe reginele moarte, iar Arsinoe ştie că acum ea făcuse acelaşi lucru cu Rho.

E aproape prea monstruos ca să se poată gândi la asta.

Arsinoe îşi dezlipeşte ochii de la Jules, ca s-o caute pe Katharine. Privirea ei trece peste Billy şi îşi permite o clipă să respire uşurată. E viu. Puţin sânge pe falcă, dar nu pare ceva grav, poate că nici nu e al lui. Dar Emilia nu e lângă el. Poate ca războinic, Emilia e capabilă să-l supravegheze de la distanţă, şi se bazează pe precizia săgeţilor ei pentru a-l feri de pericol. Sau poate nici nu a avut de gând să-şi ţină promisiunea, până la urmă.

— Arsinoe! Te simţi bine? întreabă Mathilde.

Oracolul nu mai e pe cal, iar pe obraz i se scurge o dâră de sânge roşu aprins de la o rană de deasupra ochiului.

— Da. Unde e Gilbert?

Mathilde clatină din cap, iar Arsinoe vede un trup înfăşurat în mantie galbenă, care zace pe jos nu departe de ele.

— O vezi pe sora mea? O vezi pe Katharine?

Mathilde îi arată cu mâna.

Katharine galopează în mijlocul a vreo zece soldaţi de gardă, cu stindardele şi steagurile ei agăţate de căpăstrul calului.

— Mă duc după ea! Rămâi aici!

— Stai!

Mathilde o apucă de picior exact când sunetul neaşteptat al cornului răsună din ariergarda armatei reginei.

Arsinoe nu are nevoie să se uite ca să vadă ce e. Nu are nevoie să se uite la soldaţii care aleargă disperaţi dinspre mare.

— Ceaţa, şopteşte ea. Ni s-a alăturat şi ea, în sfârşit.

Când Pietyr i-a întâlnit privirea lui Katharine pe câmpul de luptă, a crezut că îngheaţă. Că va fi ucis de sabia vreunui soldat al reginei, în timp ce el rămâne aşa, nemişcat. Dar a continuat să lupte. Ea îl strigase pe nume. A putut să citească asta pe buzele ei. Iar expresia ochilor ei nu era de confuzie sau ură, văzându-l în culorile rebelilor. Era doar bucurie. Uşurare. Dar Pietyr a continuat să lupte.

În timp ce îşi face loc prin învălmăşeala luptei, acesta este gândul care îi întăreşte braţul în care ţine sabia şi care îi

împinge picioarele să meargă înainte. A trecut testul. Faţă în faţă cu Katharine a lui, el a continuat.

Pentru că ea este într-adevăr Katharine a lui. În clipa în care a zărit-o pe Rho străbătând călare câmpul de luptă, a ştiut că reginele moarte nu mai sunt sub pielea lui Katharine. Biata Rho! El e singura persoană care ştie cum e să se toarne în tine reginele alea moarte, şi nu doreşte asta nimănui, nici chiar ei.

Pietyr păşeşte peste o fată-soldat căzută la pământ şi îşi înăbuşă un strigăt de uimire: seamănă aşa de bine cu micuţa preoteasă cu care umblă mereu Bree Westwood, încât o clipă se lasă păcălit. Îi e greu să audă şi să se adune. Toată lumea strigă şi metalul zăngăne pe metal. Iar peste astea, urechile lui încă mai zumzăie după ce a fost doborât la pământ cu atâta forţă, încât a mai săltat o dată, când regina cu blestemul legiunii şi Rho s-au ciocnit.

— Hei!

Pietyr se întoarce când Billy încearcă să se apropie de el printre trupurile încleştate.

— De ce nu lupţi? strigă Pietyr. În loc să mă urmezi ca un căţel? N-au spus că trebuie să stăm împreună!

Se fereşte când Billy loveşte puternic cu sabia spre capul lui.

— Eşti nebun? întreabă Pietyr, înainte să se întoarcă şi să-l vadă pe soldatul de gardă căzut la pământ.

— Nu, nu sunt nebun. Billy scoate sabia din trupul soldatului. Şi, cu plăcere! Unde te strecori aşa grăbit?

— Mă „strecor” undeva unde am mai puţine şanse să mor.

— Hai! Billy înclină capul într-o parte. Întoarce-te în partea cealaltă!

— Tu vezi ce se întâmplă în partea cealaltă?

— Trebuie să îţi îndeplineşti misiunea.

— Şi cum ai să mă obligi să fac asta?

Spre uimirea lui, continentalul se apropie de el, învârtind sabia. E un spectacol lipsit de măiestrie – ţinută proastă, strângere slabă a armei, cu mai puţine şanse de a-l răni decât dacă ar folosi un cuţit pentru unt –, dar Pietyr se dă câţiva paşi înapoi.

— Idiotule! ţipă Pietyr, după care se lasă amândoi pe vine când o săgeată cade lângă picioarele lor.

Aşteaptă împreună şarja, cu scuturile deasupra capului, în timp ce săgeţile se înfig în pământ ca o ploaie.

Cu toată vorbăria lui despre măreţia toxicilor, Pietyr nu şi-a închipuit vreodată că o să participe la o astfel de luptă. Imaginea şi mirosul răniţilor de moarte nu îl deranjează. Dar haosul – panica şi dezordinea – îl face să respire precipitat şi să i se scurgă sudoarea pe ceafă.

— Afurisite să fie şarjele astea trase la întâmplare! Mie dă-mi o săgeată dirijată de cineva cu harul războiului. Cel puţin ei lovesc întotdeauna ţinta.

— Ai prefera să fii lovit?

— Aş prefera să fiu lovit mortal, decât să fiu pironit la pământ de o săgeată în mână sau în picior, mârâie el, şi are o clipă de empatie pentru scorpionii galbeni pe care obişnuieşte să şi-i prindă la rever.

Billy iese de sub scut. În marginea de lemn e înfiptă o săgeată. O rupe cu piciorul.

— Zici că vrei să te duci într-un loc sigur, spune el, dar te duci în direcţia lui Arsinoe. Explică-mi de ce!

Pietyr mijeşte ochii. Poate continentalul nu e atât de idiot, până la urmă. Se ducea, într-adevăr, spre Arsinoe. Dar nu din motivul la care se gândeşte băiatul. E singura lui şansă de a ajunge la Katharine. Nu ştie ce se va întâmpla cu ea azi. Ştie doar că el trebuie să fie acolo când se va întâmpla.

Billy interpretează greşit ochii mijiţi şi se repede iar la el. Scuturile lor se ciocnesc, iar Pietyr îşi încleştează pumnul ca să-i oprească vibraţia.

— Nu cumva uiţi de ţinta pe care ai jurat s-o ataci? întreabă el. În caz că n-ai văzut-o, Rho Murtra e chiar acolo.

Pe câmpul de luptă, rândurile soldaţilor rebeli deja au început să se destrame, strigătele războinicilor-căpitani sunt ignorate, iar formaţiunile se rup şi se risipesc. Nu mai are timp.

Micul pumnal al lui Pietyr iese din mânecă şi se înfige în coastele lui Billy aşa de repede, că până şi Pietyr e impresionat. Gura lui Billy se deschide cu mirare, alcătuind un mic „O”.

— Îmi pare rău, Chatworth, spune el şi dă drumul mânerului, lăsând cuţitul înfipt. Dar trebuie s-o văd.

Se întoarce şi se repede printre cei ce luptă, lăsându-l pe continental să cadă la pământ. Speră să n-o ia ca pe ceva personal. Nu vede de ce, din moment ce pumnalul nici măcar nu e otrăvit.

Nu e greu s-o găsească pe Arsinoe. Iese în evidenţă printre ceilalţi, cu hainele ei negre şi cu armura de argint şi cu cicatricele urâte de pe faţă. E călare în mijlocul unui grup de soldaţi care, după toate aparenţele, sunt acolo ca să lupte pentru ea. Nu poate să spună dacă încearcă să facă o cărare printre soldaţii de gardă, sau, pur şi simplu, s-o apere, iar pe Arsinoe nu pare s-o intereseze ce fac. Ochii ei sunt aţintiţi în vale, spre Katharine.

Pe câmpul de luptă, călăreţii din gardă se apropie mai mult de Katharine. Formează în jurul ei un zid, îi iau calul de căpăstru şi îl trag, răsucindu-i gâtul până la umăr. În câteva clipe au înconjurat-o şi se întorc spre Volroy exact la timp ca să scape de ceaţa care începe să se strecoare pe câmpul de luptă de la est la vest.

Indrid Down

Marea Preoteasă Luca aude strigătele luptei atunci când începe. Bubuiturile copitelor şi zăngănelile constante, ca un vuiet. Pe ferestrele ei înalte din templul din Indrid Down, zăreşte şoimi şi vulturi care zboară în cerc: familiari care luptă alături de naturaliştii lor.

Gardienii din faţa uşii ei au fugit spre etajele inferioare, ca să afle veşti, sau poate ca să-şi abandoneze complet postul. Pentru ea nu contează. Într-un fel sau altul, bătălia va fi decisivă. O regină va lua tronul, sau reginele moarte îl vor păstra. Iar vremea în care Luca mai avea un rol în conflict s-a dus.

Îşi toarnă o ceaşcă de ceai, pentru că încă e frig la etajul acesta, şi e cât pe-aci să verse ceaiul când templul se zguduie din temelii. Un elemental, îi vine imediat în minte. Un cutremurător de pământ. Dar nici chiar Mirabella nu ar fi putut produce un astfel de şoc la distanţa aceea de câmpul de luptă.

Când aude că se apropie nişte paşi grăbiţi, se întoarce, crezând că e un gardian care aduce veşti. Dar pe uşă intră în goană Bree şi Elizabeth.

— Luca, eşti bine? întreabă Bree. Ce-a fost asta?

— Ar trebui să ştiţi mai bine ca mine.

— Indiferent ce a fost, aproape că m-a dărâmat de pe scări.

Elizabeth se repede la Marea Preotească şi o ia în braţe. Ciocănitoarea ei îndrăzneaţă zboară direct în gluga lui Luca.

— S-a întors, spune Luca şi se foieşte, pentru că Pepper o gâdilă pe ceafă.

— Pepper, ieşi de-acolo! Elizabeth îşi cheamă pasărea înapoi în mânecă; o clipă mai târziu, apare în creştetul capului ei. Da, s-a întors, spune.

— Şi a trimis mesajul?

Elizabeth se uită la Bree; amândouă dau din cap.

— Şi n-a fost niciun mesaj de răspuns?

Bree clatină din cap, iar Luca oftează.

— Ei bine, spune ea, presupun că Arsinoe vrea să-l aducă personal.

Poate pentru că nu vrea să se gândească la ce fel de mesaj e acela, Bree începe să se mişte prin cameră şi să îndese lucrurile lui Luca într-un sac.

— Ce faci?

— Ce trebuia să fi făcut de mult. Te scoatem de aici.

— Nu. Voi, fetelor, nu vă puteţi asuma riscuri pentru mine. Dacă regina Katharine câştigă azi, va şti cine a făcut asta.

Expresia lui Bree este foc elemental.

— Ştim care sunt riscurile. Nu mai suntem copii.

— Şi dacă întreabă cineva, o să spunem că te-am scos din oraş pentru siguranţa ta, adaugă Elizabeth.

O ajută pe Bree cu împachetatul, umplând încă un sac cu bijuterii, haine şi bibelouri. Luca îşi ia jurnalul intim. Dacă mai rămâne vreun lucru, trebuie să spere că preotesele templului îl vor păstra pentru ea.

— Zvonurile care circulă în Volroy sunt tot mai alarmante, spune Bree. Aproape că mă aştept ca Lucian să-i ordone unei cameriste să-l înjunghie în inimă decât să fie capturat de inamic.

Îşi aruncă sacii pe umăr şi amândouă o iau pe Luca de braţ. Dar ea n-are deloc nevoie de ajutor. Picioarele ei se simt dintr-odată mai tinere cu mulţi ani.

— Eu nu mi-aş face griji pentru Lucian, spune ea şi râde. Toxicii au o înclinaţie spre dramatism, dar prea puţini din familia Arron au şi curajul s-o facă. Natalia a fost singura dintre ei care merita respect.

— Ai zice că ţi-e dor de ea, remarcă Elizabeth.

— Chiar îmi e dor de ea. Vechiul meu adversar. Dacă nu ar fi fost ucisă, lucrurile n-ar fi ajuns atât de departe, vă spun eu.

Le vede pe fete schimbând o privire amuzată. O fi ea Marea Preoteasă, dar ele sunt de altă vârstă. Şi poate că au dreptate. Acum femeile tinere îşi dau sângele pe câmpul de luptă. Femei tinere care le vor conduce, indiferent ce tabără câştigă. Nu vor mai fi regine-marionetă.

— De ce v-aţi obosit să mă salvaţi? întreabă ea. De ce n-aţi lăsat relicva asta să-şi înfrunte destinul?

— Cu siguranţă am putea discuta dacă nu cumva ţi-ai atras singură destinul, spune Bree, arcuindu-şi o sprânceană. Dar noi te iubim, Luca. Şi încă vom mai avea nevoie de tine dacă trecem de nebunia asta. Poate că eşti bătrână, dar nu eşti relicvă.

Luca îi ia mâna lui Bree şi o strânge. Încă mai are sânge viu în vene. S-ar putea ca zeiţa să mai aibă pentru ea un rol în viitorul insulei. Sau poate o vor duce prin tuneluri şi alei întunecate afară din templu şi din capitală, până la ieşirea din povestea insulei Fennbirn. După viaţa pe care a dus-o şi după toate câte a pierdut, Luca e uimită să descopere că ea va fi fericită oricum.

*

Când Genevieve intră în goană în castel pe calul ei înspumat, e gata să îi calce în picioare pe fratele şi vărul ei.

— Antonin! Lucian! Se uită la feţele lor înspăimântate şi exasperate şi observă că amândoi au la ei nişte săculeţi de catifea.

— Ce sunt ăia? Aveţi de gând să furaţi din Volroy şi să vă luaţi tălpăşiţa ca nişte hoţi ordinari?

— Da, răspunde Antonin. Şi tu ar trebui să faci la fel. Du-te acum şi ia ce poţi! Graţie gândirii strategice a lui Rho Murtra, drumul spre Greavesdrake e blocat. Avem noroc dacă reuşim să ieşim din oraş pe drumul către Prynn.

— Vreţi să abandonaţi conacul Greavesdrake? E casa noastră!

— Greavesdrake va fi ars din temelii până la sfârşitul zilei, se răsteşte Lucian. Ai văzut câţi rebeli sunt?

— L-ai văzut pe comandantul nostru? ripostează Genevieve. Şi cum rămâne cu Regina încoronată? Indiferent ce se întâmplă, trebuie să fim alături de ea.

— Preferi să dai sfaturi, sau preferi să trăieşti? întreabă Antonin.

Genevieve îşi încleştează fălcile cu încăpăţânare, iar el se apropie de cal şi îşi pune palma peste mâna cu care ţine ea hăţurile.

— Surioară! Ştiu că tu faci ce ar fi făcut Natalia. Şi Natalia, dacă ar fi fost aici, ar fi rămas cu Katharine. Dar ea era oarbă când venea vorba de fata asta. Era oarbă la greşelile ei. Ar fi trebuit să-şi dorească să trăiască să mai lupte încă o zi. Hai, acum, trebuie să ne grăbim!

Genevieve stă nemişcată în şa.

— E prea târziu pentru voi. Ceaţa a ajuns deja pe câmpul de luptă. Regina Katharine se retrage aici. Va ajunge în câteva minute.

— Încă un motiv să ne mişcăm repede.

Preţ de o fracţiune de secundă, Genevieve se gândeşte să-l ia pe calul ei. Să pornească în galop şi să nu se mai uite înapoi.

— Afară, soldaţii noştri se luptă cu fiarele naturaliştilor şi cu pumnalele ghidate de războinici, spune ea. Faptul că ei vor fi înghiţiţi de ceaţă şi făcuţi fărâme e…

— Îngrozitor, şopteşte Antonin. Dar nu putem face nimic.

Genevieve clatină din cap. Îşi trage uşor mâna dintre degetele lui.

— Genevieve…

— Nu. Nu pot să plec. Ai dreptate, Antonin. Familia Arron trebuie să supravieţuiască. Dar măcar un Arron trebuie să rămână şi cu regina.

— Genevieve! Lucian o apucă de picior. Dacă regina supravieţuieşte, ne vom întoarce! Dar dacă rebelii învinge… poate o vor cruţa pe Bree Westwood, sau chiar pe bătrâna Luca, de dragul elementalilor. Dar noi trei vom arde în piaţa publică!

— Atunci, voi arde. Genevieve sare de pe cal, cu mâinile tremurătoare. Nu e curajoasă din fire. Nu e ca sora ei. Îi întinde frâiele lui Antonin. Luaţi iapa mea! Aveţi mai multe şanse călare.

Câmpul de luptă

— Regină Arsinoe!

Ea se uită peste umăr. Pietyr Renard îşi face loc spre ea. Are sânge pe mâini şi un pic pe umăr, dar altfel pare teafăr.

— Tu! exclamă ea. Ce cauţi aici?

Întinde gâtul să se uite pe lângă el, dar Billy nu se vede.

— A rămas în urmă, spune Pietyr, citindu-i expresia. A spus că are treaba lui.

— Nu cu Rho. Nu cu acea Rho.

— Ştie. Ştie, nu-ţi face griji! A zis că rămâne să ajute.

— Dar tu, nu.

Pietyr zâmbeşte.

— Eu, nu.

Arsinoe îl studiază o clipă. Gâfâie şi e transpirat. Îmbrăcat în echipamentul rebelilor. L-a scos din starea de inconştienţă şi probabil l-a salvat de o moarte lentă, survenită fără ştirea lui. Dar e tot un Arron, şi ea parcă se aşteaptă că următoarea lui mişcare va fi să sară la ea şi să încerce să-i taie gâtul.

— Au dus-o pe Katharine în spatele liniilor, spune ea.

— Probabil la Volroy, ca să scape de asta. Pietyr face semn cu capul spre sud-vest, unde ceaţa se strecoară printre soldaţi, îi înghite şi îi scuipă înapoi făcuți fărâme. Ce vrea? întreabă el cu dezgust.

Arsinoe vede cum soldaţii din gardă aflaţi în retragere se aruncă drept în ceaţă, din cauza panicii. Nu toţi ies pe partea cealaltă. După ce bătălia se va încheia, Arsinoe se întreabă dacă vor putea să-şi dea seama care soldaţi au murit de sabie şi care din cauza ceţii.

— Nu puteai să-ţi închipui că va sta deoparte, spune Arsinoe.

— Nu puteai să-ţi închipui că eu voi sta deoparte, replică Pietyr.

Arsinoe se uită înainte, posomorâtă. Ceaţa e exact în drumul ei, un giulgiu alb care muşcă marginile câmpului de luptă ca un câine care trage cu colţii o faţă de masă.

— Jules şi Emilia sperau că ceaţa vine după Katharine. Dar dacă e adevărat, nu mi se pare că refuză nişte gustări pe drum. Arsinoe se uită la el. Nu pari speriat.

— Nici tu.

— Eu cred că Mirabella e acolo. Cred că mă va proteja. Ştii ce vreau să fac, Renard.

— Ştiu.

— Şi n-o să încerci să mă opreşti?

— Vreau să vin cu tine. Indiferent ce se va întâmpla, trebuie să fiu acolo.

Ea îi zâmbeşte fără să-şi dezvelească dinţii.

— Pregătit să sari în tabăra învingătoare, desigur.

— Poţi să crezi ce vrei.

Arsinoe ezită, cu mâna pe sabie.

— Te rog, spune el încet. Mi-am câştigat dreptul ăsta. Nu voi mai avea pace dacă nu voi fi acolo.

Ea îi face semn să sară în spatele ei.

— Urcă, dacă vii!

După o secundă de uimire, el întinde mâna şi Arsinoe îl ajută să urce. Ceaţa s-a aşternut pe pământ între ei şi Volroy ca o pătură. Nu există o altă cale decât prin ea.

— S-ar putea să fim sfâşiaţi din clipa în care intrăm în ea, spune Arsinoe. Sau tu, cel puţin. Mirabella te plăcea?

— Sora ta nu e în ceaţă, spune Pietyr la urechea ei. O prinde de mijloc. Dar nu, nu mă plăcea. Deşi niciodată nu am stat de vorbă.

— Nu ştiu dacă asta o să aibă prea multă importanţă.

Arsinoe îşi îndeamnă calul, dorindu-şi să fi avut harul naturaliştilor ca să-i dea curaj armăsarului.

Mirabella, dacă eşti acolo, apără-mă pentru ultima oară!

Emilia abia mai poate respira. Sângele care se scurge din braţul ei şi durerea din piept nu înseamnă nimic.

Jules a dezlegat blestemul legiunii.

Se târăşte pe jos şi se ridică în picioare cât poate de repede, după ce Jules a trântit-o la pământ. Jules şi Camden sunt deja la jumătatea coastei.

— Jules, Jules, uită-te la mine!

Dar, de fapt, nu vrea asta. Şira spinării şi umerii lui Jules tresar din cauza blestemului şi, când întoarce capul, Emilia vede că buzele ei sunt atât de întinse peste dinţi, de parcă ar sta să se rupă.

Dacă Jules şi Camden s-ar întoarce, ar face-o bucăţi, ar înfige pumnale şi gheare în pieptul ei. Dar nu e ea cea mai ispititoare ţintă de pe câmpul de luptă. Doar mulţumită lui Rho Murtra mai e Emilia în viaţă.

— Jules! strigă ea slab. Jules, nu!

La poalele dealului, Camden sare pe prima persoană la care ajunge. Bietul soldat din gardă nici nu are timp să ţipe. Jules scoate sabia, dar nu pare prea nerăbdătoare s-o folosească, în

schimb, pare să-şi îndrepte calul direct spre Rho, şi între groaza lui şi harul ei de naturalist, calul se va supune.

E ceva groaznic şi superb în acelaşi timp s-o vezi pe Jules gonind spre tot sângele şi durerea aceea, atât de neînfricată şi plină de furie. Şi fără să aibă vreun plan, exact ca prietena ei Arsinoe. Emilia nu ştie cum au putut supravieţui ele două atâta timp.

Când ajunge în faţa lui Rho, Jules îşi sileşte calul să mai facă un ultim salt, iar Emilia deschide gura să ţipe.

Se trezeşte pe jos. Şi nu e singură – explozia i-a pus la pământ pe toţi soldaţii din apropiere, în cerc. Sânge cald îi curge din nas şi i se prelinge pe buze. După o clipă, începe să audă din nou, sunetele sunt înăbuşite din cauza ţiuitului din urechi, iar ea se ridică în picioare, simţindu-se ca şi cum ar fi băut un butoi de bere. Scurta pauză din luptă s-a încheiat şi braţele soldaţilor şocaţi încep să rotească săbiile. Ea trebuie să ajungă la Jules. Trebuie s-o găsească pe regina ei.

Se răsuceşte şi o vede, e deja în picioare, dacă a căzut vreodată. Bietul ei armăsar şi calul masiv de luptă al lui Rho zac nemişcaţi, iar trupurile lor fac parcă o îngrădire, precum o arenă în care doi războinici se învârt unul în jurul celuilalt. Valuri de negreală ies din Rho ca o ceaţă. Carnea de pe braţele ei este putredă şi verde. Cu toate că Emilia n-a fost niciodată prea cucernică, roba albă de preotească aşezată pe o asemenea creatură i se pare o pură blasfemie. Niciun războinic din Bastian City n-ar fi putut rezista în faţa unui asemenea monstru. Nici Emilia. Nici măcar mama ei. Numai Jules.

Volroy

Arsinoe îşi ţine respiraţia când ea şi Pietyr intră în ceaţă. Închide ochii, şi braţele lui Pietyr o ţin mai strâns de mijloc. Dar după câţiva paşi, se pare că nu vor fi sfâşiaţi.

— De unde ştii în ce direcţie să mergi? întreabă el.

— Nu ştiu, răspunde ea.

Oricum, e o întrebare stupidă. Toată lumea de pe Fennbirn ştie că ceaţa te duce unde vrea ea. Sau unde trebuie să fii.

— Întotdeauna e aşa de rece?

— Da, spune ea, deşi ceaţa asta nu i se pare deloc familiară.

Nu era aşa când era doar o copilă, în barcă, împreună cu Jules şi cu Joseph. Nu era aşa când trecuse prin ea îndreptându-se spre continent. Ceaţa asta seamănă cu un pumn care aşteaptă să se strângă, şi e aşa de densă, încât abia vede pielea brună a calului de sub ea.

— Unde e toată lumea? Nu trebuie să fim singuri, spune Pietyr exact când calul se poticneşte.

Calul cade în genunchi şi îi aruncă pe Arsinoe şi pe Pietyr peste capul lui.

Arsinoe se chinuie să ţină frâul în mână, în timp ce Pietyr se agaţă de mijlocul ei.

— Nu! Nu pot să pierd calul! Nu pot să-l pierd!

Se ridică de la pământ şi îi atinge botul. Bietul cal, înspăimântat, respiră greu. Ea îl mângâie pe grumaz, şi calul e ud de transpiraţie. Dar nu o ia la fugă.

— Băiatule bun, băiatule deştept! îi şopteşte ea.

— Sfântă zeiţă! murmură Pietyr din spatele ei.

Se uită pe jos, la obiectul de care s-a împiedicat calul. E un trup. Sau, cel puţin, a fost. Răsucit, sfâşiat şi încovoiat, e greu de spus dacă a fost o femeie sau un animal.

Arsinoe se dă în spate şi se poticneşte. Când încearcă să se ridice, mâinile i se înfundă în ceva ud şi cald.

— Alt cadavru.

Pietyr o ajută să se salte în picioare.

— Sau restul de la celălalt, spune el.

Arsinoe trage calul mai aproape. Degetele ei sunt lipicioase, roşii, şi e plină de sânge până la încheietura mâinii.

Oriunde se uită, pe tot pământul pe care pot să-l vadă, sunt cadavre sau bucăţi de cadavre. Lângă ei, mai mulţi soldaţi din garda regală zac unul peste altul acoperiţi de sânge, de parcă ar fi fost aşezaţi pe o tavă. Iar în dreapta ei, un braţ jupuit de piele, cu muşchii şi tendoanele descoperite până la umărul smuls.

— Trebuie să plecăm de aici, spune Pietyr.

— Nu intra în panică! se răsteşte ea.

Ştie mai bine ca oricine cât de mult te poate ţine ceaţa în vălul ei. Ar putea rătăci aşa la nesfârşit. Până când vor muri de foame sau îşi vor pierde minţile. În final, ar putea ajunge să se roage de ceaţă să-i sfâşie. Dar n-are rost să-i spună asta lui Pietyr.

— Ia-mă de mână!

El o ia fără şovăire, în ciuda sângelui cu care e acoperită, şi încep să înainteze. Numără o sută de paşi în direcţia aceea, şi începe să suspecteze că de acum ar fi trebuit să ajungă la porţile castelului. Apoi mai numără o sută de paşi, printre cadavre risipite de cai şi de soldaţi. Respiraţia lui Pietyr se aude grăbită la urechea ei.

— Nu-mi aminteam ca porţile castelului să fie aşa de departe.

— Nu sunt. Ceva nu e în regulă.

— De ce trebuia să spui asta? şuieră el.

— Ai prefera să o ignorăm? mârâie şi ea.

Inspiră, şi ceaţa îi umple gâtlejul, apoi coboară în plămâni, îi învăluie cu nişte fâşii ciudate.

— Ei! E cineva acolo? se aude o voce.

Ea şi Pietyr se întorc. Vocea putea să vină de oriunde.

— Da! Suntem aici! strigă Arsinoe. Aici!

Un soldat din garda regală, o fată, iese la iveală, împleticindu-se. Ochii ei sunt şocaţi, şi încă mai are o sabie în mână, pe care o târăşte cu vârful pe pământ.

— Sunteţi reali? întreabă ea. N-am putut să găsesc… nu găsesc… pe nimeni…

— Ne-ai găsit pe noi, spune Pietyr. Acum e în regulă.

Fata nu pare convinsă. Dar îşi aruncă sabia. Iar când o aruncă, ceaţa se face un vârtej şi o sfâşie.

Arsinoe scoate un ţipăt. Calul îşi smulge frâul din mâinile ei şi porneşte în galop, iar zgomotul copitelor lui dispare într-o clipită.

Jumătate din faţă s-a dus, inclusiv capul. Cealaltă jumătate, de care mai sunt prinse un braţ şi un picior, zace la pământ, zvâcnind.

— Tot mai crezi că Mirabella e în ceaţa asta? întreabă Pietyr. O apucă de umăr şi o împinge spre cadavrul fetei. Cu astea e plin câmpul de luptă. Cu astea va fi acoperită toată insula!

Chiar în clipa asta, undeva, în spatele nostru sau în faţa noastră, toţi cei pe care îi ştii tu… ar putea păţi la fel!

— Cu cine ai impresia că vorbeşti? Se smulge din strânsoarea lui şi îl loveşte cu putere cu pumnul în piept. Ştiu asta!

— Atunci, fă ceva! Scoate-ne de aici! Dar nu mă lăsa! Îi strânge mâna mai tare. Cred că eşti singurul motiv pentru care nu sunt – face un semn cu capul spre cadavrul de la picioarele lor – făcut bucăţi.

— Ce-ai vrea să fac? întreabă Arsinoe. Mirabella era cea care putea să înfrunte ceaţa. Ea era elementala; eu sunt doar o toxică, la fel ca tine. Aşa că de ce nu faci tu ceva?

Ochii lui de gheaţă se întorc repede spre ea.

— Nu eşti doar o toxică, Arsinoe. Şi nici nu eşti doar o naturalistă. Tu eşti regină.

Ea inspiră adânc. O fi regină, dar ceaţa o apasă ca o greutate. Din clipă în clipă, Pietyr va fi smuls de lângă ea în vălul alb, şi ea va fi singură.

— Cunosc ceaţa, spune ea încet. Şi ştiu şi cine a creat-o. Şi sunt regină, cu toate că nu sunt ca nicio regină care a mai fost vreodată pe insulă. Niciuna dintre noi n-a fost.

Pune mâna pe pumnalul ei mic şi ascuţit. Îşi aminteşte ultima scrisoare de la Mirabella.

Eu, să înfrunt ceaţa. Katharine, să fie vasul. Iar tu, să le alungi pe ele cu magie joasă.

— La un singur lucru m-am priceput, spune, apoi îşi lipeşte braţul de braţul lui Pietyr şi îşi trece lama cuţitului peste mână. Şi n-o să-mi mai fie ruşine de asta! Ridică mâna în faţa ei şi lasă sângele să-i picure pe încheietură, în timp ce vocea ei devine mai puternică. Reginele moarte au pornit această luptă. Dar reginele vii o vor încheia.

Îşi dezgoleşte dinţii şi izbeşte pământul cu palma.

Se stârneşte un vânt puternic, iar Pietyr se apleacă peste ea, încercând s-o acopere. Ceaţa se învolburează, şi din ea se aud ecouri de voci şi ţipete. Poate e Illiann. Poate e Daphne. Dar, oricât s-ar strădui, vocea Mirabellei n-o aude.

Închide ochii şi lipeşte mai tare palma pe pământ şi, dintr-odată, aerul e uşor. Deschide ochii. Sunt în curtea din spatele porţii castelului Volroy.

— Cum? întreabă Pietyr, ridicându-se încet.

— Nu întreba! Aici trebuia să fim.

Arsinoe se ridică şi o ia la fugă spre fortăreaţă.

Katharine e în camera ei, lângă foc, când o aude pe Arsinoe strigându-i numele. A trecut mult timp de când nu i-a mai auzit vocea, şi e uimită să descopere că se simte uşurată la auzul ei.

Castelul e aproape pustiu; nu va fi niciun membru al Consiliului Negru şi niciun soldat care să intervină. Îi rămâne doar să aleagă locul.

Katharine atinge pumnalele de la centură, dragile ei pumnale otrăvite. Deşi împotriva lui Arsinoe otrava nu are niciun efect.

Reginele moarte care au rămas în ea se furişează în sângele ei. O împung delicat, slab, fără puterea dată de numărul lor.

— Ssst! le şopteşte Katharine. Se apropie timpul să o înfruntaţi pe sora mea.

Câmpul de luptă

Emilia stă înlemnită, uitându-se cum Jules şi Rho Murtra se învârt una în jurul alteia. Arsinoe avea dreptate. Jules e inaccesibilă pentru ea. Emilia nu poate face nimic, să ajute, să ocrotească, să oprească ceea ce urmează.

— Emilia!

Se uită în dreapta şi o vede pe Mathilde. Oracolul a căpătat o săgeată în umăr, dar luptă cu bravură, îi respinge pe soldaţii din gardă şi flutură sabia spre rebeli. La semnul ei, vin rezervele, se revarsă de pe dealul din nord-vest ca furnicile. Uitându-se la ei, Emilia simte că i se strânge gâtul. Sunt aşa de curajoşi! În ciuda ceţii şi în ciuda monstrului trimis de Moarta Vie, ei nu fug.

— Mathilde!

Emilia se ridică cu greu în picioare. Mathilde nu mai are calul, iar mantia ei galbenă are pete întunecate de noroi. Mulţi dintre oracoli au căzut, culorile lor sunt uşor de văzut în praf. Dar câţiva dintre ei încă mai luptă.

— Trebuie să menţinem linia! strigă Mathilde. Subţiază flancul de vest al soldaţilor din gardă!

Emilia dă din cap. Încalecă din nou şi prinde din mers o iapă, pentru Mathilde.

— Stai! spune Mathilde după ce încalecă. Priveşte!

Jos, pe câmpul de luptă, Billy înaintează împleticit, ţinându-se cu o mână de coaste şi cu cealaltă parând cu greu atacurile. Armura şi hainele lui sunt pline de sânge.

— Continental nesăbuit! exclamă Mathilde. Trebuia să fi stat deoparte. Dacă ataci acum cu rezervele, ai putea să distrugi flancul.

Emilia se uită la soldaţii din gardă, ispititor de puţini, şi la Billy, care a căzut într-un genunchi şi sângerează tare. Jos, în stânga, Jules şi Rho încep să facă schimb de lovituri. Sunt atâtea

locuri în care Emilia şi-ar dori să fie acum, şi n-are niciun rost să lase să-i scape acest moment de glorie, când băiatul e ca şi mort.

Ridică braţul cu sabia, şi harul războiului cântă în venele ei ca însăşi zeiţa. Ştie ce o să simtă când va zdrobi şirurile de soldaţi. Simte în genunchi loviturile lor şi le aude gemetele pe tăişul sabiei.

Strânge tare din pleoape şi strigă cu glas detunător:

— Blestemată să fii, Arsinoe!

— Ce faci? întreabă Mathilde.

— Atacă flancul fără mine! Pleacă!

Întoarce calul şi se repede spre Billy în goană, învârtind sabia să-şi facă drum printre soldaţii vulnerabili din jurul ei. Savurează lupta pe care o duce în drumul ei spre continental.

— Billy!

— Emilia, slavă Domnului! spune el când îl trage în şa. Renard a fost. Ticălosul m-a înjunghiat când am încercat să-l împiedic să se ducă după Arsinoe.

— Dumnezeului tău să-i mulţumeşti în ţara ta, spune ea, simţind că inima ei tânjeşte după luptă, când ies în galop de pe câmp. Azi ar trebui să-i mulţumeşti zeiţei mele.

Se uită amândoi în spate pe când ies din mijlocul învălmăşelii. În confuzia provocată de ceaţă, soldaţii încep să se împrăştie. Se întorc unul spre altul, pun piedică prietenilor şi aliaţilor, în speranţa că vor câştiga timp. Când sunt atinşi de ceaţă, încep să ţipe; cad la pământ cu spatele plin de sânge.

— Ceaţa, spune Billy îngrozit. Ce facem cu ceaţa?

Emilia întoarce capul spre drum şi îşi îndeamnă calul.

— Asta e treaba lui Arsinoe a ta.

Camden dă târcoale în jurul terenului în care are loc înfruntarea dintre Jules şi Rho, marcat de cadavrele cailor lor ucişi la prima ciocnire. Dar chiar şi fără pumă, nu le-ar fi deranjat nimeni. Pentru că cine ar fi îndrăznit?

Cele două lovesc şi parează, lovesc şi parează, într-o demonstraţie de viteză nefirească. Zăngănitul armelor încrucişate l-ar fi pus în genunchi pe oricare alt luptător.

Singurele sunete pe care le scot sunt icnetele şi urletele furioase, blestemul legiunii face salturi înalte, iar reginele moarte îl resping, şi fiecare lovitură are puterea de a sfărâma

oasele. Se apropie şi se despart, iar şi iar, dar singurele răni pe care le au sunt dinaintea confruntării: dâre de sânge ca nişte panglici pe un braţ cu blestemul legiunii şi o pată putredă pe obrazul unei moarte vii.

Spaţiul gol din jurul lor se lărgeşte, pentru că soldaţii care se luptau în apropiere se opresc să privească. Dar chiar şi spectatorii o iau la fugă când apare ceaţa.

Reginele moarte dau o lovitură cumplită şi îşi aruncă adversarul de-a dura. La vederea ceţii, încep să ţipe ascuţit şi se folosesc de harul războiului, pe care îl are preoteasa, pentru a smulge din pământ toporul de luptă. Cu două arme, îşi întâmpină cei doi inamici.

Blestemul legiunii atacă, loveşte cu sabia şi cu pumnalul, folosind harul războiului ca scut, dar reginele moarte nu se tem. Se reped, şi furia e forţa lor, lovesc, taie şi tropăie până aud pârâit de oase.

Când ceaţa le învăluie picioarele, îi simt răceala. Dar tot nu se tem. Aruncă toporul prin ceaţă, de parcă ar putea s-o despice.

Atenţia le-a fost distrasă. Nu o văd când se ridică, sprijinindu-se într-un picior. Nu o văd cum sare, sfărâmând osul fracturat.

Sabia şi pumnalul se înfig în carnea lor şi lasă găuri adânci din care curge sânge mort şi negru, iar reginele moarte scapă toporul din mână şi încearcă să reziste înăuntru.

Se scurg în aer când o simt pe Katharine în apropiere şi zboară spre ea, ies toate din Rho, iar trupul preotesei se prăbuşeşte la pământ. O lasă în urmă pe ea şi pe detestata Regină a Legiunii. Nu se uită înapoi când ceaţa apare din nou şi sfâşie carcasa goală care este Rho Murtra.

Volroy

Arsinoe îşi scutură mâna cu tăietura, stropind cu sânge podeaua de piatră a castelului.

— Uite! spune Pietyr şi îi întinde o batistă.

— Manierele astea de toxic! remarcă ea şi îşi înfăşoară rana. Mă bucur că eu nu le-am învăţat.

Înaintează împreună tot mai mult prin castel, iar Pietyr îi spune pe unde s-o ia. Îi spune în şoaptă ce camere sunt acelea şi unde ar putea să încerce. Ea îl lasă, ca să se simtă util. El nu

ştie că ea a trăit cândva o viaţă aici, prin ochii lui Daphne, şi ştie drumul prin castel aşa cum el nici nu-şi închipuie.

Cotesc pe un coridor şi ajung într-un mic spaţiu verde, o grădină înconjurată de ziduri pe care Arsinoe şi-o aminteşte bine.

— Ce e? o întreabă Pietyr, când ea zăboveşte.

— Asta era grădina favorită a Reginei Albastre. Illiann, care obişnuia să stea aici ore în şir.

— De unde ştii?

— Ştiu o grămadă de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştiu.

Se uită la el pieziş. N-ar trebui să meargă la Katharine cu el. N-are importanţă că i-a spus că nu va interveni, sau că a jurat să detroneze regina. O inimă îndrăgostită e imprevizibilă şi, când o va vedea pe Katharine, ar putea să-şi uite toate promisiunile.

— O să am probleme cu tine?

— Ţi-am spus că nu.

— Cuvântul unui Arron?

— Valorează mai mult decât cuvântul unui Milone.

— Mă îndoiesc, replică Arsinoe şi pufneşte.

Dar cei din familia Milone au făcut şi ei greşelile lor şi au avut şi ei secretele lor. La fel ca familia Arron. La fel precum cei din templu.

— În orice caz, ar trebui să-ţi faci mai multe griji în legătură cu Katharine, spune el. Ştii ce e acum. Ştii cât de puternică e, graţie harurilor împrumutate, şi cât de bine se descurcă cu armele. Ştii că se poate foarte bine să te ucidă.

— Se poate foarte bine să ne ucidem una pe alta, răspunde Arsinoe, pe un ton aspru. Da, ştiu.

Inspiră adânc. Le aude pe Mirabella şi pe Jules spunându-i că e prea nesăbuită. Că niciodată nu se gândeşte la toate. Dar ele ar spune asta doar pentru că o iubesc. În sinea lor, ştiu şi ele că sarcina asta nu şi-o poate asuma altcineva.

Repede ca o felină, scoate pumnalul şi îl împinge pe Pietyr în zid, apoi îi pune pumnalul la gât.

— Dacă aş fi isteaţă, spune ea, te-aş ucide. Aşa că spune-mi de ce ar trebui să n-o fac!

— Pentru că îţi sunt aliat. Pentru că am jurat că nu te voi opri.

Ea apasă şi mai tare lama pumnalului pe gâtul lui.

— Mincinosule!

Pietyr se strâmbă la presiunea pumnalului, dar nu e speriat. Se uită la ea cu dispreţul lui obişnuit.

— Atunci o să-ţi spun tot adevărul, ca să-ţi arăt că nu sunt cum spui tu.

— Tot adevărul?

— Ca să pot ajunge la tine pe câmpul de luptă, l-am înjunghiat pe băiatul tău, pe Billy.

O clipă, nu-i vine să creadă ce aude. Apoi îl trage spre ea şi îl trânteşte iar de perete, destul de tare ca el să creadă că are şi harul războiului.

— Ce-ai făcut?

— Nu l-am ucis. Dar nu voia să mă lase să vin. Părea să creadă că am planuri necurate cu tine. E destul de galant pentru un tâmpit de continental.

— L-ai înjunghiat?

— Da. Dar nu l-am ucis.

— De unde ştii? Cum poţi să fii sigur?

— Un toxic cunoaşte trupul, spune el. Noi ştim unde să lovim ca să te facem să simţi. Ştim cât de adânc trebuie înfipt un pumnal ca să curgă sânge. Şi mai ştim şi cum să te ţinem în viaţă, ca să prelungim suferinţa.

— Dacă a fost otravă pe pumnalul ăla, jur că…

El clatină din cap cât poate fără să se taie.

— Nu a fost. Armele mi le-au dat înainte de a pleca, şi am fost supravegheat şi percheziţionat în mod regulat. Când să-l fi otrăvit?

Arsinoe îl mai ţine aşa câteva clipe. Apoi se retrage, şi Pietyr îşi freacă gâtul.

— Nu eram obligat să-ţi spun asta, zice el. Dar am fost sincer. Aşa că, te rog, crede-mă când îţi spun că nu voi interveni între tine şi Katharine. Vreau doar să fiu acolo.

Sincer. Cuvântul ăsta nici nu se potriveşte în gura lui. Dar Arsinoe bagă pumnalul la loc.

— Nu mă poţi opri, Renard. Ar fi păcat de viaţa ta dacă ai încerca.

El încuviinţează din cap, ea trece pe lângă grădină şi duce degetul la buze când se aud paşi pe coridor. Se lipeşte de perete şi îl apucă pe servitor de guler imediat ce dă colţul.

— Unde e regina?

— E un băiat de la bucătărie, spune Pietyr. S-ar putea să nu ştie.

— Este… este în apartamentele ei.

Băiatul arată în sus, spre vest. Arsinoe îl lasă să plece.

— Foarte bine. Povestea asta s-ar putea termina ca pe vremuri. Cu reginele în turn.

Arsinoe e aproape acolo. Katharine o simte venind. Sora ei mijlocie, furioasă. Arsinoe vine, şi are un scop: să facă ceea ce i-a promis Mirabella că va face.

Nu va încerca să te ucidă, şoptesc cele câteva regine moarte. E slabă.

— Ba da, şopteşte şi Katharine. Pentru ce am făcut. Pentru că le-am trimis pe celelalte în Rho Murtra să o facă una cu pământul pe Jules Milone.

Singurul lucru care a mai rămas de stabilit e locul.

Nu ar trebui să fie aici, în camerele astea pline de mătăsuri şi brocarturi, mobilă grea şi veselă de ceai. Încăperi care sugerează confortul şi civilizaţia capitalei.

Ar trebui să fie undeva într-un loc gol şi sălbatic. Unde Mirabella poate să le vadă.

Katharine se duce la uşă. O strigă pe Arsinoe. Apoi o ia la fugă în sus pe scări, spre metereze.

*

Când Arsinoe iese în goană pe metereze, nu e pregătită pentru înălţimea ameţitoare, mai rea decât atunci când se căţărase pe muntele Horn. Strânge pleoapele cu putere. Când deschide ochii, o vede pe Katharine stând în picioare pe acoperiş. Braţele Moartei Vii sunt goale şi pline de cicatrice de la otrăvuri. Poartă o rochie neagră, cu corset. Şi pare aproape bucuroasă că o vede.

Arsinoe nu ştie sigur la ce se aştepta, dar vederea ei e un şoc. După cum i le descrisese Pietyr pe reginele moarte, şi-o imaginase pe Katharine pe jumătate putredă, cu pielea înnegrită şi cu oase descărnate. Îşi imaginase că ea o s-o atace – că o să atace amândouă – şi că totul se va termina. Acum, deşi e furioasă şi ţine pumnii strânşi, nu-i vine să se ducă, pur şi simplu, pe acoperiş şi s-o strângă de gât pe sora ei.

— Ai venit! strigă Katharine. Ştiam că vei veni. Mi-a spus ea că vei veni.

— Să nu vorbeşti despre ea!

— Dar ai primit-o? Scrisoarea pe care ţi-a trimis-o?

Ochii lui Katharine se îndreaptă cu o licărire de speranţă către micul pumnal ascuţit al lui Arsinoe.

— Ştii ce ai de făcut.

— Da, mârâie Arsinoe. Ştiu ce am de făcut. Îşi încleştează pumnii. Vino să mă înfrunţi!

Strânge mânerul pumnalului şi aşteaptă, respirând greu şi simţindu-şi pulsul în urechi. Dar Katharine nu face nicio mişcare. Asta o înfurie şi mai tare pe Arsinoe, calmul acesta aparent, teatrul pe care îl joacă. N-a bătut drumul până aici ca să înjunghie un pui de căprioară adormit. Vrea o luptă. Trebuie să fie o luptă.

— Hai! strigă ea. Eşti ridicolă cu coroana aia. O regină lipsită de har. Când ai aflat că sunt toxică, nu te-ai gândit s-o întrebi pe bătrâna Willa? N-ai vrut să ştii că nu eşti altceva decât un naturalist slab? Un naturalist slab, jalnic, aproape lipsit de har, aşa cum am crezut eu întotdeauna că sunt. Ar fi trebuit să avem fiecare copilăria celeilalte, Katharine. Deşi îmi place să cred că eu m-am descurcat mai bine ca tine.

— Nu contează ce am fost, spune Katharine, încruntându-se. Acum sunt altceva. Ştiu că eşti furioasă…

— Furioasă? Sunt mai mult decât furioasă!

Nu merge. Jos, pe câmpul de luptă, oamenii mor. Prietenii ei mor. Arsinoe ridică pumnalul. Iar Pietyr iese din spatele ei.

Katharine face repede doi paşi spre el.

— Eşti altceva, Kat, spune el. Ai dreptate în privinţa asta.

— Eşti bine! Katharine zâmbeşte cu ochii strălucitori. Te-ai făcut bine.

Arsinoe clocoteşte când vede fericirea de pe faţa ei. Nu o merită. Merită cruzime. Suferinţă. N-ar trebui să fie lăsată să simtă altceva decât regret. Arsinoe se întoarce spre Pietyr şi îi pune palma în piept.

— S-a făcut bine, spune ea. Tu ai încercat să-l ucizi şi eu l-am vindecat.

Se plimbă în jurul lui. Când îi pune mâna pe spate, Pietyr e gata să sară în sus, dar, spre lauda lui, nu spune nimic.

— Nu a venit aici ca să se întoarcă la tine, Katharine. A venit să spună că e cu noi. Cu mine.

Îşi ia inima în dinţi, prinde faţa lui Pietyr în palme şi îl sărută apăsat. Apoi îl împinge deoparte şi se repede la sora ei.

Katharine ştie că sărutul nu a fost adevărat. Dar i-a dat surorii ei curajul de care avea nevoie. Când Arsinoe vine în fugă spre ea, Katharine ridică mâinile. Pumnalul lui Arsinoe descrie un arc. Trece prin mâna lui Katharine şi se opreşte între inelar şi degetul mic.

Ea ţipă când reginele moarte încep să şuiere. Vor să-i sucească gâtul lui Arsinoe. Dar Katharine le înghite la loc.

— Ai ucis-o! strigă Arsinoe cu dinţii încleştaţi.

Pumnalul se clatină în carnea lui Katharine şi pătrunde mai adânc.

— Când ea ne-a iubit pe noi mai mult decât a iubit coroana. Mai mult decât a iubit insula!

Cu coada ochiului, Arsinoe îl vede pe Pietyr uitându-se la ele cu durere.

— Reginele n-au dreptul la astfel de iubire! strigă Katharine.

În timp ce se luptă, simte durerea din ochii lui Arsinoe de parcă ar fi a ei. Vrea să-i spună ce s-a întâmplat cu Mirabella. Că Mirabella i-a cerut lui Katharine s-o ucidă, ca s-o apere de invazia reginelor moarte. Vrea să-i spună că totuşi a fost vina ei, fiindcă n-a putut s-o protejeze. Dar dacă îi spune, Arsinoe îşi va pierde curajul. În privinţa asta, seamănă mai mult cu sora ei mai mare. Şi pe urmă, cu tot pumnalul înfipt în mâna ei, lui Katharine aproape că îi face plăcere lupta lor. Aşa fac ele, ea şi Arsinoe, când nu e Mirabella să intervină. Aşa făceau mereu, chiar şi când erau la Black Cottage.

Arsinoe o îmbrânceşte pe Katharine şi smulge pumnalul din mâna ei.

— Ce te uiţi aşa la mine? gâfâie ea. Ce-ai?

— Taie-mă! strigă Katharine. Ucide-mă, sau scoate-le din mine! Trebuie să se termine. Să se termine stirpea reginelor.

Îşi ia mâna în palmă când sângele începe să curgă şuvoi pe braţ. Arsinoe se uită la ea exasperată, deja obosită după scările urcate şi după câte văzuse pe câmpul de luptă. Sub ele şi peste tot în jurul lor, ceaţa acoperă toate clădirile ca o pătură de zăpadă. Vine tot mai aproape, să le devoreze.

— Tu ai atras toate astea asupra ta, Katharine. Toate.

Katharine se schimbă la faţă. Nu toate. A început jocul ca pion, la fel ca ele. Dar sunt destule lucruri care s-au întâmplat din vina ei, ca restul să mai conteze.

— Îmi doresc să nu ne fi născut aici, Arsinoe. Îmi doresc ca lucrurile să fi fost altfel. Dar cred că Mirabella a avut dreptate. Şi am fost puse aici cu un scop.

— De ce n-ai zis aşa mai demult? întreabă Arsinoe.

Pumnalul atârnă în mâna ei.

— De ce n-ai zis când ea era în viaţă şi mai puteam face ceva?

— Nu am simţit asta până acum. Sunt regină. Nu stă în firea mea să accept înfrângerea. Nici într-a ta nu stă.

Înainte să mai poată spune ceva, de pe câmpul de luptă se ridică un asemenea urlet, încât amândouă întorc capul.

Katharine ştie ce a fost acel sunet. Ştiu şi reginele moarte, care se învârt în sângele ei, pregătindu-se să-şi întâmpine surorile acasă. Katharine se întoarce spre Arsinoe cu ochii mari.

— Trebuie s-o faci acum! Nu mai e timp!

— Ce tot spui acolo?

— Dacă se întorc în mine, n-o să le pot controla!

— Ascult-o, Arsinoe! strigă Pietyr. Alungă-le, acum!

Arsinoe îşi desface batista de pe mână, în timp ce reginele moarte revin într-un vârtej. Furia aceea neagră se răsuceşte în jurul lui Katharine ca un roi de insecte veninoase. Katharine strânge tare buzele şi închide ochii. Dar ele găsesc întotdeauna un loc prin care să intre.

Katharine cade în genunchi. Reginele moarte sunt atât de furioase. Îi sfâşie obrajii şi braţele, încercând să-şi facă loc cu ghearele. Îi vor cotropi mintea şi îi vor răpi trupul pentru totdeauna.

— Plecaţi de lângă ea!

Durerea începe să scadă. Dispare din gât şi din piept şi aduce o uşurare ca o briză răcoroasă. Katharine deschide ochii. Arsinoe vine spre ea pe acoperiş, cu mâna întinsă şi sângerândă, împrăştiind norul reginelor moarte ca pe un fum. Şi-a desenat în palmă aceeaşi rună pe care şi-o făcuse Pietyr când încercase să le trimită pe reginele moarte înapoi în prăpastie.

— N-o să meargă, spune Katharine, când Arsinoe îngenunchează lângă ea.

— O să meargă, dacă o fac eu.

Arsinoe îi ia mâna. Lucrează rapid cu pumnalul, desenând runa cu susul în jos, astfel încât să se suprapună peste a ei. Întinde palma.

Katharine strânge mâna surorii ei. Senzaţia pe care i-o dă sângele lor de regine care se amestecă nu seamănă cu nimic. E mai presus decât harurile reginelor moarte. Mai presus de încântarea pe care a simţit-o când i s-a desenat coroana pe frunte. Trupul ei începe să aibă convulsii când şi ultima regină moartă e azvârlită de pe buzele ei şi se scurge pe acoperiş. Reginele moarte expulzate se preling ca o pată de tuş, ca să se alăture celorlalte, iar Arsinoe şi Katharine se ridică în picioare.

Reginele moarte nu sunt suficient de puternice ca să capete formă. Rămân în aer, spumegând ca o apă ce fierbe, şi, pentru prima oară, Katharine poate să le vadă aşa cum au fost cândva. Feţe şi mâini care se luptă să rămână, împingând în nor. Urme de păr negru care se unduiesc precum iarba-de-mare. Vede cozi împletite şi fragmente de rochii din vremuri străvechi. Nu sunt altfel decât au fost Arsinoe şi Katharine înainte. Sfârşitul lor nu e mai puţin nedrept decât sfârşitul Mirabellei.

— Nu mai pot fi salvate, murmură Arsinoe, citindu-i gândurile lui Katharine prin sângele lor reunit. Trebuie să le alungăm. Definitiv.

— Păzea! strigă Pietyr când trupul lui Rho Murtra se caţără pe metereze.

Nu toate reginele o abandonaseră după ce o doborâse ceaţa. După ce o lăsase sfâşiată de o sută de tăieturi. După ce îi lăsase orbitele goale. Câteva au fost isteţe şi suspicioase. Iar după ce ceaţa se mai ridicase, s-au băgat din nou în preoteasa moartă, ca într-o armură.

Arsinoe tresare când creatura care fusese Rho ridică un topor şi îl aruncă cu putere pe pietre. Katharine o smuceşte deoparte pe sora ei şi se retrag în grabă spre acoperiş, mergând cu spatele, în timp ce reginele moarte înaintează cu mişcări împiedicate, stângace în pielea moartă.

— În numele zeiţei, ce e asta? întreabă Arsinoe.

Katharine se ţine strâns de ea şi amândouă se uită cu ochii mari şi plini de groază la ceea ce a devenit trupul lui Rho.

— Trebuie s-o oprim, şopteşte Katharine, iar Arsinoe îi lasă mâna ca să mai deseneze o rună în palma cealaltă.

Înainte ca sora ei să poată protesta, se repede înainte, iute ca o felină.

— Nu!

Katharine se ridică repede în picioare şi încearcă să se ducă după ea, dar Pietyr o prinde de umăr.

— Te rog, Kat, spune el, lasă-mă pe mine!

Se repede pe lângă ea şi se aruncă peste cadavrul lui Rho. Din spatele pielii putrede şi verzi se aude un sunet, ca un şuierat, un sunet strident, ieşit din nişte plămâni plini de găuri.

Înlemnită, Katharine se uită cum Arsinoe se fereşte de lovitura braţului moartei vii şi încearcă să-şi lipească palma pe fruntea cadavrului. Pietyr trage de braţ în spate, dar nu vede că celălalt braţ al lui Rho se pregăteşte să lovească cu toporul.

— Opreşte-te! strigă Katharine, în timp ce toporul o loveşte pe Arsinoe, tăindu-i carnea şoldului.

Din forţa loviturii, Arsinoe e aruncată pe sus, se prăvăleşte pe piatră şi se rostogoleşte până la zidul parapetului. Katharine aleargă la ea.

— Îţi curge sânge.

— Da, spune Arsinoe şi se strâmbă de durere când Katharine o ajută să se ridice. Strânge palmele, ca să iasă mai mult sânge din rune. Dar tot mi-a mai rămas.

Inspiră adânc şi se desprinde de zid ca să-şi ia avânt, apoi se repede din nou la cadavrul lui Rho, în timp ce Pietyr continuă să se lupte cu reginele moarte, care încă rezistă. Îl zgârie cu unghiile moarte vii pe obrazul perfect, iar el geme şi ţipă de durere.

— Arsinoe, toporul!

Pietyr apucă strâns în braţe mijlocul lui Rho, iar Arsinoe loveşte tare cu piciorul mâna care ţine toporul. Trebuie să mai lovească de două ori până când toporul cade zăngănind pe piatră.

— Îmi trebuie capul! strigă Arsinoe şi îşi dezgoleşte dinţii.

Dar când încearcă să ajungă la el, dând să se caţere pe braţul gros al lui Rho ca pe o creangă imensă de copac, cadavrul zvâcneşte şi se loveşte cap în cap cu Pietyr, care se prăbuşeşte la pământ. Katharine îşi ţine respiraţia când mâna neagră şi ruptă a lui Rho se strânge în jurul gâtului lui Arsinoe. O să vadă cum îi rupe gâtul surorii ei. O să vadă cum se scurge viaţa din ea.

Katharine aleargă spre ea. Cu o mişcare rapidă şi sigură, ia toporul de jos şi loveşte cu el, scoţând un strigăt gutural. Apoi clipeşte. Lama toporului e înfiptă în pieptul cadavrului. În timp ce reginele moarte se uită uluite la ea, Arsinoe se ridică şi lipeşte runa de fruntea moartă a lui Rho.

Ultimele moarte se scurg afară, în timp ce falca lui Rho atârnă, ca şi cum ar fi dislocată. Durează doar o clipă, după care cadavrul se prăbuşeşte într-un morman de carne cu orbitele goale. Katharine, Arsinoe şi Pietyr stau deasupra lui, cu respiraţia tăiată.

— Să nu mai faci niciodată în viaţa ta aşa ceva! strigă Arsinoe la Katharine, după care începe să râdă, stând aplecată cu o mână pe genunchi şi cu una apăsată pe tăietura adâncă de la şold.

Pietyr începe şi el să râdă. În faţa comandantului readus la viaţă, au uitat pe moment de norul reginelor moarte care atârnă deasupra lor.

Dar Katharine nu a uitat. Îşi aruncă repede privirea spre ele, în timp ce reginele moarte se strâng disperate. Au nevoie de o regină ca să poată rămâne. Au nevoie de un trup. Şi simt că Arsinoe e destul de slăbită.

Katharine nu are timp să o prevină. Sare în picioare şi se aruncă în faţa lui Arsinoe, exact în clipa în care reginele moarte se reped la gâtul ei. Impactul o trimite în aer. Atingerea cu umărul a parapetului i se pare ireală când zboară peste el, în aceeaşi clipă auzind ţipătul lui Arsinoe, care cade şi ea peste marginea zidului. Dar Katharine, care a fost întotdeauna cea mai măruntă, este şi cea mai rapidă, şi o loveşte cu piciorul pe Arsinoe, apropiind-o de zid. Ultimul lucru pe care îl vede înainte de a plonja în ceaţă este Arsinoe, care se ţine strâns de zidurile castelului Volroy. În siguranţă.

*

Arsinoe stă agăţată de zidul castelului, cu picioarele atârnate în gol şi cu capul răsucit, uitându-se cum Katharine şi reginele moarte cad în neant.

— Kat, şopteşte ea, apoi ţipă: Katharine!

— Dă-mi mâna!

Ridică privirea. Pietyr e aplecat peste zid. Cu un geamăt, ridică braţul şi îi prinde mâna, strângând ochii din cauza usturimii provocate de runa din palmă.

Iar în spatele lor, reginele moarte ţipă.

— Pietyr! Trage-mă sus!

El încearcă, dar nu se vor mişca destul de repede. Ea ştie asta din groaza pe care o vede în ochii lui.

Arsinoe dă din picioare; loveşte zidul, fără să ştie dacă încearcă să urce sau să le ţină la distanţă pe reginele moarte. Îndrăzneşte să se uite peste umăr şi le vede venind într-o formă întunecată, cu mâini şi picioare prelungi.

— N-o să reuşesc! ţipă ea. Dă-mi drumul!

Încearcă să-şi tragă mâna din palma lui, sângele alunecos uşurându-i mişcarea.

— Stai!

Arsinoe se uită iar peste umăr.

Ceaţa se ridică şi se învârte în jurul reginelor moarte. Se ridică deasupra lor şi coboară sub ele, înghiţindu-le cu totul, apoi le sfâşie şi scuipă spre cer şuviţe negre. Arsinoe şi Pietyr înlemnesc privind lupta, reginele moarte care ţipă ascuţit şi care se transformă într-un vârtej încâlcit de braţe ce se zvârcolesc şi dinţi ce se încleştează când ceaţa se strânge tot mai mult în jurul lor.

Reginele moarte nu au nicio şansă. Ceaţa devorează. Ceaţa protejează. Arsinoe le vede pe reginele de demult ascunse în adâncul ei. Le vede pe Illiann şi chiar pe Daphne. Simte forţa Mirabellei când ceaţa se repede asupra castelului Volroy ca o furtună. O recunoaşte pe Katharine în rapiditatea şi agilitatea mişcărilor, când rupe fâşii de întuneric şi le împrăştie ca pe nişte panglici. Le vede luptând, pentru ea şi pentru insulă, până când din reginele moarte nu mai rămân decât zdrenţe şi praf de cenuşă care plutesc în aer.

Când totul se termină, ceaţa dispare. Nu se rostogoleşte înapoi pe mare. Nu se retrage. Pur şi simplu se evaporă şi dispare, până nu mai rămâne nimic de văzut.

— Arsinoe! spune Pietyr, strâmbându-se. Dă-mi mâna cealaltă!

Ea i-o întinde şi el o trage pe acoperiş, unde se prăbuşesc împreună.

— Ele erau, spune Arsinoe, gâfâind. Mirabella şi Katharine.

— Ele erau, încuviinţează Pietyr şi se loveşte cu capul de piatră. Şi acum s-a terminat.

Câmpul de luptă

Până atunci, era ceaţă peste tot. În clipa următoare, ceaţa se retrage ca şi cum nici n-ar fi fost, iar Emilia întoarce calul şi porneşte în goană s-o caute pe Jules.

Pe câmpul de luptă, soldaţii îşi revin. Rătăcesc cu toţii, îi ajută pe răniţi şi se uită cu ochi înfricoşaţi la dezastrul care a rămas în urma ceţii. Sunt atât de mulţi morţi, zac pe jos contorsionaţi sau sfâşiaţi, încât e o uşurare să îi vadă pe cei câţiva doborâţi de săgeţi sau de suliţe, pentru că măcar asta pot înţelege.

Emilia îşi îmboldeşte calul şi trece pe lângă ei, sare peste morţi şi îi fereşte pe cei vii, îndreptându-se spre poiana în care zace Jules. Când ajunge acolo, trage aşa de tare de căpăstru, încât bietul ei cal alunecă.

— Jules!

Îi ia faţa în mâini şi Jules întoarce spre ea ochii înroşiţi de sânge. Nu trebuie să se uite la piciorul lui Jules, ca să-şi dea seama că e distrus. Pantalonii sunt îmbibaţi de sânge şi arată prea plăţi pe gamba ei. Piciorul e răsucit într-o direcţie nefirească de sub genunchi.

— Jules, nesăbuite! Ce-ai făcut?

— Am făcut ce trebuia să fac, răspunde Jules printre dinţii încleştaţi. Întinde mâna şi îi atinge faţa Emiliei. Şi sunt în regulă, spune şi zâmbeşte. Sunt în regulă. Blestemul e…

Dă ochii peste cap şi îşi pierde cunoştinţa.

Emilia o trage pe genunchii ei.

— Ajutaţi-ne! Am nevoie de ajutor pentru regină!

Rebelii vin. Îi bandajează strâns rănile lui Jules şi le urcă pe cai, pe ea şi pe pumă, cu multă blândeţe. În timp ce Emilia plânge, Mathilde se apropie şchiopătând.

— Ce-am făcut? întreabă Emilia. Ce-am silit-o să facă?

Mathilde se uită cu tristeţe după Jules şi Camden, care se îndepărtează săltând pe spinările cailor. Ochii ei se întunecă. Dar apoi zâmbeşte.

— Doar ce trebuia să facă.

Tămăduitorii îi taie piciorul lui Jules în timp ce doarme. Emilia avusese dreptate: nu putea fi salvat. Iar ea rămâne cu Jules până se trezeşte.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jules, deschizând ochii.

— Ai salvat atât de mulţi oameni, răspunde Emilia. Ai devenit o legendă. O legendă şi o regină.

Jules adoarme din nou, iar Emilia se apleacă şi o sărută pe frunte.

— Nu-ţi face griji, Jules! Voi fi aici când te vei trezi. Şi pentru totdeauna.

Arsinoe şi Pietyr ies din Volroy ameţiţi. Înăuntru, castelul e tot tăcut, aproape pustiu. Dar afară e un carnagiu oriunde se uită, în timp ce stau şi privesc uimiţi în faţa porţilor palatului, Arsinoe e luată prin surprindere de un bot cald care îi atinge braţul. E bunul ei cal murg, care s-a întors cu şosetele albe pătate de sânge.

— Ei, băiatule!

Bagă mâna sub coama lui şi îl scarpină pe frunte, în timp ce Pietyr strigă la un soldat rebel din apropiere.

— Unde sunt comandanţii? îl întreabă el. Unde au dus-o pe Regina Legiunii?

— Au dus-o în oraş. Tămăduitorii s-au adunat în piaţă să-i ajute pe răniţi.

Arsinoe îi face semn cu capul lui Pietyr, şi amândoi încalecă repede şi pornesc în galop spre Indrid Down. Pe drum, întâlnesc tot felul de grupuri. Unele voioase. Multe, în lacrimi, după ce au aflat de cei căzuţi.

— Unde e ea? întreabă Arsinoe, îndreptând calul în toate părţile. Unde…?

Cineva îi face semn cu mâna din mulţime. Luke. Bunul Luke, cu faţa plină de sânge şi umărul bandajat. Îi zâmbeşte când Arsinoe se uită la el şi îi arată cu mâna spre capătul pieţei, unde e un cort ridicat în grabă.

Se îndreaptă repede spre el şi Arsinoe sare de pe cal. Jules şi Camden zac acolo, cu Emilia între ele.

— Este… vrea să întrebe Arsinoe, iar Camden toarce încetişor.

Ochii lui Arsinoe zăresc piciorul lipsă şi ea înghite în sec.

— O să fie bine, spune Emilia. A reuşit. Şi tu ai reuşit.

Arsinoe se apleacă şi îi ia mâna lui Jules.

— Cum? Cum a putut să reziste în faţa lui Rho?

— A descătuşat blestemul legiunii, răspunde Emilia. Dar e bine. Blestemul a dispărut.

— A dispărut?

Emilia ridică din umeri.

— Poate că blestemul acela nici n-a fost blestem. Întreab-o pe Mathilde. Are o mulţime de idei ciudate legate de asta. Dar ia uită-te acolo!

Emilia face semn în spate, peste umărul lui Arsinoe.

Billy stă la marginea taberei improvizate, cu cămaşa sfâşiată şi cu un pansament lat în jurul abdomenului. Dar e viu.

La fel şi Arsinoe. Vede cum faţa lui se luminează de uşurare şi de bucurie când ea o ţine strâns de mână pe Jules. Dar când se ridică să se ducă la el, Billy se trage înapoi.

Pleacă, aşa cum i-a spus. Şi dacă o mai atinge, nu va mai avea puterea s-o facă. Aşa că ea îi zâmbeşte, cu ochii înlăcrimaţi de oboseală. Zâmbeşte şi el şi ridică mâna.

— Adio, Junior! şopteşte ea.

Regina Legiunii

În zilele şi săptămânile care au urmat Războiului Reginelor, aşa cum avea să fie numit, multe schimbări au avut loc în capitală şi pe insulă. Jules şi-a revenit, cu ajutorul lui Arsinoe şi al Emiliei, şi a învăţat să meargă sprijinită într-o cârjă. Blestemul legiunii dispăruse, într-adevăr, şi Jules era din nou ea însăşi, iar cele două haruri ale sale se manifestau deplin. Încă nu purta o coroană, dar toată lumea îi spunea Regina Legiunii.

Nici ea şi nici consiliul ei nu s-au instalat la Volroy. Măreţele turnuri păreau să le reprezinte prea mult pe vechile regine, iar Jules şi rebelii nu aveau nicio dorinţă de a repeta greşelile şi nedreptăţile din trecut. Linia reginelor-triplete se îndepărtase prea mult de la drumul cel bun, iar acum vremea reginelor-triplete se sfârşise.

La scurt timp după bătălie, Paola Vend şi Renata Hargrove au fost găsite şi plasate în arest temporar, împreună cu Genevieve Arron. Nici urmă de Antonin şi Lucian Arron. Se zvonea că se ascund undeva în Prynn sau că ar fi părăsit definitiv insula, acum, că ceaţa dispăruse şi drumul era liber.

Încet, rebelii s-au împrăştiat. Soldaţii s-au întors să-şi reconstruiască locuinţele. Naturaliştii, cu Ellis şi Cait Milone, au părăsit fortăreaţa din Sunpool şi au plecat la Wolf Spring, în timp ce elementalii s-au întors la Rolanth. Dar nu toţi au abandonat

oraşul la a cărui reconstruire au participat, iar acum Sunpool este o aşezare plină de viaţă, cu oameni de diverse haruri.

Cât despre ceaţă, nu doar că s-a liniştit, dar a dispărut complet. Nu va mai proteja insula de lumea din jur. Insula Fennbirn nu va mai fi ascunsă în faţa călătorilor de pe continent, iar adevăratul test pe care vor trebui să-l treacă Regina Legiunii şi consiliul ei va consta în gestionarea acestei schimbări.

Pe străzile liniştite ale dimineţii din capitală, Arsinoe şi Jules se plimbă, aşa cum fac adesea, încercând să evite aglomeraţia. Trebuie să iasă devreme, ca să nu mai fie cineva pe străzi. De când Jules şi-a pierdut piciorul, Camden refuză să meargă înaintea sau în spatele ei. Insistă să stea lipită de ea.

— Te descurci foarte bine cu cârja asta, spune Arsinoe.

— Oricum, foloseam prea puţin piciorul ăsta. După toată otrava pe care am mâncat-o, n-a mai fost niciodată ca înainte.

Coboară pe străzile întortocheate spre port şi se îndreaptă spre nord, de-a lungul docurilor pline de corăbii. Bărcile încă stau aproape de ţărm, nu se aventurează în larg, dar în curând pescarii vor înfrunta apele mai adânci, iar negustorii vor îndrăzni să caute continentul.

În timp ce se plimbă, ridică privirea spre falezele din nord, unde arde o flacără înaltă, înconjurată de pietre negre, şlefuite, şi de flori proaspete. Un monument închinat Mirabellei. Pe acoperişul Turnului de Vest, o flacără asemănătoare arde pentru Katharine.

Arsinoe se apleacă şi o scarpină pe Camden între urechi, îi e dor de Braddock. Nu l-a mai văzut de când a fost la Black Cottage, la scurt timp după bătălie. Era tot acolo, cu Willa, şi va rămâne acolo până când Willa va ajunge să creadă ce se spune despre regine şi îşi va părăsi oficial postul.

— Pe cine vrei să laşi în locul tău când vei pleca? întreabă Arsinoe. Pe Luca?

— De ce? Fiindcă e cea mai vârstnică?

Arsinoe râde. Prietenele Mirabellei, Bree şi Elizabeth, se întorseseră cu Luca în capitală, cu o săptămână înainte.

— Nu. Pentru că o simpatizează mai multă lume.

— A vrut să te ucidă, îţi aminteşti? spune Jules. Cu urzeala aia de la Revelare.

— Dar nu a făcut-o.

Jules se încruntă. Apoi se înseninează la faţă şi ridică din umeri.

— Ei, în fine, i-am cerut un sfat, şi n-a vrut să mi-l dea. Vrea să rămână în templu. Vrea să fie aproape de Bree şi Elizabeth. Şi cred că asta-i tot ce-şi doreşte.

— Atât de multe schimbări!

— Şi încă vor mai fi. Emilia vrea să se ducă în fiecare oraş cu Mathilde, ca să audă ce spun oamenii. Sau poate o s-o trimită doar pe Mathilde.

— Nu vrea să plece de lângă tine.

Jules ridică iar din umeri şi roşeşte.

— Cum e relaţia voastră? întreabă Arsinoe. Merge...?

— N-o să mă mărit cu niciun continental, dacă asta vrei să ştii. Jules inspiră adânc şi se opreşte, săltând puţin ca să-şi aranjeze cârja. Eu n-o să fiu cu adevărat regină, să ştii. O să fie altceva. Vei vedea.

— O să stai în capitală, după ce ne întoarcem?

— Nu ştiu. Mi-ar plăcea să mă duc acasă, la Wolf Spring. Emilia nu vrea să lase Indrid Down de capul lui prea repede, dar ea sau Mathilde vor fi mereu aici. Iar eu vreau să fiu aproape de Fenn şi de Luke. De Matthew şi de Caragh.

— N-ai putea să-l ademeneşti şi pe Braddock pe câmpiile de lângă casă? întreabă Arsinoe.

Ajung la capătul docurilor şi se întorc. Ar putea să intre puţin în hanul din colţ, să-şi ia nişte ouă moi cu pâine caldă, cum fac uneori. Sau să treacă prin piaţă, să se uite la negustorii care îşi pregătesc marfa. Deasupra lor, turnurile înalte şi negre ale castelului Volroy se întind spre cer, dar castelul nu mai e acum un monstru care aruncă o umbră malefică, ci doar o clădire, iar Indrid Down e un simplu oraş, nu un cuib de duşmani.

— Vrei să vii cu mine în piaţă? întreabă Jules.

— Nu în dimineaţa asta. I-am promis cuiva că o să-l ajut cu ceva.

— Regina Arsinoe încă are secretele ei.

Arsinoe râde. O bate uşurel pe spate pe Camden şi dispare pe străzi lăturalnice şi pe alei, până când ajunge la porţile castelului Volroy. Băiatul care o aşteaptă iese din umbră. Nu ridică mâna s-o salute. Nici măcar nu-şi scoate mâinile din buzunare.

Ea se apropie fără niciun cuvânt şi pornesc împreună prin castelul tăcut, suind tot mai sus pe scările din Turnul de Vest.

— Sigur eşti pregătit pentru asta? întreabă Arsinoe şi, drept răspuns, Pietyr inspiră adânc şi urcă ultimele trepte spre acoperiş câte două deodată.

E prima lui vizită aici, la monumentul lui Katharine. Preotesele care îl îngrijesc au fost foarte atente, cercul de pietre negre este aranjat cu grijă şi buchetele de flori şi fructe otrăvitoare sunt proaspete. Cineva a lăsat chiar un scorpion viu într-un borcan.

— Flacăra ei e înaltă, spune Pietyr, iar Arsinoe se uită spre nord.

De aici, atât de sus deasupra oraşului, flăcările aprinse pentru Katharine şi Mirabella nu par aşa de îndepărtate, ca şi cum surorile ar arde împreună.

— Ne-am luptat aşa de mult, spune ea. Şi totuşi, două dintre noi sunt moarte. Care a fost rostul?

— Lupta, răspunde Pietyr cu simplitate. Rostul a fost lupta. Se apleacă, îşi pune cotul pe genunchi şi se uită la flacăra lui Katharine. Aş vrea să ardă pentru totdeauna.

— Şi eu aş vrea.

Dar nimic nu e pentru totdeauna, desigur. Nici măcar pe Fennbirn, unde atâta vreme ceaţa a ţinut ostatic însuşi timpul. La un moment dat, preotesele vor lăsa focurile să se stingă. Apoi le vor aprinde din nou în zilele de sărbătoare, sau când va fi comemorată bătălia. Şi într-o bună zi, nu va mai fi niciun foc.

— Ar fi trebuit să… spune Pietyr şi i se taie vocea.

Arsinoe îi pune o mână pe umăr. După câteva clipe, umărul nu se mai zguduie, iar el îşi şterge ochii.

— Ar trebui să mă duc în piaţă. Pietyr se ridică şi inspiră încet. Cineva trebuie să pledeze pentru eliberarea lui Genevieve.

— Asta nu te va face prea simpatic în ochii noului consiliu.

El râde.

— Oricum, nu cred că aveam vreo şansă.

Se întoarce să plece, şi ochii i se adumbresc când ajung la locul de unde a căzut Katharine. Arsinoe ştie că vede cu ochii minţii acele ultime clipe. Că îşi doreşte aşa de mult să o fi prins, măcar pentru o secundă.

Apoi el clipeşte şi coboară împreună scările.

— Vii şi tu în piaţă, regină Arsinoe întreabă el când ajung în capătul scării.

Arsinoe scoate un geamăt.

— Nu-mi mai spune aşa!

— Dar asta eşti. Asta vei fi mereu. Regina Arsinoe. Ultima dintre adevăratele regine ale insulei Fennbirn. Legenda şi popularitatea ta vor creşte. Poate chiar depăşind legenda Reginei Legiunii.

Ea nu spune nimic, iar el oftează, uitându-se în sus spre scări.

— Aş vrea să fi putut face mai mult pentru ea, spune el. Mai mult decât să am grijă de şarpele ei. Urăsc gândul că nimeni nu ştie cu adevărat ce fel de om a fost – cât de bună la suflet, cât de uluitor de blândă. Cât de inteligentă. Nu şi-a dorit niciodată altceva decât să ne facă să fim mândri. Iar insula îşi va aminti de ea ca de un monstru.

— Nu e aşa. Tu eşti aici. O să le aminteşti.

— Cum poţi să spui asta? Cine mă va crede, după tot ce a făcut?

— Eu nu ştiu cum a fost Katharine după ce s-a întors din noaptea Revelării. Ştiu doar că, în final, ea a fost sora mea.

Pietyr îşi înfundă din nou mâinile în buzunare şi pleacă.

— Hei! îl strigă ea. Îmi pare rău că te-am sărutat.

El întoarce capul doar cât să-i vadă Arsinoe linia maxilarului.

— Nici pe jumătate cât îmi pare mie! strigă el, şi Arsinoe râde.

Epilog

Corabia se leagănă uşor pe apă când ultimele provizii sunt aduse la bord. Arsinoe îşi trece greutatea de pe un picior pe altul, ca să-şi menţină echilibrul, şi priveşte spre orizont. Pentru prima oară, perspectiva de a părăsi insula Fennbirn nu o mai înfricoşează. Corăbiile au venit şi au plecat săptămâni de zile, fără incidente. Iar ea simte că legătura aceea dintre ea şi insulă s-a rupt şi atârnă ca o funie în pieptul ei.

— Poate n-ar trebui să plec, spune Arsinoe când Jules vine alături de ea, lângă balustradă. Poate e prea devreme.

— Prea devreme pentru ce? Noul Consiliu Negru e aproape gata. Scrisorile trimise de Mathilde de pe drumurile ei ne dau veşti bune şi liniştite, în stilul lui Mathilde. Până şi Braddock s-a instalat bine, cu Cait şi cu Ellis. Nu mai ai nicio scuză. Nu mai ai scuze de câteva săptămâni.

— Cred că vrei neapărat să plec.

Jules râde.

— Dacă aş şti că vrei să pleci definitiv, te-aş încuia în temniţele din Volroy, nu m-aş pregăti să vin cu tine.

Camden îşi pune labele din faţă pe balustradă, iar Arsinoe îşi înfundă obrajii în blana pumei.

— Şi dacă el nu mă vrea acolo?

— Nu te aud, dacă vorbeşti în puma mea.

Arsinoe înalţă capul.

— Dacă n-o să-mi placă? Chiar nu-mi place acolo.

Jules face o faţă exasperată. Mijeşte ochii când vede că se mişcă ceva în buzunarul lui Arsinoe.

— Ce-i acolo?

Se uită înăuntru, şi un puişor pestriţ scoate capul din buzunar şi începe să piuie.

— Un nepoţel, răspunde Arsinoe. Îi mângâie puful de pe aripi. Harriet a scos pui cu ceva timp în urmă. M-am gândit că Billy ar trebui să afle că e bunic.

Jules râde.

— Pentru o toxică, te comporţi chiar ca un naturalist. Întinde mâna şi puiul îşi freacă uşor capul de degetul ei. Casa puiului ăstuia e pe Fennbirn, să ştii. Aşa că Billy ar face bine să accepte oferta de a ne deveni ambasador. Vom avea nevoie de el, dacă vrem să reintroducem insula în lume, fără război.

Arsinoe ridică o sprânceană.

— Ar putea să refuze, dacă bănuieşte că singurele motive pentru care îi facem propunerea sunt ca familia lui să se descurce cu banii şi noi să fim împreună.

— Îi propunem asta fiindcă el e cel mai bun. Unul dintre cei mai loiali aliaţi ai noştri de pe continent.

— Singurul nostru aliat de pe continent.

Jules ridică din umeri, ca şi cum n-ar avea nicio importanţă. Şi Arsinoe presupune că nu are. Dacă Billy acceptă, ei ar putea avea tot ce au sperat vreodată. Dar nu i se pare că merită asta.

— Cum pot să fiu în viaţă, când ele sunt moarte, Jules?

— Cum poţi să întrebi aşa ceva?

Jules se reazemă de balustradă şi o împunge în piept pe Arsinoe cu vârful cârjei.

— Dacă era Mirabella aici, vesta ta ar fi fost în flăcări.

— Şi dacă era Katharine?

— Te-a salvat. N-a fost un accident. Deci, da. Dacă ar fi fost aici, nu ţi-ar fi dat foc, dar nici nu te-ar fi stins.

Arsinoe râde încetişor. E o senzaţie ciudată, să nu mai fie de folos. Să poată pleca şi să fie sigură că insula nu o va mai chema.

— Insula e casa mea, Jules, înţelegi? Nu vreau s-o pierd. Nu vreau să te pierd pe tine.

— N-ai să mă poţi pierde niciodată. Dar eşti liberă. Nu mai eşti regină; poţi să pleci şi poţi să te întorci când vrei tu. Insula va fi mereu aici. O bate pe Arsinoe pe umăr, apoi ea şi puma îşi îndreaptă privirile spre mare. Acum, hai să mergem să-ţi căutăm băiatul!